

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

crown
of
lies

New York Times & USA Today Bestselling Author

PEPPER WINTERS

YALANLARIN TACI

tarafından

New York Times Bestseller

Pepper Winters

Yalanların Tacı Telif
Hakkı © 2017 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından yayınlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayımlanmıştır: Pepper Winters 2017: pepperwinters@gmail.com

Kapak Tasarımı: Cover it! Tasarımlar

Düzenleme tarafından: Editing-4-Indies (Jenny Sims)

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters birçok New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almıştır.

Pepper'ın tüm kitapları e-kitap, ciltsiz kitap ve sesli olarak mevcuttur.

KARANLIK ROMAN

New York Times Bestseller 'Karanlıktaki Canavarlar' Üçlemesi

"En İyi Karanlık Romans, En İyi Karanlık Kahraman, 1 Numaralı

Erotik Romans Seçildi" Üçlemeye

[Tess'in Gözyaşları \(Karanlıktaki Canavarlar #1\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

New York Times Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Indebted' Serisi

"Vintagely Dark & Delicious olarak oylandı. Romeo & Juliet'in gerçek bir yorumu"

Seriye **ÜCRETSİZ** olarak başlayın

[Borç Mirası \(Indebted #1\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

GRİ ROMANS

USA Today Bestseller '[Destroyed](#)' SATIN ALMAK İÇİN

[TIKLAYIN](#) "En İyi Gözyaşı Döktüren, 1 Numaralı Romantik

Gerilim" SURVIVAL CONTEMPORARY ROMANCE

[USA Today Bestseller 'Görünmeyen Mesajlar' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

"2016'nın En İyi Destansı Hayatta Kalma Romanı Seçildi, Kazazede Defter ile Buluşuyor"

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

USA Today Bestseller 'Saf Yozlaşma' Duolojisi "[Günahkâr ve](#)

[Gerilim Dolu, Alfalar ve Kalplerle Dolu Bir Hafıza Kaybı](#)

[Hikâyesi](#)" Duolojiye şununla başlayın:

[Yıkım ve Kural \(Saf Yozlaşma #1\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

GÜNAHKAR ROMAN

USA Today Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Dolar' Serisi

"Elder Prest kalbinizi çalacak. Özünde kurtuluş olan tutsak bir aşk hikâyesi."

Bu seriye sadece **99c** ile başlayın

Pennies (Dolar Serisi #1) [SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

EROTİK ROMANS

Yepyeni Yayın 'Truth & Lies' Düeti

Bu düete şununla başlayın

Yalanlar Tacı (Gerçek ve Yalanlar #1) [SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ

#1 Numaralı Romantik Komedi Bestseller 'Can't Touch This'

[SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#) "2016'nın En İyi Romantik

Komedisi Seçildi. Evcil hayvanlar, aşk ve kimya." YAKLAŞAN

YAYINLAR

2017 ve sonrası başlıklar için lütfen [BURAYA TIKLAYIN](#)

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla

spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'in Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: [Peppers Kitapları](#)

Instagram: [@Pepperwinters](#)

Facebook Grubu: [Peppers](#)

[Playgound](#) Web Sitesi:

www.pepperwinters.com

İçindekiler

YALANLARIN TACI

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Yalanların Tacı

Tanıtım Yazısı

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

On Yedi Bölüm On

Sekiz Bölüm On Dokuz

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Bir Bölüm Yirmi

İki Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm Yirmi Sekiz

Bölüm Yirmi Dokuz

Bölüm Otuz Bölüm

Otuz Bir Bölüm Otuz

İki Bölüm Otuz Üç

Bölüm Otuz Dört

Bölüm Otuz Beş Bölüm

Otuz Altı Bölüm

GERÇEĞİN TAHTI

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

YAZAR HAKKINDA

Yalanların Tacı Tanıtım Yazısı

"İstediğim adamla tanıştım. Ama sonra o ortadan kayboldu ve yerine yeni bir adam beni sahiplendi. Babam onayladı, iş arkadaşlarım tebrik etti ve kapalı kapılar ardında bir yabancı tarafından yatağa atıldım."

Noelle Charlston peri masalı gibi bir hayat yaşamaktadır: sevgi dolu bir baba, güçlü bir iş ve finansal güvenceyle kutsanmış bir gelecek.

Ancak iki erkekle yaptığı iki görüşme onun mutlu yaşamını sonsuza dek değiştirir. Önce, kalbine şarkı söyleten adamla tanışır. Üç yıl sonra, kanını titreten adamla tanışır.

Gençlik aşkından kalbi kırılan Noelle'in özgürlüğü artık onun değildir. Babasının onun mükemmel eşi olduğuna inandığı yabancıya aittir. Dokunduğu herkesi yalanlarıyla kandıran bir yabancı. O da dahil.

Baştan çıkarılan ve manipüle edilen Noelle, gizemli Penn Everett'e teslim olur. Söylediği yalanlar, sakladığı gerçekler, ördüğü gizem... Tüm bunlar Noelle'in olduğu kadını yavaş yavaş eritmeye ve onu başka bir şeye dönüştürmeye yeter.

Ta ki geçmişi bugünüyle çarpışana kadar.
Ve yalan söyleme sırası onda.
Herkes... Kendisi de dahil.

Adanmışlık

Bu kitap, sinir bozucu S'li (tantalise), çift L'li (travelled) ve ara sıra fazladan U'lu (favourite) kelimeler kullanan İngiliz doğumlu bir yazar olduğumu fark edecek olan kartal gözlü okuyuculara ithaf edilmiştir. Bu Amerikan kitabındaki İngilizceleri yakalamak için elimden geleni yaptım (ve yardım aldım), ancak birkaçını gözetleyen New Yorklular için söyleyebileceğim tek şey, denedim. Artık Z'lerle bir aşk-nefret ilişkim var, bir botun bir bagaj ve bir salonun bir oturma odası olduğunu ve bir dilin iki doğru yazım şekliyle ne kadar büyülü olabileceğini öğrendim.

İyi okumalar!

Önsöz

HER KIZIN hayatında ihanet vardır.

Sevdiklerimizden, tanımadıklarımızdan ve kendimiz için seçtiklerimizden gelen ihanet. Ancak, aldatmanın olduğu yerde güven de vardır. Ve bazen bu iki şey kendilerini kamufle ederek diğerini taklit eder.

Yaptığı şey buydu.

Önce bedenimi, sonra da kalbimi çalan adam, yalanlarla dolu bir sihirbazdı.

Sanırım bir parçam onun neyi sakladığını her zaman biliyordu. Her zaman şüphelenmiştim ve belki de bu yüzden yalanlarına rağmen ona aşık oldum.

Ama sonra yalanları ortaya çıktı.

Ona güvenmek isteyip istemediğime karar vermek bana kalmıştı.

ya da

ihanet.

Birinci Bölüm

"Kızını hafta sonu işe getiremezsin, Joe." "Kim demiş?"

Steve kollarını kavuşturmuş, katı görünmek için elinden geleni yapıyor ama başaramıyordu. "Sen öyle diyorsun."

Fırfırlı elbisemin örttüğü göğsüme sarıldım, başım babam ve şirketinin yönetimine yardımcı olan adam arasında voleybol topu gibi zıplıyordu. Sırtım gerildi, seslerinin yükselmesini ve öfkelerinin ortaya çıkmasını bekledim ama yaşlı yüzleri mutlu kalmaya devam etti.

Annem dört yıl önce öldüğünden beri duygu patlamalarına açık hale gelmiştim. Babamın sesini yükseltmesinden ya da birinin toplum içinde kavga etmesinden nefret ederdim.

Babam kolunu minik omuzlarıma dolayarak bedenimi kendine çekti. "Sevgili kızımı Cumartesi günü işe getiremeyeceğimi ne zaman söyledim Steve?"

Steve bana göz kırptı, koyu sarı saçları kesilmiş, bıyıkları gürdü. "Şirketin için kurallar kitabını yazdığına, *Joe*. İnce yazılar vardı."

Şaka yaptıklarını biliyordum; anlayamadığım bir oyun oynuyorlardı. Cumartesi ve Pazar günleri de dahil olmak üzere haftanın her günü ofise gidiyordum. Ama onların küçük oyunlarına inanmamı bekledikleri için inandım.

Hâlâ bir çocuk olmama ve henüz yaşı ve olgunluğu kavramamam gerekmesine rağmen, hissettiğimden daha genç davranmama izin verdim.

Annemin ölümü ve çocuk yaşta iş hayatına atılmam bana takip etmem gereken iki ideal vermişti: yetişkinlik ve ergenlik. Çoğu zaman bir yetişkin gibi davrandım ve öyle karşılık verdim ama bugün genç gibi davranmayı umursamıyordum çünkü değişiklik olsun diye genç olmak *istiyordum*.

Ağlamama izin verilmesini istiyordum çünkü bugün büyük bir hayal kırıklığına dönüşmüştü ve eğer çocuk olsaydım, acımın ortaya çıkmasına izin verebilirdim. Eğer bir yetişkin olsaydım, sineye çekmeli ve sorun yokmuş gibi davranmalıyım.

Üzüntüm çok aptalca bir şeyden kaynaklanıyordu. Umursamamalıyım -özellikle de daha iyisini bildiğimi düşününce. Ama babam beni aptalca bir doğum günü geleneği konusunda hayal kırıklığına uğratmıştı ve ona üzgün olduğumu, sahip olduğu her şeyin değerini bilmeyen, somurtan bir çocuk gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Kural kitabı mı?" Babama bakarak sordum. "Okuldaki gibi bir kural kitabı mı yazdınız? Çorap boyu ve üniforma gibi aptalca şeyler konusunda da o kadar katı ve katı mı?" Steve'in buruşuk gömleğine ve buruşuk pantolonuna bakarak burnumu kırıştırdım. "Eğer yazdıysan, neden sen de aynı şekilde giyinmiyorsun?"

Babam ütülenmiş pantolon, gri yelek ve kollarında lacivert biye olan bir blazer ceket giymişti. Her bir manşet ve kıvrım askeri mükemmellikteydi.

Yüksek apartmandaki diğer takım elbiseli adamlara hiç benzemiyordu, özellikle de gömleğinin buruşuk ihtişamıyla Steve'e.

Ama bu yeni bir şey değildi.

Kendimi bildim bileli babam hayatının her günü tertemizdi. Hastanede yeni doğmuş bir bebekken beni kucağına aldığı fotoğraflarda bile, yakasında kasımpatı (annemin en sevdiği çiçek) olan üç parçalı bir takım elbise giymişti.

Steve kıkırdadı. "Okulunda üniforma var mı, Elle?"

O bunu biliyordu. Beni okuldan sonra hor görülen ihtişamımla burada

görmüştü. Başımı salladım. "Nefret ediyorum. Kaşındırıyor ve iğrenç."

"Ama içinde çok sevimli görünüyorsun, Çan Düğmesi." Babam bana daha sıkı sarıldı. İçten içe onun bana sarılmasını seviyordum (özellikle de artık sadece birbirimize sahip olduğumuz için) ama dıştan bakıldığında, korumam gereken on iki yaşında bir itibarım vardı.

Hala onların oyununu oynarken, şarkı söyledim, "Daa-ad. O ismi kullanmayacağını söylemiştin." Dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Hay aksi. Unutmuşum." Şakağına vurdu. "Ben yaşlı bir adamım, Elle. Her şeyi hatırlayamam."

Omzumla onu dürttüm. "Tıpkı hafta sonları kızlara izin verilmeyeceğine dair bir kural kitabı yazdığını unuttuğun gibi."

"Aynen öyle." Işıl ışıl parlıyordu.

"Peki doğum günümü nasıl unuttun?"

Hay aksi.

Bunu söylemek istememiştim ama bütün sabah içime atmıştım. Şaka yapmak için elimden geleni yaptım ama acım saklanmayı reddetti. Daha önce hiç unutmamıştı. Beni her zaman aptalca bir hediyeyle uyandırır ve öğleden sonra ne istersem yapardı.

Bugün durum öyle değil.

On iki yaşına girmiştim ve pasta ya da mum yoktu, hatta bir doğum günü kucaklaşması bile yoktu.

Bunun yerine bana tost pişirdi, şık giyinmemi söyledi ve sonra beni kendisiyle birlikte işe sürükledi. Beni sık sık ofise götürürdü ama bugün birlikte Central Park'a gitmeyi ya da en azından en sevdiğim Tayland restoranında öğle yemeği yemeyi umuyordum.

Eğlenceye artık izin yok mu?

Artık büyümüştüm, bana sürekli söylediği gibi bir gelir elde etmek zorunda mıydım? Okulda geçirdiğim yetersiz birkaç yılı pratiğe dökmenin zamanı gelmemiş miydi?

Şaka yaptığını sanmıştım.

Yine de tüm bu rol oyunuyla şaka yapıyordu. Neler olup bittiğini anlamak için elimden geleni yaparken kalbim küt küt atıyordu.

Steve'in nefesi kesildi. "Kendi kızının doğum gününü unuttun mu?" Başını sallayarak dudak büktü. "Yazıklar olsun sana, Joe."

"Dikkat et. Seni hâlâ kovabilirim." Babam gülümsememek için kendini zor tutarken yüzü buruştu. Pes etti ve geniş bir sırıtışın yayılmasına izin verdi. "İşte bu yüzden kuralları çiğnedim ve kızımı Cumartesi günü işe getirdim."

Dondum kaldım, içimdeki mutluluğun kabarmasına engel olamadım.

Bekle... Bu unutmadığı anlamına mı geliyor?

"Ne... onu köle yapmak için mi?" Steve'in gözleri yuvarlaklaştı. "En azından on üç yaşına gelene kadar bekleyebilirdin." Bana göz kırptı. "Onu buraya zincirlemeden önce dünyayı görmesine izin ver."

"Bunun için bolca zamanı olacak." Bana sıkıca sarıldı, ileriye doğru yürüdü ve beni de yanına çekti. "Gel bakalım, Çan Düğmesi."

Gözlerimi devirdim. "Yine zil düğmesi."

"İdare et." Kıkırdadı, geniş koridorda ilerlerken ağarmış saçları neon ışıklarını yakalıyordu. Manhattan şehir merkezinin manzarası pencerelerde parıldıyordu. Belle Elle'in CEO'su ve üst düzey yöneticilerinin ofisleri, kırk yedinci katta görkemli bir şekilde oturuyor ve beni etkilemekte ve korkutmakta asla başarısız olmuyordu.

Babam birkaç binayla birlikte bu binanın da sahibiydi. Okuldaki kızların dedikodularına göre çok zenginmiş. Ancak, şirketine ne kadar zaman ve enerji harcadığını sadece ben biliyordum ve onunla gurur duyuyordum. Ama aynı zamanda artık büyüdüğüm için benden ne bekleyeceğinden de korkuyordum.

Yıllardır bir şeyler değişiyordu. Annemin ölümünden iki ay sonra çocukluğum sona ermiş, o andan itibaren ikimizin de hayatının ne kadar farklı olacağı ortaya çıkmıştı. Artık masal anlatmak ya

da yatmadan önce kitap okumak yoktu.
Artık *Aladdin* ya da *Güzel ve Çirkin* yok.

Artık hayal kurmak yok.

Bunun yerine babam bana defterleri okudu ve şirketin yeni sezon kıyafet kataloglarını gösterdi. Bana web sitemizde nasıl gezineceğime dair ödevler verdi ve on dokuz dolara sattığımız bir elbiseyi iki dolara almanın mantıklı olup olmadığına nasıl karar vereceğimi öğretti. Kira, vergiler, çalışan maaşları ve diğer genel giderleri hesaplayarak o elbisenin kâr getirip getirmeyeceğini görmek için (masraflardan sonra sadece yirmi sent olduğu ve sürdürülebilir bir kâr elde etmek için çok düşük olduğu ortaya çıktı).

Küçükluğümden beri bu yerde yaşamış ve nefes almıştım. Ve şimdi, doğum günümü bile kontrol ediyor gibi görünüyordu.

Babam ofisinde durdu ve içeri girebilmem için kapıyı araladı. O kapıyı kapatırken ben masasına doğru ilerledim. Masasını çok severdim. Bana, kesilene kadar yıllardır evimizin önünde duran eski bir ağacı hatırlatıyordu.

Kendimi onun rahat deri koltuğuna attım ve ikinci dönüşte ataletimi artırmak için çekmecelerini tekmeleyerek döndüm.

"Elle." Tekrar döndüğümde babam bulanıklaştı. Kızmamıştı. Kıkırdarken yüzü bir gülümsemeye dönüştü. "Kendini hasta edeceksin."

Ellerimi masasının üzerine koydum ve aniden durdum. "Hayır, yapmayacağım. O bale dersleri dengemi sağlamama yardımcı oldu, hatırladın mı?"

Başını salladı. "Anlıyorum. Kuğu Prenses'te çok güzel bir kuğuydun."

Doğum günümü unuttuğu için onu affederek gülümsedim çünkü gerçekten de tek ihtiyacım olan onunla vakit geçirmektir. Burada ya da orada, o ve ben bir biz olduğumuz sürece fark etmezdi. "Bugün çocukların kıyafetlerini denememi ister misin?" Sandalyesine yaslandım. "Vitrini bir kızın bakış açısından tasarlamama yardım eder misin?" Tüm bunları nasıl yapacağımı öğrenmiştim ve iyiydim.

Şirket -Belle Elle- benim anlayabileceğimden çok daha uzun bir süredir babamın soyundan geliyordu.

Büyük, büyük, çok büyük büyükbabalarımın biri küçük dükkânına Belle Elle adını, lakabı Belle Elle olan karısı Elizabeth Eleanor'dan esinlenerek vermişti. Bunu biliyordum çünkü atalarımın ilgili çok sayıda vaka çalışması ve gazete makalesi mevcuttu. Bu da ev ödevimin bir başka unsuruydu: mirasımız hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek çünkü ABD'nin kraliyet ailesinin olmadığı bu dünyada bazı çevrelerde mavi kanlılar olarak sınıflandırılıyorduk.

Kolonileşmeden beri burada olan bir imparatorluğun uzun süredir yaşayan vatandaşları. Yavaş yavaş büyüyor ve erkekler için basit palto ve şapkalardan, kadınlar için şemsiye ve şallara, her yaş için eksiksiz gardıroplara, ev eşyalarına, eğlenceye ve mücevherlere kadar daha fazla ürün sunuyor.

Belle Elle, ABD ve Kanada'daki en büyük perakende zinciriydi ve bir gün benim de olacaktı.

Müşteriler kovulduktan sonra çocuk boyutundaki mankenlerle giysi giydirme oyunu oynayarak eğlenen, personelin yeni vitrinler düzenlemesine yardımcı olan ve babası bir ya da iki kolyeyi silebildiği için ara sıra eve kostüm takıları götürebilen on iki yaşındaki bir kız çocuğu için bunun benim olabileceği düşüncesi beni heyecanlandırıyordu. Ama yavaş yavaş evrim geçiren kadın için - böyle bir gelecek için her saat başı yetiştirilen kadın için - korkuyordum.

Böyle bir yeri kontrol etmek için gerekenlere sahip miydim? Hayatımda yapmak istediğim şey bu muydu?

"Doğum gününü unutmadım." Babam ellerini yeleşinin önünde birleştirdi. "Ama bunu zaten

biliyordun çünkü sen benim kızımsın ve dünyanın en zeki kızıydın."

Gülümsedim ve utanç içinde başımı öne eğdim. Onun övgüleri beni ısıtmakta ve rahatlatmakta asla başarısız olmazdı. Başından beri endişelendiğimi ona söylemedim.

Gerçekten unuttuğumu sanmıştım.

"Bugün çok özel bir gün ve sadece doğduğun için değil" diye devam etti. Ceketinden bir parça tüy kopardı, tanıdığım sevgi dolu babadan ziyade güçlü bir CEO gibi görünüyordu.

Nereye gidersek gidelim, her zaman takım elbise giyerdi. Beni de ütülü bluzlar, elbiseler ve şık pantolonlardan oluşan aynı katı gardıroba uymaya zorladı. Bir kot pantolonum bile yoktu, hiç olmamıştı.

Belki bugün bu benim hediyem olur.

Sessizce, kibarca oturdum ve devam etmesini bekledim. "Seni işe iki hediye vermek için getirdim." *Vay be, gerçekten unutmamış.*

Heyecanımı gizlemeye çalıştım. Gerçek duygularımı nasıl kamufle edeceğimi biliyordum. Bir çocuk olabilirdim ama bir varis olarak doğmuştum ve iyi ya da kötü her durumda etkilenmeden hareket etmem öğretilmişti.

"Sağına bak."

İtaat ettim ve her zaman orada duran siyah klasöre dokunmak için uzandım. Babam onu içinde önemli belgelerle birlikte eve getirir, sonra da daha hayati evraklarla birlikte ofise geri götürürdü. Babam yanında olmadığı sürece ona dokunmama asla izin verilmezdi ve ancak o zaman ona götürürdüm.

Parmaklarım yumuşak derinin üzerinde gezinirken tereddüt ettim. Gülümsedi. "Hadi, açabilirsin."

Kitabı kendime doğru çektim ve açtım. Orada, her zaman olduğu gibi, yetişkin jargonunun çok sayıda siyah çizgisiyle yaralanmış beyaz, net sayfalar vardı.

"En üstte ne yazıyor?" Blazer ceketinin orta düğmesini açtı ve masanın kenarına tünedi. Uzun gövdesi üzerimde yükseliyordu ama kötü bir şekilde değil; daha çok babamın hiçbir şey yapmadığı nadir günlerde Central Park'ta kıvrılıp kestirmeyi sevdiğim bir söğüt ağacı gibiydi.

"Joseph Mark Charlston'ın Son Vasiyeti." Gözlerim hızla onunkilere kaydı. "Baba... sen-" Uzandı ve elimi okşadı. "Hayır, Bell Button. Henüz değil. Ama kimse asla çok dikkatli olamaz."

Geçen haftaya kadar, vasiyetnamemde aile şirketimizin yönetimini sen reşit olana kadar Steve'e bırakmıştım. Ancak, böyle bir sorumluluğu Charlston ailesi dışından birine miras bırakırken kendimi hiç rahat hissetmedim."

Dudağımı kemirdim. "Ne demek istiyorsun?"

Masasının üzerindeki küçük altın tutucudan bir kalem çıkardı. "Bu, revize ettirdiğim anlamına geliyor. Bu dünyadan erken ayrılmak gibi bir planım yok, bu konuda endişelenme. Ve sen, hayatım, yaşına göre fazlasıyla zekisin, bu yüzden tüm bunların üstesinden geleceğini biliyorum. Süreçlerimiz, fabrikalarımız ve çalışan yapımızla ilgili eğitimin hızlanacak ve hazır olduğunda CEO olacaksın, ben de istifa edeceğim."

Ağzım açık kaldı. Kulağa zor geliyordu. Okula gitmek ve geç saatlere kadar çalıştığı zamanlarda takıldığım makyaj bölümündeki personelden başka arkadaş edinmek için ne zaman vaktim olacaktı?

Ama nasıl hayır diyebilirdim ki? Sahip olduğu tek şey bendim. O da benim her şeyimdi.

Birbirimizden ayrılmamalıydık.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, verdiği sözlere rağmen beni terk etmeyeceğini teyit etmek istiyordum. "Yine de ölmüyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Bana kalsa asla. Bunu seni korkutmak için değil, seninle ne kadar gurur duyduğumu göstermek için söylüyorum Elle. Bu mirası daha sonra değil de daha erken devretmenin çok ödüllendirici olacağını inkar etmeyeceğim, tüm kalbimle bunu benim

yapabileceğimden çok daha yükseklerle taşıyacağını biliyorum." Kalemi bana uzattı. "Her sayfayı parafla ve imzala."

Genç yaşımda bile nasıl yapılacağını bilecek kadar çok sözleşme imzalamıştım. Benim adıma çıkardığı hisse senetleri, adını hiç duymadığım bir eyalette satın aldığı bir ev, hatta İngiltere'deki bir müzayede evinden gelen sınırlı sayıda basılmış bir tablo.

Evrakın üzerine eğilerek parmaklarımı kalemin etrafına sımsıkı doladım ve ani titremeleri görmezden geldim. Bunun diğer tüm belgelerden hiçbir farkı yoktu ama çok daha fazlasıydı. Bu benim hayatımdı. Bu, büyümekten ve bir doğum gününü kutlamaktan çok daha fazlasıydı. Bu, babamın yaşına gelene kadar beni yönlendirecek her gün, her an, her son sözdü. Doktor mu yoksa astronom mu olmak istediğime karar verme lüksüne sahip değildim. Olimpiyatlara asla yüzücü olarak gidemeyecektim (eğitmenim yunustan çok kaya olduğumu söylese bile). Asla Belle Elle'in varisi Noelle Charlston'dan fazlası olamayacaktım.

Kalemi kâğıdın üzerine yerleştirirken kalbim garip bir sıkışma ile çarpıyordu.

"Oh, bir saniye bekle." Babam onu resepsiyon görevlisine bağlamak için dahili telefona bastı.

"Margaret, içeri gelebilir misin lütfen?"

Hemen, güzel, orta yaşlı bir kıvıllı saçlı içeri girdi ve öne çıktı. Bu şirkette hafta sonları da hafta içi günlerden farklı değildi. "Evet, Bay Charlston?"

"Tanıklık etmeni istiyorum."

"Elbette." On yedi sayfayı çevirip her birini parafladıktan sonra derin bir nefes alıp imzama atarken bana gülümsedi ama bir şey söylemedi. Ben bitirir bitirmez babam sırtıttı ve tapuyu Margaret'e uzattı. "Sıra sende. Tanık kutusunu imzalayın lütfen."

Kalemi ona uzattım.

O aldı. "Teşekkür ederim, Elle."

Lakabım (Bell Button değil - ki nasıl ortaya çıktığı bir sır olarak kaldı. Babam bunun küçükken düğmeleri ne kadar çok sevdiğimle ilgili olduğunu söylemişti ve Bell Elle ile kafiyeiydi) bana şirketimizin ilk eşinin adını dolambaçlı bir şekilde nasıl aldığımı hatırlattı. Kocasını zatürreden ölene kadar onun yanında bir imparatorluk yaratmış ve kırk yıl daha tek başına hüküm sürmüş bir kadın. Elizabeth Eleanor, orijinal Belle Elle.

Margaret imzasını karalayarak sözleşmeyi babama geri verdi. Son kutuyu büyük bir dikkatle ve rahatlamış bir havayla imzaladı. "Hepsi bu kadar mı, Bay Charlston?" Margaret sordu.

"Evet, teşekkür ederim." Babam başını salladı.

Bitişikteki ofisine çekilmeden önce bana küçük bir el salladı ve babamla beni bir kez daha yalnız bıraktı.

İmza atarken başını kaldırdı, yaşlı gözleri benimkilerle buluştu. Yüzü düştü. "Ne oldu? Neyin var?"

Omuz silktim, kaygısız görünmek ve ne kadar büyük bir tahtı doldurmak zorunda olduğumu düşünmemek için elimden geleni yaptım. "Bir sorun yok."

Kaşlarını çatı. "Korkmuş görünüyorsun."

Öyleyim.

Senin gittiğin ve benim sorumlu olduğum bir dünyadan korkuyorum. Senin düşündüğün gibi bir kız olamamaktan korkuyorum.

Ama o bunu asla bilemezdi. Bu benim görevimdi. Doğuştan hakkımdı. Yaşım ya da deneyimim ne olursa olsun, varlığımın her zaman Belle Elle için olduğunu bilecek kadar çok şey biliyordum.

Gülümsedim. "Gülümsemiyorum. Bu sadece benim yüzüm."

Kıkırdadı. "Pekâlâ, 'sadece yüzün'. Doğum günün için sana mirasımızı vermek - sonsuza kadar zenginlik ve istikrara sahip olmanı sağlamak - heyecanlanacak bir hediye olmadığına göre, masamın altına bak."

Karnımdaki korkulu güvelerin yerini mutlu kelebekler aldı. "Yani... daha fazlası mı

var?" Gözleri baba sevgisiyle parıldıyordu. "Elbette daha fazlası var. Şimdi bak."

Sandalyeyi geriye ittim ve sarkan bacaklarımın arasına baktım. Arkaya sıkıştırılmış, mor ve gümüş renkli büyük bir kurdeleyle bağlanmış bir kutu vardı.

Sorumluluk korkusu ve hayatımın zaten benim için planlanmış olmasının getirdiği tuhaf zorunluluk ortadan kalktı. Sandalyede zıpladım. "Bana bir hediye almışsın!"

Eğildi ve başımın üstünü öptü. "Sen benim tüm dünyamsın, Elle. Hayatıma girdiğin günü asla unutmayacağım. Ve sana doğum günün için eğlenceli bir şey vermeden havasız belgeleri imzalatmayı asla düşünmem."

"Çok teşekkür ederim!" Hediye mi açmak için sabırsızlıktan içim içime sığmıyordu. "Henüz ne olduğunu bilmiyorsun."

"Umurumda değil. Onu şimdiden sevdim." Gözlerim ne olduğunu görmek için çaresizce kutuya kilitlendi. Bana acıdı. "Hadi, aç şunu."

İkinci bir davete ihtiyacım yoktu.

Sandalyeden kalkıp dört ayak üzerinde kocaman masasının altına süründüm ve kurdeleyi hevesle yırttım.

Düştü, halının üzerinde birikti. Kapağı kırıp içine baktım.

Masanın altındaki loşluk görmeyi zorlaştırıyordu ama sonra küçük gri bir yüz belirdi.

"Oh!" Heyecan ve hayranlık patlarken tüm vücudum sarsıldı. "Oh! *Oh!*" Kutunun içine uzandım ve şimdiye kadar gördüğüm en sevimli tüy yumağını çıkardım. Kıçımın üzerine düşerek yavru kediye kucakladım. "Bana bir kedi mi aldın?"

Babam sandalyesini iterek ve benim hizama eğilerek ortaya çıktı.

"Yaptım." "Ama evcil hayvan besleyemeyeceğimi söylemiştin. Çok meşgul olduğumuzu."

"Fikrimi değiştirdim." Ciddileşti. "Sana yüklediğim sorumluluğun farkındayım Elle. Hayata yeni başladığında tüm bunları anlamamanın zor olduğunu biliyorum. Bazı arkadaşlarının sahip olduğu özgürlüğe sahip olmadığın için de üzgünüm. Sana karşı çok katıydım ama sen çok iyi bir kızsın. Değişiklik olsun diye sana gerçekten istediğin bir şey vereyim dedim."

Yavru kediye daha sıkı kucakladım. Bir gün babamın dikkati dağılmışken tek başıma içeri girdiğimde evcil hayvan dükkanındaki kedi gibi kıvranmadı ya da bana vurmaya çalışmadı. Bu kedi mırıldandı ve başını çenemin altına soktu.

Gözlerim yaşardı. Sevgi kabardı ve taştı. Her nasılsa, bu küçük bebeği babamı sevdiğim kadar seviyordum ve daha yeni tanışmıştık.

Minnettarlık çabucak sevgiyi gölgede bıraktı ve yavru kediye ayaklarının üzerine koydum, babama doğru olabildiğince hızlı süründüm ve kollarına atıldım.

"Teşekkür ederim." Sert yanağını öptüm. "Teşekkür ederim!"

Güldü. Beni sımsıkı kucakladı, çok rahatlatıcı bir lavanta sabunu kokuyordu. Annemin yaptığı ve yeni bir parti pişirirken evi kokuttuğu sabun.

"Çok teşekkür ederim. Onu seviyorum."

Yavru kedi bize doğru pati attı ve dağ ortak kucağımıza tırmandı.

Babam başını salladı. "O bir kız. On iki haftalık, tıpkı senin on iki yaşında olduğun gibi." Küçük yavru kediye koparıp yüzümü mis gibi kokan gri tüylerine gömdüğümde kollarını çözdü.

"Ona ne isim vereceksin?"

Soruyu ciddiye alarak kaşlarımı çattım. "Gümüş mü?" "Gümüş mü?"

Başını öptüm. "Kürkü gümüş gibi görünüyor."

Babam kıkırdadı. "Mükemmel bir isim."

"Hayır, bekle. Sage."

"Sage?"

"Ona Sage demek istiyorum."

Annemin losyon ve sabun yapımında kullandığı bitkilerin ve aromaterapi yağlarının çoğunu hatırladığımı bilmesine gerek yoktu. Adaçayı bana ders verdiği son bitkiydi ve yapraklarının üzerinde gümüş rengi bir tüy vardı. Ne zaman o günü düşünsem, annemi daha yakın ve cennette o kadar da uzakta değilmiş gibi hissediyordum.

Kararımdan emin bir şekilde başımı salladım. "Evet, adı Sage."

Beni tekrar kendine yaklaştırdı ve başımın üstünü öptü. "Neye karar verirsen ver, umarım senin ona göz kulak olacağın gibi o da sana göz kulak olur."

Burnumu yavru kedinin soğuk ve ıslak burnuna sürttüm ve bu tuhaf his karşısında titredim. "Gelecek. Her gün benimle işe gelecek." Kamburumu çıkardım, yeni en iyi arkadaşımı kucakladım. "Sorun olur mu? Benimle işe gelebilir mi?"

Babamın yüzü yine düştü. Söyledikleri doğrudu. Bana karşı katıydı ama kendine karşı da katıydı. O da annemi en az benim kadar özlüyordu. Artık bir evcil hayvanım olduğu için onu eskisi kadar sevmeyeceğimi mi düşünüyordu?

Uzandım ve zımpara kağıdı yanağına dokundum. "Seni seviyorum."

Gri gözlerine ışık geri döndü. Kucağında bana sıkıca sarıldı, küçük üçlümüz bir anlığına tek bir varlık haline geldi. "Ben de seni seviyorum Elle. Ve Sage'i işe getirip getiremeyeceğini sormana gerek yok. O artık senin. Atölyede olmadığı sürece onu ofise götürebilir ve ne istersen yapabilirsin."

Sage bacaklarımızın yarattığı uçuşun tepesinde ilerlerken mutlulukla iç geçirdim. "Sen gelmiş geçmiş en iyi babasın."

Gülümsemesi soldu, başını sallarken anın neşesi kayboldu. "Değilim, Elle. Asla annenin yerini alamayacağımı ve bu kadar genç yaşta bu şirketin başına geçerek senden çok şey istediğimi biliyorum ama seni her şeyden çok seviyorum ve hayatımda olduğun için çok minnettarım."

Sözleri on iki yaşındaki bir çocuk için ağırdı. Ve yıllar sonra bile ağırlığını korudu. O doğum gününün hafızamda yer etmesinin iki büyük nedeni vardı.

Birincisi, Sage'in dünyamda olması sayesinde bir daha asla yalnız kalmayacaktım. İkincisi, babam beni neye mahkûm ettiğini biliyordu ama yine de yaptı. Belle Elle'in zaten bana sahip olduğunu sanıyordum.

Yanılmışım.

İkinci Bölüm

YEDİ YIL SONRA

On dokuz yaşına basmanın bu kadar üzücü bir gün olacağını kim bilebilirdi?

Pazartesi Sabahı Toplantısı olarak da bilinen M.M.M.'ye hazırlanmak için ay sonu mali rakamlarını hesap tablosuna girerken aptalca bir gözyaşını geri çektim.

On altı yaşında liseden ayrıldığımdan beri her sabah olduğu gibi yedi buçuktan beri ofisteydim. Ayrılmıştım çünkü öğretmenlerin cephaneliklerinde bulunan tüm genel hayat hilelerini öğrenmişim ve doğuştan gelen hakkım beni tamamen yutmadan önce üniversiteye gidecek ne zamanım ne de ihtiyacım vardı.

Belle Elle benim üniversitemdi ve hayatım boyunca geceleri ve hafta sonları devam etmişim. Bilgi ve becerilerime bakılırsa, yirmi yaşına gelmeden bile bu şirketi yönetebilecek kapasitedeydim.

Babam bundan emin olmuştu.

Artık yaşlılarının özgürlüğünü arzulayan yalnız ve küçük bir kız değildim. Ama binlerce çalışanın geçimini omuzlarında taşıyan, boyun eğmiş genç bir kadındım. Belle Elle'in sorunsuz çalışmasını sağlamak, maaş paketlerini doldurmak ve istihdamın devam etmesini sağlamak için kâr elde etmek bana bağlıydı.

Sıkı çalışmam ve uzun mesailerim, olumlu getiriler ve heyecan verici iş genişlemeleri ile ödüllendirildi. Yeni sözleşmelerden ve daha ucuz üretim maliyetlerinden memnuniyet kazandım. Hiçbir zaman bir partiye gitmedim ya da iş çok erken başladığı için geç saatlere kadar ayakta kalmadım.

Ticari mallar ve bilançolarla yaşadım ve nefes aldım.

Ve ben bununla iyiyim.

Başka bir hayat bilmiyordum. Bu kadar kapana kısılmış hissetmeye hakkım yoktu. Harika bir babam, inanılmaz bir geleceğim ve isteyebileceğim her şeyim vardı. Bana çok şey verilmişti ama bu gücün ve yüceliğin bedeli, hiç zevk almadığım pek çok şeyin elimden alınmasıydı.

Hiç arkadaşım olmamıştı çünkü kim oyun oynamayı bilmeyen bir inekle takılmak isterdi ki? Şehirde hiç tek başıma dolaşmamıştım çünkü dünya çok tehlikeliydi. Başım hiç belaya girmedi ya da pervasızca bir şey yapmadım. Günlerim korumalar, şoförler ve müdürlerle çevriliydi.

Okuldan tanıdığım kızlar sadece onlara elbise ve ayakkabılarda indirim yaptığımda benden hoşlanıyormuş gibi davranıyorlardı. Aslında, mezuniyet balosundan bir hafta önce, Belle Elle'deki soyunma odalarında, arkadaşlık ve onlara verdiğim indirim hakkında yüzüme karşı yalan söyledikleri için ne kadar tasarruf ettiklerini fısıldadıklarını duymak için aniden okuldaki en popüler kız haline gelmişim.

Ve çocuklar benden korkuyorlardı çünkü bir yetişkin gibi konuşuyordum ve beyaz tahtadaki temel cebir denklemini çözmek yerine matematikte gerçek zamanlı hesap tabloları hazırlıyordum.

Asla yalnız değildim ama hep yalnızdım.

Eğer Sage olmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar kaçmış olurdum. Ama onu bırakamadım ve Babamı *kesinlikle* terk edemezdim.

Bana ihtiyaçları vardı.

Herkesin bana ihtiyacı vardı.

Küçük tüy yumağını düşünmek onu ortaya çıkardı. Zarif, güzel kedi masamın üzerine zıpladı ve ataçlarla dolu eski Tic-Tac tutucuyu kasıtlı olarak devirdi. İyi bir önlem için tekrar vurdu.

Bir anda günün stresi ve uzun süre masanın üzerinde kambur durmaktan dolayı sırtımda oluşan ağrılar azaldı. "Sana da merhaba."

Miyavladı, sevimli gri yüzü bir kez daha karanlıkta çalışmamı onaylamıyormuş gibi buruştu.

Babam onu bana verdiğinden beri yanımdan hiç ayrılmadı. Yanımda olmadığı tek zaman ben okuldayken oluyordu ama o da birkaç yıl önce bittiğine göre artık o benim sessiz gümüş gölgemdi. Boynumda canlı bir atkı gibi dolaşır ve saltanatımın başlangıcında bana çelme takmaya ve beni küçümsemeye çalışan yaşımın üç katı erkeklerle toplantılar düzenlediğimde peşimden koşardı. Çok geçmeden genç olabileceğimi ama bu şirketi hepsinden daha iyi tanıdığımı öğrendiler.

Belle Elle benim annem, en iyi arkadaşım ve erkek arkadaşım. O benim dünyamdı.

Saatlerce dizüstü bilgisayara baktıktan sonra takmaya alıştığım siyah çerçeveli okuma gözlüklerimi çıkararak Sage'i ortasından tutup kucağıma sürükledim.

Göğsüme kafa atarken yüksek sesle mırıldandı. Boynunun arkasını öptüm ve ona sokuldum. Kürkü ay ışığı kadar yumuşaktı; mırıltısı sürekli endişe ve umutsuzluk hissinden kurtulmamı sağlayan tek şeydi.

"Nasıl hissettiğimi biliyorsun, değil mi?" Daha yüksek sesle mırıldandı.

"Kapana kısılmış hissettiğim için korkunç bir insan mıyım?" Yüzünü buruşturdu.

"Benden istenen her şeyi yapıyorum. Şirketin giderek daha fazla unsurunu hiç reddetmeden devralıyorum. Babamı her şeyimle seviyorum. Hayatımı onu gururlandırmaya adadım. Kendime değer veriyorum, zenginim ve asla bir şey istemek zorunda kalmayacağımı biliyorum." Yüzümü kürkünün içine daha da bastırdım ve istenmeyen kendine acıma duygusunu engellemek için elimden geleni yaptım. "Peki neden kendimi bu kadar kaybolmuş hissediyorum, Sage? Neden iş dışında çok daha fazlası olduğu fikrinden kurtulamıyorum?"

Miyavladı, kollarımdan masama atladı ve klavyemin üzerinden geçerek sadece sayılara ait olan kutulara qwerty tuşlarını dağıttı. Kızmaya, ona bağırmaya çalıştım çünkü az önce yaptığı tahrifatı silmek ve girdiğim rakamların hala doğru olduğundan emin olmak için on dakikalık bir çalışmaya daha neden olmuştu.

Ama yapamadım.

Çünkü iş benim hayatımdı ve hayat da benim işimdi. Gidecek hiçbir yerim, görececek kimsem yoktu; Belle Elle'den başka hiçbir şey benden bir şey talep etmiyordu.

"Belki de benim sorunum budur?" Sage kuyruğunu salladı.

"Belki de değişiklik olsun diye işi unutup tamamen farklı bir şey yapmalıyım." Ayağa kalkarak tavandan tabana cam pencerelere doğru ilerledim ve aşağıdaki New York'a baktım. Parıldayan ışıklar, arabalar ve yayalar sokak lambalarının altında farklı böcekler gibi görünüp kayboluyordu - bazıları büyük, bazıları küçük ama hepsi bir amaçla hareket ediyordu.

Orada onlarla birlikte olmak nasıl bir şey olurdu? Kot pantolon giymek (gasp) ve bir sokak satıcısından yemek yemek (oh, hayır)? Bir şoför ve koruma tarafından izlenmek yerine tek başıma olmak.

Her şeyden vazgeçmeden önce dışarıda başka neler olduğunu bilmeyi hak etmiyor muyum?

Bugün on dokuz yaşıma girmiştim.

Seks yapmak için yeterince yaşlıydım ama içmek için yeterince yaşlı değildim. Milyar dolarlık

bir şirketi yönetecek yaştaydım ama böyle bir macera vaat eden bir şehirde tek başıma dolaşacak yaşta değildim.

Parmaklarım boynuma gitti, babamın bu sabah bana hediye ettiği güzel safır yıldız kolyeyi kavradım. İkimizin de zamanı kısıtlıydı ama aşçıyı göndermişti, hem de birlikte,

Bana hediye vermeden önce ayran hamurunu ırpımış ve yaban mersinli kreplerden oluşan bir uyumsuzluk yaratmıştık.

Harika bir sabah olmuştu ve onun arkadaşlığına, kreplere ve kolyeme değer vermiştim ama bir şeylerin eksik olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum.

Annem kayıptı tabii ki. Ama
başka bir şey daha.

Başka *biri*... Dört yerine iki ayaklı bir arkadaş.

Birlikte geçirdiğimiz bir saatin ardından babam ve ben işe gitmiş ve kendimizi böylesine talepkâr bir metresin çarkları arasında kaybetmiştik.

Hâlâ ofisinde geç saatlere kadar çalışıp çalışmadığını bilmiyordum, tıpkı gizlice dışarı çıkıp gece için farklı bir hayattan bir kız gibi davrandığımı asla bilemeyeceği gibi.

Bekle... Ne?

Bu fikir bir anda ortaya ıktı. İhanet ve babamın arkasından iş çevirme isteği korkunç, berbat bir kavramdı. Yine de... Çok cazip bir şekilde heyecan vericiydi.

Yapabilirsin... sadece bir gece için.

Neyi yapabilirim?

Aşağıdaki sıkışık caddeye tekrar bakarken safir yıldıızın beş noktası parmaklarımı ısırđı.

Onlardan biri

olun. Onların

yaptıklarını

yapın. Gittikleri

yere gidin. Özgür

olun.

Fikir yavaş yavaş potansiyele dönüşürken kalbim kaburgalarım çarptı.

Yarın Belle Elle'e ait bir gün daha olacaktı. Ama bu gece? Bu gece on dokuzuncu yaş gnmd ve henüz kendime bir hediye vermemiştim.

Yapabilir miyim?

Asla sahip olamayacağım bir şeyin tadına bakmak için dünyamı ve bildiğim her şeyi terk edecek kadar cesur olabilir miydim?

Nasıl bulacağımı bilmediğim bir şeyi arayabilir miyim?

Sage ayak bileğime sarıldı ve başını onaylarcasına bana vurdu. Ya da en azından ben bunu onay olarak algıladım çünkü birdenbire bunu yapmadığımı hayal edemez olmuştum.

Hayatım boyunca arkasında yaşadığım hapishane kapıları pastan gıcırđıyor ve onaylamaz bir tavırla yavaş aralanıyordu. Saatin on ikiyi vurmasına ve doğum günümün büyüsünün kaybolmasına birkaç saat kalmıştı.

Ya şimdi ya da asla.

Bu gece, drtlerime boyun eğecek ve ilk kez özgürlüğü tadacaktım.

Ve yarın, bu çocukça pişmanlıkları bırakacak ve Belle Elle imparatoriçesi olarak tacımı tamamen kucaklayacaktım.

Üçüncü Bölüm

İLK DURAĞIM Belle Elle'in mağaza katıydı.

Amiral gemimiz olan mağazamızın ürün bölümü gökdelenin birçok katını kaplıyordu. En son teknolojiden bebek oyuncaklarına ve bunların arasındaki her şeyi satıyorduk ve ben her köşeyi biliyordum. Hayatımın büyük bir kısmını teşhirlerin tasarlanmasına ve stok sorunlarının çözülmesine yardımcı olarak geçirdim.

Ama bu gece değil.

Bu gece iş için orada değildim.

Ofislerden asansöre binerek anahtar kartımı okuttum ve alarmların çalmasını önlemek için şifremi girdim. Mağaza bir saat önce halka kapanmıştı ve beni pamuk ve ipeğin sessiz dünyası karşıladı.

Kırmızı yüksek topuklu ayakkabılarla pantolonlu takımları ve yüksek moda kıyafetleri geçip doğrudan gençler bölümüne girdim. Babamın Son Vasiyetnamesi'ni imzaladığımdan beri, hatta ondan da önce, bir kadın gibi giyinmişim. Hiçbir zaman okulumdaki çocuklar gibi popüler bir alıntı ya da küfür içeren bir giysi giymemişim. Değeri dört yüz dolardan az olan hiçbir şey giymemişim.

Bu değişmek üzereydi.

Pırlanta işlemeli kot pantolonlar ve omzu açık üstlerle dolu raflara göz atarken, kendimi bir kıyafet satın almaktan ziyade mankenlerin sergilenişini ve konumunu eleştirirken buldum.

Kes şunu.

Sen şu anda bir müşterisin, patron değil.

Kendimi nefes vermeye ve stresten omuzlarımı gevşetmeye zorlayarak indirimli kotların bulunduğu bir masanın yanında durdum. Üstte düzgünce katlanmış olan çifti kavradım ve salladım. Bebe mavisi yıkamalı kotun dar paçası ve ceplerinde gümüş işlemler vardı.

Bunları Tayvan'dan toplu olarak satın almanın maliyetini hatırlamamak için elimden geleni yaptım. Geçen yılın başında bu sezona yetişmesi için nasıl sipariş verdiğimi. İndirimde bile hala nasıl para kazanıyorduk, çünkü işler böyle yürüyordu. Fiyatı yüksek tutup stokta kalmayana kadar yavaş yavaş indirimde gidiyorduk, marjlarımız yavaş yavaş daralıyordu ama yine de kârlıydık.

Kes şunu.

Bu gece bir varis değilsin. Sen sadece Elle'sin. Tüm kuralları yıkıp dışarı çıkmak üzere olan on dokuz yaşında bir kız.

Şoförüm David, beni eve götürmesi için birkaç saat içinde onu aramadığımda ne derdi? Bu gece çok eğlensem ve gün ağarana kadar eve dönmesem babam ne derdi?

Fark eder mi?

Bunu kendin için yapmalısın.

Sen bir yetişkinsin.

Bu düşüncelerle kot pantolonu çaldım, yanındaki raftan omzu açık krem ve siyah bir bluz aşırıdım, yeni gelenler podyumundan siyah dantel bir eşarp aldım ve giyim bölümünü ayakkabı mağazasıyla değiştirdim.

New York'ta gece yarısına kadar dolaşacaksam rahat ayakkabılar giymeliydim.

Kan kırmızısı topuklularımın gitmesi gerekiyordu.

Yeni sipariş ettiğim spor ayakkabılara bakarken, bir çift beyaz ve pembe altın şeritli ayakkabıda karar kıldım; milyar dolarlık bir şirketin yöneticisi olarak giymeme asla izin verilmeyecek bir şeydi bu.

Kendimi bildim bileli hayatımın her günü topuklu ayakkabı giyerdim. Aradaki tek fark, çocukken daha alçak olan topuklu ayakkabılardı, şimdi ise yükselen, keskin stilettolar.

Yeni gardırobumu soyunma odalarından birine götürdüğümde, kendimi bir kez daha kapılardaki kilitleri ve aynadaki ikinci sınıf camdan kaynaklanan sallantıyı değerlendirirken buldum. Satış deneyimimizin hiçbir alanında kusur olmamalıdır.

Bir dahaki sefere bu bölümü elden geçirdiğimizde tüm aynaların değiştirilmesi için bir not aldım.

Kalem eteğimi ve siyah bluzumu sıyırarak çoraplarımı indirdim ve iç çamaşırı giymiş halime kaşlarımı çatarak baktım. Siyah sütyen cömert B-kuplarımı destekliyordu ama askıları omzu açık üstümden dışarı bakınca fahişe gibi mi görünecekti?

Sayısız defileye gitmeme ve en son modayı seçmeme rağmen bu şekilde giyinme konusunda hiçbir deneyimim yoktu.

Kabullenin ve ertelemeyi bırakın.

Dar kotumu çekiştirerek üstümü başıma geçirdim ve dantelli eşarbı boğazıma doladım. Tenimde parıldayan mavi yıldızı örtmemesi için gevşekçe sarkmasına dikkat ettim.

Hayır.

Eşarbı tekrar çıkardım ve kapının üzerine örttüm.

Buna gerek yoktu.

Safir yıldıza dokundum. Bana her şeyi verdikten sonra bu kadar mutsuz olduğumu bilse babamı öldürürdü. Dışarıda bu kadar kutsanmışken içimdeki boşluğu asla açıklayamazdım. Ve geçen gün Steve'le aşk hayatım hakkında konuştuklarını duyduğumu asla itiraf edemezdim. Belle Elle'i yönetecek istekli bir sağ kol bulmak için beni New York'un en iyi bekarlarının önünde gösterme zamanının gelip gelmediğini merak ediyordum.

Stilettolarımı beyaz spor ayakkabılarla değiştirirken ürperdim. Hayatımı her zaman orada olan bir şirkete verme düşüncesi bir şeydi. Hayatımı beni asla anlamayacak bir adamla paylaşma fikri ise dehşet vericiydi.

Bir miyavlama sesi duyuldu ve ardından Sage soyunma odasının kapısının altında beliren gümüş kürk çizgisini izledi.

Kaşlarımı çattım. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona zıplamayı ve asansörün düğmelerine vurmaya öğrettiğim için pişman olmalıydım. Houdini gibiydi, onu ofisimde de tutsam, toplantıya da götürsem binanın herhangi bir yerinde beni kovalayabiliyordu.

"Atölyeye girmene izin verilmediğini biliyorsun."

Kuyruğunu salladı ve kalem eteğimi koyduğum küçük taburenin üzerine sıçradı. Tekrar miyavladı ve patisini yaladı.

"Bu gece benimle gelemeyeceğini de biliyorsun, değil mi?"

Sanki korkunç bir lanet okumuşum gibi başını kaldırdı.

Pençelerini açtı ve bir daha böyle bir küfür etmem için bana meydan okuyarak pençelerinin arasını yaladı.

Onun kedigil sinirlilik gösterisini görmezden geldim ve onu üniformamın üzerinden ittim. "Beni duydun, Sage. Başka türlü davranma." Kıyafetlerimi topladıktan sonra aynaya son bir kez baktım ve yeterince genç görüldüğüme karar verdim. Belle Elle'in patronuna hiç benzemediğim kesindi.

"Güzel." Başımı salladım ve sırtımdan belime kadar inen sarı saçlarımı kabarttım. Babam sürekli kestirmem için inliyordu ama bu benim tek isyanımdı. Uzunluğu pratik değildi ve çoğu zaman dağınık dalgalar halinde kurumasına izin veriyordum. Kurallara uyan mükemmel CEO'nun vahşi

olan tek parçasıydı.

Mağaza katına geri döndüğümde, birçok kasiyer istasyonundan birinin altından bir alışveriş çantası aldım ve pahalı kıyafetlerimi içine soktum. Düzgünce katladığıktan sonra, parlak poşeti kasanın altındaki, günlük işlerin ve kontrol listelerinin bulunduğu klasörlerin bulunduğu dolaba yerleştirdim.

İki şey daha yaptıktan sonra gitmeye hazır olacaktım.

Hava soğursa diye bir monta ve biraz paraya ihtiyacım var.

El çantamı ofisimden aşağıya getirmemiştim. Getirmiş olsaydım da bir şey fark etmezdi.

Hiç nakitim yoktu. Bir şeye ihtiyacım olduğunda asistanım benim için satın alırdı. Sadece acil durumlar için bir kredi kartım (hiç kullanmadım) ve binanın kısıtlı bölümlerine erişmek için kimlik kartım vardı.

Sage soyunma odasından bana katıldı ve koridorda sinsice ilerleyerek dikkatimi sergilenen ilginç çantaların olduğu küçük bir masaya çekti. Zaten bir kot pantolon, bir bluz ve bir çift ayakkabı çalmış olduğuma göre, bir çanta almanın önemli olmayacağını düşündüm.

Hazır başlamışken, bu gece bana bir şey alacak kimse olmayacağına göre, biraz harçlık da alabilirdim.

Kordonuma ve rozetime takılı evrensel anahtarı kullanarak kasanın kilidini açtım ve kasaya baktım. Büyük banknotlar yoktu, sadece yeni bir işlem günü için hazır olan düzenli bozuk paralar vardı. Günün geri kalanı çoktan sayılmış, ciltlenmiş ve kasamızda, bankadan para çekmeye hazır hale getirilmişti.

Önemli değil.

Yirmi dolarlık banknotlar halinde üç yüz dolar iyi olur.

Tomarı alıp, post-it'e hızlıca bir not yazdım: *Noelle Charlston 300 dolar borç almış.*

Lütfen asistanı Fleur Hemmings ile dahili 4456 numaralı telefondan irtibata geçerek sabah işlerinin ücretini ödeyin.

Faturaların olduğu yere koydum (böylece kimsenin başı kayıp para yüzünden derde girmeyecekti), kasayı kapattım ve cüzdan vitrinine doğru yöneldim. Siyah zemin üzerine grafiti kafatası olan bir tane seçerek parayı içine soktum. İçimdeki yalnızlık ve garip kaybolmuşluk yavaş yavaş yok oluyor, yerini korku ve heyecana bırakıyordu.

Kafatası cüzdanını Sage'e gösterdim. "Gördün mü, istersem bir asi olabilirim." Dudaklarını yaladı, bıyıkları titriyordu.

Etrafından dolanarak listemdeki son şeye doğru ilerledim.

Bin dolarlık kaşmir paltolardan daha azını hiç giymemiştim. Ancak, bu gece giyeceğim...

Ceket seçimini düşünerek parmaklarımı birbirine vurdum.

Bu gece, fiyat etiketi 19.99 dolar olan rugan siyah bir bomber giyeceğim.

Askıdan çıkarıp ucuz kumaşını okşadım. Hep böyle bir şey giymek istemiştim. Üzerime geçirdiğimde iki duygu birden harekete geçti: dehşet ve tüm kıyafetleri ait oldukları yere geri götürme isteği ve Büyük Elma'yı keşfetmeye başlamak için duyduğum hevesli hayal kırıklığı.

Korkuyordu

m.

Heyecanlıydı

m.

Korunaklı olmaktan ve sadece tek bir şeyde iyi olmaktan çok sıkılmıştım.

Bunun değişme zamanı geldi.

"Mutlu yıllar bana." Cüzdanı bomber ceketimin cebine soktum, Sage'i yerden kaldırdım ve burnunu benimkiyle ovuşturdum. "Seni seviyorum ama gelemezsin."

Küçük yüzü asıldı.
"Bana öyle bakma. Gitmem uzun sürmeyecek."
Üzgün bir şekilde miyavladı.

Kalbim sıkıştı ama onun suçluluk duygusuna karşı kendimi çelikleştirdim ve asansörlere doğru yöneldim.

Spor ayakkabılarla yürümek topuklularla yürümekten çok daha kolay ve rahattı. *İnsanların onları modaya tercih etmesine şaşmamalı.*

"Üzgünüm Sage, ama bu sadece bir gece." Bir elimle onu sıkıca tutarak iki asansörü çağırmak için düğmeye bastım.

Biri yukarı, biri aşağı gidecek.

Önce üst kattaki geldi ve onu oraya oturttum. Ona gülümseyerek en üst kattaki ofisimin düğmesine bastım. "Geri dön. Sepetine kıvrıl. Gittiğimi fark etmeyeceksin bile."

Kapılar yavaşça kapanırken tekrar miyavladı.

Fısıldadım, "Bana öyle bakma. Çok acıtıyor."

O gittiği anda kendime sarıldım, kendimi tamamen yalnız ve dehşete düşmüş hissettim.

Bunu neden yapıyorum?

Unutup eve gitmeliyim.

Ama sonra aşağı inen asansör öttü ve cesur olup Belle Elle'den uzakta bir gece geçirmeye karar vermemi bekledi.

Tereddütle, korkuyla içine girdim ve başka biri olmaya hazırlandım. Özgür biri.

Dördüncü Bölüm

Her şey farklı görünüyordu.

Her şey farklı.

Havanın tadı daha zengindi. Trafiğin sesi daha yüksekti. Sıcaklık daha serin hissettiriyordu.

Omuzlarımdaki ucuz vinil ve ayaklarımdaki rahat spor ayakkabıların hissi bile farklıydı.

On dokuz yaşındaydım ve ilk kez süslü püslü olmayan, kuralların beni yaşamdan alıkoymadığı

bir dünyayla tanışıyordum.

Derin bir nefes aldım, bir taksi egzoz püskürtürken biraz öksürdüm. Boğazımdaki yanma Belle

Elle binasının filtrelenmiş havasına o kadar yabancıydı ki yüzümü buruşturmak yerine sııttım.

İçinde para olan cüzdan harcanmayı fısıldadı ve kimlik kartım cebimde saklı kaldı, bana kim

olduğumu ve ne kadar sorumsuz davrandığımı hatırlattı.

Babamın bana ulaşabileceği bir telefonum yoktu. Kaybolduğumda ya da başım derde girdiğinde

yardım isteyebileceğim bir iletişim yöntemi ya da yol yoktu.

Sadece biraz yaşamak için kendimi riske atmaya hazırdım; bana verilen hayattan farklı bir hayatı

tatmak için.

Yalan söyleyip heyecan verici olmadığını söyleyemem ama aynı zamanda kesinlikle *dehşet*

vericiydi.

Belle Elle'den uzaklaştığım o ilk birkaç adım fiziksel olarak canımı yaktı. Babamı hayal

kırıklığına uğratmanın göğsümde yarattığı acı, yeni bir şey yapma heyecanımın bile

dolduramayacağı kadar içimi boşalttı.

Birkaç kez kendimi sorguladım ve neredeyse geri dönüyordum. Durdum, döndüm ve alışveriş

mega mağazasının işletildiği devasa binaya baktım.

Ama sonra kendime bunu yapmazsam normal olmanın nasıl bir şey olduğunu asla

öğrenemeyeceğimi hatırlattım. Bu yüzden sineye çektim, arkamı döndüm ve bir ayağımı diğerinin

önüne atarak yavaşça New York şehir merkezinin imparatorluğuna girdim.

Yabancılar bana çarptı, turistler fotoğraflarını çekmemi istedi ve sokak satıcıları doğrudan

yüzüme malları hakkında bağırdı.

Aşırı duyuşal yüklenme, gizlice kaçtığım için duyduğum utancı yavaş yavaş yok etti ve beni her

küçük şeye dikkat etmeye zorladı.

Saatlerce yürüdüm.

Baktım.

Nefes aldım.

Bir değişiklik olsun diye hayatın beni istediği yere götürmesine izin verdim. Nereye gittiğim ya

da nasıl geri döneceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ayaklarımdaki beni kaybetmesine izin

verdim çünkü eve taksi tutacak param vardı. Adresimi biliyordum, o kadar da korunaklı değildim.

İstediğim yere gidebiliyor ve maceralarımda sonunda bir taksiye atlayıp varlığıma yeni bir derinlik

katarak geri dönebiliyordum. Ve sonsuza kadar mutlulukla saklayacağım bir sırda.

Bir noktada, bir blok yapıp kendime geri dönmüş olmalıyım, bu yüzden Times Meydanı'na

vardığımda sola dönmek yerine sağa döndüm ve şehrin bana neyi kaçırdığımı göstermesine izin

vermeye devam ettim.

Yanıp sönen reklam panoları beni en yeni Jeep ve Hummer'a ihtiyacım olduğuna ikna etmeye

çalışıyordu. Hollywood yıldızları ve yıldız adayları gelecek filmlerden kesitlerle LED harikası

olarak parlıyordu. *Madame Tussauds* sonsuza dek balmumuyla kaplanmış harikalar vaat ediyordu ve

Ripley's Believe It or Not! beni günlük hayatta sık rastlanmayan şeyleri görmeye çağırıyordu.

Bir hediyelik eşya dükkanının önünden geçerken, mini Özgürlük Heykelleri tarafından tutulan bir grup saat bir süre dolaştığımı gösterdi.

Saat 10'da.

Rutinime sadık kalsaydım şu anda evde, hızlı bir koşu ve duştan çıkmış olurum. Birkaç son dakika e-postasını yanıtlar ve gözlerim kapanmadan ve e-okuyucum kafama vurmadan önce en son romanı okumak için yatağa girerdim.

Bu gece olmaz.

Bu gece, yabancılar gülümsedi ya da bağırды - onlar için bir şey yapmamı mı yoksa yoldan çekilmemi mi istediklerine bağlı olarak. Ya çok hızlı ya da çok yavaş hareket ediyor, benimsediğim uyumsuz kalabalığın ritmine ayak uyduramıyordum. Ceketim yürümekten beni aşırı ısıtıyordu ve terli insanlarla sokaklara sıkışmak beni klostrofobik yapıyordu. Ayaklarım düzdü ve karnım boştu.

Ancak hiçbir şey her deneyimin ne kadar özgürleştirici ve hayranlık uyandırıcı olduğunu azaltamazdı.

Başka bir köşeyi döndüğümde, sınırın bu tarafındaki en iyi Meksika yemeklerini vaat eden bir yemek kamyonu gördüm.

Ölmeden önce yapılacaklar listemdeki maddelerden biri de bir sokak satıcısından yemek yemek değil miydi?

Seni hasta edebilir.

Evet, olabilir. Ama gıda zehirlenmesi uzun zamandır mahrum kaldığım bir başka macera olacaktı. Cebimden çantamı çıkarıp sıraya girdim ve sıramı beklemeye başladım. Ön tarafa doğru ilerlerken, yağ lekeli önlüğüyle aşağıdan bakan adama bakmak için boynumu büktüm.

"Size ne getirebilirim?" Bir parça sakız çiğniyor, parmakları sabırsızlıkla kalemini çeviriyordu. Gözlerimi arkasındaki menüye diktim. "Ne tavsiye edersiniz?"

Alay etti. "Tavsiye mi? Hanımefendi, sizinle atışacak vaktim var gibi mi görünüyor?" Kalemiyle arkamdaki kalabalığı işaret etti. "Acele edin. Beslemem gereken paralı insanlar var."

Cüzdanımı açtım ve bir yirmilik çıkardım. "Sadece tavuk alacağım." Parayı ona uzattım. "Oh, ve acı olmasın. Baharat sevmem."

"Anladım." Homurdandı. "Tavuk ve yavan. Sıkıcı bir kız için sıkıcı bir sipariş." Gerildim. "Pardon?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kaybol prenses. Siparişiniz beş dakika içinde hazır olacak. Kamyonun camından alabilirsiniz." Bana kirli bir on dolarlık banknot fırlattı. "İşte paranızın üstü."

Parmaklarımı paranın etrafında kıvırdım, kızgınlık ve acı içimde eşit asit izleri oluşturdu. Daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştım. Kimse cesaret edemezdi.

Onunla tamamen aynı fikirde olduğum halde bana sıkıcı demesi beni daha da sinirlendirdi. Parayı buruşturdum ve ona fırlattım. "Biliyor musun? O siparişe bir de biftekli bir şey ekle. Ve ekstra baharatlı olsun."

Bana daha fazla hakaret edmeden tahsilat penceresine doğru yürüdüm.

Beşinci Bölüm

Sığır eti kötü bir fikirdi.

Yemeğimi aldıktan sonra Times Meydanı'na doğru yürüdüm, burada yayalar için birkaç masa ve sandalye yerleştirilmişti. Masa kirli, sandalyeler köhneydi ama daha önce hiç bu kadar canlı bir şekilde yemek yememiştim.

Folyoya sarılı burritoyu açıp içime çektiğimde lezzeti buharlaştı. Yağlı adamı haksız çıkarmaya kararlı bir şekilde biftekten bir ısırık aldım, çiğnedim ve sııttım.

O kadar da kötü değil.

Sonra sıcaklık başladı.

Dilim büzüştü.

Meksika yemeği beni sertçe tekmeledi. Sırıttım, baharatlı acı içinde hırıltılı bir nefese dönüşene kadar daha hızlı ve daha sıcak.

Su!

Aman Tanrım, suya ihtiyacım var.

İki burritoyu da kaptığım gibi gözlerim yaşardı, el koyduğum masayı terk ettim ve buz gibi su ve kola şişelerinin reklam panolarıyla yanıp sönen markete doğru koştum.

İçeri girip camekânlı buzdolabını açtım, bir su aldım ve kapağını yırtıp attım. Üç saniye içinde mideye indirdim. Ve *hala* ateş dilimi ve dudaklarımı yakıyordu.

Nefes nefese bir çikolatalı süt aldım.

Kapağıyla boğuşarak sonunda açtım ve ağgözlü birkaç yudum aldım. Tam yağlı süt nefret dolu öfkenin bir kısmını yatıştırmaya yardımcı oldu. Rahat bir nefes aldım.

"Umarım bunun bedelini ödeyeceksinizdir." Pembe saçlı bir tezgâhtar kız kaşlarını kaldırdı.

Elimin tersiyle dudaklarımı silerek (gerçek dünyamda asla yapmayacağım bir şey) başımı salladım ve çoğunlukla dokunulmamış burritolarıma bir şekilde sarılırken bir su şişesi daha topladım. "Evet, özür dilerim. Baharat beni gafil avladı."

Sırıttı. "Kahretsin, Pete'i kızdırdın mı?"

"Pete?" İki su şişesini (biri dolu, biri boş) ve yarısı içilmiş çikolatalı sütü taşıma bandına yerleştirdim.

Dükkan sahibi onları tarayıcıdan geçirerek satışı onayladı. "Evet, Meksika sokak etlerinin sahibi olan adam." Kıkırdadı. "Çok iyi taco yapıyor ama acı sos konusunda çok acımasız."

Dilimi hâlâ acıyan dudaklarımın üzerinde gezdirdim. "Bunu ben istedim sayılır." Omuz silkerek gülümsedim. "Çok fazla dışarı çıkmıyorum. Yiyecek satıcılarını kışkırtmamam gerektiğinin farkında değilim."

Aldıklarımı poşetledi. "Evet, bunu herkes bilir. Özellikle de sokak krallarını kızdırmamak için."

Cüzdanımı karıştırdım ve bir yirmilik çıkardım. Parayı aldı, kasayı açtı ve para üstünü uzattı. Benimle hiçbir gerginlik ya da endişe duymadan konuşması beni rahatlatmıştı.

Kadınlarla patron-çalışan ilişkisi içinde konuşmaya çok alışmışım. Kimse yanımda şaka yapmıyor ya da onları kovarsam ne yapacağımı söylemiyordu. Benimle arkadaş olmaya çalışanlar da bunu sadece terfi ya da zam için yapıyorlardı.

Sahtekârlığın tadını çürük elma gibi alabiliyordum.

Tuhaftık içeri girmeden önce bir gülümseme daha paylaştık. Dostça bir sohbeti nasıl bitireceğimi ya da bir şey satın aldıktan sonra ne zaman ayrılacağımı bile bilmiyordum.

Kız beni orada aptal gibi durmaktan kurtardı. "Sana iyi geceler. Ve daha fazla insanı kızdırma,

duydun mu?"

Başımı salladım. "Anladım. Yardımınız için teşekkürler."

"Sorun değil." Raflara cips doldurmak için kasadan çıkmadan önce bana küçük bir el salladı.

Pete'in intikamının ateş püsküren ejderhasını atlatmak için hem burritolarımın hem de değerli sıvılarımın yanımda olduğundan emin olarak dükkândan ayrıldım ve alışveriş yapanların ve turistlerin çılgın dünyasına yeniden girdim.

Kalabalığın arasından eğilerek geçtim, tekrar oturup daha yumuşak bir tavuk burrito denemek niyetindeydim, ancak masamın ve sandalyemin, parlak neon ışıklarının parıltısında yorgunluktan cam gibi gözlerini kırpan üç küçük çocuklu bir aile tarafından ele geçirildiğini gördüm.

Diğer tüm masalar doluydu.

Oh, pekala.

Benim için sorun değil. Yürüyebilir ve yemek yiyebilirim.

Kahkahalar kulaklarımı tırmaladı. Durduğum yerin iki aşağısında, dört genç kızın oturduğu masaya baktım. Neye güldüklerine bakarken dudaklarım şakalarına ortak olmak için kıpırdadı. Onun yerine içime bir korku çöktü.

Çöp torbasında alüminyum kutuları toplayan yaşlı bir evsiz adamla alay edip kıkırdadılar.

Onun için ve içinde bulunduğu durumun umutsuzluğu için acı çekiyordum. Şakaların ve fısıltıların tamamen farkındaydı, rüzgâra kapılmış bir tenekeyi kovalarken kızları görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Hayatım boyunca evsizliğin diğer ucunda yer aldım. Soğuk ve açlığın acısını asla tatmamamı sağlayacak bir rolün içine doğmuştum. Bana çok şey verilmişti ve ben ne yapmıştım? Kıymet bilmeyen bir genç gibi gece kaçmıştım.

Ne düşünüyordum ki?

Utanç içimi kapladı. Belle Elle'den aldığım kıyafetlere ya da kasadan aşırđığım parayla aldđığım yiyeceklere bakamıyordum. Kullanmak için her türlü hakka sahip olduğum ama bir şekilde çaldđđımı ve babamın güvenini kırdđđımı hissettiğim şeylere.

Adamın çöp torbasının dibindeki yırtıktan bir kutu çıkarken kızlar gülmeye devam etti.

Olgunlaşmamışlıkları ve empati yoksunlukları yüzünden onları tokatlamak istedim. Hiç düşünmediğimi unutmak istedim.

Gerçekte kim olduğumdan ziyade tipik bir kız olmak istedim: bir başkasıyla alay edilirken asla seyirci kalmayacak yetenekli bir genç kadın.

Elli yaşlarında (babam yaşında), kirli gri sakallı ve kasketli evsiz adama doğru yürürken durdum ve tenekeyi aldım. "Al bakalım."

Dondu kaldı.

Korku ve şüpheyle onu izleyişı kalbimi parçaladı. Tüm vücudu taciz edilmeyi bekliyor, hayatına başka hangi talihsizliği getireceğimden korkuyordu.

"Sorun değil." Ezik tenekeyi alması için ısrar ettim.

Aldı, isteksizce.

Teneke kutuyu çantasına koyduktan sonra yüzündeki ifadeye ve burritolarımı yerken dudaklarını yalayışına baktım.

Kendi açlığım yok oldu.

"Al bakalım." İçinde su ve çikolatalı süt bulunan plastik poşeti ve ardından burritoları kollarına ittim. "Al onları. Sadece bir ısırık aldım. Bulaşıcı değilim, söz veriyorum."

Buz gibi içecekleri ve sıcak yiyecekleri kucaklarken ağzı açık kaldı.

Gariplik çöktü ve anlamadığım gözyaşları omurgamı kaşındırdı. Gözlerindeki ifade şaşkınlık ve minnettarlık doluydu.

Yiyecekleri hızla ceketinin bol ceplerine doldurdu ve yarısı boş çikolatalı sütü bitene kadar yudumladı. Elinin tersiyle dudaklarını silerek mırıldandı: "Teşekkürler

Sen."

Gölümsedim. "Bir şey değil."

Gitme zamanının geldiğini biliyordum. Ama çekip gidemezdım, henüz değil.

Cüzdanımı çıkarıp yirmilikleri aldım, eksi seksen dolar benim için (eve gitmek için acil durum parası olarak) ve eline tutuşturdum. "Lütfen bunu da al. Yiyin ve geceyi bir otelde geçirin."

Parmaklarını paranın etrafında sıkıca kıvırdı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söyleme." Uzaklaştım. "İyi geceler. Sana gülen o kızlar için de özür dilerim. Bu çok kaba bir davranış. Hepimiz öyle değiliz."

Sanki bir füğden çıkıyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

"Güle güle." Kendimi son zamanlarda hiç olmadığım kadar iyi ve mutlu hissederek oradan ayrıldım.

Altıncı Bölüm

SAAT ON BİR VE kalabalık bir şehirde dolaşmanın verdiği yenilik yıpranmaya başlamıştı.

Yemeğe daha fazla para harcamak istemiyordum; ne olur ne olmaz, taksi seksenden fazla tutar diye. Eve gitmek için ulaşımın ne kadar tutacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kat ettiğim onca kilometreden dolayı ayaklarım ağrıyordu. Sırtım ayakta durmaya alışık olmadığı için ağrıyordu. Ve gece ilerledikçe kalabalık giderek daha az kibar ve daha düzensiz hale geldi.

Uzuvların itişip kakışması ve itiş kakış beni gerdi ve kim olduğumu ve kurallara göre nasıl oynayacağımı bildiğim sessiz bir yatak odasına dönme düşüncesi beni cezbedti.

Kaldırımdan adımımı atarak yolun karşısına geçtim (hızla gelen bir arabayı kıl payı atlattım) ve yoldan geçen yayalardan ve dükkânların önlerinden toplanmaya hazır bir yığın çöpün biriktiği köşede durdum.

Bir taksinin sarı ışıltısını görmeyi umarak yolun aşağısına ve yukarısına baktım. Özgürlük teklifimin üzerinden sadece birkaç saat geçmişken şimdiden eve gitmek istememden nefret ediyordum. Yiyecek satıcısının söylediği gibi gerçekten de sıkıcı bir kızdım.

Ama en azından kendi başıma keşfetmişim.

Artık bir şey kaçırmadığımı biliyorum.

Çocukça kaprislerimi geride bırakabilir ve çimlerin diğer tarafta daha yeşil olmadığını kabul edebilirim.

Birkaç dakika durup bir araç bekledim ama gelen giden olmadı. Pozisyonumu değiştirmeye karar vererek tekrar kalabalığa katıldım ve biraz daha ilerledim. Kalabalık azaldığında küçük bir sokağın önünde durdum ve aramaya devam ettim.

Sol, sağ, bak ve umut et.

Bir taksi gördüğüm anda kolumu hızla kaldırabilmek için yerimden kıpırdamadım.

Arabayı beklemeye odaklandığımda dünya etrafımda kayboldu. Yumuşak çarşafların ve sessiz odaların cazibesi, birkaç kısa saattir parçası olduğum kaosu silmeye yardımcı oldu.

İlk başta iki adamı fark etmedim.

Belki çok saf ya da kördüm ama dirseğime iki yandan bir elin dolanmasını beklemiyordum; iki adam beni aralarında sıkıştırıyordu.

Kalbim boğazıma kaçtı, çığlık atmaktan ağzım tıkanı.

Beni ara sokağa doğru geriye doğru ittiklerinde gözlerim şaşkınlıktan yuvalarından fırladı.

Hayır! Hayır!

Neler olduğunu anlayamadım.

Bırakın beni!

Daha önce hiç böyle bir güçle ele alınmamıştım.

Dokunuşları kollarıma beş parmaklı tuzaklar gibi saplandı. Acıtıyordu.

Morarma.

"Yardım edin!" Kalbim boğazımda düğümlendi, boğuk bir yalvarmadan fazlasını yapamadım. İşe yaramazlığım onlara ihtiyaçları olan tüm zamanı verdi.

Uğursuz bir kıkırdamayla beni karanlığın derinliklerine, sokak lambalarından, insanlardan ve taksilerden uzağa sürüklediler.

"Bırakın beni!" Çırpındım, tekmeledim ve çırpındım. "İmdat! Yardım

edin! Birisi-" Ama artık çok geçti.

Ayaklarım kirli zeminde işe yaramaz bir şekilde kayarken daha yüksek sesle gülerek beni daha da çektiler. Zihnimin garip bir köşesinde ayakkabılarımın ne kadar kirlendiğini fark ettim. Siyah, tertemiz beyaza nasıl da bulaşmıştı.

"Hayır! *Dur!*" Şok şokumu kaybettim ve dehşete kapıldım.

Eğildim ve büküldüm.

Tekmeledim ve

kıvrandım. Ama çok

güçlüydüler.

Sokak çok uzaktaydı.

Dünya bunu umursamayacak kadar

saplantılıydı. "Bırak. Me. Bırak!"

"Kapa şu lanet çeneni." Bu sert emir bir balık oltası kadar keskindi ve zihnime şeytani bir şekilde saplanmıştı.

"Ne istiyorsun?" Daha çok mücadele ettim, nefes nefese kalmıştım ve çok ama çok endişeliydim.

"Ben-"

"Sana söylemiştim. Kapa şu lanet çeneni." Beni daha sıkı tuttular, parmakları etime satır gibi saplanıyordu. "Bizim ne istediğimiz bizi ilgilendirir, seni değil." İçlerinden biri güldü.

Kalabalık bir metropolün seslerinin, berbat kokan çöplerin gürültüsüyle bastırıldığı sokağın dörtte üçünde, beni ileri doğru iterek duvara çarptılar.

Ciğerlerimdeki hava yok oldu ve beni bomboş bıraktı.

Omurgamdaki nodüller tuğlaya çarparken acı içinde iki büküm oldum. Nefes almaya çalıştım, uzun saçlarım omzumun üzerinde dağınık bir şekilde dolaşıyordu.

Sarı saçlarımın arasından yukarı baktım ve bir kaçış planı yapmak için elimden geleni yaptım. Onlara göre ben, hiçbir sonuç olmadan soyabilecekleri ve zarar verebilecekleri deneyimsiz küçük bir kızdım. Onlara aksini kanıtlamam gerekiyordu.

Gerçek olsa bile.

Adamlar kıkırdadı ve birbirlerini tebrik etmek için dürttüler.

Bundan sonra ne olacağını görmek için beklemedim. Duvarı iterek küçük boşluktan hızla geçtim ve sahip olduğum tüm gücü ve cesareti topladım. Çılgılık atmak için ağzımı açtım, bağırabildiğim kadar yüksek sesle ve uzun uzun bağırmak için ama adamlardan biri beni yakaladı ve göğsüne bastırdı. Diğeri metalik kokulu avucunu dudaklarıma yapıştırarak beni susturdu.

İkisi arasında sıkışıp kaldığımda, içinde bulunduğum vahim

durumu anladım. Korkunç, aptalca *kötü* durumumu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, küçük sürtük?"

Sertlik olmaması gereken yerde sertlik beni önden ve arkadan dürttü. Aletlerini bana sürttüler.

Benden istediklerinin sadece parasal değil, fiziksel de olduğunu hemen anlayarak ürperdim.

Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Gözlerim yaşardı ama onları kırıştırmak için elimden geleni yaptım. Şokun beni bu pislige bulaştırmasına izin vermiştim.

Acımanın durumu daha da kötüleştirmesine izin vermezdim.

İçime daha fazla bastırdıkça nefesleri ağırlaştı. Beni tüketmek için başlarının birbirlerine değmesini umursamıyorlardı.

Kalbim boğulurken kemiklerim küle döndü.

Lütfen, lütfen bana zarar vermelerine izin verme.

Normal olmak bir anda dünyanın en aptalca kavramı haline gelmişti. Belle Elle'e memnuniyetle

geri döner ve hayatımın geri kalanında işimin kristal kulesinden asla ayrılmazdım. Her saat çalışırdım.

Ölene kadar her gün, eğer bu işten elimi kolumu sallayarak çıkabilseydim.

Lütfen!

Kollarında kıpırdandım, ısırarak için dişlerimi adamın avucunun altına sokmaya çalıştım. Kalçalarını arkamdan bana doğru iterken dudaklarımı sıkıca yapıştırdı. Sallanışı dengemi bozarak suç ortağının hastalıklı kucağına düşürdü beni. "Bu gece ne var biliyor musun güzel kız?"

On dokuzuncu doğum günüm.

Benim aptal normal olma çabam.

Nefesimi içime çektim, yozlaşma ve pislik kokularını içime çektim.

"Bu gece bize iyi bir sevişme yaşatacağsın, sonra eğer iyiysen seni bırakacağız."

Dehşet buzlu su gibi aktı, ancak arkadaşı fısıldadığında bir buzul haline geldi, "Paranı, mücevherlerini ve amını istiyoruz. Onları kendi isteğinle verirsen bu iş senin için çok daha iyi bitecek."

Aşağı uzandı ve beni bacaklarımın arasından kavradı. Kesilmek üzere olan vahşi bir kedi gibi inledim.

"Yapmazsan işler çok ama *çok* kötüleşir." Parmakları göbeğimin etrafında kenetlendi. "Çok kötü. Anladın mı?"

Gözlerimi daha da dehşetle kırıştırmak dışında bir hareket yapmayınca kasıklarını karnıma bastırdı. "Anladıysan başını sallla."

İtaat etmek istemedim.

Onlara *ölmelerini* söylemek istedim.

Arkadaşı kolunu ortama doladı, beni öyle sert kavradı ki kaburgalarım büküldü ve pantolonundaki sertlik omurgamı zedeledi. "Başını sallla kaltak, sonra gitmene izin vereceğiz." Tekrar itti. "Ama çılgılık atarsan, seni kanlı bir şekilde döveriz ve hiçbir şeyin olmadan uyanırsın. Kıyafetlerin bile."

Ciğerlerim oksijensizlikten ağrıyordu; yakıcı terör damarlarımda delikler açarak beni kana boğuyordu.

Öndeki adam yanağımdan öptü. "Son kez. Şartlarımızı kabul ediyorsanız başınızı sallayın." Başka ne yapabilirdim ki?

Ne silahım ne de tecrübem vardı. Yapmayı umabileceğim en fazla şey, kaçmak için bir fırsat bulana kadar itaat ederek oyalanmaktı.

Lütfen bu fırsatın geç değil bir an önce gelmesine izin verin.

Utanç içinde Belle Elle'den uzaklaşmaktan bile daha çok acı veriyordu ama başımı salladım.

Bunu yaptığım anda geri çekildiler. Öndeki pantolonunu yeniden ayarladı ve elini yumruk yaptı. "Siktir, itaat etmeleri beni azdırıyor."

Onlar mı?

Bunu kaç kadına yapmışlardı?

Dünya daha önce canlı bir maceraydı. Şimdi ise suçlularla dolu bir lağım çukuruydu.

Arkamdaki adam yanıma gelerek beni duvara yasladı. Çıkışımı engellemek için kendilerini stratejik olarak yerleştirdiler. Gölgele yüz hatlarının çoğunu gizliyordu ama biri kırmızı logolu bir beyzbol şapkası, diğeri ise ön cebinde Adidas logosu olan beyaz bir ceket giymişti. Aynı boydaydılar (benden yaklaşık bir karış daha uzunlardı) ve her ikisinin de kirli dişleri vardı.

Adidas ceketiyile arkamda duran kişi boynumu işaret etti. "Önce mücevherlere odaklanalım, olur mu? Ver şu kolyeyi bana."

Yutkundum. "Ne?"

Beyzbol şapkalı olan parmağını salladı. "Konuşmak yok. Ya dediğimizi yaparsın ya da boku yersin."

Pantolonunun içinde görünen sert uzunluğu bir kez daha yumrukladığında irkildim. "Önce biz istediğimizi alacağız, sonra da *sen istediğini* alacaksın."

Ne istiyorum?

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

İstediğim şey acı çekerek ölmen.

Suç ortağı kıkırdadı. "Senin istediğin bir sık, kendini beğenmiş kaltak. Bunu inkar edemezsin. Bu senin şanslı gecen. Yakında iki tane alacaksın. Şimdi şu lanet kolyeyi ver."

"Lütfen..." Elimi kahvaltıdan beri sahip olduğum ama şimdiden çok şey ifade eden safir yıldızın üzerine kapattım. "Yapma-"

"Tüm kuralları çiğniyorsun, değil mi?" Birden bir yumruk geldi ve şakağıma çarptı.

Parlak bir acı kafatasımda patlayarak beni geriye ve yanlara, duvara doğru itti. Yanıp sönen ışıkların ötesini göremiyordum. Kafamdaki çınlamadan dolayı duyamıyordum. Ama bu, içlerinden birinin boynumdaki zinciri yakalamasını ve koparacak kadar sert çekmesini engellemedi. Beyaz altın, kopmadan önce enseme keserek acı içinde bağırmama neden oldu.

Bir el göğsüme indi, sertçe sıkarken bir ayak bacaklarımı açtı ve parmaklar uyluklarımın arasına girdi.

Tekrar inledim, geri çekilen yumruktan kurtulmak için başımı salladım.

"Hayır... dur." Bir el ağzımı kapadı. "Kapa şu lanet çeneni."

Adidas ellerini ceketimin içine sokup cüzdanımı çıkarırken görüşüm yavaşça geri geldi. Beyzbol Şapkası ağzımı kapatıp yarı ayakta, yarı kambur bir şekilde duvara yaslanmamı sağlarken paraları saydı. "Seksen dolar mı? Cidden, tüm paran bu mu?" Küçümsemesine iğrenç nefesi eşlik etti. "Bunu senden başka yollarla çıkarmamız gerekecek."

Elini kotumun arka cebine sokarak Belle Elle kimlik kartımı çıkardı. Gıcır gıcır siyah bir blazer ceket içindeki portrem ve ustaca toplanmış sarı saçlarım bana kraliçeliğimden ne kadar uzağa düştüğümü hatırlattı.

Eğer beni öldürürlerse, babam ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Cesedimi teşhis etmenin bir yolu ya da on dokuzuncu doğum günümde nasıl olup da onun yanında güvende değil de bir ara sokakta olduğuma dair bir açıklama olmayacaktı.

Ne kadar bencilce
davrandığımdan nefret
ediyordum. Ne kadar
aptalca.

Eğer bundan sağ çıkarsam, bir daha asla hayatımdan yakınmayacaktım. Şirketimi asla hafife almayacaktım. Mutlak bir minnettarlıkla yaşırdım.

"Noelle Charlston. Görünüşe göre rahat bir ofis işin var." Beyzbol Şapkası sırtıttı. "Eminim o güzel kışını başka bir şey için değil, sadece oturmak için kullanıyorsundur." Bana doğru eğildi ve ereksiyonunu kalçama bastırdı. "Hiç masanın üzerinde sıkıldın mı, ofis kızı? Hiç terfi için patronuna oral seks yaptın mı?" Sertçe itti. "Bana oral seks yapman fikri hoşuma gidiyor." Arkadaşına başıyla işaret etti. "Onu dizlerinin üzerine çöktür."

İçimden çığlık atarken yüzümü buruşturdum.

Okul hayatımı hiçbir erkek arkadaşım olmadan geçirmiştım. Lise balomda dans pistinde tek bir öpücük çalmıştım ama içinde dil yoktu. Hiçbir erkek babama cesaret edip bana çıkma teklif etmemişti. Bir şirketi yönetme ve idare etme deneyiminde ışık yılı ilerideydim, ancak konu sekse geldiğinde çok kötü eğitilmişim.

Oral seks mi?

Hiçbir şekilde bunu yapmak istemedim. Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ve bir erkeğin o kısmını emme fikri, kirli spor ayakkabılarımın üzerine kusma isteği uyandırdı.

Ama ne istediğimin artık bir önemi yoktu.

Beni yere ittiklerinde dizlerim çığlık attı. Yukarı bakmaya cesaret edemedim.

Beyzbol şapkası benimle birlikte eğildi.

Kalçalarının üzerine oturarak sıırttı. "Biz sana bizimkileri göstermeden önce, sen bize kendininkileri göstermelisin." Ben itiraz edemeden ya da kıpırdayamadan bomber ceketimi yırttı ve arkasındaki karanlığa fırlattı. Omzu açık tişörtümü lime lime olana kadar yırttı ve siyah sütyenimi ortaya çıkardı.

"Bakalım göğüslerin nasılmış."

Eli beni avuçlamak için ilerlediğinde her şey durdu. İçime döndüm.

Olmak üzere olan şeyi silmeye çalıştım. Ama hiç bağlanmadı.

Karanlıkta bir karaltı, bir hayalet gibi belirdi.

Bir adamın homurtusu patladı.

Adidas görünmeyen bir güç tarafından çekilerek geriye doğru düştü. Beyzbol Şapkası döndü, yumrukları havada, dövüşmeye hazırdu. "Kim var orada?"

Bir gölge önce karnına, sonra da çenesine değince Adidas inledi. Hayalet ışığa doğru adım atıp kafasında siyah bir kapüşon olan başka bir adamı ortaya çıkarırken şaşkınlıkla gözlerimi kırptım.

Kendini tanıtmadı.

Etrafında döndü ve Adidas'ın göğsüne bir tekme atarak onu kirli zemine savurdu.

Yeni adam döndü ve gözlerini bana kilitledi. Kapüşonunun kasvetinin altında, yoğun bakışları beni düğüm düğüm etti. Kalbim bir anlığına korkudan rahatlamaya geçti ve sonra tekrar dehşete düştü.

Önce iki tane vardı.

Şimdi üç oldu.

Güvende değildim.

Yeni gelen kişi benim tarafımda savaşıyor gibi görünse bile.

Ayağa kalkmaya çalışarak üstümün yıkık dökük parçalarını çekiştirdim.

Yeni adam yırtık kıyafetlerimi takip ederek sütyenime baktı. Çenesi sıkıştı ve alçak bir hırıltı sokakta yankılandı. O birkaç saniye boyunca bizi birbirimize bağlayan her neyse koptu.

Kendini Beyzbol Şapkası'na doğru fırlattı.

Tecavüzcü özentisini yere yatırdı ve karnına bir, iki, üç kez yumruk attı.

Yuvarlandılar, bacaklar tekmelendi, kollar döndü, ta ki kapüşonlu figür Beyzbol Şapkası'nın burnuna doğru iyi hedeflenmiş bir yumruk savurana kadar.

Adam holigandan çaresize dönüştü. Kolları ve elleri yüzünü korumak için havaya kalktı. Ağzı kan içindeydi ve nefesi kesilmişti. "Siktir, vereceğiz, vereceğiz. Dur!"

Kukuletalı figür hemen ayağa kalktı. Bir elini yüzüne götürerek homurdandı. "Sizi ikinci kez yakalıyorum pislikler. Üçüncüsü olmayacak."

Adidas iki eliyle betonu iterek dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. "Siktir git."

Kapüşonlu figür bir adım öne çıktı ve hızlı bir yumrukla Adidas'ın boğazına bir yumruk daha indirdi.

"Ah, fu-" Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini boynuna doladı ve deli gibi soluk soluğa kaldı. "Ben-nefes alamıyorum-"

Korktuğum için biraz gülümsedim. Ona hiç sempati duymuyordum ama böyle bir şiddetten de zevk almamalıydım.

Yapmalı mıyım?

Kapüşonlu adam yerde kıvranan Adidas'ı işaret etti. "Bu kabalığın içindi." Bacağı tekrar dışarı çıktı ve Adidas'ın kaburgalarını örten beyaz ceketle birleşti. "Bu da amcıklık yaptığın içindi." Yüzü bana doğru döndü ama karanlıkta yüz hatlarını göremiyordum. Gözlerini benden ayırmadan Adidas'ın kafasına bir yumruk daha attı. Tam güçte değildi, sadece bir tokattı, bir azarlamaydı. "*Bu da onun için.*"

Geri adım atarak kollarını kavuşturdu. "Şimdi, kendin için ne söyleyeceksin?"

Adidas hâlâ dersini almamıştı. Kan tükürdü, gecenin içinde simsiyah parlıyordu. "İki kere sikeyim seni, dostum. Bizi korkutamazsın."

Kapüşonlu adam tehditkâr bir adım daha yaklaştı.

Beyzbol Şapkası, ağrıyan koluna bakarak ileri atıldı. Teslim olmak için bir elini kaldırdı, bir çeşit şövalyelik duygusuyla pislik arkadaşını korumaya çalışıyordu. "Bak, işimiz bitti, tamam mı?"

Kapüşonlu adam Adidas'a baktı - bekâretimi çalmasına ramak kalmış bir pislik. Sesi, itaat isteyen karanlık bir kırbaç gibi parladı. "Peki ya sen? Senin işin bitti mi?"

Adidas başıyla onayladı. "Peki. Elbette."

"Güzel." Kapüşonlu adam elini uzattı. Parmaklarında kan izleri vardı ama kanın ondan mı yoksa kurbanlarından mı geldiğini anlayamadım. "Öksür bakalım."

Beyzbol Şapkası başını sallayarak geri çekildi. "Hayır, hayatta olmaz." Bakışlarında hastalıklı bir parıltıyla cebini yokladı. "Hayır, dostum. Sen kızı al. Parayı biz alırız."

Kukuletalı Adam başını eğdi. Masum bir hareketten başka bir şey değildi ama tehdit içeriyordu. "Bu gece ölmek mi istiyorsun, Gio? Çünkü bunu ayarlayabilirim."

Gio mu?

İsimlerini biliyor mu?

Nasıl biliyor?

Adidas alay etti. "Kiminle konuştuğunun farkında mısın sen?"

Kukuletalı Adam ters ters baktı. "Kiminle konuştuğumu *çok iyi* biliyorum ve lanet olası baban ona söyleyeceklerimi duymaktan memnun olmaz mıydı?" Kapüşonunu yüzünün üzerine doğru çekerek kendini siyah bir boşluk haline getirdi. "Eğer durup bu lanet oyunlara bir son vermezsen, seni dövmekten daha kötüsünü yaparım."

Ne haltlar dönüyor burada?

Hangisinin daha korkunç olduğuna karar veremiyordum: beni yakalayan iki adam mı yoksa siyahlara bürünmüş bu kurtarıcı mı?

Kapüşonlu adamın sesi, çakıl ve kadife karışımı tehditkâr bir tınıya sahipti. Büyük kapüşonlu tişörtünün ve delikli kot pantolonunun altında vücudu kıvraktı. İsyanın ve kanunsuzluğun poster çocuğu olan bir patenci sıçana benziyordu.

Mağaza içi reklam panolarımızdan birinde, elinde sprey kutusuyla bol kot pantolonlar ve zincir kemerler satan yarım borudaki sert ve hazır bir patencinin havası vardı. Pazarlamayı onayladığımda, gençlere yönelik temiz markamız için biraz 'kaba' olmasından korkmuştum. Meğer o afiş bu adama kıyasla daha uysalmış.

Beyzbol şapkası öne çıktı. "Parayı ver, Sean."

Adidas isteksizce paramı çıkararak, "Ah, Tanrı aşkına," diye homurdandı. Para umurumda değildi ama meçhul kurtarıcı malımı iade etmek isterse itiraz etmezdim.

Kukuletalı Adam elini uzattı.

Sean, Adidas serserisi, öfkeyle dolarları adamın avucuna itti. Para el değiştirdiği anda, sihirli bir numara gibi kapüşonlu adamın kot pantolonunun içinde kayboldu.

Bana döndü, yüzünde hâlâ karanlık bir sır vardı. "Başka bir şey çaldılar mı?" Bakışları, yırtık üstümü bir arada tuttuğum önümde gezindi.

İncelemesi altında irkildim, keşke sütyenim ellerimin arkasından çıkmasaydı ve çıplak karnım bu kadar açıkta olmasaydı. Yediğim yumruk başımı ağrıttı ve ara sokaktan gelen keskin kokular mide bulantısı girdabıma yardımcı olmadı.

Cevap vermeyince Kapüşonlu Adam yerdeki parçalanmış üstümü ve atılmış ceketimi işaret etti. "Çaldılar mı? Yani başka bir şey çaldılar mı? Senin kıyafetlerini yırttılar. Karşılığında benim de onlarınkini mahvetmemi mi istiyorsun?"

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

Başını eğdi, ilk kez konuştuğumu duyuyordu. Kapüşonunun karanlığından alçak bir kıkırdama geldi. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa onları soyundurup eve çıplak koşturabilirim." Yırtık pırtık üstüme el salladı. "Saklanmana gerek yok. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Benimle güvendesin."

Sesindeki gece yarısı törpüsü verdiği sözü boşa çıkardı. Üçü arasında en güvenlisi oydu, şimdilik. Ama babama ya da personele kıyasla güvenli değildi. Güvende olmanın tam *tersiydi*.

Yutkundum, tevazu eksikliğime rağmen gururla ayağa kalktım. "Böyle bir haşereyi çıplak görmek gibi bir arzum yok."

Adidas alay etti. "Sikimi görmek istiyorsun, kaltak. Bunu inkar edemezsin."

Ona, derisini kemiklerinden eritmesini dilediğim bir bakış attım. "İnanın bana, kör olmayı tercih ederim."

Beyzbol Şapkası dişlerini gösterdi. "Bu ayarlanabilir."

Kukuletalı Adam bana doğru bir adım atarak onlarla benim arama girdi. "Her ne kadar eğlenceli olsa da, bu gece cinayet işlemek istemiyorum." Önce bana, sonra da ortaya çıkmasaydı bana tecavüz edip canımı yakacak olan iki adama baktı.

Ne yapıyorum ben?

Suçluları kışkırtmak mı? Hepsi ne için? Kendime verdiğim değer tehdit edildikten sonra biraz saygınlık için mi?

Çenemi dik tutarak, "İş için kullandığım kimlik kartımı çaldılar. Onu geri istiyorum."

Böylece Belle Elle'e giremezler ve benim de daha fazla açıklama yapmam gerekecek.

Kukuletalı Adam Adidas'a döndü. "Onu duydun. Ona kimliğini geri ver."

Adidas nefesinin altından küfretti ama cebinden etiketimin bulunduğu kordonu çıkardı. Kordon el değiştirdiği anda, göz açıp kapayıncaya kadar kaybolan parama bir kez daha katıldı.

Kukuletalı Adam aramızdaki mesafeyi kapattı ve onlarla yüzleşmek için döndü. Onlarla yüzleşirken beni vücuduyla korudu. "İşte bu kadar. Koşun bakalım."

Beyzbol Şapkası parmağıyla işaret etti. "Seni geri getireceğiz."

Kapüşonlu Adam omuz silkti. "Pislik olmaya devam edersen bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

"Dokunulmaz olduğunuzu düşünmeye devam edin ve biz de hepimiz gibi kan kaybettiğinizi kanıtlamak için elimizden geleni yapacağız."

Kukuletalı Adam öne doğru yürüdü, elleri yumruk haline gelmeden önce yayıldı. "Yanıldığınızı hemen şimdi kanıtlayabiliriz."

"Sikeyim seni-"

"Kadınları tercih ederim ama sorduğun için teşekkürler." Beyzbol şapkası hücum etti.

"Öldüreceğim-"

Adidas, Beyzbol Şapkası'nın kolunu tutarak onu adımlarının ortasında durdurdu. "Hadi ama dostum. Yapacak daha iyi işlerimiz var."

Beyzbol Şapkası ona karşı koydu ama sonra dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Evet, ne var biliyor musun? Biliyoruz." Kötülükle sırıttı. "*Çok* daha iyi şeyler." Bana bir öpücük üfleyerek, "Ne yazık ki, seninle

bizim eğlencemiz, ofis kızı. Eminim sana vermek istediğimiz şeyi göremediğin için çok üzgünsündür, ha?" Kapüşonlu Adam kollarını kavuşturdu. "Siktir git."

Benim için bir savaş vermişti. Bu sefer övgüyü almasına izin veremezdim.

Etrafindan dolanarak yırtık pırtık üstümü bıraktım ve sütyensiz ihtişamımla durdum. Korku. Adrenalin. *Gurur*. "Senin gibilerle dövüşme deneyimi olmayan bir ofis kızı olduğum konusunda haklısın. Ama büzüşmüş kuru et çubuklarını görmek istediğim konusunda yanılıyorsun."

Beyzbol Şapkası hırladı. "Seni kaltak."

"Hayır, bana böyle hitap edemezsin. *Sen* bir piçsin. Hayal görüyorsun ve rezilsin ve bana tecavüz etmeye çalışarak kendini daha erkek yaptığını düşünüyorsan, sana bir iyilik yapacağım ve o horoz dediğin pisliği kesip senin için pişireceğim." Tatlı tatlı gülümsedim. "Ofis işlerinin yanı sıra mutfakta da fena sayılmam, sen ve salamın ancak kızartılıp köpeğe yedirilmeye uygunsunuz." Elimi kaldırdım. "Hayır bekle, seni köpeğime yedirmem ve *benim* bir köpeğim bile yok."

"Ah, lanet olsun." Kapüşonlu Adam bana doğru hamle yaptı, tam o sırada Beyzbol Şapkası kendini boğazıma doğru fırlattı.

Tökezleyerek geri çekildim ve beni etrafında döndürerek vücuduyla koruyan Kapüşonlu Adam'ın kollarına çarptım. Yumruğu havaya kalktı ve bir kez daha Beyzbol Şapkası'nın çenesiyle buluştu.

"Götlük yapmana gerek kalmadan bir kızıdan bile bir bok alamıyor musun?" Kapüşonlu Adam parmaklarını çıtlattı. "Kız haklı. Pantolonundaki tek şey kurumuş kuru et." Bir kahkaha attı. "Bu kıza gerçekten bir bıçak verip seni kızartma tavaşı için fileto yapmasını izlemeden önce git şimdi."

Adidas ikinci ya da üçüncü kez Beyzbol Şapkası'nı yakaladı, sayısını unutmuştum. Birlikte geri çekildiler. Gözleri, içinde durduğumuz sokak kadar siyahtı.

Beyzbol Şapkası parmağını kaldırarak ikimizi de işaret etti. "Bunu ödeyeceksiniz. İkiniz de." Sonra arkalarını döndüler ve sokağa doğru kaçmaya başladılar.

Yedinci Bölüm

FELAKETLİ BİR DURUMDAN DİĞERİNE.

Ara sokağa sessizlik çöktü.

Gittiler.

Ama o hala burada.

Tehlikeli bir şekilde ölümcül ve çok yakınımnda duran kapüşonlu figürden dolayı derim diken diken oldu. Ona bakmadım. Göz teması kurmak ya da şövalye olduktan sonra kötü adam olması için ona herhangi bir sebep vermek istemedim.

Yere baktım. "Sana bir teşekkür borçluyum."

Bir çakıl taşına sürtünüp bana döndüğünde çıplak karnım karıncalandı. Kapüşonunun karanlığı yüz hatlarını gizliyordu ama gözlerinin sütyenimde gezindiğini hissettim.

Beyzbol Şapkası ve Adidas'la yüzleşirken sahip olduğum pervasız güven kayboldu. Yırtık üstümün uçlarından tutup çekerek kapattım. Yırtık malzeme biraz gizliydi ama siyah danteli ya da etimin kabarıklığını yeterince göstermiyordu.

Kalbim yerinden çıkacaktı.

İyi bir yardımsever olduğu için mi onları kovalamıştı yoksa almak üzere oldukları şeyi istediği için mi? Onlar gibi olmadığına dair güvence vermesine rağmen... nasıl emin olabilirdim ki?

"Bak, her kimsen. Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Ama gitmeme izin vermen için ısrar etmeliyim." Adidas'ın üzerimden yırttığı bomber ceketini gördüm ve eğilerek onu aldım. Siyah malzemeyi bir kalkan gibi önümde tutarak, "Kenara çekil. Bırakın geçeyim."

Medeniyetin parıldayan ışıkları, sokağın uzun tüneline güvenlik vaat ediyordu. Tek istediğim eve gitmekti.

Evine.

Bir

taksi.

Paraya ihtiyacım var.

Elimi uzatarak gözlerimi yere indirdim. "Eşyalarımı alabilir miyim lütfen?"

"Eşyalarını mı?"

Derin sesi bir şekilde kulaklarımdan kaçtı ve onun yerine karnımın derinliklerinde yankılandı. Olduğum yerde kıpırdandım, ondan gelen bir ürperti ve gece gökyüzü tüylerimi diken diken etti.

Çenesini yukarı kaldırarak yaklaştı. Ben cesaretimi toplayıp yukarı bakarken gölgeler ondan korkmuş gibi geri çekildi.

Onunla ilgili her şey gizlenmişti. "Isırmam."

İrkildim, hatırlayabilmek için yüzüne içmek için elimden geleni yaptım - sadece bir polis raporu doldurmak zorunda kalırsam diye.

Bunu yapmak istemiyorum çünkü babam bunu asla bilmemeli.

Gözleri ve alını kapüşonu tarafından gizlenmişti ama dudakları tamamen görünüyordu. Kısa bir sakala dönüşmüş kirli sakallarıyla sert ve erkeksi. Sağlamdı, dağınıklığın sınırındaydı.

Bir eli kot pantolonunun cebinde kayboldu. "Bunları mı kastediyorsun?" Parayı ve kimlik kartımı savurdu.

Başımı salladım. "Evet, onlar. Onları

alabilir miyim?" Paraları saydı. "Seksen

dolar mı?"

Çenemi eğdim. "İhtiyacım olan tek şey bu."

Neden kendimi tarihin en büyük yalancısı gibi hissediyordum? Sadece seksen dolara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Sınırsız param vardı. Alışveriş yapmamam ya da hediye verecek kimsemin olmaması, fiyat etiketine bakmak zorunda olmamanın özgürlüğünü takdir etmediğim anlamına gelmiyordu.

"Ne yapmam gerekiyor?" Başını eğdi, kapüşonu hâlâ bakışlarını örtüyordu.

"Bilmen gerekiyorsa. Eve taksiyle gitmek için."

"Ah." Nokta koyar gibi söyledi. Sanki bu saçma sapan akşam için mükemmel bir anlam ifade ediyormuş gibi. Parmaklarımı oynattım. "Peki... onu geri alabilir miyim?"

Kordon kimliğimi parmaklarının arasından geçirdi. "Önce bunu konuşalım." "Ne hakkında?"

"Adın Noelle Charlston mı?" "Ne olmuş yani?"

"Adını Noel'den almışsın."

Öfkelendim. "Benim adım-" *Perakendenin en zengin kurucularından birinin* adı. Dilimi tuttum. Bu kurtarmanın fidye için adam kaçırmaya dönüşmesine ihtiyacım yoktu.

"Neyin adı?" Ağzımın kurummasına neden olan bir maharetle kimliği parmak eklemlerinin üzerinde dans ettirdi. Lamine fotoğrafta bir kan izi vardı.

Her nöronum kaçmak istemesine rağmen ona doğru adım attım.

"Benim adım Elle. Bana sadece Elle deyin, eşyalarımı geri verin ve gitmeme izin verin." "Hiç sanmıyorum, Elle. Henüz değil."

Donup kaldım.

"Affedersiniz?"

"İlgimi çekiyorsun."

"Ne olmuş yani?"

"Birinin ilgimi çekmesi pek sık rastlanan bir şey değil." "Neden?"

Yaklaştı. Soğuk akşamda vücut ısısı fark ediliyordu. "Çünkü normalde insanlarla gerçekten konuşmak için zaman ayırmam. Sen bir istisnasın."

İstisna olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyordum. Bu onun istisna olan başka şeyler de yapabileceği anlamına mı geliyordu, örneğin normalde beni serbest bırakırken canımı yakmak gibi?

Sinirlerim beni titretti. Bu zayıflığımı bastırmak için elimi uzattım ve elimi kaptım.

Kimlik kartı. "İşte. Benim olanı geri aldım. Kızamazsın. O asla sana ait değildi." Gözlerim paraya takıldı. "Onu geri ver ve yollarımızı ayıralım."

Gülümsedi. Dişleri koyu renk sakalının arasında düz ve beyazdı. "Hiç sanmıyorum, Noelle Charlston."

"Elle."

"Tamam, Elle." Bir adım daha attı, bizi sadece bir ayak ayırana kadar etrafındaki gölgeleri çözdü. Siyah spor ayakkabıları gevşek çakılların üzerinde çıtırdarken ve elleri yukarı kalkarken havayı içime çektim.

Kaçak arkadaşlarının denediğini yapmasını bekleyerek kaskatı kesildim. Ancak parmakları bana değil, siyah kapüşonunun kumaşına değdi. Yavaşça itti ve yüzünü ortaya çıkaracak şekilde düşmesine izin verdi.

Onu içime çekerken ciğerlerim nasıl çalıştığını unuttu.

Sert kaşları koyu kahverengi gözlerinin yoğunluğuna ifade ve otorite katıyordu. Siyaha çalan

koyu renk saçları yanaklarının, alnının ve kulaklarının etrafında kıvrılıyor, evcilleştirilmekten ziyade vahşiliği çağrıştırıyordu. Güçlü burnu ve zarif elmacık kemikleri dudaklarını çevreleyen sakalını mükemmel bir şekilde süslüyordu.

Kahretsin, o dudaklar.

Yumuşak, nemli ve neredeyse naziktiler, oysa onunla ilgili diğer her şey zalimce görünüyordu. Ofiste daha önce de erkeklerle birlikte olmuşum ama hepsi ya kilolu, ya yaşlı ya da eşcinseldi. Yaşça bana benzeyen ve şiddet konusunda tamamen acımasız olan çekici bir erkeğe hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Dizlerimin titremesine lanet ederek geri adım attım. Bunu korkuya bağlamak istiyordum ama aptal kalbim aksini söylüyordu.

Ondan etkilenmişim.

Hem de burada.

Tüm insanların arasında.

Vücudum hayatımda ilk kez onunkini son derece çekici buluyordu ve bununla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bu benim hakkımda ne söyledi?

İncinmekten kıl payı kurtulmuşum ve bir şekilde en kötü koşullarda tanıştığım bir adama ilgi duymaya başlamıştım.

Ben normal değilim.

Hissettiğim ilgi her ne olursa olsun hoş görülemezdi.

Gözlerimi kısmıştım. "Benden ne istiyorsun?"

Gülümsedi, ağzı bir kez daha beni büyüledi. "Henüz emin değilim."

Kaçak hormonlarımı kontrol altına almaya çalışarak kendimi çimdikledim. Ben azgın bir ergen değildim.

Neredeyse tacize uğrayan bir CEO'ydum. Ne olmuş yakışıklıysa?

Bu hiçbir şey demek!

Eve gitmen gerek.

Hemen şimdi.

Kendimi ona karşı çelikleştirerek -kalbim az önceki arzu dolu çarpıntı yerine normal bir *güm güm atmaya* devam ettiği için minnettarım- "Ne demek istiyorsun?" diye çıkıştım.

Dengede durmak için bir bacağını dışarı attı. Bu bir ayarlamadan başka bir şey değildi ama dikkatimi vücudundan aşağıya çekti. Ne kadar uzun olduğuna. Kalçasının kirli kotu nasıl şekillendirdiğine. Gizemi nasıl da pahalı ve yeni bir modanın olmazsa olmazıymış gibi giydiğine. "Yani, sende bir şeyler var."

Sende de bir şeyler var.

Sokağın karanlığı bile hemen fark ettiğim üç şeyi azaltmadı: Bir, fazlasıyla yakışıklıydı (ya da ben onunla yalnız kalamayacak kadar korunaklıydım). İki, doğuştan değil ama kazanılmış bir saygı talep eden bir havası vardı.

Üç, kirliydi ama kapüşonundaki bir lekeyi, ardından bir çizici ve bir deliği takip ettiğimde umursamıyor gibi görünüyordu.

Orada öylece durdu, iyiliğimin karşılığını verirken incelememe izin verdi. Gözlerinin parmakları tenimde nazık tüylerle geziniyor, hareketsiz kalmama rağmen beni nefesimi tutmaya zorluyordu.

Aman Tanrım, kendine gel Elle.

Evet, seni kurtardı.

Evet, bir suçu durduracak kadar cesurdu.

Ama hepsi bu kadar ve her zaman da öyle olacak.

Sen aşık olan aptal bir kız değilsin.

Gitme zamanı.

Bu her neyse hiçbir Şey ifade
etmiyordu. Olamazdı.

Böyle Şeyler gerçek hayatta olmadı ve kesinlikle *benim* hayatımda da olmadı.

Babamın bana masal okumayı uzun zaman önce bırakmış olması, şimdi böyle saçmalıklar uydurmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Kendimi onun yüzüne bakmaya zorladım. Ne konuştuğumuzu neredeyse unutmuştum, ki bu aptalca, çılgınca ve bana hiç uymayan bir şeydi, panik kanıma işledi ve beni kısık sesle konuşmaya zorladı. "Para. Paraya ihtiyacım var." Elimi uzattım, yalpalamasından nefret ediyordum. "Gitmek istiyorum."

"Gitmek mi?"

"Evet."

"Gidemezsin."

"Ne?" Nabzım yumruk darbeleriyle morarmış şakağımda atarken kaşlarım dikleşti. "Tabii ki gidebilirim. Gitmek *istiyorum*. Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin."

Kirli tırnaklarına ve parmak eklemlerindeki kurumuş kana aldırmadan elini kaldırdı. "Sakin ol. Gidebilirsin. Seni esir tutmuyorum, öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin?"

Parayı havaya kaldırdı, banknotlar avucunun içinde uçtu. "Yani... bu para hakkında konuşmamız gerek." Tüylerim diken diken oldu. "Ne hakkında?"

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek dikkatimi dağıttı. Bakışları benimkilere kilitlenmişti, ya neden olduğu tepkinin farkındaydı ya da kendi merakına cevap arıyordu.

Sesi bir mırıltıya dönüştü. "Hayatını kurtardım."

"Sen yaptın." Sesim fısıltıya dönüştü, sessizliği neredeyse rahatlayarak kabul ettim.

Omuzlarımdaki gerginlik çözüldü, ancak "Sanırım yapılacak en cömert şey bana parayı teklif etmek." dediğinde tekrar gerildi.

Beynimin yarısı bunun nedenini biliyordu; bana bir hizmet sunmuştu ve hayatta hiçbir şey bedava değildi. Ama diğer yarısı o kadar şaşkıncı ki, sakallı çenesi ve öpülesi dudaklarıyla o kadar sarhoşturdu ki, burnumu kırıttırdım. "Ne için?"

Bir parça sıkıntıyla öksürdü. "Ödeme tabii ki. Seni kurtardığım için. Yaptığım şeyin bu olduğu konusunda anlaştık mı?"

Damarlarıma bir adrenalin enjeksiyonu daha doldu. Başımı salladım, beni izleme şeklinden dolayı gerilmiş ve ürkmüştüm. "Haklısın. Beni kurtardın. Bir ödül kazanman en doğrusu." Ona ödeme yapmayı reddedemezdim -özellikle de kıyafetleri daha iyi günler görmüş gibi görünürken. Ama eve nasıl döneceğime dair içindeki küçük korkuya da karşı koyamıyordum.

Buraya kadar

yürüdü. Yürüyerek

geri dönebilirsin.

Teknik olarak yapabiliirdim. Sadece az önce olanlardan sonra her adımda gölgelerin üzerine atlamadan şehirde yürümeyi hayal edemiyordum.

Dış dünya için biçilmiş kaftan değilim.

Kulemde kalmalı, kedimle oynamalı ve yetiştirildiğim gibi babamın şirketini yönetmeliydim.

Kapüşonlu Adam boştaki eliyle paraya bir fiske vurdu. "Harika. Kabul ediyorum. Teşekkür ederim."

"Beni kurtardığın için teşekkür *ederim*."

Dişlerini gösterdi. "Bir şey değil."

Aramızda bir şey değişti, şiddet tehdidini ortadan kaldırdı ve bizi bir çıkmaza soktu.

Omuzları biraz çöktü. Paraya bakarken, sanki içsel bir savaş veriyormuş gibi yüzü karardı.

Birden banknotları uzattı. "İşte, al."

"Ama onu sana daha yeni verdim. Haklısın-"

Parmakları bileğime kenetlenirken diğer eli notaları avucuma sıkıştırdı. "İstemiyorum."

Dokunuşunun sıcaklığıyla nefesim kesildi. Tenimin onunkinin altında nasıl tutuştuğunu.

Farkındalığın çatırtısı nasıl da bin kat arttı. Ve sonra ellerini çekip geri çekildiğinde her şey yok oldu.

Parmaklarını siyah-kahverengi saçlarında gezdirerek, "Gitmeliyim," diye mırıldandı.

İşte daha fazla aksilik olmadan eve dönme şansım. Başımı sallayıp kabul edebilir ve beni diyarıma geri götürecek bir savaş arabası çağırmak için sokaktan çıkabilirdim.

Ama onun umutsuzluğu korkumu empatiye dönüştürdü. Tıpkı Times Meydanı'ndaki evsiz adamı beslediğim gibi, bu adama da yardım etmek istedim.

Eğer evsiz bile olsa.

Tek bildiğim, şehirde dolaşan maskeli bir savaşçı olduğu ve benim gibi geç saatlere kadar tek başına dışarıda olmaya hakkı olmayan kadınlara yardım ederek kirlendiği.

Aramızdaki küçük boşluğa girdim. "Gerçekten minnettarım." "Biliyorum."

Kendimi toparlayarak öne doğru eğildim ve paraları kapüşonunun ön cebine tıktırdım.

Çok kötü bir hareketti.

İçerisi kırıntıların ve hayat kirinin hafif kokusuyla sıcacıktı ama yumuşak malzemenin karşısında hızlı hızlı nefes alan sert bir mide vardı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Sesi bir mahmuz gibiydi ve kalbimi yerinden oynattı.

Elimi cebinden çektim ve parayı içinde bıraktım. "Parayı almanı istiyorum. Bir iyilik karşılığında."

Yüzü gerildi. "Sana zaten bir iyilik yaptım, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum." Birkaçı yaralanmadan dolayı şişmiş ve morarmış olan kanlı parmak eklemlerine baktım. "Ellerine bakmama ya da en azından sana bir Tylenol almama izin verir misin?"

"Hayır."

Tamam.

"Bu durumda, para karşılığında tek istediğim bana evime kadar eşlik etmeniz." Eve mi?

Ne halt ediyorsun sen?

Bu serserinin nerede yaşadığını bilmesine izin veremezdim. Babam çok utanırdı. Günlük programımızı öğrendiğinde ve evin ne zaman boş olduğunu bildiğinde muhtemelen mobilyalarımız ve eşyalarımız çalınacaktı.

Sen berbat bir insansın.

O beni kurtardıktan sonra nasıl böyle şeyler düşünebildim?

Güven.

Dış görünüşe ve koşullara rağmen ona güvenmek zorundaydım.

İnan.

Korkulacak biri olmadığını söylediğinde içgüdülerime inanmak zorundaydım.

Huysuz bir taksi şoförü yerine parayı onun almasını istedim. Tek yapması gereken beni geri götürmekti. "Seni eve bırakmamı ister misin?" Ağzı aralandı. Yüzü gölgede kaldı, görülebiliyordu ama

hala bir gizem. "Ciddi misin sen?"

"Evet."

"Nerede yaşadığını bilmemi mi istiyorsun?"

"Eğer bana zarar verecek olsaydın, şimdiye kadar çoktan vermiş olurdun." Sokağa dahil olmak için kolumu açtım. "Yalnızız. Kaçma konusunda berbat olduğumu zaten biliyorsun. Yine de mükemmel bir centilmen oldun."

Bir kahkaha attı. "Centilmen mi? Doğru." Gökyüzüne bakarken yüzünü ovaladı ve boynundaki kiri belirginleştirdi. "Seni rahatlatmak ve uysallaştırmak için saldırımı ertelediğimi nereden biliyorsun?"

"Esnek mi? Kim kadınları incitmekten bahsederken uysal kelimesini kullanır ki?" Sırıttı, dudakları gülümsüyordu ama gözleri gülümsemedi. "Ben."

"Peki ben kimim?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Benim adımı biliyorsun. Seninki ne?" Geriye doğru sendeledi. "Adımı mı bilmek istiyorsun?"

Bu kötü bir şey miydi? Korkunç bir şey yapmış ve kimsenin bilmesini istememiş miydi?

"Yabancıların bir başkasıyla paylaşması normal değil mi? Bu şekilde yabancı olmaktan kurtulurlar." Öksürdü, ensesini ovuşturdu. "Geldiğim yerde değil."

"Nerelisin?"

Şoku azaldı, bir kez daha ukala bir tavırla boğuldu. Omuzları dikleşti, gururlu ve mesafeliydi.

"Çok meraklısın."

Kıllandım. "Sadece sohbet ediyordum."

"Peki, yapma. Hadi gidelim, olur mu?" Ara sokakta etrafına bakındı. "Böyle yerlerden nefret ediyorum."

Bunların ne tür yerler olduğunu sormak istedim ama cesaret edemedim. Bunun yerine eve nasıl dönebileceğime odaklandım. "Benimle yürür müsün?"

"Seni koruyacağımı mı sanıyorsun?"

Şey, evet.

"Daha önce yaptın."

"Bunun nedeni tecavüz ve soygunu kabul etmememdi. Kahraman kompleksim olduğu için değil. Bu sokaktan çıktığınız anda beni ilgilendirmezsiniz."

"Oh." Bunun neden bu kadar acı verdiğini bilmiyordum. Sırtımı dikleştirerek korkumu içime attım ve her zaman yaptığım gibi kendi başıma saldırmaya hazırlandım. "Tamam o zaman. Yukarı Doğu Yakası'na gitmek için taksiler ne kadar tutuyor?"

Tek kaşını kaldırdı. "Yukarı Doğu Yakası'nda yaşıyorsun ve taksilerin ne kadar olduğunu bilmiyor musun?" Daha sert baktı. "Bir ofiste asgari ücretle çalışmıyorsun, değil mi?"

Nedenini bilmiyordum ama düşük gelirli biri olarak kimliğimi korumak istiyordum. Övünüyor ya da daha kötüsü burnunu sürtüyor gibi görünmek istemedim. Konuşmamız uzadıkça kıyafetlerinin neyi ima ettiğini daha iyi anladım.

Ya zor şartlarda yaşıyordu ya da bir evi yoktu. Yemeğimi verdiğim evsiz adam gibi değildi. -Bu adam kokmuyordu ve kıyafetleri biraz yırtık pırtık olsa da temizdi (birkaç leke dışında). Ama gözlerinde güvensizliği ve zorluğu anlatan bir parıltı vardı.

"Kişisel bilgileri gizli tutma konusunda anlaşalım, tamam mı?" diye sordum. "Bana adını söylemek istemiyorsun. Ben de sana başka bir şey söylemek istemiyorum." Elimi kaldırdım. "Beni eve götürmeyi kabul et, biz de soru sormayalım. Anlaştık mı?"

Biraz zaman aldı ama sonunda elini benimkinin içine soktu ve sıktı.

Avucundan yayılan arzuya tepki vermemek için kendimi zor tuttum.
Gülümsedi. "Anlaştık."

Sekizinci Bölüm

NEW YORK kendi başıma keşfetmek için heyecan verici bir şehirdi.

Ama bunu başka biriyle -yoğun bir şekilde çekici ve tamamen öngörülemez biriyle- keşfetmek, şimdiye kadar yaptığım en inanılmaz şeylerden biriydi.

Sokaktan ayrılalı on dakika geçmişti ve on dakika içinde nabzım fırlamış, sonra da sabit bir farkındalık tınısına eşitlenmişti.

Onun yanında yürümek bu kadar macera olmamalıydı. O sadece bir adamdı. Burası sadece bir şehirdi. Ama her adım farklı hissettiriyordu. Her nefes, her bakış ve her kalp atışı.

Kalabalıkta birlikte yol aldık, kaldırım sıkışıklaşıp boşaldıkça birbirimizden ayrılıp yeniden birleştik. Gece yarısı Times Meydanı'ndaki saat, doğum günümün resmen bittiğini ve yeni bir günün başladığını bana hatırlattı.

Yatakta olmalıydım.

Eve gelmediğimi fark ederse diye babamı arayıp iyi olduğumu söylemeliydim.

Endişeler içimi kaplıyor, gece vakti yanımda yabancı bir adamla şehirde dolaşmanın karmaşık ve tam olarak anlaşılamayan keyfini elimden alıyordu. Düşünceleri uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım, ancak sürekli bir diş ağrısı gibi kaldılar.

"Bu taraftan." Adam kaldırımdan indi ve karşıdan gelen trafiğe dikkat ederek yolun karşısına geçti. "Yürümek istediğine emin misin?"

"Evet, eminim."

"Tamam." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, omuzları kulaklarının etrafında toplanmıştı. Üşümüş olamazdı. Hava sıcaklığı çok kötü değildi. Gerçi bombardıman ceketini omuz silkerek giymiş ve harap olmuş üstümün yerine boğazıma kadar fermuarını çekmişim, bu yüzden belki de hava tahmin ettiğimden daha soğuktu.

Onun hızlı temposunda yürümekten ince bir ter tabakası omurgamı süsledi.

Benim gibi sallanmıyordu. Benim de ona ayak uydurmamı bekleyerek uzun adımlarla ilerledi. Bana bakmadı ya da soru sormadı. Bu bana bakışlarını çalmak, boyuna, tavırlarına ve alışkanlıklarına dair anılarımı kamçılar için zaman verdi.

Onu okuyabildiğimden değil.

Beden dili kapalı kalmıştı; kollarını sıkıca kavuşturmuş, çenesini iyice sıkıyordu. Sakalı yüzünün alt yarısını gizliyor, onu kısmen maskeli ve şaşkın tutuyordu.

Her adım farklı düşünceler doğurdu: Adidas ve Beyzbol Şapkası ile olanları ve bana tecavüz etmeyi başarsalardı bedenimin ve zihnimin nasıl mahvolabileceğini hatırladım. Ardından bu gizemli gezginin doğru zamanda orada olup beni kurtarmış olmasının verdiği rahatlama geldi.

Bunu nasıl geri ödeyebilirim?

O sadece bir soygunu engellememişti. Farklı bir insana dönüşmemi engelledi. Varlığımı Belle Elle varisinden zihinsel olarak çökmüş bir bağımlıya dönüştürebilecek bir yol ayrımından bana sığınak sağlamıştı.

Beni kırmasına izin vermezdim.

Ama bunu nasıl bilebilirdim? Babamın vesayeti ve desteği sayesinde kendime inanıyordum. Ama hâlâ gençtim. Önümdeki yıllarla kıyaslandığında on dokuz yaş hiçbir şeydi. Bu adamın özverili bir koruma eylemiyle bana geri verdiği yıllar.

Yürüdükçe ödemem gereken borç daha da derinleşiyordu. Şok yerini tecavüze ne kadar

yaklaştığımı fark etmeye bıraktı. Hâlâ o sokakta olabilirdim, dövölmüş, kanlar içinde, mahvolmuş.
Ama ben değilim.

Bir yabancidan daha fazlasına dönüştü; benim kalkanım oldu. Ne pahasına olursa olsun karşılığını ödemem gereken bir kalkan çünkü seksen dolar onun yaptıklarının yanında *hiçbir şeydi*.

Kapalı dükkânların ve arada sırada sarhoş yayaların yanından geçerek bir blok daha ilerlerken düşüncelerim beni meşgul ediyordu. Yol arkadaşıma kaçamak bakışlar atıyor, sorular sormak ve onun hakkında bir şeyler öğrenmek için her geçen gün daha da çaresizleşiyordum. Daha yeni tanıştığım ama hayatımı herkesten çok etkileyen bu adamla konuşmak için.

Ne kadar minnettar olduğumu biliyor muydu?

Beni kurtararak ne yaptığının farkında mıydı?

Eğer evsiz olsaydı, ona yardım ederdim.

Eğer mücadele ediyor olsaydı, ona

ödeme yapardım. Bir hayata karşılık

bir hayat.

O benimkini kurtardığı gibi ben de onunkini kurtarana kadar durmayacaktım.

Karanlık bakışları beni ele geçirdi. Çalkantılı ve derin, vahşet ve hesaplama havuzları altında daha yumuşak duygular saklıyordu. Seyrekleşen yaya trafiğinin etrafından dolandık, kısmet gibi bir şekilde birbirimize bağlandık, yakınlaştık ve ayrıldık, ortak bir olayla birbirimize bağlandık.

Ona çoktan yalan söylemiş olmaktan nefret ediyordum. Ona gerçek mesleğimi söylemediğim ve kim olduğumu sakladığım için. Ama ev yerine ayakkabı kutusu olan bir ofis çalışanından başka bir şey olmadığımı inanması hoşuma gidiyordu. Normal olduğumu ve okulumdaki diğer çocuklar gibi dokunulmaz olmadığımı düşünmesi hoşuma gidiyordu.

Bana bakışını seviyorum.

Sanki o da bir şeyler hissediyordu. Anlayamadığı bir şey; cinsel, kimyasal ya da isimlendirilmiş olmayan bir şey. Ama bizi birlikte kalmaya, ondan bana sıçrayan her neyse onun peşinden gitmeye iten bir şey.

Yumuşakça gülümsedim, bakışları çok yoğunlaştığında başımı öne eğdim. Yanaklarımdaki sıcak kızarıklık deneyimsizliğimin yanı sıra ona karşı açık olduğumu da gösteriyordu. Eğer bir şey hissetmeseydim, bana nasıl baktığı umurumda olmazdı. Karnım bir tramboline dönüşmeseydi, kalbim ciğerlerimde iki kat zıplamasaydı, gergin sessizliğin her saniye daha da sıkılaşmasına aldırmazdım.

Babam bir arkadaş bulduğum için mutlu

olurdu...? Babamın sert ama adil yüzü

zihnimde belirdi. *Olamaz!*

Elim, bana verdiği safir yıldıza dokunmak için boğazıma gitti - kendimi ona çok yakın hissetmemi sağlayan yıldıza. Bana sevgisinden dolayı almıştı.

Orada değildi.

Boynum boştu.

Onu aldılar!

Ona geri almasını söylemeyi unuttum.

Parmaklarım çıplak köprücük kemiğimde dans ederken omzumun üzerinden bakarak durdum. Babam beni öldürürdü! Dışarıda olduğumu ve soyulduğumu bilirdi çünkü o kolyenin gitmesine izin vermemin başka bir yolu yoktu.

Kahretsin.

"Her şey yolunda mı?" Biraz yavaşladı, ellerini kapüşonunun ön cebine sokarak kollarını gevşetti.

"Kolyem. Hâlâ onlarda." Durdu.

"Ne kolyesi?"

"Doğum günü hediyem." İçimi çektim, gözyaşlarımın ağırlığı beni çoktan ezmeye başlamıştı.

"Aptal bir kolyenin senin için pek bir şey ifade etmeyeceğini biliyorum ama duygusal bir şeydi."

Bacaklarını açarak bir kez daha ne kadar kıvrak ve hızlı görüldüğüne dikkatimi çekti. "Başka bir şey alıp almadıklarını sorduğumda bundan bahsetmedin."

"Biliyorum!" Saçlarımı tuttum ve sinirle büküm. "Unutmuşum. Her şey çok hızlı oldu."

"Senin için bu kadar önemliyse hatırlaman gerekirdi." Ses tonu küçümseyici ya da acımasız değildi ama sözleri beni eşek arıları gibi ısırdı.

Üzüntümü yuttum, öfkeyi kucakladım. "Yeniydi. Bana bu sabah verdi." "Ve onu aldıklarından emin misin?"

"Elbette, eminim." Arkamı döndüm ve zinciri çektiklerinde geride kalan kesiği göstermek için saçlarımı ensemden çektim. "Gördün mü?"

"Eşyalarınızın geri verilmesini istedim." Kaybımı kişisel olarak algılamış gibi yüzü sertleşti. "Onları geri verdiler."

"Biliyorum-"

"Doğum günü biblosundan başka bir şeyden vazgeçmek zorunda kalmadığın için minnettar ol." Dudaklarını yaladı, bakışlarında asık suratlı bir kızgınlık vardı. "Bu arada, doğum günün kutlu olsun." Dönüp ilerledi, ya beni takip etmemi bekliyordu ya da bana eve kadar eşlik etme sözünü geri almak için elinden geleni yapıyordu.

Haklıydı tabii ki. Acıdan kaçınmanın karşılığında aptal bir değerli taş mı? Ödenecek küçük bir bedeldi. Ama Tanrım, babamın hediyesinin -güzel safir yıldızımın- o pisliklerin elinde olduğunu düşünmek canımı yakıyordu. Onlar tarafından dokunulmak, pis ceplerinde durmak, kökenini asla bilmeyecek birine satılmak.

Babam benden nefret edecek.

Suçluluk duygusu keskin gümüş dişleriyle içimi kemiriyordu. Ona olanlarla ilgili gerçeği söylersem babam beni anlayacaktı - eğer kimseye söylemeden gittiğimi itiraf edecek kadar cesur olursam. Beni affederdi.

Ama bu adam benim hakkımda ne düşünecekti? Beni kurtarmıştı ve ben rahatlamak yerine neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım çünkü birkaç bin değerindeki bir kolye alınmıştı.

Bir hayat bir biblodan daha değerliydi. Artık aptal bir çocuk değildim. Hiç aptal bir çocuk olmamıştım.

Şimdi başlamayacağım.

Koşmaya başlayarak ona yetiştim ve koluna dokundum. "Özür dilerim. Minnettar değilmişim gibi göründüm. Geri alamadığım için seni suçluyormuşum gibi." Dudaklarımı yaladım.

"Suçlamıyorum. Sadece almalarına izin verdiğim için üzgünüm ama haklısın. O sadece bir kolye."

Çarparak durdu, gözleri ona dokunduğum yere kilitlenmişti. Sertçe yutkundu. "Bana açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Evet, borçluyum. Sana borçluyum. Bir tür prenses olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Kıpırdandı, beni bir aşağı bir yukarı süzerken ağzını büzdü. "Ne doğum günü?" Gözlerimi kırptım. "Ne doğum günü?"

"Kaç yaşına girdin?"

"Oh, um-" Ona söylemekte zorlandım. Özel hayatımı gizli tutmak istediğim için değil, benden daha yaşlı olduğu için. Yirmili yaşlarının ortasında görünüyordu ve sadece hayatının her günü savaşmaktan doğan bir sertliğe sahipti. Onun keskin olduğu yerde ben yumuşaktım. Nasıl dövüşüleceğini biliyordum ama toplantı odalarında ve konferans görüşmelerinde, sokaklarda değil.

İç çekti. "Anladım. Bana söylemek zorunda değilsin." İterek yürümeye devam etti; kot pantolonu kirli spor ayakkabılarıyla sürtünüyordu.

"Hayır, bekle." Peşinden koştum. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

Yanına döndüğümde durakladı, onu tanımadığım halde yanında rahattım. "On dokuz yaşına girdim."

Kısa ve alçak sesle güldü. "Vay canına, genç olduğunu biliyordum ama *bu kadar* genç olduğunu bilmiyordum." "Ne kadar genç olduğunu düşünüyordun?"

Gözleri gerildi. "Yirmi, yirmi bir." "Bu büyük bir fark değil."

Tekrar itti, ellerini ceplerine sokarak bir alışkanlığını ortaya çıkardı. "Hâlâ gençsin."

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim. "Kaç yaşındasın sen?"

Siyah-kahverengi saçlarını gizleyen kapüşonunu tekrar yukarı çekip yakışıklı yüzüne daha fazla gölge eklerken hafif bir kıkırdama duyuldu. "Senden daha yaşlı."

Kapüşon ve gece gökyüzüyle birlikte yüzü hafızamda dans ediyor, çoktan soluyordu - sanki gözlerim onun yüz hatlarını uzun süreli hatırlamaya yetecek kadar yakalayamamış gibi.

Kollarımı kavuşturdum. "Söyle bana. Sana söyledim." Bana yan gözle baktı. "Yirmi beş." "Altı yıl. Çok değil."

"Bazı insanları hapse attırmaya yeter." "Bazı insanlar mı?"

Omuzlarını sıkıca kavrayarak başını savurdu. "Unut gitsin."

Bir süre sessizce yürüdük, parmaklarım bir kez daha çıplak boğazıma gitti. Kolyemi unutmuş olmaktan nefret ediyordum. Durumu değerlendirip geri istemediğim için. Bu, böyle bir hediyeye layık olmadığım anlamına mı geliyordu - eğer hatırlayacak kadar değer vermediysem?

Acele bir kararla, "Biliyor musun, eğer kolyemi istemeyi hatırlasaydım, artık benim olmayacaktı" dedim.

Kaşlarını çattı, devam etmemi bekledi.

"Senin olabilirdi."

Şaşkınlık, sonunda kibarca reddetmeye yerleşmeden önce belirsiz yüzünde titreşti.

"Hayır." "Hayır mı?"

"Sadece hayır."

Tüylerim diken diken oldu. Bir yanım hayali hediyeyi kabul etmesi için onu zorlamak istiyordu. Bir safir, benim küçük aptal boynumda sallanmak yerine duşlara, yemeklere ve başının üzerinde bir çatıya dönüşebilirdi.

Ama omuzlarını kamburlaştırdı - pişman bir şekilde değil, daha önce hiç görmediğim kadar asil, daha onurlu bir şekilde. "Senin lanet sadakana ihtiyacım yok."

Küfrü tuhaf sohbetimizi böldü.

Onu asla sahip olamayacağı bir şeyi varsayımsal olarak kabul etmeye zorlayarak yaptığı iyiliği baltalayamazdım. Ama yardımını ne kadar takdir ettiğimi de bilmeliydi. "Eve gittiğimizde sana daha fazla para vereceğim, tamam mı? Tazmin edilmeni sağlayacağım-"

"Ben senin lanet paranın peşinde değilim," diye tersledi. "Peşinde olsaydım, onların yaptığını yapar ve seni tanıkların olmadığı bir yerde soyardım."

Kalabalık şehir etrafımda kayboldu. "Yapmazsın."

"Beni tanıımıyorsun."

"Haklısın. Bilmiyorum." Ani ürpertimi görmezden geldim.

"Öyleyse söyle bana." "Neyi anlatayım?"

"Ne istiyorsun? Nerelisin sen? İyiliğinin karşılığını nasıl verebilirim?"

Dişlerini gösterdi. "Hiçbir şey istemiyorum. Ben hiçbir yerden değilim. Ve bunu geri veremezsin."

Yumruklu ellerinin ya da gergin vücudunun beni etkilemesine izin vermedim. "Hiçbir şey istememek doğru değil. Sen de bir yerden geliyorsun... Ama bunu gizli tutmak istemeni anlıyorum. Elbette ihtiyacın olan bir şey var." Kolumu sıkışık kaldırıma doğru salladım. "Sağlığın için yürümüyorsun." Kanlı ellerini işaret ettim. "Sağlıktan bahsetmişken, muhtemelen onlara baktırmalısın." Yaklaştım ve hiç düşünmeden bileğini kavradım.

Sertleşti.

Ondan bana, benden ona ve etrafımızdaki her yöne elektrik yayıldı, ta ki en basit bir dokunuştan çıkan kıvılcımlardan oluşan bir ağın içinde durana kadar.

Çenesi sıkılaştı; gözleri kısıldı ve karardı. Elini bileğimin üzerine koyarak parmaklarımı yavaşça çekti, ta ki tutuşum bitene kadar. Elimi ondan ayırarak, "Bir şey var" diye fısıldadı.

Kafamı salladım, kaybolmuştum, kafam karışmıştı ve takip edemiyordum. Gözlerimdeki soruyu fark etti ve benim yerime cevap verdi. "*Senden* istediğim bir şey var."

"Ne? Ne istiyorsun?"

Sanki bunu söylemek istememiş gibi gözlerini kaçırdı. Bir an için kalabalığa karışıp ortadan kaybolacakmış gibi göründü. Ama sonra boğazını temizledi. "Bana güveniyor musun?"

"Ne?"

Çikolata gözleri tekrar benimkilere kilitlendi. "Bana güveniyor musun?" "Seninle daha yeni tanıştım."

"Fark etmez. Evet ya da hayır."

Ne demeliydim? Evet, garip bir şekilde ona güvenmişim. Ya da hayır, iki adamı dövdükten sonra beni bir ara sokakta gereğinden fazla tutan birine güvenecek kadar aptal değildim.

Gözlerini dikmiş, yoğunluğu bir kez daha tüylerini diken diken etmişti. "Evet ya da hayır.

Zor değil." Yavaşça başımı salladım. "Evet, sana güveniyorum."

"Güzel." Bir kolunu belime doladı ve beni patikadan çekti. Tek kelime etmeden beni yolun karşısına geçirdi. Diğer tarafa ulaştığımda beni bıraktı ama fazla uzaklaşmadı.

Paylaştığımız vücut ısısı aramızda uğulduyor, anlamadığım şeylerle daha da yoğunlaşıyordu. Hepsi çok yeni ve yabancı ama umutsuzca istediğim şeyler. "Nereye gidiyoruz?"

"Central Park."

"Ne?" Birden durdum. "Ciddi olamazsın. Gecenin bu saatinde kimse oraya girmez. Güvenlik nedeniyle ve güvenlik için. Açık değil."

Sırıttı; üzerindeki sokak lambası onu altın bir parıltıyla boyamıştı, yarı melek yarı şeytan gibi görünüyordu. "İçeri girmenin bir yolunu biliyorum."

Geri çekildim. "Fikrimi değiştirdim. Hadi eve gidelim."

Yüzü karardı, sonra kararlılıkla katılaştı. "Bunu yapamazsın. Sadece bana güvenmeyi kabul ettin." Bir adım öne çıktı, göğsü benimkine değdi. Bombacı ceketinin ucuz malzemesi sütyenimin danteline sürtünerek beni acı verici bir şekilde hassaslaştırdı. Boynumu büküp ona baktım, saçlarının yüzüne dağılışını ve sakalının onu maskeleyerek sadece ortaya çıkarmak istediklerini gösterişini içime çektim.

"Daha sonra seni eve götüreceğim." Elini kaldırdı, sarı bir tutamı kenara itti, parmakları yüzümün yan tarafını öptü.

Sarsıldım ama hareket edemedim. Beton süper yapıştırıcıya dönüşmüştü.

Cevap veremedim elini bıraktı, elimi tuttu ve beni Central Park'ın duvarına doğru sürükledi.

Biz kaya barikatında devriye gezerken omzunun üzerinden baktı. Kendini yukarı çekerek bacaklarını salladı ve hiçbir şeyin içine düşmedi.

Duvara doğru koştum ve aşağıya baktım.

Karanlıkta, birkaç metre aşağıdaki şeklini zar zor seçebildim.

Başımı bana doğru eğdi, bir kez daha hükmediyor gibi görüldüğü gölgelerin içinde gizlendi, uzanırken sadece elleri ve yüzü görünüyordu. "Atla. Seni yakalayacağım."

Beni yakalayacak mısın?

Bağırarak istedim ama sokağın diğer tarafındaki gece geç saatlerde köpek gezdirenler beni susturdu. Bu yasadışı bir şeydi. Yakalanmak istemiyordum. Doğum günümde gizlice dışarı çıktığım, neredeyse tacize uğradığım, akşam yemeğimi evsiz bir adama verdiğim, sonra da hiç tanımadığım biriyle kötü şeyler yaparak şehirde dolaştığım duyulursa olacakları hayal edin.

Ben de kimim?

Geri dönüp evin yolunu kendim bulmalıyım. Bir taksiye atlamalı ve Belle Elle'e vardığımda vestiyerde saklanan küçük nakit parayla beni bıraktığında şoföre ödeme yapmalıyım.

Çok fazla seçeneğim vardı.

Bu yüzden kasten hiçbirini seçmediğimde hiçbir mazeretim yoktu.

Kot pantolonlu bacaklarımı duvarın üzerinden sarkıttım, derin bir nefes aldım ve kendimi bıraktım.

Dokuzuncu Bölüm

Kolları sıcak çelikti.

Kaya duvarından aşağı düşerken beni yarı kayarken yakaladı. Tüm ağırlığımı yakalamayı başaramadı ve bacaklarım yere çarparken sarsıldı, ama o sonsuz bir nezaketle gövdemı kavradı.

Bu şekilde gereğinden uzun süre kaldık, birbirimizin kucağında sallandık, bir şekilde yabancı tehlikesini sildik ve onun yerine tanıştık.

Boğazını temizledi ve geri çekildi.

Kolları çözülüp beni kendi yerçekimime bırakarak yörüngemden çıkarken ürperdim.

Karanlığa doğru adım atmadan önce dengemi sağlayana kadar bekledi. "Artık içeride olduğumuza göre, güvenlik görevlilerine dikkat et."

Korku katlandı. "Muhafızlar mı? Silahlı muhafızlar gibi mi?" "Muhtemelen. Amerika'da herkesin silahı yok mu?"

Haklı olmasından nefret ediyordum. Babamın bile evde bir çantada kilitli bir silahı vardı. Gerçi hiç kullanmamıştı, bu yüzden korumalarımız vardı.

Dünyalarımızın ne kadar farklı olduğunu düşünmek beni utandırdı. Ufukta en parlak şekilde parlayan binanın benimki olduğunu itiraf etsem ne derdi? Her gün onun muhtemelen hayatı boyunca gördüğünden daha değerli rakamları hesapladığımı ve faturaları ödediğimi?

Birkaç çalının arasından sıyrılıp karanlıkta kaybolurken ani ve ağır adımlarımı fark etmedi.

Onu takip ederken, sallanan yeşilliklerin arasında canavarlar hayal etmemek ve aklımı başımda tutmak için elimden geleni yaptım. Sage'i özledim. Onun bıyıklarını ve uzun, gümüş kuyruğunu özledim. Normalliği ve evrenin beni tehlikelerle dolu bir maceraya sürüklediği, kontrolün *bende* olduğu bir yeri özlemiştim.

Ama vatan hasreti kalbimin bir yanını doldursa da diğer yanını özgürlük dolduruyordu. Onunla birlikte olduğum süre uzadıkça, sutyeninden başka bir şey giymeden dolandırıcılara karşı duran kız olma güvenini daha fazla buldum. Aklımdan geçenleri söylemek ve mideme garip şeyler yapan bir adamın peşinden gitmek için.

Ve hepsinden önemlisi, kendimi utandırmamak için.

Rehberim her kimse, bana acımasını değil de beni fark etmesini istiyorsam, beni zayıf değil güçlü olarak görmesini hayati kılan mesafeli bir güven havası vardı.

Çalıların arasında gezinirken hiç konuşmadık. Oradaki buradaki birkaç ışık bizi aydınlatırken, uzakta devriye gezen bir güvenlik görevlisinin el feneri ağaç çizgisine sarılmamızı sağladı.

"Nereye gidiyoruz?" Fısıldadım.

"Göreceksin."

Spor ayakkabılarımız çalıların ve dalların arasından geçerken kulaklarıma çok gürültülü geliyordu ama buraya zorla girme yasalarını uygulayanlar tarafından fark edilmediğinden hiç şüphem yoktu.

Çalılıkların arasından fırlayarak bir patikadan geçtik ve yarım ayın altında kafesli beyzbol sahalarının bulunduğu çimenlik bir alana girdik.

"Haydi. Acele et." Elini uzattı ve beni çok yüksek tel örgülere doğru yönlendirdi. "Tırman."

"Ne?" Yıldızların aydınlattığı gökyüzüne baktım. "Delirdin mi sen?"

Bir dal kırılınca omzunun üzerinden baktı. "Acele et." Beni yukarı doğru iterken, bana başka bir seçenek bırakmadı. Eli kıcıma indi, parmak izleri etime işledi. Yukarıdaki koyu kadifeden bir şekilde bir kuyruklu yıldız düştü ve göğsüme saplandı.

Tek düşünebildiğim onun parmaklarının daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı yerlerime dokunmasıyken tırmanmak için tüm konsantrasyonumu harcamam gerekti.

Beni takip etti, tecrübeyle çok daha hızlı tırmanıyordu. Zirveye ulaştığında vücudunu sarkıttı ve bıraktı. Siyah giysili bedeni bir orman kedisinin zarafetiyle düştü.

Cesaretim yoktu.

Tepesinden sürünerek geçtim -çok şükür dikenli tel yoktu- ve sonunda aşağıdaki sabit zemine düşmeden önce birkaç basamak aşağı indim. Parmaklarım sert metali kavramaktan acıyordu.

Bana mahrem bir yerimden dokunduğu için etkilenme belirtisi göstermedi, ben de göstermedim -kıç yanağım sanki bana şaplak atmış gibi zonklasa da.

"Bizi burada görmeyecekler mi?" Etrafta güvenlik kamerası var mı diye baktım. Bir tanesinin evdeki elması hedef aldığını gördüm. "Bekle." Tısladım.

Arkasını döndü, kaşları soru sorarcasına kalkıktı.

"Kamera." Yıldız ışığında parlayan merceğe bakarak çenemi eğdim.

"Çalışmıyor."

Söyleyiş şekli sanki neden işe yaramadığını tam olarak biliyormuş gibi geldi. *Yani o bir vandal ve kanunsuz mu?*

Sinirlerimle savaşıarak, alanın ortasında durana kadar onun peşinden yürüdüm. Etrafımızda (zincir bağlantıların dışında) bakımlı çimler ve sıcak günlerde izleyicilere gölge sağlamak için geniş ağaçlar vardı.

Oyun alanının ortasına geldiğinde bağdaş kurdu ve ona katılmam için elimi tuttu.

Ağırlığına karşı bir an mücadele ettim ama sonunda pes ettim ve ona katıldım. Oturduğum anda omzumu itti.

Karın kaslarım onun baskısına karşı sıkıştı, dik durmaya çalıştım. Ama faydası olmadı.

Gözleri gözlerime kilitlendi, ben karşı koymaktan vazgeçip emrini yerine getirene kadar otoritesini artırdı. Omurgam yumuşak çimenleri öpene kadar aşağı ve aşağı.

Kalbim açıklıktan ölüyormuş gibi kan pompaladı.

Bacaklarını çözerek yaslandı, bedenini yavaşça benimkinin yanına yerleştirdi, nefesimi çaldı, her hücremde bıçak gibi küçük hisler uyandırdı.

Bakışları dudaklarıma yerleşti, farkındalığımı ve konsantrasyonumu aşırı güçlü seviyelere çekti. Kafam onun beni öpme ihtimaliyle dolup taşıtı. Bakışları kapandı, beni öpme düşünceleri yüzünü kapladı.

Beni öpmesi konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum. İzin verir miydim? Çılgılık atar mıydim?

Ona izin *vereceğimi* itiraf etmekten nefret ediyordum. Muhtemelen ben de onu öperdim. Temkinli olmama rağmen ona güveniyordum ve Central Park'ın ortasında, ayın altında tamamen yabancı birini öpmek gibi pervasızca bir şey yapacaksam, bu isimsiz adam olurdu.

Benden bir şey istediğini söylerken bunu mu kastediyordu?

Benim kolay biri

olduğumu mu

düşünüyordu? Kesin bir

şey mi?

Kafamda böylesine korkunç düşünceler varken bile bedenim bu utancı kabul etmedi. Çenem kemerli. Dudaklarımı yaladım. Dünya hareketsiz duruyordu.

Daha da yaklaştı ve bir dirseğinin üzerinde durarak yüzünü benimkinin üzerine getirdi.

Tanrım, beni gerçekten öpecek.

İlk gerçek öpücüğüm.

Belle Elle'in kız kurusu olarak kalsam da, kariyerimde hep ikinci planda kalacak bir adamla evlensem de hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım bir şey.

Ama sonra... durdu.

Geri çekilerek başını salladı ve tekrar uzandı. "Ne yapıyorum ben böyle?" Başını avucunun içine alarak aya baktı. Kısa bir an için bakışlarında işkence görmüş bir ihtiyaç parıldadı ve sonra kayboldu.

Çok ihtiyacım olan nefesi içime çektim ve az önce ne olduğuna karar vermeye çalıştım.

Ağzım kurudu. Göğsüm tüylü kanatlarla doldu. Neredeyse öpüşme anını tekrar tekrar yaşarken motor becerilerimi gerginlik ele geçirdi.

Birkaç dakika geçti.

Doğrulup elini kapüşonunun cebine soktuğunda çimenler hışırdadı.

Paketlenmiş bir çikolatayı çıkararak, belli belirsiz bir sahiplenme ve kararsızlık parıltısıyla bana baktı.

Yemek görünce midem guruldadı ve bana bir ağız dolusu baharatlı dana burritodan beri bir şey yemediğimi hatırlattı. Gürültülü mideme sıırttı, sonra nazikçe ama isteksizce bana çikolatayı uzattı. "Al bakalım. Sesin benden daha aç geliyor."

Elimi kaldırıp hediyesini kabul ettim. Tuttuğumdan emin olmak için beklerken kolunu indirdi. Derin bir iç çekti, bakışlarını çikolatadan ayırıp aya odaklanmakta zorlanıyordu.

Bir elini beline koyup aşağı doğru bastırdığında kendi midesi sessizce guruldadı.

İçimdeki her şey acıyordu. Onun o andaki savunmasızlığı. Büyük olasılıkla açlıktan ölüyor olmasına rağmen elindeki tek yiyeceği verme cömertliği. Her gün, ihtiyacı olanlara bağışlamak yerine bir tabak dolusu yiyeceği çöpe atmayı tercih eden insanlarla çalışıyordum. Televizyondaki haberler açgözlülük, zalimlik ve sadece kendilerini düşünen zengin pisliklerle doluydu.

Ve sonra o vardı.

Tanımadığım bir adam. Daha yeni tanıştığım bir kurtarıcı. Ama birlikte olduğumuz bir saat içinde beni derinden etkileyen biri.

Tekrar iç çekti, sonunda bakışlarını ayırıp yıldızlara bakarken zorlukla yutkundu.

En son ne zaman yemek yedi? Çikolatayı nereden bulmuş? En son ne zaman çikolatadan daha önemli bir şey yemişti?

Hikâyesini tahmin etmek için elimden geleni yaparken açlığım hazımsızlığa dönüştü. Midesi guruldamayı bıraktığında vücudu kamburlaştı. Spor ayakkabıyla kaplı ayakları, kilometrelerce yol kat ettiğini ve sığınacak bir yer bulamadığını anlatırcasına yıpranmıştı. Ayın gümüş ışıltısı kapüşonunun siyahında oynaşıyor, sanki sıvı cıva giymiş gibi görünüyordu.

Çikolatayı açıp yavaşça ambalajından çıkarırken ellerim titredi. Paketin çıkardığı sesle çenesi sıkıştı. Çimenlerin yumuşak hışırtısı görüldüğü kadar rahat olmadığını ima ediyordu. Üzerinden yayılan gerginlik, avına saldırmak isteyen ama kendini zor tutan aç bir kurt gibiydi.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Kalbimin ona gitmek için kaburgalarımı zorlamasına engel olamıyordum.

Adını, geçmişini, üzerimde nasıl böyle bir güce sahip olduğunu öğrenmek için.

Aramızdaki bu sihir de ne?

Herhangi bir erkek ve kız arasında da böyle miydi? Yakınlaşmak ve dinlemek arzusu, yakınlaşmak ve öpüşmek ihtiyacı kadar... *söylemeye cesaret* edebilir miyim... çekimin temeli miydi?

Alay ettim.

Cazibe mi?

Cazibe hakkında ne biliyorsun, Elle?

Hesap tabloları ve ticari mallardan başka bir şey bilmeyen gizli bir romantiksiniz.

Aramızda bilinen ya da bilinmeyen, eşsiz ya da sıradan bir şeyler olduğuna inanmakla aptallık ettim.

Çikolata parmaklarımın arasında biraz eridi. Midem bulandı; yapabileceğim tek şeyi yaptım. Hediyesini hemen kabul etmeliydim; aksi takdirde evsiz ve aç olduğundan şüphelendiğimi anlayacak ve acımama asla tahammül edemeyecekti.

Ama hepsini yiyemezdim çünkü evsizse başka neyi olabilirdi ki? Sadece hayatta kalmanın bile bu kadar pahalı olduğu bir şehirde o seksen dolar ona ne kadar yeterdi?

Çikolatayı ikiye böldüm, ayağa kalktım ve yarısını dizine koydum. "Teşekkür ederim."

Eli şekerin üzerine kilitlenirken gözleri benimkileri buldu. Bakışları yüzümde, dudaklarımda ve ellerimde dans etti. Parmakları neredeyse bilinçsizce çikolatanın etrafında vahşi bir parıltıyla kıvrıldı, sadece onu almam için bana meydan okuyordu.

Yavaşça başını salladı, söylemek istemediği şeyleri bildiğimi kabul etti ve yemek yemeyi kabul etti çünkü başka hiçbir şey olmasa bile aramızda güven vardı.

Başka tarafa bakarak onu biraz rahat bıraktım.

Acele etmeden çikolatayı, nugayı ve karameli kemirdim, ona dair fiziksel farkındalığımdan ziyade tada odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Bu imkansızdı.

Parfümlü parktan, nemli çimenlere, yarım çikolatayı içine çeken sessiz adama kadar tüm akşam, eski moda bir fotoğraf gibi zihnime kazındı ve aceleyle çekildiğinde bulanıklıktan netliğe dönüştü. Bu adam, bu gece ve bu şekerli şekerleme tarafından yaratılan bir anı. Bir daha asla Central Park'tan geçerken onu ya da masum, sıkıcı dünyamı ne kadar sarstığını hatırlamadan yürüyemeyecektim.

İkramın daha uzun süre dayanması için küçük ısırlıklar alırken, sohbet etmeyi beklemiyordum. Parkın sessizliğini yumuşak bir mırıltı böldüğünde irkildim.

"Buraya sık gelir misin?"

Kıkırdamak istedim. Kulağa sevimsiz bir tavlama cümlesi gibi geliyordu. Gülümsemedi ya da yumuşamadı. Ciddiydi.

Omzuma dökülen sarı saçlarının arasından ona baktım. Akşam yemeğini çoktan bitirmişti (yoksa kahvaltı, öğle yemeği ya da gece yarısı atıştırması mıydı?) Bir kez daha, sakalının gölgeleri ve gümüş ışık onu mistik ve tam olarak gerçek değilmiş gibi gösteriyordu. Gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı.

Gerçek olamayacak kadar *fazla*.

Sinirlerimi ve çikolatamı yuttum. "İstediğim kadar değil." "Neden?"

"Çünkü günün her saati çalışıyorum. Ofisten nadiren çıkabiliyorum."

Gözlerini açık alandan, parlayan pencereleri ve yetişkin yükümlülükleriyle uzaktaki yüksek binalara kaydırды. Belle Elle en parlak mücevherdi, benimle alay ediyor, eve dönmemi söylüyordu.

"Hoşuna gidiyor mu? Bütün gün özgür olmadan kapalı kalmak?" Omuz silktim. "Kim işini gerçekten sever ki?"

Cevap vermedi.

"İyi yapılmış bir işten tatmin oluyorum. Değerli bir şey yaptığımı bilmek hoşuma gidiyor." Yere baktım. "Yani evet, sanırım bundan zevk alıyorum."

Dikkatini binalardan ayırmıyor, Belle Elle'e sanki hayatıma ve ruhuma sahip olduğunu ve bu her neyse, sözleşmeler ve ömür boyu miraslarla karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını zaten biliyormuş gibi bakıyordu. "Bu

Doğum günü kolyeleri gibi pahalı şeyleri karşılayabilmek güzel olmalı."

Son ısırdığım şekerden kurtulmak için parmaklarımı yaladım. "Mücevherler hakkında çok şey biliyor musun?"

Bana iğneleyici bir bakış fırlattı. "Tamamen cahil değilim. Sadece ben-" Sözünü kesti ve şehir manzarasına bakmaya geri döndü. "Yeterince biliyorum."

"Yapmadığımı söylemiyorum."

"Bırak artık."

"Bilgin olsun, o kolyeyi ben almadım. O bir hediye idi. Bundan bahsetmiştim."

Gerildi. "Erkek arkadaşından mı?"

"Evet desem rahatsız olur musun?"

Sert bir şekilde güldü. "Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

Başımı salladım, yanaklarım utançtan pembeleşmişti. Neden sorduğum ya da sorumu komik bulmasının neden bu kadar canımı yaktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bir nedeni yok."

Yukarı bakmadım. Çimenler birden inanılmaz derecede ilginç gelmeye başladı. Parmaklarımın arasından geçirerek birkaç yaprak kopardım.

Göz ucuyla, yüzünü gizleyerek hafifçe döndüğünü gördüm. Yavaşça elini kaldırdı, parmakları çenemi dürttü. Ona bakmak istemiyordum ama baskısı bana başka seçenek bırakmıyordu.

Başımı kaldırmasına izin verdim. Gözlerimiz kilitlendi ve nefes almak artık yerine getiremediğim bir görev haline geldi. "Bana güveniyor musun?"

Parmakları yavaşça başımı yukarı kaldırıp enseme dolanırken titriyordum.

Konuşamıyordum.

Küçük bir baş sallama hareketi yaptım.

Parmakları sıkılaşıp yüzümü kendine doğru çekti. Bakışları yüzümün derinliklerine dalarken ve dili dudaklarını ıslatırken sığ bir nefes aldım. "Sana zarar vermeyeceğim."

Beni sertçe çekmeden hemen önce fısıltısı ağzıma düştü.

Dudaklarımız birleşti.

Donup kaldım.

Çimen ve yabancı erkek kokusu burun deliklerime çarptı. Açık gökyüzünün ve gece yarısının vahşiliği beni sınır tanımaz ve özgür kılıyordu. Gözlerim ağırlaştı, öpücüğe baskı ekleyip boynumun arkasındaki kavrayışıyla başımı eğerken kendi isteğiyle kapandı.

Hiç düşünmeden tüm kontrollerden vazgeçtim. Omurgam suya dönüştü. İçim buhar oldu. Biraz inledi, ben anlamasam bile teslimiyetimi anlıyordu.

Yaklaşarak dudaklarını araladı. Dilinin ucu beni test etmek için dışarı fırladı. Boş bir parkta beni öpmesine izin verecek kadar ona güvenip güvenmediğimi test etmek için. Çok ileri gitmeyecek ya da beni incitmeyecek kadar güvenip güvenmediğimi.

Bildiğim tek dilde cevap verdim. Dudaklarım aralandı, dilim tereddütle onunkine doğru dokundu. Ağzımın derinliklerini yalarken çikolata patlaması nefesimin altında inlememe neden oldu.

Hiç tereddüt etmedi.

Özensizlik ya da kafa karışıklığı yoktu. Eli beni sabit tuttu, ağzı benimkiyle çalıştı ve her parçam boğucu, karanlık bir arzuyla alevlendi.

Dizleri dizlerime değene kadar kaydı, kolu belime dolandı ve aramızdaki boşluğu sildi. Nemli çimlerin üzerinde tanımadığım bir adama sarılmış oturmanın garipliği öpüşmenin sıcaklığının artmasını engellemedi.

Dillerimiz buluştu ve geri

çekildi. Dudaklarımız kaydı ve
birleşti.

Her kalp atışında hızımız ve derinliğimiz artıyordu, ta ki vücudumun geri kalanının kontrolünü kaybedip parmaklarımı onun uzun siyah saçlarında bulana, saç tellerinin ipek gibi yumuşak değil, kalın ve bakımsız olduğunu öğrenene kadar.

Potansiyel olarak evsiz bir adamı öpüyor olmam daha fazlasını istememe engel olmadı. Saçlarından bir tutam yakalayarak onu talepkâr bir şekilde kendime çektim.

Sallanarak yaklaştı, sonra da sertleşti. Beni geriye doğru iterek yere yatmaya zorladı. Yatay pozisyona geçtiğim anda yanıma uzandı. Bir bacağını benimkinin üzerine bastırdı, kalçası kasıtlı olarak bacaklarımın arasına girdi. Vücut ağırlığı beni yere sabitledi.

Karşı koymaya çalıştım, terbiyenin bir benzerine tutunmak için elimden geleni yaptım, ama yarı yarıya üstüme uzandığı an, sanki *tam da* bunu yapmak için doğmuşuz gibi vücutlarımızı birbirine kenetledi - kalçama karşı ereksiyonu, belimin etrafındaki kolu, ağızımdaki dili ve boynumdaki dokunuşuyla... Teslim oldum.

Korkmuyordu

m.

Kaybolmamıştım.

im.

Bir saat önce iki adam istenmeyen anatomi parçalarını üzerime bastırdığında olduğum gibi değilim.

Bu adam... Onu *istedim*. Tanımadığım ama aramızda sarhoş edici bir bağ olan bu adamın.

Dili daha derinlere dalarken gözlerimde ışıklar parladı ve içimde kalan her yarıktan bir inilti daha çıkardı. Bacağımı onunkinin etrafına doladım, kalçalarımı kavislendirdim, sertliğine bastırdım, şiştiğimi, ısındığımı, eridiğimi ve *özlediğimi* hissettim.

Kalçalarımız yakınlaşmak için savaşıırken uzun ve alçak sesle inledi. Daha önce hiç hissetmediğim bir sabırsızlıkla aniden kottan, fermuarlardan ve kurallardan nefret ettim.

On dokuz yaşında ve hiç öpülmemiş.

Eğer bu benim ilk gerçek cinsel deneyimim olsaydı her şeyi tekrar yapardım. Kulak zarlarımda ve göz kapaklarımda patlayan her havai fişek onun yüzünden olsaydı, daha fazlasını hak etmek için günlerimin geri kalanında seve seve bekâr kalırdım.

Onun yüzünden aklım başımdan gitmiş, deliliğe doğru sürükleniyor, hiç anlamadığım bir çılgınlığa teslim oluyordum.

Gecem nasıl böyle sona ermişti? Bu kendiliğindenlik nereden gelmişti? Bu pervasızlık?

Dişlerim alt dudağını yakaladı ve ondan bir şiddet ve ihtiyaç dalgasını sürükledi. Ağızımın içinde homurdandı, tıpkı olduğunu düşündüğüm aç kurt gibi ısırdı ve yaladı.

"Kahretsin, bana ne yapıyorsun?" Nefes nefese homurdanması bir şeyler yaptı. Muhteşem, *lezzetli* şeyler. Sesi içimde düğümler ve yaylar yarattı. Midemi kasırgalarla doldurdu; külotum üzerinde uzandığımız çimenler kadar nemli olana kadar çekirdeğimi etkiledi.

Onun beni etkilediği gibi benim de onu etkilediğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Bu çılgınlıkta birlikte olmamıza, bulduğumuz tavşan deliğine girip dibe vurana kadar öpüşmeye karar vermemize bayılıyordum.

Elleri yanlarımda geziniyor, zevkin sınırlarını zorluyordu. Parmakları yukarı çıkıp göğsümü bulduğunda onları engellemek için biraz döndüm.

İkimizin de nefesi kesildi, birbirimizin ciğerlerinden oksijen çaldık ve iniltiyle dolu bir ürpertiye paylaştık. Ellerimi boş hissediyordum, onun bir şeyine dokunmam gerekiyordu. Daha önce hiç

dokunmadığım ve nasıl dokunacağımı bilmediğim ama dokunmak istediğim bir şeye. Bu yüzden.
Lanet olsun. Hem de çok.

Işıklar tekrar belirdi. İhtiyaçtan çılgına dönmüştüm ama bu arzuyu nasıl dindireceğime dair hiçbir deneyimim ya da bilgim yoktu.

Bir şeyler yapmasını istedim. Bir şeye dokunmasını. Karnımın derinliklerindeki bu karıncalanan süpernovayı yok etmesini. Ama dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, başı dağınık saçları ve bulaşmış çikolata yağmuruyla yukarı doğru uçtu.

"Kahretsin." Bedenimi arzulu ve tatminsiz bırakarak çekip gitti. "Gitmemiz gerek. Şimdi!"

Gözlerim açıkken ışıklar daha parlaktı.

O değildi.

Güvenlikti.

"Hey, sen!" Bir el feneri doğrudan üzerimize tutuldu.

Öpüşmeyi unuttuktan sonra ayağa fırladı ve elimi tuttu. Beni zahmetsizce ayağa kaldırdı ve koşmaya başladı. "Yürü!"

Hiç tereddüt etmedim.

Spor ayakkabılarım çimleri kazıyor, beni olabildiğince hızlı itiyordu.

"Dur!" Güvenlik görevlisi kovalamaya başladı, el feneri düzensiz bir şekilde zıplıyordu. Beyzbol sahasının dışından dolanıyordu ama büyük olasılıkla elinde anahtarlar vardı ve biz çitlerin diğer tarafına doğru kaçarken bizi geçmeye çalışmak yerine nefes nefese tribünlere doğru koşuyordu.

Zincir halkasına ulaştığımda, az önce öptüğüm isimsiz adam kalçalarımdan tuttu ve beni bir adım havaya kaldırdı. "Tırman. Hızlı." Sesi nefes nefese değildi ama aciliyetle zonkluyordu. Kaçma ihtiyacı ile dalgalanıyordu.

Metali kavradım ve ayakkabılarım deliklere zar zor sığarken olabildiğince hızlı koştum. O benden daha hızlı tırmanırken çit sallanıyor, tepesinden sallanıp aşağı düşüyordu.

"Hadi!" diye tısladı.

Daha hızlı tırmandım, kendimi tepeye doğru kıvırdım.

Kollarını açarak aşağıda volta attı. "Atla. Seni yakalayacağım."

"Ne... *yine* mi?" Kısa ilişkimizde beni iki kez yakalamayı talep etmiş olması beni neredeyse güldürüyordu. Şimdiden alışkanlıklar mı edinmiştik?

Kovalanma histerisi, karmakarışık duyguların isyan etmesine neden oldu. Kahkahalar gerginliğe dönüştü.

Cazibe endişeye dönüştü.

"Yap şunu, Elle." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Güvenlik görevlisi ortadan kaybolmuştu ama bu her an ortaya çıkmayacağı anlamına gelmiyordu. Diğer tarafa tutunarak parmaklarımı sıkıca bağladım.

"Ben buradayım." Bacaklarını gerdi, bekledi.

Ona son bir kez bakarak, Tanrı'dan sözünün eri olmasını dileyerek, gözlerimi sıktım ve Git.

Düşüşüm midemin boğazıma dolanmasına neden oldu. Düşmüş bir gelin gibi beceriksizce yere indim.

Sunaktan damadının kollarına.

Homurdanarak yatay halimi kucağına çekti. Tökezledi ama beni düşürmedi. Gözlerimiz buluştu; dudaklarını yarım bir sırıtış kapladı. "Benden uzak duramadın, ha?"

Omzuna vurdum. "Bana atlamamı söyleyen sendin." Yüzü

karardı. "Seni öpen de bendim."

Bir el feneri belirdi; anlaşılmaz bir çılgılık daha yakındı.

"Kahretsin." Bacaklarımı bıraktı ve beni dik konuma getirdi. Ayaklarım yere değdiği anda elimi

tuttu ve beni ileri doğru çekti.

Koştuk.

Hava ve hız ve gece gökyüzü.

Parkın diğer uçlarından daha fazla el feneri belirdi, destek muhafızları gelip bizi tazı gibi kovalarken doğruluk ışınlarıyla dans ediyorlardı.

"Aman Tanrım!" Bağırdım. "Ne yapacağız?"

"Koşmaya devam et." Daha hızlı bir vites geçerek beni ileri doğru çekti.

Zayıf değildim (düzenli spor seanslarım sayesinde) ama onun hızına yetişemiyordum. Ciğerlerim yandı. Ağzım sonuna kadar açıldı, işe yaramayan havayı yutkunarak içime çektim.

Solumuzda bir güvenlik görevlisi belirdi, gecenin karanlığındaki çalıkların arasından fırladı. Arkasından üniformalı dört adam koşuyordu.

Polis.

Vay anasını.

Polis neden bu işe karıştı?

Mülke zarar vermemiştik ya da kimseyi incitmemiştik. Gezintiye çıkmış ve ayın altında öpüşmüştük.

Bunda yanlış olan neydi?

"Siktir!" İsimsiz elimi sıktı ve beni daha hızlı sürüklemek için elinden geleni yaptı. "Haydi!"

Başımı salladım, tökezleyerek onu geri sürükledim. "Yapamam." Tutuşunu çekiştirerek beni bırakması için elimden geleni yaptım. "Bacaklarıma kramp giriyor. Bırak beni gideyim."

"Hayır." Parmakları daha sıkı kenetlendi. "Benim yüzümden tutuklanmana izin vermeyeceğim."

Tutuklandın mı?

Bu korkunç kelime ve korkunç imalar bana son bir enerji verdi. Koşabildiğim kadar hızlı, koşabildiğim kadar uzun koştum. El fenerleri yavaşça yer kaybetti ama sonra bize yetişmek için hızlandılar.

Faydası yok.

Laktik asit birikti ve ben koşmak yerine topallayınca kadar arttı. Gitmeme izin vermekten ya da yavaşlamaktan başka seçeneği yoktu. Gitmesini istemiyordum ama gerekmeyen bir durumla yüzleşmesini de istemiyordum.

"Devam et." Nefes nefese kaldım. "Koş. Ben yetişirim."

Yalanıma ters ters baktı. "Yetişemeyeceksin. Seni gözaltına alacaklar." Biz koşarak geçerken bir fidana vurdu. "Lanet olsun! Her şey boka sardı!" Alnında ter parlıyordu, siyah kapüşonu arkasından akıyordu. Ayakkabılarımızın kaldırımındaki yumuşak vuruşları, hırıltılı nefes alışlarımızla eşleşiyordu.

Azarlanmaktan korkmuyordu. Yakalandığı için çok öfkeliydi. Duvardan atlayıp birlikte özel zaman geçiren ilk kişi olmadığımıza emindim. Tutuklanacağımızı düşünmekle yanılıyordu... kesinlikle?

Ama onun için bundan daha fazlasıydı. Yaşadığı varlık her ne ise tehlikeli bir varlıktı. Ne yaşadığını bilmiyordum ama işte buradaydı, yarım çikolatadan aldığı sahte enerjiyle beni ileri doğru çekiyordu.

Onu yakalatmaya hakkım yoktu. Beni güvende tutarak doğru şeyi yapmaya çalışırken onu engellediğimde değil. İkinci kez.

Beni tanımıyor bile, ama benim sorumluluğumu üstlendi.

Kalbim küt küt atıyor, laktik asidi dışarı atmak ve acı çeken bacaklarıma hayat veren kanı sağlamak için elinden geleni yapıyordu. Ama işim bitmişti. Durmak ve cezayı kabul etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

"Dinle!" Tekrar çekiştirdim, sürüklemek için ayaklarımı diktim. "Sen git. Seni

yavaşlatıyorum." "Kapa çeneni. Sadece bana güven." Ne arkasına baktı ne de bıraktı. "Koş!"

İş tutuklanmaya kadar varırsa avukat tutacak param vardı. Büyük ihtimalle yoktu. Özgürlüğünü

elinden almanın sorumlusu ben olamazdım.

"Hayır! Bırak gideyim!"

Omzunun üzerinden yavaşça yetişen polise baktı. Ayakları yön değiştirmeden hemen önce bakışlarında bir karar parladı ve beni patikanın dışındaki çalılıklara fırlattı.

Dallara ve yapraklara çarptık. Dünya yaprak dökmeyen bir labirente dönüştü. Ama sonra sırtımı bir ağaç gövdesine dayadı, vücudunu benimkine sıkıştırdı ve beni o kadar sert, o kadar çılgınca öptü ki, koştuktan, öpüşmekten ve boğazımdan aşağı akıttığı her tehlikeli tutkudan boğuldum.

Dili benimkine dolanırken ellerim yukarı kalktı, kapüşonunu kavradı, düğümlendi ve yaladı, sahip olduğum her son nefesi çaldı.

Kendini geri çekerek alnını benimkine dayadı ve yüzündeki buruşuk ifadenin yerini çapkın bir gülümseme aldı. "Gitmene izin vermeyeceğim. Seni daha yeni buldum." Kahverengi gözlerinde ailemden başka kimsede görmediğim bir şefkat parlıyordu.

Dizlerim titredi. "Beni tanı mıyorsun bile."

Ağzıma fısıltıyla bir öpücük kondurdu. "Seni tanımama gerek yok. *Seni hissediyorum.*" Eli yavaşça yan tarafımda geziniyor, beyzbol sahasında bir anlık çılgınlıkla ona verdiğim özgürlükleri kullanıyordu.

Gözlerini hiç ayırmadan göğsümü avuçladı ve başparmağını etimin üzerinde gezdirdi. Hafifçe inledim, arzularım kabardıkça çenem gevşedi.

Beni tekrar öptü, çılgılığını çaldı, kalçalarını benimkilere bastırdı. "Seni böyle hissediyorum." Göğsümü usulca sıktı. "Ben de seni böyle hissediyorum." Erotik bir şekilde salladı. "Ama seni en çok bununla hissediyorum." Dokunuşu göğsümden kalbime doğru tırmanıyor, hızla atan kasın üzerine bastırıyordu. "Seni tanımıyor olmam umurumda değil. Yeterince tanıyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Bu gerçek olamazdı.

Nasıl olmuştu da gecem sokak soygunundan çalı dolu öpücüklere dönüşmüştü? Yalnız bir işkolikten, daha yeni tanıştığım bir adama aşık olmaya nasıl geçmiştim? Her küçük şeyde benim tam zıttımda yaşayan bir adama. Zenginlik ve yoksulluk. Güvenlik ve tehlike.

"Benimle eve gel." Eğer daha büyük olsaydım ve kendi dairem olsaydı, bu davet seks kokardı. Ama daha yaşlı değildim ve yalnız yaşamıyordum. Onun benimle birlikte olmasına duyduğum ihtiyaç sadece benimle değil, onunla da ilgiliydi. Onu korumak, barındırmak, ona dünyanın şimdiye kadar sahip olduğundan daha iyi bir şans vermek istiyordum.

Kıkırdadı ve ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. Talebimi kasıtlı olarak görmezden gelerek mırıldandı, "Bana daha önce bir erkek arkadaşın sana o kolyeyi verseydi kızıp kızmayacağımı sormuştun."

Sertleştım ve dili benimkini tatlı tatlı yalayınca eridim. "Cevabım evet. Çok sinirlenirdim."

Yüzüm yandı. Dudaklarım karıncalandı. Aptalca sırtışıma engel olamadım. "O benim babamdı."

Elini uzattı ve yarı vahşi, yarı şefkatli bir öpücük için yüzümü kendine doğru çekti. Aynı sarhoş edici uyarılma dalgası yükselirken nefesimi içime çektim. Alt dudağını ısırdım. İnleyerek beni geri ısırdı.

"Bu çılgınlık." Ona sıkıca sarıldım.

"Uğruna savaşmaya değer her şey çılgınlıktır." Alnımdan öptü.

"Ama ben senin adını bile bilmiyorum-"

Ve sonra uçuyorduk.

Ağır ve acımasız bir şey bizi yana savurdu, bir el feneri çalılardan oluşan sığınağımızı yarıp bizi yere fırlatan iri yarı bir güvenlik görevlisinin silüetini gösterirken bizi yakaladı.

Dallar ceketimi kesti, çakıl taşları ve toprak ellerime bulaştı ve Nameless başka bir muhafızın üzerine düşmesiyle acı içinde homurdandı.

Yanlış yuvarlanırken omzum çılgılık attı. Daha önce şakağıma yediğim yumruk, parkın yüzmesine

neden oldu.

İsimsizler dövüşürken küfürler ve uzuvlar havada uçtu. "Çekil üstümüzden!"

"Sakin ol, evlat." Başka bir muhafız ortaya çıktı ve sallanan bir ayağı yakaladı. "Bitti artık. Teslim ol."

Üzerime düşen adam yavaşça ayağa kalktı, tombul yüzünde kendini beğenmiş bir zafer ifadesiyle yükseliyordu. "Kaçamazsın kızım. Etrafın sarıldı."

O yumruk atıp dövüşürken ben ters ters bakarak toprakta İsimsiz'e yaklaştım.

"Bırakın onu!" Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüksek vizörlü ceket giymiş tombul bir adamın sırtına vurdum. "Bırakın onu!"

Kollarım arkamda bağlıydı.

"Biraz dinlen." Biri beni ayağa kaldırdı. "Bir güvenlik görevlisine saldırmayın hanımefendi, tabii bu geceki kabahatlerinize bunu da eklemek istemiyorsanız?"

Dönmeye çalıştım. Ama beni tutan adam hiç boşluk bırakmadı. Beni geriye doğru çekerek İsimsiz'e şöyle dedi: "Kahramanlık yapma. Sayıca azsın. Zaman kaybetmeyi bırak."

Gözlerim öptüğüm adamla birleşti. Dövüşmeyi bıraktı, güvenlik görevlisiyle boğuşmak yerine gevşedi. Bir polis memuru öne çıkıp eğilerek bileklerini tutarken başka tarafa bakmadık.

İsimsiz keskin bir gülümsemeyle bir, iki kez savurdu ve sonra vazgeçti. Kaçma girişiminden ziyade son bir hoorah. Kolları benimki gibi arkadan çekilirken başı öne eğilmedi ve kelepçelerin takılırken çıkardığı keskin tıkırtı geceyi böldü.

Polis memuru onu ayağa kaldırırken zorlukla nefes aldı, bahçenin yarısının kurumuş yapraklar ve toprak yığını içinde onunla birlikte gelmesini umursamadı.

Ona saldıran güvenlik görevlisi de ayağa kalktı, biraz topallıyordu ama kazanırken yüzünde acımasız bir alay vardı.

Çalıların arasından çıkarıldık ve birkaç saat sonra güneş doğduğunda koşucuların ve bebek arabalıların yürüyeceği patika yolda bekletildik. Şimdilik, burası yasadışı kanki için bir işlem yeri.

Beni hapseden soğuk metalin içinde bileklerimi bükerken kalbim güm güm atıyordu. Bakışlarımı İsimsiz'den ayırarak, esirine yakın duran polis memuruna baktım. "Lütfen, bizi tutuklamak zorunda değilsiniz."

Saçları ağarmış ve ağır topçu kemeri takmış bir başka polis memuru çenesini ovuşturdu. "İşte burada yanılıyorsunuz. İzinsiz girmek ciddi bir suçtur. Uygunsuz teşhir de öyle. Bu gece pek çok suç işlendi."

"Ahlaksız teşhir mi?" Alay ettim. "Ne zaman?"

"Halka açık bir yerde öpüşürken."

"Bu yasadışı değil."

"Seni okşadığımı gördüm." Terli yüzlü bir güvenlik görevlisi homurdandı. "Araya girmeseydim kim bilir ne kadar ileri gidecektin. Beyzbol sahasında seks mi? Bu cezalandırılabilir bir suç."

Yanaklarım pembeleşti. Bu aptallarla seksle ilgili hiçbir şeyi tartışmak istemiyordum. "Bu senin sözüne karşılık bizimki. Biz asla o kadar ileri gitmeyiz. Biz vahşi değiliz."

"Kendi adına konuş." İsimsiz kıkırdadı. "Bayılana kadar tartışabilirsin Elle, ama kazanamayacaksın." Bakışlarını nefretle muhafızlara dikti. "Kanunları biliyorum ve kanunlar gerçekleri umursamaz."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun evlat." Ağır kemerli polis Nameless'ın yüzünü işaret etti.

"Zaten boku yemişsin, yerinde olsam dosyana daha fazla mühimmat eklemeydim."

Dosya mı?

Bekle, dosyası mı var?

Başımı sallayarak, soruların beni zayıflatmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde, yetkili gibi görünen memura baktım. "Bakın, özür dileriz. Sadece para cezası ödeyebilir miyiz?" İsimsiz'e baktım, beni tecavüze uğramaktan kurtardığı, hayatımın en güzel deneyimlerinden birini yaşattığı ve şimdi yeterince hızlı koşamadığım için hapse atılacağı için büyük bir suçluluk duyuyordum. "Bırak bizi gidelim. Söz veriyorum gideceğiz ve bir daha asla geri dönmeyeceğiz."

"Yapacak bir şey yok, küçük hanım." Ağır kemerli polis memuru bir meslektaşına fısıldadı ve yakasına takılı telsizde söylenen bir şeyi başıyla onayladı.

İsimsiz'e sırtıttı. "Raporlara göre, bu gece erken saatlerde iki adamı döverken görülmüşsün. Seni genç bir kadını soymak ve tecavüz etmek üzereyken bulduklarını ve seni durdurmaya çalıştıklarını söylediler. Neredeyse elmacık kemiklerinden birini kırıyormuşsun ve bir ya da iki kaburgasını kırıyormuşsun."

"Saçmalık." Öpüştüğüm adam dişlerini gösterdi. "Bunu yapmalarını engellemeye çalışan bendim." Çenesini bana doğru eğdi. "Canını yakmaya çalıştıkları kız buydu."

Memurlar ve güvenlik görevlilerinin hepsi kaşlarını kaldırdı. "Bu doğru mu hanımefendi?" Biraz büzüldüm ama başımı salladım. "Evet. Beni kurtardı."

"Seni kurtardı mı?" Memur öksürdü. "Seni kurtardım ve sonra ne yapmak için kapalı bir parka getirdim?"

Yutkundum. "Bunun nasıl görüldüğünün çok farkındayım ama o haklı. Beni kurtardığında tanışmıştık. Onlar

- "Bana zarar vereceklerdi."

"Ve biz ortaya çıkmasaydık sana zarar verecekti."

"Hayır, bu doğru değil."

"Onu bizim kadar tanımıyorsunuz, bayan."

Bir polis memuru üzerimi aramak için yanıma gelirken bir diğeri de kurtarıcımın vücudunu okşadı. Kapüşonunun cebindeki seksen doları bulduklarında kalbim durdu.

"Seni soymadı, ha?"

"O benim, sikik surat." İsimsiz kelepçelere karşı mücadele etti.

"Elbette öyle," dedi baş subay. "Size daha kaç kez söylememiz gerekiyor, yalan söylemek durumu sizin için daha da kötüleştirir?"

Dondum kaldım.

Kaç kere?

Bunun gibi durumlarla kaç kez karşılaşmıştı?

Onunla göz göze gelmeye çalıştım. Özür dilemek için. Ama bakışlarını seksen doları cebe indiren memurdan ayırmadı. Bu para ona daha iyi bir yemek ve bir gece için bir çatı alabilirdi.

Olay yerine bir kişi daha geldi, ağır ayak sesleri güvenlik görevlilerinin el feneri ışığında görünmeden önce bile tanıdık geliyordu. Ortaya çıkacağını bilmeliydim. Elinde bir polis telsizi vardı ve büyük olasılıkla beni eve bırakmasını istemediğimden beri beni arıyordu.

Omuzlarım yuvarlandı, betonun içinde eriyip yok olmayı diledim.

Eski bir denizci olduğunu ve benimle babamın yanında çalıştığını bildiğim kimlik bilgilerini gösterdi. David Santos, şoförüm, korumam, bazen de kişisel asistanım.

Kahretsın.

Bana hızlıca bir bakış fırlattı ve ardından yoğun siyah bakışlarını baş subaya odakladı. Fıçı gibi göğsü, geniş kolları ve simsiyah teniyle uyumlu siyah takım elbisesi geceyi aydınlatıyordu. "Bayan Charlston için buradayım. Yanlış bir şey yapmadı."

Yanımda duran polis memuru, "İzinsiz girerken yakalandı-" diye itiraz etti.

"Bekle." Baş ajan öne çıktı ve korumamın kimliğine ışık tuttu. Sonra el fenerini yüzüme tuttu.
"Adı ne demiştiniz?"

"Charlston. Noelle Charlston." David dişlerini sıktı. "Bir şey çağırstırıyor mu?"

Burada olduğu için minnettardım ama benim kaybettiğim savaşları onun vermesini istemiyordum. "David, sorun yok-"

"Sessiz olun, Bayan Charlston. Bırakın bunu ben halledeyim." Daha uzun durdu, eldivenli elleri kenetlendi. "Belle Elle'den mi?"

Baş memur sertleşti. "Bekle, Joe'nun kızı mı?" "Bir ve aynı."

Memur durakladı.

Bir saniye sonra, "Onu serbest bırakın." diye emretti.

Anında kelepçeler çözüldü ve öne doğru itildim. Beni kurtaran, öpen ve bana isteyebileceğim en güzel doğum günü gecesini yaşatan adamın yanına doğru fırladım. "Ne olmuş ona?"

Bir subay güldü. "Oh, o da bizimle geliyor."

"Ama sen yapamazsın. O beni kurtardı. İyi bir şey yaptı. Bir çitten atlayıp parkın tadını çıkardığı için onu cezalandırmayın."

Memur sıırttı. "Oh, onu bu yüzden tutuklamıyoruz."

İsimsiz'in yüzünden başka bir yere bakamıyordum. Dudaklarım onu tekrar öpmek için can atıyordu. Gözleri üzerimde geziniyordu, aynı şefkatli sevgi ve neredeyse hayret verici bir çekicilikle doluydu. Bunun ne anlama geldiğini anlayana kadar onun yanında olmalıydım. Aramızdaki şeyin ne olduğunu.

Onu götüremezler.

"O zaman neden?" Onu eve götürdüğüm, duş alması ve dinlenmesi için misafir odasını ona verdiğim, yaban mersinli krep pişirdiğim ve sabah onu babamla tanıştırdığım hayallerle yaşayarak talep ettim. "O hiçbir şey yapmadı."

Memurlar sanki duymadığım bir şakanın içindeymiş gibi güldüler. "Çok şey yaptı."

"Birden fazla tutuklama emri var. Bu gece bizim şanslı gecemiz." Baş memur, İsimsiz'i yanına çekerek, "Uzun bir süreliğine gidiyor," diye ekledi.

İsimsiz sadece başını eğdi, çenesi sert bir şekilde çalışıyordu.

"Bunu yapamazsın."

Polisin yüzü kızgınlıkla çizildi. "Sanırım yapabileceğimizi göreceksiniz, Bayan Charlston.

Şimdi, eğer sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, korumanızla birlikte evinize gidin ve bunu tamamen unutun."

İsimsiz'i salladı. "Hoşça kal de çünkü onu bir daha göreceğinden şüpheliyim."

Bilmediğim bir şeyi yapmak için ilerledim. Onu öpmek, onunla kaçmak, bir şekilde bunu düzeltmek, böylece bu şekilde bitmemesi için.

Hüzünle gülümsedi. "Ne diyorsa onu yap, Elle. Eve git." "Gidemem. Sensiz olmaz."

"Artık yolu biliyorsun. Sana yol gösterecek bir rehber ihtiyacın yok." Başımı salladım. "Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Kıkırdadı. "Kendin söyledin. Gerçek olamayacak kadar çılgıncaydı."

Elini tutmak, ona sarılmak için can atıyordum ama bizi yargılayan o kadar çok göz vardı ki donup kaldım. Bu hayattaki en büyük pişmanlıklarımdan biri olacaktı. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda ona elimi uzatmadığım için. "Lütfen... bana adını söyle. Bir avukat tutacağım. Bu aptal iddialarla savaşağız."

"Pekâlâ, zaman doldu." Bir subay öne doğru yürüdü, İsimsiz'i dirseğinden yakaladı ve

sürükleyerek götürdü.

Gözlerim yaşardı. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle belirsizlik ve korku sarmalına girdim. "Lütfen! Adın ne senin?"

İsimsiz başka bir itişten tökezledi, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Üzgün, kızgın, kaybolmuş ve teslim olmuş görünüyordu. Aynı anda pek çok duyguyu birden yaşıyordu. "Sürdüğü sürece eğleneliydi."

"Anlat bana!"

Ama yüzündeki kederi gizlemeye çalışarak bana sadece sert bir gülümseme verdi. "Seni öpmekten gerçekten keyif aldım, Elle."

Sonra memur onu geri çevirdi ve karanlığa doğru yürüttü.

Onuncu Bölüm

EVE DÖNÜŞ, hayatımda yaşadığım en zor şeylerden biriydi.

David tek kelime etmedi; sadece demir gibi bir konsantrasyon ve zeki bir sessizlikle arabayı sürdü. Soru sormadı. Polisten bir rapor istemedi. Sanki normal bir akşam iş çıkışı Belle Elle'den çıkmışım gibi beni parktan çıkardı.

Bir erkekle nasıl yakalandığım hakkında yorum yapmadı. Range Rover Sport'un arka koltuğuna tırmanırken dikkatli olmamı söylemek dışında hiç konuşmadı.

Oturduğum apartmanın önüne gelince motoru durdurdu ve arabadan atladı. Bir dakika sonra kapıyı benim için açtı ve karanlıkta başını salladı. "İyi geceler Bayan Charlston."

"Teşekkür ederim David. Sana da."

Bunu kendine saklayıp saklamayacağını sormadım. Babam bilirdi. Gece gezintilerimi bir sır olarak saklayamazdım. Ama en azından ikisi de ara sokağı ve İsimsiz'le nasıl tanıştığımı bilmeyecekti.

Tekrar başını salladı ve Range Rover'a geri döndü.

İsimsiz'e ne olacağı düşüncesi kalbimi küt küt attırsa da çenemi yüksek tuttum. Şimdi hapiste miydi? Mahkemeye çıkacak mıydı? Ellerinde ne tür tutuklama emirleri vardı?

Sorularım beklemek zorunda kalacaktı çünkü merdivenleri tırmanıp büyüdüğüm eve girdiğim anda babam beni bir boa yılanı gibi kucakladı.

"Aman Tanrım, Elle. Nereleydiniz sen?"

Bu geceki tuhaf ifadeleri yüzünden onu azarlayamadım bile. Ben de onu sıktım, bitkin ve şaşkın, kaybolmuş ve üzgün. "Ben iyiyim baba."

"Sen kaçtın!" Geri çekildi, gözlerinde hayal kırıklığı ve acı parlıyordu. "Neden böyle bir şey yaptın? Hem de doğum gününde."

Kucağından silkindim. "Ben kaçmadım." Spor ayakkabılarımı tekmeledim ve annemin izlerinin hâlâ her yerde olduğu oturma odasına doğru ilerledim. Krem rengi keten koltuklardan pencere kenarındaki beyaz tüllere kadar. Süslü şöminenin yanındaki köşede bir bebek kuyruklu piyanosu dururken, annemle babamın seyahatlerinden kalma biblolar yan sehpaları ve sehpaları darmadağın ama tasarımcı bir şekilde dolduruyordu.

Parmaklarım hayali bir akor çalarken piyano derslerim aklıma geldi ve tek yapmak istediğim gözyaşlarına boğulmak olduğunda bana odaklanacak bir şey verdi.

Babam da onu takip etti ve ağırlığından çoktan sıkışmış ve kırışmış olan sandalyesine atladı. "Neredeydin Elle? Kaçmadığını söylüyorsun ama Central Park'ta bulunmuşsun. Hem de sabahın birinde! Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?" Gözleri üzerimde gezindi. "Peki sen ne giyiyorsun?"

Kahretsin, David ona çoktan söylemişti.

Fermuarını açmadığım siyah bomberıma baktım; yoksa yırtık üstümü ve morluklarımı görecekti. Dar kotuma kir ve çikolata bulaşmıştı. Onun tanıdığı kızıdan çok uzaktaydım. Moda kataloglarında yaşayan ve Noel indirimi stoklarının çok düşük olduğu kabuslarını gören kızından. Tadı şeker gibi olan bir adamı ya da beyzbol sahasında yıldızların altında bir öpücüğü hayal etmemeliydim.

Bu gerçekten olmuş muydu?

Gerçek miydi?

İçimi çektim, İsimsiz'e ne olacağını sormadan önce yalvarmam gerektiğini biliyordum. "Özür dilerim baba. Mirasçı olmayan biri için dünyanın nasıl bir yer olduğunu görmek istedim."

Nefesini içine çekti. "Neden?"

"Çünkü on dokuz yaşındayım ve şehri hiç tek başıma keşfetmedim. Çünkü milyar dolarlık bir şirketi yönetiyorum ve hiç partiye gitmedim, kızlarla dedikodu yapmadım ya da bir erkekle öpüşmedim." Başımı kaldırdım, anlaması için yalvardım. "Normal olmak istedim... sadece birkaç saatliğine."

İç çekti.

Sandalyesine ağır ağır yaslanırken sessizlik çöktü. İçindeki öfke her ne idiye dışarı aktı.

O benim babamdı.

Nadiren patlardı ve patladığında da uzun sürmezdi. Suçluluk duygusu daha da ağır basıyordu çünkü artık öfkesi gitmiş, muhakemesi ve pişmanlığı içime işlemişti.

Ona yaklaşmak için kanepenin kenarına doğru ilerledim. "Geri dönüyordum. Tutuklanan adam beni güvenli bir şekilde eve götürüyordu."

"Tutuklandı mı?" Kafasını kaldırdı.

"Evet. Sanırım evsiz ve muhtemelen karnını doyurmak için birkaç hırsızlık suçu işlemiş. Ama bu gece beni kurtardı." Babama ayrıntıları anlatmayacaktım -kapana kısılmış ve korkmuş halimin zihninde canlanmasına ya da daha kötüsü, tekrar kendi başıma gitmeye çalışırsam bana karşı kullanmasına ihtiyacı yoktu- ama benim için savaşan adam için savaşmam gerekiyordu. "O tam bir beyefendiydi baba. Nazik ve biraz kaba biriydi ama genel olarak bir şans verilmeye değer biriydi."

Parmaklarımı birleştirdim, sinirlerimi yenmek ve ilerlemek için sıkıca sıktım. Bu, yönetim kurulu odasında zimmetine para geçirdiği ya da işini yapmadığı tespit edilen bir departman yöneticisini kovarken kullandığım bir numaraydı.

Asla zayıflık gösteremezdim.

Hiç.

Bu gece zayıflık gösterdim ve neredeyse tecavüze uğramama ve bir adamın hapse atılmasına neden olacaktım. "Ona yardım etmeliyiz."

Babam kaşlarını çatı. "Yardım mı? Nasıl?"

"Bir avukat tutmamız gerekiyor; onu iyi bir şekilde temsil etmeliyiz ki hapse girmesin." Kaşlarını çatı. "Eğer suçu o işlediyse, sonuçlarına da katlanması adil olur."

"Yine de onun yanında savaşacak birini hak etmiyor mu? Adını bilmiyorum ama kimsesi olduğundan şüpheliyim. O beni kurtardı. En azından ben de aynısını yapmaya çalışabilirim."

"Şehirde bir adamla gezip tozuyordun ve adını bilmiyor muydun?" Başını sallayarak inledi. "Aklından ne geçiyordu?" Birden ayağa kalktı ve inkâr edercesine yüzünü ovuşturdu. "Elle, uzun bir gece geçirdin. Ben yatmaya gidiyorum, sana da aynısını yapmanı öneririm. Sage senin odanda. Seni kontrol etmeye gittiğimde gittiğini fark edince onu ofisten aldım."

Suçluluk duygusu işe yaradı. Kendimi onun yorgun kollarına bıraktım. "Çok ama çok özür dilerim. Sana söylemeliydim."

"Evet, yapmalıydın." İsteksiz de olsa bana sarıldı.

Ama bıraksaydım, gitmeme izin vermezdin.

Saçıma doğru konuştu, şüphesiz baharatlı etli burritoların ve tehlikeli sokakların kokusunu alıyordu.

Uzun saçlarım şakağımdaki çürüğü kapattığı ve o haydutların bıraktığı diğer kartvizitler kıyafetlerimin altında saklı olduğu için mutluydum.

"Bunun benim hatam olduğunu biliyorum, seni bu kadar korunaklı ve işe gömülü tutmak, ama Tanrım, Elle, sana ilgi gösteren ilk çocuğun peşinden gitmeni hiç beklemiyordum. Tanrı aşkına, *tutuklanan* bir çocuğun."

Utançtan yüzüm kızardı. "Öyle bir şey değil. O sıradan bir çocuk değildi. O-"

Ben devam etmeyince üzgün bir şekilde iç geçirdi. "O neydi? Bir arkadaş mı? Ruh ikizi mi? Bir gençlik aşkı mı?" Burnunu sıktı. "Elle, aşkı bulmana asla engel olmayacağım. Aşkı bulmanı *istiyorum*. Keşke annen hayatta olsaydı da sana aşkın ne kadar değerli bir şey olduğunu öğretseydi diye düşünmediğim tek bir gün bile yok ama seni hak etmeyen bir suçluya duyduğun aptalca bir aşkla sahip olduğun her şeyi bir kenara atmana izin vermeyeceğim."

"Baba... yapma-"

Gözleri boğazıma kayd. İçine bir acı saplandı, onu öfke izledi. "Kolyen nerede?" Sarsıldım.

"Söyle bana, Elle. Sana aldığım safir yıldız. Üzerinde saatlerce düşündüğüm. Mavisi gözlerine uyduğu ve yıldız benim için ne kadar önemli olduğunu simgelediği için aldığım yıldızı mı?" Yumrukları titriyordu. "Nerede o?"

Bej rengi halıya baktım. "Onu kaybettim."

Yalan dilimde macuna dönüştü ama gerçek olmasından daha iyiydi. Hediyesinin bana zarar vermek isteyen kalpsiz hırsızların eline geçtiğini düşünmesindense beni suçlaması daha iyiydi.

"Tanrı aşkına, Noelle." Başını salladı, yorgunluk gözlerini dağlıyordu. "Sadece kendine karşı değil, yeteneğine karşı da sorumsuzca davrandım. Eğer bu geceyi şirketten uzakta tek başına vakit geçirebileceğini göstermek için kullanmayı planladıysan, bunu bir başarısızlık olarak kabul et." Sesi otoriteyle derinleşti. "Hâlâ benim yetiştirdiğim gibi düşünceli bir kız olduğunu kanıtlayana kadar, David olmadan bu evden ayrılmanı istemiyorum, beni duyuyor musun?"

Gözyaşlarım öfkeye dönüştü. Karşılık vermek için içimde bir ateş yandı. Ona ne kadar boğulduğumu, ne kadar yalnız, ne kadar kaybolmuş hissettiğimi söylemek için. Ama bu gece onu zaten incitmişim, şimdi de o beni incitmişti.

Ödeşmiştik.

Her şeyi saklayarak sıkıca gülümsedim. İkimizin de söyleyecek daha çok şeyi vardı ama dile getirmiyorduk. O beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ben de onun tarafından hayal kırıklığına uğratılmışım.

Geri alamayacağımız şeyler söylemeden önce yatağa gitmek en iyisiydi.

"İyi geceler baba." Etrafindan dolaştım ve oturma odasından çıktım. "Kolye için özür dilerim."

Üçüncü kattaki odama çıkan geniş merdivenleri tırmanırken, aklım çikolata tadındaki ve elleri hem tatlı tatlı dokunup hem de şiddet uygulayabilen adama gitti.

Onu asla unutmayacağım.

Ve yarın, ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Çünkü bana yardım etmişti ve çılgınca bir şekilde genç, naif kalbimi ele geçirmişti.

Onu özgür bırakacaktım.

Bu görev ne kadar imkansız olursa olsun.

On Birinci Bölüm

ÜÇ YIL SONRA

"UNUTMA, bu akşam Ağlayan Söğüt'te babam, Bay Robson ve oğluyla yemekli bir toplantın var."

Fleur gülümseyerek bir kucak dolusu sözleşme ve mali portföyü daha kaldırdı.

Okuma gözlüklerimi çıkardım ve klasörleri ondan aldım. Onları masama yerleştirirken çıkardığım ağır gümbürtü içimde sekti. "Evet, hatırlıyorum."

Ve ben bununla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Geçen yıl boyunca babam, sağ kolu Steve Robson'la yaptığı her iş toplantısını beni oğluna ayarlamak için kullanmıştı. Numaralarını anlayamayacağımı sanıyordu ama birbirimizin yanında olmamız için sürekli bahaneler bulması hiç de hoş değildi.

"Başka bir şey var mı, Bayan Charlston?"

"Hayır, teşekkür ederim. Lütfen kimseyi aramayın. Bitirmem gereken çok iş var."

"Elbette." Fleur güzel mor elbisesiyle dönerek ofisinden ayrıldı. Kıyafeti şık ama cilveliydi, bana kalın camlı pencerelerin dışında güneşin, sıcaklığın ve yazın var olduğunu hatırlatıyordu.

Aylardır klimalı bir binadan birkaç dakikadan fazla uzak kalmamıştım. Eğer ofisten ofise götürülmüyorsam, depolarda ya da mağaza önlerindeydim ya da son üç yıldır nedense bir türlü gelmeyen uykumu yakalamak için elimden geleni yapıyordum.

Özgür kaldığım tek geceden beri uyku benden kaçıyordu. Rüyalar hiç gelmedi. Kabuslar sık sık ziyaret etti. Ona yardım edemediğim için duyduğum lanet olası suçluluk duygusu beni günden güne eritti.

Artık onu düşünmeyeceğini söylemiştin.

Bunu her sabah söyledim.

Ve her öğle yemeğinde başarısız oldum.

Yapabildiğim en iyi şey ne kadar aptalca idealist olduğumu fark etmektir. Babam, sağ olsun, bana o gece aşık olduğumu sandığım kişinin İsimsiz değil, aşk *fikri* olduğunu göstermeye yardım etmişti.

Kimse birkaç saat içinde bir yabancıya aşık olamazdı. Özellikle de saldırıya ve tacize uğramış, ardından da ulusal bir hazineye zorla girmeye zorlanmış bir kıza. Sinirlerim ve adrenalinim her deneyimi artırır, olduğundan çok daha fazla hale getirirdi.

Her şeyi okumuştum. Öpüşmelerin ardındaki sıcaklığı hayal etmiş ve mükemmel bir romantizm çizmişim, oysa gerçekte olan tek şey kirli bir çocuk ve bir beyzbol sahasıydı.

Hepsi bu kadar.

Kendimi olduğum gibi tanıdım.

Gençtim, hayalperesttim ve babam işimin aptalca bir aşktan daha öncelikli olduğu konusunda tamamen haklıydı. O benim için bir hiçti.

Sadece ilk öpücüğümü alan geçmişimden bir adam.

Anladın mı, aptal kalp?

Ağır bir şekilde sandalyeme çöktüm. Başımı ellerimin arasına alırken dirseklerim masaya saplandı.

Şimdi bile, tüm moral konuşmalarına ve vardığım sonuçlara rağmen, daha fazlasını yapmadığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Bu yüzden onu düşünüyorum.

Hâlâ birlikte olmamız gerektiğine ya da aramızdaki çılgınlığın tesadüfi olduğuna inandığım için değil, başarısız olduğum ve onu, içinde kalan iyi şeyleri alıp soğuk, alaycı ve acımasız bir

şekilde tüküren bir hapishanede yalnız bıraktığım için.
Yeminime sadık kalmamıştım.

Bir hayat için
bir hayat. Beni
kurtarmıştı.

Ve ben onu kurtarmadım.

Aylarca onu bulmaya çalıştım. Polis merkezlerini, ilçe hapishanelerini, hatta davasının kendilerine verilip verilmediğini öğrenmek için ücretsiz çalışan birkaç avukatı bile aradım.

Ama hiçbir şey yok.

Sakalından, geceden ve kapüşonundan etkilenererek bir isim bulamadım ve sadece belirsiz bir tanımlama yapabildim.

Zihnimdeki resim, eskiz sanatçıları veya açıklamalar için yararlı kristal bir görüntüden ziyade gizem ve karasevdaydı.

Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Ama öyle olduğunu biliyordum çünkü hâlâ safir yıldız kolyeyi düşünüyordum ve ne zaman bir parça çikolata atıştırırsam Nameless aklıma geliyordu. Bunu aşmalıyım. Sadece bir geceydi. On dokuz yaşında aptal bir aşık.

Artık daha olgundum.

Çok çalışmış ve tamamen bitkin düşmüştü. Sage yaşılanıyordu ama hala her gün benimle ofise geliyor, hesaplar ve rakamlar başımı döndürdüğünde hala kucağımda mırıldanıyor ve asla sahip olamayacağım bir hayatın yalnızlığı beni ele geçirdiğinde hala yatağımda bana sarılıyordu.

İki yıl önce, babam kalp krizi geçirdiğinde, ergen toyluğumdan vazgeçtim ve artık rolüme kızmıyordum. Doktorlar iyileşeceğini ama patronluktan çekilmesi gerektiğini söylediler.

İmzaladığım Vasiyetname tam olarak yürürlüğe girdi ve beni hisselerimizin çoğunluk hissesine ve tüm kararlarda son söze sahip tek kontrolör olarak yerleştirdi.

Sadece bir mirasçıyken kendi yaşındaki erkekler için korkutucu olduğumu söylemek bir şeydi, ama şimdi bir holding komutanı olarak çıkmak tamamen imkansızdı.

Babam aşka inanırdı.

Ben inanmazdım.

İstemediğim için değil, hayatımın işi bu olasılığı benden çaldığı için. Romantizm için zamanım, flört için sabrım ve işimi büyütmekten başka bir ortaklık beklentim olmadığını kabul etmek zorundaydım.

Çoğu kişiye göre çok şanslıyım.

Aşk, ödenecek küçük bir bedeldir.

Şirketim için yaşıyor ve nefes alıyordum ve izinli olduğum nadir akşamlarda babam benimle Greg-Steve'in oğlu arasında çöpçatanlık yapmaya kararlıydı.

Greg'e ilgi duymamam önemli değildi.

Benden sadece üç yaş büyük olması ve Yale'den işletme lisans diploması almış olması umurumda değildi. Kuru ve esprisiz biriydi ve Belle Elle'i işletmeye başladığımda ilginç takma adları ve şakalarıyla en başından beri hayatımda olan Steve'in tam tersiydi.

Kan bağı dışında her yönden amcamdı.

Greg, benimle akraba olmasını dilediğim istenmeyen kuzenimdi, böylece onun ilerlemelerini reddetmek için meşru bir nedenim vardı.

Sage ayak bileklerimi dürttü, battaniyeler ve doldurulmuş farelerle dolu sepetinde takıldığı masanın altında usulca miyavladı.

"Evet, evet. Sadece beni kolladığını biliyorum."

Babam evlenmemi ve Belle Elle'i birlikte yönetebileceğim bir ortak bulmamı istiyordu.

Annemle yirmi yaşındayken tanışmış ve ilk görüşte aşık olmuştu. Neden hala çok ama çok

Yirmi iki yaşında bekar.

Belli ki erkeklerin hala cinsiyetçi olduğu bir dünyada güçlü bir kadın olduğum aklının ucundan bile geçmemiş.

-Açıkça itiraf etmeseler bile, kendilerinden daha fazla maaş alan bir kadın tarafından iğdiş edildiler.

Fleur ofisimin kapısını çalıp konsantrasyonumu bozmadan önce Hong Kong bölümümüzle ilgili raporlar üzerinde özenle çalışırken düşüncelerim karmakarışık.

"Saat altı. Otuz dakika içinde gitmeniz gerekiyor."

"Vay canına, gerçekten mi? Daha beş dakika önce saatin öğleden sonra iki olduğunu sanıyordum."

Kıkırdadı, uzun kahverengi örgüsü omzunun üzerinden sallanıyordu. "Kendini kaptırdığında hep yaptığın gibi, zaman kaybettin." Elinde siyah bir elbiseyi örten kuru temizlemeci çantasıyla içeri girdi.

Deri koltuğumun koluna yerleştirerek, "Neden sana atölyeden daha eğlenceli ve canlı bir şeyler getirmeme izin vermiyorsun bilmiyorum. Yeşilin içinde harika görüneceğine dair içimde sinsi bir şüphe var." Yüzümün etrafında bir çerçeve oluşturmak için ellerini kaldırdı. "Zengin bir zümrüt. Ya da tedarikçilerle telefonda konuşurken sürekli çizdiğin o yıldız gibi koyu bir safir."

Ona el salladım. "Siyah iyidir."

"Tek giydiğin siyah."

"Siyah iş adamıdır ve saçma değildir."

"Ama hayat öyle değil." Hüzünle gülümsedi. "Hayat eğlence ve kaostur." Çıkışa doğru geri dönerek ekledi, "Bunu bir ara hatırlamalısın...." Onu kovamadan gitti - kovacağımın değil çünkü o ve Sage olmasaydı, babam dışında konuşabileceğim kimse olmayacaktı.

Siyah elbiseye ters ters baktım.

Yalan söyleyip başka bir renk giymenin eğlenceli olmayacağını söyleyemem ama eğlenceye, alışverişe ya da modaya ayıracak vaktim yoktu. İşi yaptım, böylece diğer insanlar paralarını kasalarımıza bırakırken bu şeyleri yapabiliyorlardı.

İç çekerek enseme ovuşturdum, ilerlememi kaydettim ve dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Sage, rutinin ve o gün için işin bittiğinin farkında olarak ayak bileklerime sarıldı. "Korkarım eve gitmiyoruz."

Küçük yüzü asıldı, bıyıkları minik burnundan sarktı. Gümüş kediye yerden alarak masamın üzerine koydum ve bu sahte randevuya hazırlanmak için ayağa kalktım.

Yumuşak başını öptüm. "Bana öyle bakma. En azından sen arabada uyuyabiliyorsun. Benim o pislikle konuşmam gerekiyor."

Dilini dışarı çıkarmış, saç yumağıyla birlikte öksürüyordu.

"Evet, aynen öyle. Ben de kusacak gibi hissediyorum." Korkunç elbiseyi almak için kanepeye yönelirken, "Bu yemek ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk eve gidip unutabilirim," diye mırıldandım.

Ve hayal kurmaya çalış.

Yeniden on dokuz yaşında olmanın ve adı olmayan bir adamı öpmenin.

On İkinci Bölüm

Restoran her zamanki gibi tıklım tıklımdı.

Cuma gecesi, her yüksek mevkideki takım elbiselinin Weeping Willow'da görülmekten hoşlandığı geceydi. Restoran dört yıl önce açılmıştı ve bu süre zarfında kaliteli yemek, son derece çökmüşlük ve New York'taki diğerlerinden daha fazla seçeneğe sahip bir cin bar olarak isim yapmıştı. Pahalı ve özel likörlerle gurur duyuyorlardı. Hatta tanesi on bin dolar olan bir şişe cinleri bile vardı.

Çok saçma.

"Ah, işte buradasın!" Ben arkadaki rezerve masaya yaklaşırken babam ayağa kalktı. Kabin koyu turkuaz renginde parıldarken, söğüt ağacının dallarını temsil eden bir avize dairesel masanın üzerinde ağılıyordu.

"Merhaba baba." Yanağından öptüm, yüzüne renk geldiğini ve gözlerinin parladığını görmek beni mutlu etti. Doktorlar ona ağırdan alması gerektiğini söyleseler de o almamıştı. Hâlâ benimkinin karşısındaki ofisinde uzun saatler çalışıyordu. Geleceğimi ve aniden ölürse ailemin yokluğunu düşünerek kendini strese sokuyordu.

Babam pek çok şeydi ama onu tanımlayacak üç kelime sevimli bir oyuncak ayıydı. Mutluluğun hüküm sürmesi için gerçekleri görmezden gelme alışkanlığı vardı.

"Çok güzel görünüyorsun." Elimi tuttu ve beni dönmeye zorladı.

Siyah elbise diz kapaklarımın etrafında dönerken, spagetti askıları omuzlarıma can havliyle yapıştı. Bedeni güzelce sarıyordu ama genel olarak sade bir renkte sade bir stildi.

Belle Elle'in en çok satan elbiselerinden biriydi - ne kadar iyi yapıldığından değil, aksesuarları sergilemek için mükemmel bir zemin oluşturduğundan. Tüllü eşarplar spagetti askılarla harika görünüyor, kolyeler en önemli gayrimenkulü kazandı ve hatta büyük küpeler bile onu cadde klonu yerine podyum klasmanına parlattı.

Bu gece aksesuar olarak sadece lacivert bir şal ve biraz far ile daha kalın bir maskara kullanmıştım. Sarı saçlarım kuyruk sokumuma kadar sarkıyordu. Tüm enerjimi kendime değil, şirkete harcıyordum ve bunun belli olması da pek umurumda değildi.

Greg ayağa kalkıp iki yanağımı da öptüğünde bir iniltiyi yuttum. Eli dirseğime indi, hafif nemli ve sinir bozucu bir şekilde yapışkandı. "Muhteşem görünüyorsun, Noelle."

Bana öyle demesinden nefret ediyorum.

Yıllardır Noelle değildim. Belle

Elle'in Elle'siydim.

Perakendenin kraliçesi.

Zorla gülümsedim. "Teşekkür ederim. Sen de hiç fena görünmüyorsun." Siyah pantolonunu ve ona bir beden büyük gelen yemek ceketini onaylayarak başımı salladım. Yakaları kadife ile kabartılmıştı. Başka bir erkeğin üzerinde muhtemelen seçkin ve seksi görünürdü. Ama onda... *öldür beni şimdi.*

Çirkin olduğundan değil, tam tersine. Greg'in harika koyu sarı saçları, keskin hatları ve düzgün bir fiziği vardı. Görünüşünün altında gizlenen şey beni uzaklaştıran şeydi. Hiçbir bağlantı yoktu. Tükürük ateşi ya da çikolata dumanı yoktu. Ve bazen, sadece bazen, onun içinde bir karanlık seziyordum ki bunun benim onun randevu taleplerini sürekli geri çevirmemle hiçbir ilgisi yoktu.

Onunla toplum içinde yalnız kalmaktan bile çekinmemen neden olan bir soğukluğu vardı.

Çoğu zaman, aşırı hayal gücümü yıllar önce ara sokağa sürüklenmenin yarattığı hafif travmaya

bağlıyordum.

Olayları okumayı ve en kötüsünü hayal etmeyi bırakmalıydım.

Greg'in etrafından babası Steve'e baktım. "Merhaba."

Steve kabinden çıkma zahmetine katlanmadı ama bana bir öpücük gönderdi. Saçları yıllar içinde beyazlamıştı ama mizah duygusu hiç kurumamıştı. "Sage gelmeden önce sevdiğin Barbie bebek kadar güzel görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Az önce bana Barbie mi dedin? Herkesin içinde?"

Omuz silktili. "Hey, bu aşağılayıcı değil. Sadece ince bir belin, güzel göğüslerin ve sarı saçların olduğunu söylüyorum." Elini rahat gri blazer ceketinin üzerinde gezdirdi. "Bana bak, ben mükemmel Ken'im ya da en azından birkaç yıl önce öyleydim."

Güldüm, Greg hâlâ kolumu bırakmamış olsa da kendimi rahatlamaya zorladım.

Babam beni kendi tarafına çekip kabine iterek kurtardı. Kendi isteğimle gittim, Steve ve babamın arasında sıkıştım, masanın karşısındaki Greg'e bakıyordum.

Bir şey bileğime sürtündü.

Gözlerim Greg'in yeşil gözlerine kaydı. Anlaşılan, ayak oyunları oynamasını engelleyecek kadar uzakta değildim. Elimdeki bifttek bıçağını yüzüne saplamak istesem de, toplantı odasındaki pisliklere karşı kullandığım gülümsemeyi yüzümde tuttum.

"Ee Elle, yarın sıkı çalışacak mısın?" Greg ayak parmaklarımın üzerinde tepinirken dikkat çekici bir şekilde sırttı. "Sinemaya falan gitmek ister misin?"

Garson içkilerimizi getirdi; bu mekânda tanınıyor ve müdavim olmanın mutluluğu. Garson babamın ve Steve'in önüne sek viski, Greg'e cin tonik ve bana da virgin daiquiri koydu.

İsimsiz'le tanıştığım geceden beri hiç özgür olmadığım gibi, hiç sarhoş olmamıştım. İçki bana çekici gelmediğinden değil ama her gün güneş yumuşak bulutlu yatağından çıkmadan önce işe başladığım için akşamdan kalmaya vaktim yoktu.

Bir gün, beni dimdik ayakta tutan bağcıklardan birkaçı kopacak ve ben de aptalca sorumsuzca davranarak raydan çıkacak ve babama tarifsiz acılar yaşatacaktım. Aşırı derecede içer, bir yabancıyla yatar ve bir hafta boyunca hasta olduğumu söyledim.

Ama o gün bugün değildi.

"Ben her zaman çok çalışırım Greg." Kirpiklerimi tatlı tatlı kırptım. "Korkarım sinemaya gitmek gibi şeyler yapmaya hiç vaktim olmuyor."

"Yürüyüşe ne dersin?"

"O da olur."

"Central Park'ta at arabası gezintisi mi?"

Central Park'taki adamın tutuklanmasını ve ardından ortadan kaybolmasını hatırlayınca gülümsemem bozuldu. "Bunun için kesinlikle çok meşgulüm."

Babam öksürdü. "Şimdi, Elle. Sanki ben bir köleymişim gibi konuşuyorsun." Yumuşakça güldüm. "Sen değil baba. Şirket."

Yüzü düştü, isteksizliğimi anlamaya çalışıyordu. Ona, çoğu zaman randevulardan kaçmak için işimi mazeret olarak kullandığımı, çünkü bana çıkma teklif eden tek erkeğin Greg olduğunu, onun da babalarımız eski arkadaş olduğu için beni tanıdığını düşündüğünü söyleyemezdim.

Benimle evlenirse, Steve'in müdahalesi sayesinde birlikte büyüdüğü imparatorluğa sahip olacağından bahsetmiyorum bile. Hayatının bu kadar büyük bir parçası olan bir şeyi kontrol etme arzusunu yadırgayamazdım.

Ama bunun olmasını engelleyebilirim.

Steve güldü ve viskisiyle kadeh kaldırdı. "İşinde çok iyi olan bir işkoliğin şerefine."

Buna kadeh kaldırmak isteyip istemediğimi bilmiyordum ama kaldırdım ve kadehimi onunla tokuşturdum.

Menü haftalık olarak değiştiği için garson yemek siparişimizi almak üzere geldi. Ben yeni spesiyallere göz atmadan babam masadan kalktı ve hemen döneceğini mırıldandı. Tam kalbimde bir kaşıntı başladı. Tertemiz üç parçalı takım elbisesi içindeki kır saçlı adama duyduğum sevgi içimi kaplarken göğsümü ovuşturdum.

Nereye gidiyor?

Greg'in tekliflerini reddederek onu incittiğimi biliyordum ama bu kadar çok çalışarak onu kızdırmak istememiştim.

Bu hiç adil değildi.

Greg yüksek sesle sipariş vererek melankolimi böldü. "Ben geyik eti alacağım. Az pişmiş."

Steve dudaklarını büzerek, "Şunu iki yapalım," dedi. Ağır, floklu menüyü masaya bıraktı ve beklentiyle bana baktı. "Sen, Elle? Babanın tavuk ya da balık alacağını biliyorum -kalbinden dolayı- ama sen?"

Listeyi hızlıca taradım. Hiç iştahım yoktu ve düşüncelerim odanın öbür ucunda, babamın ortadan kaybolduğu taraftaki özel cin barındaydı. "Ben... somon alayım lütfen."

"Sorun değil." Garson siparişimizi aldı, büyük olasılıkla siparişimizi mutfağa çoktan göndermiş olan elektronik cihazını yeleğinin cebine soktu ve menülerimizi topladı. O gider gitmez masaya bir gariplik çöktü.

Steve önce bana sonra Greg'e baktı. "Ee, siz ikiniz, yirmili yaşların dünyasında yeni neler var?"

Greg'in değil, onun iyiliği için gülümsedim. "Benim dünyamı biliyorsun. Beni her gün ofiste görüyorsun." "Sen de benimkini biliyorsun çünkü beni her gün evde görüyorsun." Greg gözlerini devirdi.

Yirmi beş yaşındaydı ve hâlâ evde yaşıyordu.

Burada kendimi beğenmiş bir şekilde burnumun ucuyla bakabilirdim. Birkaç ay önce, kahverengi taştan taşınmış ve Belle Elle merkezinin sadece iki bina ötesindeki en üst kattaki kendi daireme taşınmıştım.

Hile yapmış ve tamamen mobilyalı olarak satın almıştım, bu yüzden bazı mobilyalar benim zevkime göre değildi, ancak iç tasarım yapmaya, mağazaları ziyaret etmeye ve hatta dekorasyon için kendi dükkanımıza göz atmaya bile vaktim yoktu. Taşınmak tüm cesaretimi almıştı, özellikle de babamın kalp krizinden sonra, ama artık orada kalamazdım.

Babam anlamıştı.

Bana destek oldu ve yatak odamdaki yetersiz eşyaları ve oturma odasındaki birkaç bibloyu paketlememe ve taşımama yardım etti.

İlk hafta boyunca Sage manzaraya bakarak feryat etti ve onu gece geç saatlerde bahçeye gizlice girip kedilerin yaptığı her şeyi yapabildiği kahverengi taştan çıkardığım için beni azarladı. Yeni evinde cam ve betona bağlıydı, kemirgenler yerine bulutlara bakıyordu.

"Kendi evinin tadını nasıl çıkarıyorsun Elle?" Steve düşüncelerimi takip ederek beni şaşırttı.

Omuz silktilim, peçetemi kucağımda düzeltiltim. "Bu iyi bir şey. Binanın spor salonu ve havuzu ile harika hizmetleri var. Ayda bir kez film geceleri ve komşu partileri bile oluyor."

Hiçbirine gittiğimden değil.

"Bu harika." Steve sırtıttı. "Belki Greg bir gün bize gelir ve sen de ona kendi başına yaşamamanın ne kadar kolay olduğunu gösterirsin. Onu ayaklarımın altından çekersin."

"Evet, iyiydi ihtiyar." Greg kıs kıs gülerken cin toniğini yudumladı.

Ürperdim, Greg'in dairemde olması düşüncesinden duyduğum dehşeti gizlemek için elimden

geleni yaptım. Benimle birlikte. Tek başıma. Greg'i öpmek. Elbisemi çıkarmasına ve bana dokunmasına izin vermek. Beni çıplak görmesine izin vermek ve onun-

Tamam, orada dur.

Artık evde yaşamıyordum ve Forbes'un en zenginler listesindeki birkaç kadından biri idim. Çok şey başarmıştım ama gerçekte... ilk öpücüğümde bu yana geçen üç yılda *hiçbir şey* değişmemişti.

O zamandan beri hiç öpülmemiştim-şefkatli baba figürlerinin yanağıma attığı dostça bir öpücük sayılmazsa. Kadın ya da erkek hiç kimsenin yanında çıplak kalmamıştım. Bekâretimi kaybetmek için yeterli zamanım olmamasının laneti hâlâ üzerimdeydi.

Çoğu gün libidom yoktu çünkü çok uzun saatler çalışıyordum. Ama bazı geceler, dokunulmanın ve bir erkeğin dilinin ağzımda olmasının nasıl bir his olduğunu ve o gece beyzbol sahasında anlamadığım bir şey için fiziksel olarak nasıl *acı* çektiğimi hatırladım.

Ve oldukça uzmanlaştığım bir tahliye gerçekleştirdim.

"Evet, Elle. Gelecek hafta gelebilirim... ne dersin?" Greg ayakkabısını bacağıma sürttü, külotlu çorabıma takıldı ve şüphesiz bir merdivene neden oldu. "Bir şişe şarap getirebilirim. Sonunda *birbirimizi tanımaya başlarız*."

Steve sekse yapılan bu ağır gönderme karşısında kaşlarını çatı ama müdahale etmedi. Ne de olsa artık çocuk değildik. Evet, aşk hayatımızı etkilemeye çalışan iki işgüzar ihtiyar vardı ama ben buna boyun eğmeyecektim.

Diğer her şeyden sonra değil.

İşgüzar babamdan bahsetmişken.

Nerede o?

Garson, gümüş borulu turkuaz tabaklara sanatsal bir şekilde yerleştirilmiş, nefis kokulu dört tabak yemekle geldi.

Kabinden çıkarken Greg'in sorusunu duymazdan geldim ve Steve'e gülümsedim. "İzninizle. Gidip babama yemeğinin masada olduğunu söylesem iyi olacak."

"Evet, iyi fikir Elle." Steve başını salladı, çatal ve bıçağını alıp yemeğe başladı bile. Greg gözlerini kısarak bana sert bir sırıtış attı. "Tamam. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Titrememle savaşıp kabinden kayarak çıktım. Kalabalık restorandan çıkıp rahat cin barına girerken topuklarım gri damarlı mermere vuruyordu. Tik ağacı, siyah tavandan gürültü emici paneller halinde sarkıyordu. Cilalı krom ve dolgulu deri tabureler uzun barın yanında düzgün bir şekilde sıralanırken, rahat sandalye kümeleri sıraların paylaşılmasını ve karanlıkta anlaşmalar yapılmasını teşvik ediyordu.

Alkol ve puro dumanının kokusu her hava girdabına sinmişti. Ağlayan Söğüt'ün sigara içmeme kuralını nasıl aştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bara doğru ilerlerken erkeklerin dudaklarından küçük gümüş dumanlar çıkıyordu.

Özel olarak yerleştirilmiş spot ışıkları sunulan şişelerin arasından geçiyordu. Mekânı ilk açtığında övünen sahibine göre yirmi iki yüz şişenin tamamı. Alkol ateşböcekleri gibi parıldıyor, içkide ruh eşini bulana kadar test etmeye devam etmesi için içkiciyi cezbediyordu.

Babamı bir bardak viski daha içerken, ben yaramazlık yaptığımda ya da annemin hatırasını aklından çıkaramadığında bazen yaptığı gibi kehribar rengi sıvının içine dalgın dalgın bakarken bulmayı bekliyordum.

Bu gece durum böyle

değildi. Çarparak durdum.

Tamamen yabancı biriyle gülüyor.

Babam bir bar taburesine oturmuş, ayaklarını krom ayaklığın üzerine uzatmış, elinde (tahmin ettiğim gibi) bir bardak viski vardı ama unutmuştu. Yüzü canlıydı, gözleri

saklanmamıştı ve neşe içinde kırıışmıştı. Onu yıllardır bu kadar hareketli görmemişim.

İçimi ısıttı ve aynı ölçüde endişelendirdi.

Yanıındaki adama baktım. Adamın sırtı bana dönüktü ama takım elbisesinin kesimi kusursuzdu; vücudu sıkı ve inceydi, saçları koyu renk ve gürdü, daha açık renk röfleleri de olabilirdi.

bir kuaför tarafından süslenmiş ya da doğal.

Durduğum yerden bir çift beni canlı bir duvar gibi koruyordu ama babamın "Kulağa harika geliyor. Onunla gerçekten tanışmalısın."

Fantastik mi? Fantastik olan neydi?

Yabancı güldüğünde nefesimi içime çektim. "Onunla tanışmak benim için bir onurdur. Eminim anlattığınız kadar harikadır."

Benden mi bahsediyorlar?

Beni saklayan çift çekildi ve beni açıkta bıraktı. İleri yürüyüp kendimi tanıtmalıyım. Kulak misafirliğini bırakıp profesyonelce davranmalıyım. Ama babamla bu yabancının konuşmalarındaki bir şey tüylerimi diken diken etti.

Ellerinde sıkı sıkı tuttukları bir dizi içkiyle dolaşan insanların arkasında kalarak yavaşça iki adama yaklaştım ve her adımda duymak için kendimi zorladım.

"Kızım çok başarılı." Babamın sesi gururla dalgalanıyordu. "Ama sen de oldukça başarılı görünüyorsun, yani bu bir sorun olmamalı."

"Sorun mu var?" Adam içkisinden bir yudum aldı. "Sizi temin ederim, daha önce kadınlarla hiç sorun yaşamadım."

Oh, ondan damlayan kibir.

Babam kıkırdadı. "*Onun* bir sorun olacağını söylemedim. Daha çok, eğer kendi başarınız varsa onun gücünü rahatsız edici bulmamanız gerektiğini söylüyordum."

Aman Tanrım, neden bahsediyor bu?

Babam nereye gitmişti? Ne zaman bu kalpler ve çiçekler romantiğine dönüşmüştü, beni berbat mülakatını geçen herhangi bir adamla eşleştirmeye çalışıyordu?

O hep böyleydi.

Bunun doğru olmasından nefret ediyordum.

Yabancı başını salladı. "Yüksek mevkide çalışan ve zengin olan bir kadının çoğu kişi için nasıl korkutucu olabileceğini anlayabiliyorum." Öne doğru eğildi. "Ancak sizi temin ederim ki benim için durum böyle olmayacak."

Sanki babam beni yatmam ve evlenmem için teslim etmiş gibi konuştu.

Babam, "İtiraf etmeliyim ki sizi daha önce duymamıştım. New York'ta yeni misin?"

Adam bardağındaki sıvıyı döndürdü. "Evet. Birkaç ay önce geldim. Ne yazık ki velinimetim iyi değildi ve sadece burada deneme amaçlı olarak sunulan bir tedaviye ihtiyacımız vardı."

"Oh, özür dilerim."

Babam bu yabancıya böylesine sempati gösterirken ellerim yumruk oldu. "Ve sen bekarsın o zaman?"

Şehirde kalmayı mı planlıyorsun?"

Vay anasını, utanç seviyesi az önce volkanik boyutlara ulaştı.

"Öyleyim. Normalde kimseyle çıkmam. Ama şimdi velinimetim iyileşiyor, sahada oynamanın tadını çıkarabilirim."

Şımartmak mı? Sahada oynamak mı? Ellerim öfkeyle kıvrıldı. *Kimdi* bu adam?

"Kızım bir fetih değil, Bay Everett. Eğer sizi tanıştıırırsam, onu kullanmayacağınıza dair bana söz vermelisiniz."

Bu iş yeterince uzamıştı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Yani, içkimi Bay Everett'in suratına fırlatmalıyım.

"İnanın bana. Kızınıza bir kez baktıktan sonra beni tanıyana kadar tek eşli olmaktan mutluluk

duyacağımdan hiç şüphem yok." Adam bardağını tekrar kaldırdı ve bana yan profilden bir bakış attı.

zarif elmacık kemikleri ve yakışıklı çenesi.

Sertleştım. Sanki kesin bir şeymişim gibi konuşuyordu. Sırf hayatta olduğum için beni kendine aşık edebilirdi.

Onu öldürmek istedim.

Ama sonra gülümsediğinde babamı öldürmeyi daha çok istedim. "Elle'i seveceğine eminim. O güzel ve delicesine zeki."

Bay Everett kıkırdadı. "Karşılığında kızınızın benden hoşlanmasını sağlayabileceğimden oldukça eminim. Gördüğünüz gibi bir hünerim var."

"Hüner mi?" Babamın yüzü gerildi, kızını evlendirmeye çalıştığı bu adamın ukala özgüvenini fark etti. "Ne tür bir beceri?"

"Karşı cinse katlanamayan kadınlar için bir püf noktası. Onları kontrolü bırakıp bir kez olsun rahatlamaya ikna etmenin bir yolu."

Vay anasını.

Nadiren küfredirim ama *kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Bu adam... Kibrini anlatacak kelime yok.

Babam el değmemiş viskisine baktı. "Elle'in önüne koyduğum beklentilerden hoşlanmadığını kabul ediyorum." Yüzü düştü. "Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Şirketinin yükünü birlikte omuzlayacağı biri olsun. Ara sıra birlikte gülebileceği biri." Sesi üzüntüyle yumuşadı. "Çok uzun zamandır gülmedi. Onun için endişeleniyorum."

Eğer bu kadar öfkeli olmasaydım, yeni bir suçluluk dalgası altında boğulabilirdim. Karmaşık duygular içinde dönüp dururken bir adım ilerledim ve gizliliğimi bozdum.

Ancak Bay Everett, "Beni kızınızla tanıştırsın Bay Charlston, size söz veriyorum onu-" diyerek bir daha asla suçluluk hissetmeyeceğimi garanti etti.

"Bana ne yaptıracaksın?" Kollarımı kavuşturarak topuklarımın üzerinde tepindim. Nefes alışım ne kadar sinirli ve incinmiş olduğumu gösterme tehdidinde bulunurken kalbim çılgınca çarpıyordu.

İki adama da ters ters baktım.

Babam çuvalladığını anlayarak büzüştü. Ama yabancı sadece delici gözleriyle beni kıstırdı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Kutup gibi ve okunmaz görünüyordu.

Pahalı ve nüfuz edilemez kokuyordu.

Sesi güçlü ve dokunulmazdı.

En kötü kabusum mükemmelliğe bürünmüş.

Bakışlarımı kaçırarak öfkeme sarıldım ve tükürdüm, "Burada oturmuş, sanki benim üzerimde kontrolün varmış gibi geleceğimi planlıyorsun. Ne? Beni kendine aşık edebileceğini mi sanıyorsun? Senin için dizlerimin üstüne çökeceğimi mi?

Bana ne derseniz onu mu yapacağım, efendim?" Homurdandım. "Ne kadar iğrençsin!"

Bay Everett bir damlacık likörün parladığı alt dudağını ovuşturdu. "Bana zaman vererseniz, size tüm bunları ve daha fazlasını yaptırabileceğimi kanıtlayacağım."

Düpedüz şok içinde ağzımdan bir şeyler kaçırdım. "*Affedersiniz?*"

Babam ayağa kalktı ve lanet olası Bay Everett ile benim arama girdi. "Bunun ilk tanışma için pek uygun bir konuşma olduğunu sanmıyorum, efendim."

"*Ciddi misin?*" Babama sanki o da bir yabancıymış gibi baktım. "Bu tür bir konuşma ne zaman uygun olur *ki*? Beni lanet olası bir yatağa kelepçelediğinde ve ona yemek pişirmemi istediğinde mi? Tanrım, baba." Ellerimi havaya kaldırdım, siyah elbisemin altında tenim öfkeyle kızarmıştı. "Vay

canına. Sadece vay canına. İkiniz de."

Geri çekilirken, babam beni ikna etmeye çalıştığında parmağımı kaldırdım. "Hayır, bunu duymayacağım." Topuğumun üzerinde dönüp omzumun üzerinden baktım, Bay Everett'i ve bakışlarının üzerimde gezinmesini, ağızma yapışmadan önce göğüslerimde oyalanmasını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Oh, ve baba, dünyanın en kötü çöpçatanı olmaya çalışmayı bitirdiğinde, akşam yemeğin masada."

Hışım ile çıktım, istediğim gibi bir çıkış yapamadım, çünkü bir grup insan akışımı böldü, kolları içkilerle dolu yavaşça sallanıyorlardı, daha az umursayamayacağım şeyler hakkında sohbet ediyorlardı.

Oradan çıkmak istedim.

Sıcak ve sert bir şey omzuma dokundu, bir şekilde etrafımı saran eşarabın altındaki çıplak teni buldu. "Gitmeden önce..."

Dönüp Bay Everett'le yüz yüze geldiğimde kalbim ağızımın içinde yer değiştirdi. Yakından bakınca daha da çarpıcı görünüyordu.

Lanet olsun

ona. Lanet

olsun ona.

Koyu renk gözleri hesapçı ve zekiydi, dudakları mükemmel bir şekilde biçimlenmişti ve çenesinden boğazına kadar uzanan bir gölge vardı. Yutkunurken adam elması sallanıyor, boynundan göğsüne doğru uzanan ve açık yakalı ipek gri gömleğinin altından görünen kas sütunları beni anlamadığım bir şekilde üzüyordu.

Saf, yüzde yüz erkekti ve beni sanki egosunun tapınağında kendini kurban etmiş bir kadınmışım ve onun ruhunu yemek üzereymişim gibi izledi.

İçimi bir arada tutmak için kollarımı kavuşturdum ve kalbimin dönüştüğü sıçrayan ceylanın ayaklarının dibine sıçramasını engellemeye çalıştım. "Ne? Ne istiyorsun?"

Gözleri pekmez gibi kararmıştı. "İstiyorum-"

Babam yanaştı, kırışmış nazik yüzünü dikkat ve endişe kaplamıştı. "Şimdi, Elle. İkinizi doğru düzgün tanıştırayım."

"Sanırım Bay Everett duymam gereken tüm açıklamaları yaptı." Başımı öne eğdim. "Öyle değil mi?" Bay Everett hafifçe gülümsedi, bir beyefendiden çok günahkâr gibi görünüyordu. "Daha yeni başladım, Bayan Charlston."

Babam kolunu kaldırdı ve topuklarım mermere gömülüp savaşa girmeye hazırlanırken teslim olmuşçasına hafifçe salladı. "Şimdi, şimdi." Yanıma gelerek ön kolumu okşadı. "Senin hakkında konuştuğum için özür dilerim. Ama yanlış bir fikre kapılmışsın. Bu-"

"Bay Everett. Biliyorum." Ters ters baktım. "Beni sırf tanışmak için yeterince ilginç bulduğun için nasıl mızımız bir aptala dönüştürebileceğini düşündüğünü sayende öğrendim." Bay Everett'e doğru eğildim.

Everett, ona göğüs dekoltemi göstermemi ya da orkide parfümümü koklamasını umursamıyordu. "Bilgin olsun, göt herif, tam da bu yüzden erkeklerden hoşlanmıyorum. Ya ana kuzususun ya da dünyayı yönettiğini sanıyorsun." Parmağımla yüzünü işaret ettim. "Beni asla yönetemeyeceksin, o yüzden babamla oynadığın küçük oyunu bırakıp siktir olup gidebilirsin."

"Elle!" Babamın nefesi kesildi. "Ne oluyor, Bell Button?"

Ve Bell Button'ı kullandı.

Tabii ki yaptı.

Hayatım resmen sona ermişti. Beni puro dumanlı bir cin barın ortasında bu cinsel sapkınla

bir araya getirmeye çalışmakla kalmamış, şimdi de çocukluk lakaplarını hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi dağıtmıştı.

"Güzel, baba. Gerçekten güzel," diye mırıldandım nefesimin altında.

Bay Everett dudaklarını büken kendini beğenmiş sırıtışı fark etti. Gözlerinin içine bir kez baktığımda, utanç verici unvanımı ileride kullanmak üzere sakladığını anladım.

Ama bir gelecek olmayacak.

Çünkü on saniye içinde gitmiş olmak ve onu bir daha hiç görmemek istiyordum.

"Birdenbire aç değilim." Gözlerimi babama diktim. "Lütfen Steve ve Greg'e özürlerimi iletin."

"Steve ve Greg mi?" Bay Everett tekrarladı.

Alay ettim. "Birlikte olmayı reddettiğim iki adam daha var, o yüzden kendini özel sanma."

Babam dirseğimi tuttu. "Elle, acele etme. Buradaki yemekleri ne kadar çok sevdiğini

biliyorsun."

"*Sevdim*. Geçmiş zaman." Kırılğan bir gülümseme verdim. "Son olaylar sayesinde burası bir zamanlar sahip olduğu cazibeye sahip değil." Donmasını umarak Bay Everett'e buz gibi bir bakış attım.

Bay Everett bıyık altından kıkırdadı. "Her zaman böyle dramatik misiniz yoksa doğduğunuzdan beri istediğiniz her şeyin size verilmesinin bir ürünü mü?"

Bar ortadan

kayboldu. Dünya

sessizleşti. Kalbim

durdu.

"Az önce *ne* dedin sen?" Öne doğru eğildim, o kadar yakın sallanıyordum ki göğsüne çarpmamak için ona doğru bir adım atmak zorunda kaldım.

Babam bu cümlelerin ne kadar düşüncesiz olduğunu biliyordu. Ateşkesten tam savaş müzakerelerine geçti. "Elle, sen başlamadan önce." Yutkundu. "Eminim Bay Everett öyle demek istememiştir."

"Evet, öyle." Bay Everett kollarını kavuşturmuş, berrak likör bardağını bir şekilde dik tutuyor, gömleğinin kolu siyah elbisemin ipeğine değdiğinde birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu gösteriyordu.

Biraz daha yukarı çıksa göğüslerime dokunacaktı.

Ukala piç.

"Tam da kulağa geldiği gibi söyledim."

Görüşümü kırmızıya boyadı. Bitmek bilmeyen uzun günler. Baskı. Kayıp çocukluk ve kölelik. Böyle bir sözün onun yanına kalmasına izin veremezdim. Orada öylece durup, hiç çalışmamış ve paranın peri osuruğundan geldiğine inanan, öfke nöbeti geçiren bir ergenmişim gibi *sırıltmasına* izin veremezdim.

Mükemmel bir şekilde hazırladığım reddiyemi sunmak için sertçe nefes aldım.

Bay Everett sabırla durdu, kibirden sıırılsıklam olmuştu.

"Eee?" Ağzımı açtım.

Ve sonra... Tekrar kapattım.

O buna değmez.

Hiçbir erkek

değmez.

Hepsi aynı. Babamın imparatorluğundaki bir biblo olduğuma inanıyorlar.

Kendileri için el koyabilecekleri ve tıpkı beni ele geçirdikleri gibi şirketi de ele geçirebilecekleri bir mücevher.

Hayır.

Asla olmayacak.

Her zaman benden aşağıda kalacak bir adam için daha fazla nefes ve öfke harcamadan önce

sonsuz dek bakire bir kabuk olacaktım.

Babam dirseğimi sıkmaya çalışırken kolumu hareket ettirdim, sağduyulu ve sessiz olmamı istedi. Beni tanıyordu. Noelle Kasırgası'nın sınırında olduğumu biliyordu. Beni sadece iki kez patlarken görmüştü ve ikisi de

Yüksek maaşlarının eşlerini aldatma ve işlerini umursamama hakkı verdiğine inanan ukala erkekler.

Biri Belle Elle merkezini terk ederken ağlamıştı. Diğeri ise zedelenmiş bir itibarla emekli olmuştu.

Babam endişeyle barın etrafına baktı, kıyametin kopmasını bekliyordu. Ona ikinci bir kalp krizi geçirtmek yerine dirseğimi бүktüm, bileğini tuttum ve onu yana doğru çektim. "Gel baba. Sanırım bu adam zihnini yeterince zehirledi."

"Elle, sevgilim-"

"Bana 'sevgilim' deme. Bir daha bana tuzak kurmayı düşünürsen, dur baba. Sırf sen ve Steve bizi evcilik oynarken görebiliyorsunuz diye Greg'le bir kez daha zorla görüşmek istemiyorum.

Kriterlerini geçen erkeklerle acınası bir tanışma istemiyorum. Ve *kesinlikle* bunu bir daha görmek istemiyorum.

Asla." Yüzündeki sinir bozucu erotik gülümsemeyi görmezden gelmek için elimden geleni yaparak Bay Everett'e dudak бүktüm.

Berrak likör bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı. Vedalar kadar karanlık gözleri ve dokunacak kadar aptal olsam parmağımı kesecek kadar keskin çenesiyle bakışları üzerimde gezindi.

"Senin dik başlı olduğunu söyledi. Ona inanmamıştım." Bay Everett derin bir sesle kıkırdadı. "Kanıtları kendim gördüm ve itiraf etmeliyim ki..." Pahalı, baş döndürücü bir tıraş losyonu bulutu içinde daha da yaklaştı. "Hoşuma gitti." Hızlıca göğüs dekolteme baktıktan sonra gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Babanızın ellerini çözün Bayan Charlston ve benimle çıkmayı kabul edin."

Çenem düştü.

Bana çıkma mı teklif

etti? Tüm bunlardan

sonra mı?

Yüzümü soğuk ve ilgisiz tuttum. "Milyon yıl geçse de asla."

"Bir milyon uzun bir zaman."

"Cinsel tacizden dava edilmek istiyorsanız bu da çok para demek."

Sırıttı. "Mükemmel bir hukuk danışmanım var. Asla kazanamazsın."

"Beni rahat bırakmanı söylemek için kazanmama gerek yok."

"Benimle bir randevuya çıkarsan, emrini kabul edebilirim."

"Beni yalnız bırak'ın neresini duymadın? Bir randevu, seni bir daha asla görmeme isteğini ortadan kaldırır."

İpeksi gri gömleğini düzeltti. "Neyi duyup duymayacağıma ben karar veririm." Gözleri anlatılamaz bir otoriteyle kısıldı. "Ve babanın haklı olduğuna karar verdim. Sen benim tipimsin. Ben de senin tipimim. Doğanın ne istediğini öğrenmemiz normal."

Yapamadım.

Bu delilikle başa çıkamadım.

"Doğanın ne istediğini öğrenmeliyiz, ha?" Öne doğru uzandım ve hâlâ dolu olan bardağını aptalca mükemmel parmaklarının arasından aldım. "İşte doğanın istediği *bu*." İçindekileri gülünç derecede seksi bir şekilde geriye taranmış saçlarının üzerine döktüm ve sonra burunlarımız birbirine değene kadar eğildim. "Bir daha yanıma gel de içkiyle ateşin birbirini ne kadar sevdiğini görmek için bir kibrit çakayım."

Babamı, Steve'i, Greg'i ve hatta lanet olası Bay Everett'i umursamadan omuzlarımı dikleştirdim ve restorandan hışımla çıktım.

On Üçüncü Bölüm

Bilgisayarım öfkemden nasibini aldı.

Zavallı klavye, hiçbir teknolojinin zedelenmemesi gereken yerlerinden zedelenmişti.

Ağlayan Söğüt'ten beri o kadar gergindim ki, içim kocaman dişleri olan hırıltılı ve vahşi bir şeye dönüşmüştü. Sanki içimde serbest kalmaya hazır bir şey yaşıyormuş gibi hissediyordum.

Muhtemelen yine çok fazla şekil değiştiren romanı okuyordum.

Ama yine de, bütün gece rahatlayamadım ve bütün gün Bay Everett'in küstahlığına inanmamaktan korktum.

Öte yandan, gerçekten üzülecek bir şey var mıydı? O bir fırsatçıydı ve babam da onun kurbanı olmuştu. Zarar görmemişti. Sahtekârlığın ötesini görmüş ve babamı bir dolandırıcıdan uzakta, güvende tutmuştum.

Öyleyse neden kanımdaki öfkeyi dindiremiyorum? Beni

heyecanlandıran tek erkek o olduğu için mi?

Bir işkoliğin şık giysileri ve zarif kibarlığının altında gizlenen gerçeğin bir kısmını bana gösteren tek kişi mi?

Tutkulu

olduğumu.

Derinlik.

İhtiyaç mı?

Hayır, bu doğru olamaz.

Erkekler ihtiyacım olmayan nüfusun bir parçasıydı. Belle Elle bile erkek meslektaşları olmadan hayatta kalabilirdi. Kadın modasının satış rakamları erkek bölümünün iki yüz katıydı. Aslında bir sonraki iş toplantısında tüm erkek reyonlarını iptal etmeyi ve dünyanın kendine bir iyilik yapıp penisi olan herkesi sildiğini varsaymayı teklif etmeliydim.

Saçma sapan konuşuyorsun.

Tanrı'ya şükür babanı özleyeceğin için böyle bir şey olamaz.

Babamı ve penis kelimesini aynı bağlamda düşünmek iğrençti. Ama Bay Everett'i aynı bağlamda düşünmek.

Hala iğrenç.

Ellerim kalemimin etrafında kıvrıldı. Bu babamın suçuydu - bir sonraki doğum gününden önce beni evlendirmeye kararlı olan aynı babanın.

Masamdaki saat neredeyse akşam 5'i gösteriyordu. Günü tamamlamış ve öfkemi yapılacaklar listemi temizlemek için kullanmıştım. Daha önce hiç bu kadar erken bitirmemiştim ve yapacak daha fazla işim olmasını diledim çünkü henüz eve gitmek istememe imkan yoktu.

Zavallı Sage benim gergin enerjimden besleniyor, alacakaranlık güneşinde uyuklamak yerine ofisimin etrafında volta atıyordu. Ve ben bugün beşinci kez acıkmıştım - kalorileri yerine koyabileceğimden daha hızlı yakıyordum.

Biri kapımı çaldı. Baktım.

"Evet?"

"Elle?" Fleur başını içeri uzattı. "Baban geceyi geçirmeden önce konuşmak istiyor."

Donakaldım. "Neden?"

Başka bir felaket randevu mu ayarladın?

Fleur kaşlarını çatı. "Emin değilim. O aileden biri... Sanırım sadece veda etmek istedi?"

Kalemimi bıraktım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Tabii ki, ne kadar aptalım. Haklısın. Onu içeri gönderin."

Bana tatlı bir gülümseme verdi ve babamın içeri girmesine izin verecek kadar yan çizdi. Bakışları her zamanki gibi sol tarafımdaki turna kuşları ve pirinç tarlalarıyla süslü Çin duvar kâğıdına kaydı. Bu dekorasyon serisi, dört sezon önce ev eşyaları bölümünde yaptığımız bir denemeydi ve büyük ilgi görmüştü. Uzun ömürlü ve şık olduğundan emin olmak için ürünün bir kısmını kendim kullanmıştım.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu, masamın etrafından dolaşıp başımın üstünü öptü.

"İyiymi." İçimi çektim. "Yapmam gereken her şeyi yaptım."

"Bu harika." Sırtı ama sırtışı gözlerine ulaşmadı. Özü aramızdaki boşlukta asılı duruyordu, büyük ve lokum gibi ve ikimiz için de tamamen açıktı.

"Çıkar ağzındaki baklayı baba." Dizüstü bilgisayarımı ve günlüğümü kapattım. "Ne oldu?"

Ağzından kaçırıldı. "Dün gece için çok özür dilerim, Bell Button. Ben hatalıydım. Sen haklıydın. O kendini beğenmiş bir ahmağın tekiydi."

Bir kahkahayı bastırdım. "Ahmak, katılıyorum."

Omuzları çöktü, kalçasını cam masama dayarken ince vücudu eğildi. "Bunu bir daha yapmayacağım ve söz veriyorum Steve ve ben seni ve Greg'i birlikte olmaya zorlama konusunda geri adım atacağız. Hayranın olmadığını biliyorum ve bu işe karışmakla hata ettim." Turkuaz mürekkepli dolmakalemimi eline aldı.

-Belle Elle yönetmeliğinde her şey siyah ve beyazken kullandığım tek anlamsız şey. "Bırakayım da doğa kendi akışına bıraksın ve sen kendi gerçek aşkını bul."

Nefesimin altında inledim. "Doğanın istediği şeyle başlama."

Bay Everett'in kafasına alkol sıçratmak zihnimi doldurdu - aynı cümleyi kullanmanın bedeli.

Duшта durulanırken beni düşünmüş müydü? Takım elbisesini kuru temizlemeye bırakırken bana küfretmiş miydi?

Hak ettiğini buldu.

Babamın kaşları kalktı ama akıllıca bir yorum yapmadı. Masamın üzerindeki yumuşak lamba saçlarındaki gümüş telleri Noel peri ışıkları gibi aydınlatıyordu. "Kimse var mı? Kimse yok mu?"

Ayağa kalktım, çantamı kaptım ve Sage'i sepetinden almak için eğildim. Koluma tırmandı ve tüylü bir sosis gibi boynumun arkasına yerleşti. "Hayır. Hiç kimse. Asla olmayabileceğini de kabullenmelisin." Omzunu okşadım. "Ben mutluyum. Varlığımı onaylayacak bir erkeğe ihtiyacım yok."

Ayrıca, hala çok gencim.

Sanki çoktan geri dönüşü olmayan yaş tepesinin yamacından aşağı kayıyormuşum gibi davrandı.

Gözleri hüznünlendi. "Aşkın nasıl bir his olduğunu bilseydin, bu ifadeden bu kadar emin olmazdın Elle."

"Sevginin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Senden, annemden ve Sage'den." Kapıya doğru ilerledim, giderken ev gibi bir parlaklık verdiğini gördüğüm yer lambalarını kapattım. "Her şeye burnunu sokmayı bırakacağına söz ver, ben de dün geceyi telafi etmek için seni yemeğe götüreyim."

İleri atıldı, pişmanlığının yerini mutluluk almıştı. "Bir şartla."

Dramatik bir şekilde iç geçirdim ve Sage'in çenesinin altını kaşımak için uzandım. "Ne durumu?"

Öne çıktı ve ellerini omuzlarıma koydu, Sage'in patisiyle ona vurmasını umursamadı. "Seni aşık edecek bir erkek çıktığında ona bir şans vereceğine dair bana söz ver. Tutunmaya değer olduğunu kanıtlayana kadar yargılamadan duracaksın ve sonra asla gitmesine izin vermeyeceksin."

Az önce neden olduğu iç acısını gizleyerek parlak bir şekilde gülümsediğimde kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü. "Bu sözün bir parçasını değiştireceğim ve kabul edeceğim. Eğer bir

erkek ıkagelirse. Eğer o mucize gerçekleşirse, onu ezmeden önce ona bir şans vereceğim."

Söylemediğim şey ise o adamla çoktan tanışmış olduğumdu. İçime işleyen ve bana hayaller kurduran o önemli kişiyle.

Tek sorun, yeterince sıkı tutunamamış olmamdı. Ve onu kaybettim.

Bölüm On Dört

ÜÇ GÜN SONRA hayatım normale dönmüştü.

Bay Everett sayesinde artık uykusuz gecelerim yoktu, çünkü İsimsiz'e karşı duyduğum suçluluk duygusu yüzünden uykusuz kalıyordum. Koşu bandında geçen sıradan sabahlar, yönetim kurulu toplantılarıyla geçen acı dolu öğleden sonralara dönüşüyordu.

Hayat bir kez daha kontrol edilebilirdi.

Fleur imparatorluğu yönetmemde bana yardım etmeye devam ederken babam ısrarım üzerine birkaç gün izin aldı. Cildi biraz renk kaybetmişti ve geçen gün onu hoşuma gitmeyen bir sesle öksürürken yakalamıştım. Eğer gripse, aşçı Marnie ona sağlıklı atıştırmalıklar hazırlarken onun evde güvende ve sıcak olmasını istiyordum. Fırsatçı mikropların zaten gergin olan kalbini zorlamasını istemiyordum.

Steve, Pekin ve Montreal'den gelecek ay piyasaya çıkacak yeni bebek serimizle ilgili birkaç konferans görüşmesi yapmama yardımcı oldu ve iş bir kez daha beni pençesine alarak bir yabancının kafasına alkol dökme anısını sildi.

Ta ki üçüncü gün Sage'i kucağıma alıp hızlıca dolaşmak için atölyeye gidene kadar. Hafta boyunca rastgele denetimler yaptım - hiçbir zaman duyurulmadı veya önceden planlanmadı, bu nedenle çalışanlar hazırlıklı değildi.

Boş bir on beş dakikam olduğunda, bacaklarımı esnetmek için yeni kokan malların bulunduğu raflarda dolaşmaktan, vitrinlere göz atmaktan, çalışanları gözetlemekten ve düzeltilmesi gereken alanları puanlamaktan daha iyi bir yer bulamazdım.

Asansör beni en üst kattan en alt kata taşıırken, aynalı duvarlar Sage'i omuzlarımın üzerine uzanmış, yumuşak karamel dantelli fildişi elbiseme uyan sarkan kristal küpeme dokunurken gösteriyordu. Dantelli panel göğsümü kaplıyor ve etek ucunda yeniden birleşmeden önce kalçalarımın üzerinde bir çiçek deseni oluşturunuyordu.

Fleur bunu geçen hafta eve götürmem için evrak yığnıma eklemişti. İş kıyafetleri için fazla detaylı ve kadınsı olduğunu düşünmüştüm ama bu sabah denediğimde üzerimden çıkarmak istemedim. Soluk rengi sarışın tenimi soldurmalıydı; bunun yerine Tahiti'den gelen bir uçaktan yeni inmişim gibi parıldamamı sağladı.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğimden değil. Yaptığım tek hava yolculuğu dünyanın dört bir yanındaki fabrikalara oldu ve sonunda kulak koruması ve tulum giyip ağır botlarla bir pano ile etrafta dolaştım.

Kapılar yumuşak bir zil sesiyle açıldı ve ben de uyumlu karamel topuklu ayakkabılarımla, odak gruplarımızın gri tonlarıyla onları sakinleştirdiğini ve harcama zihniyetini teşvik ettiğini söylediği kaymayı önleyen dalgaların karaya attığı ahşap kaplamalı zeminde hızla ilerledim.

Duvarlardaki sıcak bejden soyunma odalarındaki koyu mor perdelere kadar her şey -Mor, insanları zengin olduklarına inandıran bir renk gurusu tarafından seçildi çünkü mor, kraliyetin ve zenginliğin rengiydi ve bej, endişelerini ve streslerini çalarak, içinde saklı olan küçük bir fiyat bileti için hepsine sahip olabilecekleri mal hazinesini görmelerini sağladı.

"Önce hangi bölümü araştırmalıyız, Sage?" Alışveriş yapanların dikkatini çekmemek için mırıldandım.

Omuzlarıma sarılmış bir kediyle Belle Elle'de bilerek yürüdüğüm için fark edilmekten kaçınamazdım. Neyse ki küçük bir kediymi ve gördüğüm bazı kediler gibi tombik değildi.

Eşit sayıda beceriksiz erkeğin sevdiklerine hediyeler aldığı, cesur kadınların ise yüz­süzce G-stringleri ve jartiyer kemerlerini parmakladığı iç çamaşırı reyonuna doğru baktım.

Müdür Kim'in personelini hizada tutacağını biliyordum; külotlu çorap, eğlenceli kink ve dantelden oluşan küçük iskelesiyle vitrinler kusursuzdu. Geliştirmem gerekmeyen alanlarda zamanımı boşa harcamazdım.

Gözlerimi kısarak, özensizce katlanmış satış ürünlerini, dengesiz afişleri ya da pasaklı tezgâhtarları aradım.

Ev eşyaları bölümü, figürleri ve lamba kablolarıyla biraz dağınıktı. Kadın ayakkabısı bölümüne, müşterilerin raflardan çektiği boş kutuları toplamalarını söyleyen bir not gönderilmesi gerekiyordu. Ve çocuk giyimi bölümü, mama sandalyesi satın alındığında mama önlüklerinde yüzde yirmi indirim vaat eden bir afiş nedeniyle kesinlikle bir tokat yemeyi hak ediyordu.

Bu promosyon iki gün önce sona erdi.

Ancak kalbimin kaosla çarpmasına neden olan alan, beş bin dolarlık blazer ceketlerin rafların üzerine savrulduğu, ütülenmiş pantolonları ve kusursuz gömlekleri gizlediği erkek bölümüydü. Kravatlar mankenlerin kollarından flamalar gibi sarkıyordu ve çorap masası tam bir felaketti.

Sage usulca miyavladı, büyük ihtimalle masum müdürü bulup onu oracıkta kovmadan önce sakinleşmem için kedice bir şeyler söylüyordu.

"O ve asası hangi cehennemde?" İleriye doğru yürürken, daha fazla düzensizlik kendini gösterdiğinde ellerim kıvrıldı. Bir gömlek askısından düşmüş ve yerde yatıyordu. Yerde! Kemerler kasanın üzerinde engerek yuvasına dönmüştü.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Üç uyarı, hadi oradan," diye mırıldandım. "Bu anında işten çıkarılma sebebidir."

Erkek departmanının, kaşmir ithal malzemesi ve Savile Row'dan gelen yerinde terzisiyle işletmek için harcadığı savurganlığı neredeyse hiç karşılayamaması umurunda değildi. Burası Belle Elle'di ve şirketimi ciddi anlamda hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Müdürün adı neydi?" Sage boynuma doğru burnunu çekti.

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

Miyavladı.

Belle Elle isim etiketi ve göze çarpan lavanta rengi iş gömleği giyen bir kurban aramak için kaç rafa bakarsam bakayım kimseyi bulamadım. Bir tane bile bulamadım.

Neredeler?

Bu bölümde her zaman en az üç ya da dört personel bulunmalıdır. Gözlerim soyunma odalarının parlak ışıklı tabelasına takıldı.

Yapmamalıyım.

Kadınların oraya girmesine izin verilmiyordu. Ama patron girebilirdi.

Çenemi otoriteyle eğerek kemerli kapıdan geçtim ve durdum. Eğer mağaza katının bir felaket olduğunu düşündüysem, soyunma odaları tam bir felaketti.

Her yerde kıyafet var!

Yerde binlerce dolarlık mallar ve deri işlemeli sedirleri boğan yığınlar.

"Bunun anlamı nedir?" Saat başı iyi bir ücret ödediğim ve atölyede insanları satın almaya teşvik etmeleri gereken dört adam, hayranlık uyandıran bir şeyin etrafında toplanırken ellerimi kalçalarımaya koydum.

Göremediğim bir şey.

Kat yöneticisi olduğu yerde döndü, ağız açık kaldı. "Oh, merhaba, Bayan Charlston. Sizi orada göremediğim için üzgünüm."

"Beni görmediniz çünkü *her yerde* kıyafetler var. Burada Onuncu Dünya Savaşı başlamış gibi görünüyor." Yerde sanki beş dolarlık tişörtlermiş gibi ufalanmış pahalı takım elbise piramitlerini işaret ettim. "Bu pisliği derhal temizleyin. Ve ön taraftaki personelini topla. Dışarıda hiç asistan yok."

"Elbette, Bayan Charlston." Yönetici başını salladı; kimlik etiketinden adının Markus olduğu anlaşılıyordu. "Derhal." Parmaklarını şıklatarak, "George, Luke, siz dışarı çıkın. Ryan ve ben Usta Çelik'le işimizi bitirebiliriz."

Anında, iki genç personel kollarına doladıkları gömlekleri zaten dolup taşan sedirin üzerine bıraktılar ve saygılı, özür dileyen gülümsemelerle yanımdan hızla geçtiler.

Gitmelerini izlemedim. İzleyemedim. Bakışlarım, etrafını saran personel ve gömlekler sayesinde göremediğim küçük insana takıldı.

"Ah, çok özür dilerim; bir şeyi böldüğümü bilmiyordum." Markus'a baktım. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü haklısınız hanımefendi. Bir çocuğu giydirmek için dört görevliye ihtiyacımız yok."

Tavandan tabana aynanın önünde duran, erkek pantolonu ve dizlerine kadar inen ceketiyle yüzen çocuğa baktım. Markus'a yaklaşarak ona hızlıca gülümsedim. "Neden çocuk reyonunda değil de erkek reyonunda? Kendine uygun bir şey bulamaz."

Çocuk aynadan bana baktı, arkasını dönmeye zahmet etmedi. "Ben çocuk değilim."

Ergenlik çağındaki sesinin keskin tizliğiyle irkildim. Yanaklarındaki sıkışık ifade ve bakışlarındaki vahşilik, sabrı tükenmiş, gözyaşlarına ya da öfkeye yaklaşmış bir çocuktan söz ediyordu. Çok fazla çocukla birlikte olmamıştım ama dokuz ya da on yaşında olduğunu tahmin ediyordum.

"Takım elbise istiyorum. Penn takım elbise alabileceğimi söyledi. Onun gibi. Onun ve Larry gibi giyinmek istiyorum."

Sage omuzlarımda kıpırdandı, gözlerini kısarak çocuğa baktı. Tıpkı benim gibi o da otoriter çocuklara alışık değildi. Anlayamadığım bir cümleye cevap verecek durumda olmadığım için Markus'a döndüm. "Açıklayabilir misin?"

Markus çocuğa sırttı. "Elbette. Bu Stewart. Gerçi o Stewie'yi tercih ediyor, değil mi?" Çocuk başını salladı. "Stewie." Bir parmağını göğsüne soktu. "Bu benim."

"Tamam..." Sanki hiç de iştah açıcı bulmadığım kalın bir çorba değil de gayet kabul edilebilir bir isimmiş gibi gülümsedim. "Ve Stewie bir takım elbise istiyor."

Stewie sırttı, ön dişlerinde bir süt dişinin düştüğü ve yetişkin bir dişin henüz çıkmadığı bir boşluk vardı. "Evet. Penn yardım ediyor. Her erkeğin en az üç takım elbisesi olması gerektiğini söyledi. Düğün, cenaze ve iş için birer tane."

"Cenaze mi?" Kalbim sıkıştı. "Oraya mı gidiyorsun?"

"Hayır." Stewie kestane rengi saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, aynada pembe yanaklarına ve hafifçe çıkıntı yapan kulaklarına baktı. "Ama hazırlıklı olmak daha iyi. O ve Larry hep böyle derler."

Küçük yaratığa tıslayan Sage'i kaşımak için elimi yukarı doğru kaydırarak ilerledim. "Peki Larry ve Penn kim? Babalarınız mı?" Bugünlerde dünya açık bir toplumdur. Larry ve Penn evli olabilirlerdi. Ya da amcaları, öğretmenleri ya da sadece arkadaşları olabilirlerdi. Ya da kardeş. Larry ve Penn cömert birer adam kaçıran da olabilirlerdi.

Stewie burnunu kıvırdı. "Ha, bu çok komik." Neşesi soldu. "Bekle... Sanırım öyleler. Şimdi, yani. Daha önce hiç babam olmamıştı." Köşeli yüzü aydınlandı. Onun yaşındaki bazı

Çocuklar gibi tombul değildi. Ellerinde penguen paletleri gibi sarkan kelepçelerle gülünç derecede büyük bir takım elbise içinde bile evcille tirilemeyen sert bir kenarı vardı.

Omzumun üzerinden Markus'a baktım. "Babalari nerede? Neden sen ve ekibim bebek bakıcılığı oynuyorsunuz?"

"Burada sadece bir beyefendiyle birlikte Bayan Charlston. Ve bir anlığına dışarı çıktı. Sanırım acil bir telefon görüşmesi." Karıştırdı. "Ama dağınıklığı o yaptı, biz değil. O ve Stewie daha küçük bir şeyler bulmaya çalıştılar - daha küçük kemerler, çoraplar, kravatlar - bütün bir gardırop, anlıyorsunuz ya. Stewie'nin beğendiği bir takım elbiseyi seçmesi ve sonra da ona uyması için terziye göndermemiz konusunda anlaştık."

Gözlerim büyüdü. "Ama bu tamamen yeni bir takım olacak. Bir terzinin bir erkeğin otuz sekiz bedenini bir çocuğun on iki bedenine dönüştürmesine imkân yok."

"Ama ben bunun için para ödemiyor muyum?" diye mırıldandı arkamdan soğuk, ince bir ses. Bir şekilde sabırsızlığın sınırlarında gezinirken cazibeyle çarpıyordu. "Belle Elle'in övündüğü şey bu değil mi?"

Diğer mağazaların sağlayamadığını mı sağlıyor? Çünkü eğer değilse... o zaman özür dilerim; başka bir yere gideceğiz."

Yerimde döndüm, kalbim onun ses tonuyla çoktan çalkantılı bir denize atlamıştı.

Gözlerim yeni gelenin koyu kahverengi gözlerine kilitlendiği anda, son üç uykusuz gece ve uzun saatler beni yakaladı. Bir müşteriyi üzdüğüm ve onun haklı olarak bizim sloganımız olduğunu söylediği şeyi birazcık lekelediğim için değil, o olduğu için titriyordum.

O!

"Sen."

"Evet, ben." Bay Everett sırttı. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim." "Burada ne yapıyorsunuz?"

Omuzlarını yuvarladı, parmakları telefonunu sıkıca kavradı. "Sanırım diğer herkesle aynı şey. Paramızı cebinize koyuyorsunuz."

Kollarımı kavuşturdum. "Yine de oğlunuzu bakması için personelime bırakıyorsunuz. Bu onların iş tanımının bir parçası değil."

"Özür dilerim. Acil bir telefon görüşmesiydi ve sadece birkaç dakika sürdü." Yünler içinde yüzen ve el dikişleriyle uğraşan çocuğa baktı. "İyi misin Stew? Beğendiğin bir şey buldun mu?"

Stewie döndü ve bize doğru yöneldi, ayakları palyaço çorapları gibi pantolon boylarını arkasından sürüklüyordu. "Evet. Bunu sevdim."

Bay Everett lacivert çizgili yumuşak griye baktı. "Ben de öyle. İyi seçim."

Stewie ceketini silkti ve her zamanki profesyonelliğiyle kendi işine bakan Markus'a uzattı.

Kaçmak mı yoksa bu ahlaksızı dükkânımdan kovmak mı istediğime karar veremedim. Oğlum olsun ya da olmasın.

Bekle... Onun bir oğlu var.

Larry adında bir adamla evli ve bir oğlu var.

Babam barda hikâyeyi tamamen yanlış anlatmakla kalmamış, Bay Everett benimle ilgilendiği ve kadınlar konusunda 'becerikli' olduğu konusunda da yalan söylemişti.

Sinirlerim tepeme çıktı ve kendimi tutamadan, "Yalanlarla dolu olduğunuz ortaya çıktı, Bay

Everett," dedim. Yüzüne kara bir bulut çökerken gözleri kısıldı. "Affedersiniz?" Kolunu açtı ve Stewie kendini onun yanına yasladı, telefonuna uzandı ve Angry Birds'ü açmak için şifreyi kaydirdi.

Sage pençelerini boynuma geçirip beni uyarırken geri adım attım.

İyi karar, Kitty.

Kollarımın düşmesine ve gerginliğin dağılmasına izin verdim. Yalan söylemesi ya da eşcinsel

olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Ben neden görmemiştim? Tabii ki eşcinseldi. Her yönden çok iyi giyinmiş ve bakımlıydı-

kesilmiş tırnaklar, bakımlı kaşlar ve ara sıra bal rengi röfle yapılmış gür kuzukulağı saçlar. Bu doğal olamaz.

Doğal değildi.

Sahteydi.

Ve işim bitti.

"Alışveriş deneyiminizi böldüğüm için özür dilerim. Umarım Belle Elle'deki ziyaretinizin geri kalanında iyi vakit geçirirsiniz." Bir adım öne çıkarak, iki yanında soyunma odaları bulunan dar koridorda onun cüssesinden kaçınmak için elimden geleni yaptım.

Nazik davranmadı ve geçmeme izin vermek için kenara çekilmedi. Orada öylece durdu ve bana küçük aralıktan geçip gitme ya da bekleyip gözlerinin içine bakma seçeneği sundu.

Aynı gözlerde erimiş bir sıcaklık ve sürekli kızgın bir ifade vardı. Şeker ve tuz, polen ve zehir gibiydi - tehlikeli biri. Kendimi koruma güdüsü beni gitmeye zorlarken, merak duygusu kalmamı fısıldıyordu.

İkisinden de

hoşlanmadım.

Ondan

hoşlanmadım.

Kontrolü ele almak için Markus'a baktım. "Lütfen bu bölümün mümkün olduğunca çabuk toparlanmasını sağla. Ve terziye Stewie'nin ölçülerini üç kez kontrol etmesini söyle, böylece değişiklikler ilk seferde mükemmel olur."

"Evet, Bayan Charlston."

"Onun adı Usta Çelik. Stewie değil," diye kestirip attı Bay Everett. "Tıpkı benim sizin için Bay Everett, onun için Penn olduğum ve sizin de herkes için Bayan Charlston olup Noelle olmadığınız gibi."

Bu da ne demek oluyor?

Sertleştım. "Bırak geçeyim."

"Hayır."

Nefesimi içime çektim. "Oğlunuzun güzel bir öğleden sonrasını mahvetmeyin Bay Everett. Kocanız mağazamda huzuru bozduğunuz için tutuklandığınızı söyleyen bir telefon aldığında çok üzülecektir."

Vücudu gerginlikten çirkinliğe doğru kayıyordu. Elleri sanki beni boğmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi açılıp kapanıyordu. Bakışları ensemdeki Sage'e kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. Aksesuar olarak gümüş bir kedi takmama şaşırmış görünmüyordu. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, evli değilim. Ve randevularımın taşaklı olmasındansa memeli olmasını tercih ederim."

İrkildim. "Bir çocuk varken konuşmak pek uygun değil."

Stewie gözlerini Angry Birds'e dikerek mırıldandı. "Daha kötülerini de duydum. İnan bana." "Daha kötüsünü mü?"

Bay Everett bu çocuğu nasıl bir ortama maruz bıraktı? Neden bu kadar zayıftı? Çocuk hizmetlerine rastgele bir ev ziyareti yaptırmalı mıyım?

"Hatırlarsanız, Bayan Charlston, geçen gece size benimle yemeğe çıkmanızı teklif etmişim. Kadınlarla ilgilenmiyor olsaydım bunu neden yapayım ki?"

Sorusunu görmezden geldim. Cinsel yöneliminin ne olduğu ya da bana sorma nedeni önemli değildi.

Dışarı.

İki cevap da ilgimi çekmedi. "Neden tarafsız bir kişiyi bilgilendirmeye ihtiyaç duyduğunuzu anlamıyorum.

İlişki tercihlerinize yabancı değilim Bay Everett, ama sizi temin ederim ki bu hiç umurumda değil."

İlerledim, omzunu omzumla dürttüm, çıkışa doğru dolanırken Sage'in kuyruğunun boğazına çarpmasına izin verdim. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa. İlgilenmem gereken daha acil şeyler var."

Küçük çocuğa baktım. "Güle güle, Çelik Usta. Umarım yeni kıyafetinizi beğenirsiniz."

Geriye dönüp bakmadan, olabildiğince ilkeli ve düzgün bir şekilde yürüdüm, yine de içimdeki kadınsı bir parça kalçalarımın fazladan bir çalım attı. Aslında hiç umursamamam gerekirken, soğuk ve seksi görünmek isteyen bedenim beni rahatsız ediyordu.

Umurumda bile *değildi*.

Birkaç gün önce içkisini kafasına dökmüştüm ve şimdi de o içkisini içerken onu azarlamıştım. parasını *benim* dükkanıma yatırdı.

Oh, pekala.

Tek iyi olduğu şey buydu.

Kar hanesine katkıda bulunmak ve günümün gündeminde bir sıkıntıdan başka bir şey olmamak. "Hadi, Sage. Ofise geri dönelim." Raflar arasında hızlıca ilerlerken

Yemekhane her zamanki düzenli ihtişamına kavuşmuştu. Bölümleri birbirine bağlayan uzun ve geniş yürüyüş yolu beni çağırıyordu; hızımı arttırdım.

Güçlü ve kırılmaz bir şey bileğime dolandı ve beni geriye doğru çekti. Topuklu ayakkabılarıma takılıp düştüm.

Çok sıcak, çok kıvılcımlı, çok *çok* tonlu bir göğse çarptım.

Sage miyavladı, omuzlarımdan kedi zarafetiyle sıçradı ve beni tutma cüretini gösteren kişi beni döndürüp iki sahiplenici elini üst kollarıma yerleştirirken ayaklarının üzerine indi. "Bunu bir daha yapamayacaksın."

Ağzına ve ne kadar yakın olduğuna odaklandım. Tıraş losyonunun nasıl da ağır notalar ve odunsu misk koktuğuna. Parmaklarının pençe gibi içime nasıl girdiğine.

Bana böyle dokunmaya nasıl cüret eder?

Ne cüretle edep sınırlarını aşmış ve beni varlığından bile haberdar olmadığım bir tartışmanın ortasına atmaya hakkı olduğuna inanır?

Kollarımı tuttuğu yerden çekerek ters ters baktım. "Neyi yapamayacaksın?"

"Kaba ol ve git." Bakışları dinamit gibi patladı. "En azından bu sefer sıvılara erişimin yok."

"Eğer yapsaydım, onları nereye dökceğimi biliyorum."

Öfkesi çatırdadı ve görünmez enerji hatları bizi birbirimize bağlayana kadar aramızda manyetik bir alanı ateşledi. Karışık enerji. Yanlış yerleştirilmiş enerji. Ben onu görmeye dayanamazken aynı frekansta kıvılcım çıkarması mümkün olmayan enerji.

"Bunu bana bir daha asla yapmayacaksın."

"Katılıyorum." Mükemmel bir hareketle başımı salladım. "Çünkü seni bir daha asla görmemeyi planlıyorum. Değişiklik olsun diye bir konuda anlaşabildiğimize sevindim."

Çenesini ovuşturarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Restoranda beni bir daha görmek istemediğini söylemiştin ama işte buradayız." Mağazanın etrafına baktı, benim zaten gördüğüm şeyi fark etti - süet ceketler ve tasarım kotlardan oluşan kulelerin gizlediği bir giysi gölü arasında yalnızdık.

Bir adım daha yaklaştı ve beni çalışkan erkekler için sınırlı sayıda üretilen dizüstü bilgisayar çantalarının bulunduğu bir rafa doğru itti. "Beni düşündünüz mü Bayan Charlston? Teklifimi düşündünüz mü?" Alt dudağını yaladı. "Birlikte neler *yapabileceğimizi* düşündünüz mü?"

'Yapmak' kelimesini vurgulama şekli karnımda bir hayal kırıklığı dalgası yarattı. Kızgınlık ve şehvetin o korkunç karışımından doğan hayal kırıklığı. Aynı şehvet hiçbir uyarıda bulunmadan

On dokuzuncu doğum günümün gecesinde. Daha yeni tanıştığım bir adama kendimi neredeyse kaptırmama neden olan aynı şehvet.

O gece dersimi almıştım. Şimdi de unutmayacağım.

Bu ışıpta, dükkânın floresan lambaları yanıp sönerken ve etrafımızdaki kıyafet karmaşası içinde Bay Everett o siyah kapüşonlu adama hiç benzemiyordu. O gece pek çok şeyin yaşandığı karanlık bir geceydi. Hafızam efsanelerle süslemek yerine gerçeğe tutunmak için mücadele etti. İsimsiz'in siyah saçlarının dreadlock buklelerine dönüştüğünü, sakallı olduğunu ve uzun zamandır yıkanması gereken kıyafetleri olduğunu hatırladım. Gözleri şeytan pastası gibi zengin bir kahverengiydi. Dudakları erkeksi ve yakışıklıydı, aksi halde temkinli bir yüze canlılık katıyordu.

Eğer o benim kurtarıcım olsaydı, o zaman Bay Everett mükemmel ihtişamı ve kibirli tavırlarıyla benim düşmanım olurdu.

Aklım başıma geldi ve bu adamla bir kez daha yüzleşmenin verdiği midemdeki ateşi ve kalbimdeki heyecanı bir kenara ittim.

CEO moduna geçtim ve diğer her şeyi kapattım. Cam kadar kırılğan ve parlak bir kahkaha atmaya zorladığımda aramızdaki tıslayan güç kalkanı koptu. "Vay canına, bir egon olduğunu biliyordum ama tüm vücudunu kapladığını bilmiyordum." Fildişi boyalı tırnağımla alt dudağıma dokundum. "Önce hangi soruya cevap vermemi istersin?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Parmaklarımla saydım. "Bir, hayır seni düşünmedim çünkü dikkatimi çeken şeyler radarımda neredeyse hiç yoktun. İki, hayır teklifini düşünmedim çünkü açıkçası o restorandan çıktığım anda seni unutmuştum. Ve üç, kesinlikle birlikte ne *yapabileceğimizi* düşünmedim çünkü bu seni fark ettiğim anlamına gelirdi ki fark etmedim. Sanırım az önce bunu açıklığa kavuşturdum."

Sage gümüş kürklü kıvrak vücudunu ayak bileklerime dolayarak külotlu çorabımda parazit yarattı. Eğildim ve gözlerimi Bay Everett'in kasıklarından uzak tutmaya dikkat ederek onu kucakladım. Bir korsanın omzundaki papağan gibi pozisyonunu sürdürmesine izin vermektense onu bir oyuncak ayı gibi kucağıma aldım.

Onun yakınına ihtiyacım vardı. Onu destek olarak kullanmam gerekiyordu, böylece onu tokatlamadan ya da öpmeden oradan çıkabilir ve bu adamdan uzaklaşabilirdim.

Zihnimin neden kırık dökük şeylerle -ona şiddetle saldırmakla, içimde uyandırdığı açıklanamaz öfkeye teslim olmakla- yanıp tutuştuğunu anlayamıyordum.

Acıyla kaynayan bir durgunlukla beni izleyişi, eğer böyle bir aptallığa boyun eğip bir şey başlatırsam, beni duvara yapıştırıp ellerini eteğime sokarak bitirecek olanın kendisi olacağını söylüyordu.

Ondan hoşlanmadım.

Onu kesinlikle istemedim.

Hem de hiç.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Şimdi kimmiş yalancı Bayan Charlston?" Sanki parfümümü ve gerçeği ciğerlerine çekebilecekmiş gibi havayı kokladı. "Beni düşündünüz ve şu anda ne *yapabileceğimizi* düşünüyorsunuz." Çenesini indirdi, gölgeli gözlerle beni izliyordu. "Sen de öyle değil misin?"

Dişlerimi sıktım ve cevap vermedim. Kibirli bir koklama yeterli olacaktı çünkü onu yeraltı dünyasına lanetlememek ve güvenlik çağırmamak için kendime güvenmiyordum.

Hiç bu kadar iğrenç bir tutkuya kapılmamıştım. Daha yeni tanıştığım birine asla fiziksel zarar vermek istemedim.

Tamamen yanılıyordu.
İyiliğimi kötüye çevirdi.

Git.

Hemen

şimdi.

Ters ters bakarak arkamı döndüm ve yürüyüş yoluna ve özgürlüğe doğru yürüdüm.

Ama işte yine oradaydı, etrafımda dolanıyor ve kendini yörüngeme yerleştiriyordu. Ellerini gri gevşek ceplerine sokarak sırttı. "Bu üç soruya vereceğim cevapları bilmek ister misin?"

Sesi zihnimde dalgalandı ama duruşu basit bir soruyu bir inançsızlık labirentine dönüştürdü.

Hareket edişinde bir şey vardı, elleri ceplerindeki sığınağı arıyordu.

Tanıdıkta.

Yakınıma eğilip aramızda hâlâ uğuldayan enerji hatlarını kopararak merakımı parçaladı. "Bilmek istiyor musun?"

"Hayır."

"Çok kötü." Beni ya yakınlığını kabul etmeye ya da geri adım atmaya zorlayarak öne doğru yürümeye cüret etti.

Bana dokunmasını istemedim, o yüzden geri çekildim. Ve sonra bir adım daha.

Ve bir tane daha.

Gözlerimiz asla açılmazken ve fiziksel bir dokunuş gerçekleşmezken beni geri ve geri zorladı. Yine de bana dokundu. Bakışları, baktığı her saniye tenimi ateşe veriyordu. Omurgam her duruma uygun, her renkte tişörtlerin bulunduğu dolaba yaslanırken karnımın sıkışma şekline lanet ettim.

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Görünüşe göre sana söyleneni yapmaya karşı değilsin." "Ne?" Sage'i o kadar sert sıktım ki bileğimdeki pençelerini keskinleştirdi.

"Seni düz ve sert bir yüzeye yaslamak istedim ve ne biliyorsun... bir yüzeye yaslanmışsın."

Elini kaldırıp dolap sehпасının gümüş direğine dolayınca ağzım kurudu. Beni çevrelemedi ama ağırlığının çoğu koluna binene kadar öne doğru eğildi, vücudu çok yakınımda duruyordu.

Beni bir kaktüs gibi dikenli, bir yağmur ormanı gibi sıcak yaptı. Ve ıslak.

En son ne zaman birinin bedenimi bu şekilde kukla gibi oynattığını hatırlayamıyordum.

Evet, hatırlayabiliyorum.

Ama aynı zamanda bunu yapmak da istemiyordum. Geçmişimdeki o çikolata öpücüğünden tamamen farklı bir adamdan etkilenirken olmazdı. Saçmaydı ama kendimi onu aldatmış gibi hissediyordum; ona yardım etmek için ettiğim yemini çiğniyor, onu bulup kurtarmak için üstlendiğim borcu yırtıp atıyordum.

Sözümü yerine getirmemiştim ve ucuz kimyanın sarhoşluğuyla dudaklarımı yalayarak geçirdiğim her saniye, aramızda olanları ucuzlaştırmıştım.

Nameless'in almasını istediğim aynı zevk dalgası şimdi yeni bir efendi için yalvarıyordu.

Ve ben bu adamı sevmiyorum bile.

Kendimi sevmiyordum.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü kalbim onun egoist bir pislik olduğunu anlamıştı ve bedenim onu şehvet kaşınımı kaşıyacak kadar kabul edilebilir buluyordu.

Bakışları ağzıma düştü. Sesi yumuşak ve ikna ediciydi. "Birincisi, seni düşündüm. Muhtemelen itiraf etmem gerekenden çok daha fazla. Teklifimi kabul etmen için seni zorlamayı düşündüm, böylece en azından kapalı kapılar ardında seni elde edebilirdim. Ve kesinlikle birlikte neler

yapabileceğimizi düşündüm."

Başı aradaki mesafeyi sildi, naneli nefesi dudaklarımın arasından süzüldü ve bir şekilde ciğerlerime yerleşerek beni boğdu. "Duşta, yatakta, hatta ofisimde bile bunu düşündüm." Başı aşağı indi. Burnu kulağımın kabuğuna sürtündü ve kristal küpeyi bozarak usulca çınlamasına neden oldu.

Diğer elini kaldırdı, tek bir parmağı kolumdan aşağıya doğru bir elektrik kordonu çizerek yanıma kayd ve cesurca belimden kalça kemiğime doğru bastırdı. "Sen büyüleyici bir kadınsın Elle Charlston ve baban haklıydı. Sonunda hangi adamla birlikte olursan ol şanslı bir piç olacaksın ama kimsenin şansı olduğunu sanmıyorum."

Bakışlarıma soğuk ve acıyan bir ifadeyle baktı. "Etrafında kilidini açmaktan ve özgür olmaktan korktuğun bir hapisane kapısı var."

Buna hakkı olmadığı halde beni anlamasından *nefret* ediyordum.

Ben bile bu cümleyi çok sık kullanırken onun özgür kelimesini kullanmasından *nefret* ediyordum. Ve onun vücut ısısının benimkini hissettirmesinden ve göğüs uçlarımla acıya doğru gerilmesinden *nefret* ediyordum. Onu uzaklaştırmak için hiçbir kararlılığım yoktu.

Parmak ucu aniden kalça kemiğimden ayrılıp Sage'in kafasına indi. "Kukunu yanında taşıman çok komik. Bu garip bir şekilde bir davet mi?"

Ben sıçradım. "Çek elini kedimin üzerinden."

Parmak ucunu omzumdan bileğime doğru bir kez daha gezdirmeden önce hemen teslimiyetle havaya kaldırdı.

Titrememek ya da yere yığılmamak için her türlü eğitim ve disipline sahip olmak gerekiyordu. Biri beni sevmeyeli ne kadar olmuştu? Hızlı bir baba kucaklaması ya da aferin okşaması dışında bana dokunulmayalı ne kadar olmuştu?

Asla.

İşte bu kadar.

Çünkü İsimsiz bile beni hiç okşamamıştı. Beni tutmuş, öpmüş, okşamıştı ama hiç okşamamıştı. Normallliği bulmak için elimden geleni yaparak gözlerimi sıktım. İçimde hâlâ erimeyen bir buzul gibi duran soğukluğu kavrarken, yersiz özlemimin onu eritememesine seviniyordum.

Ben bundan daha
iyiydim. Ondan daha
iyiydim.

Kolunun dolaba takılı olmadığı bir yere yanaşarak, askıdaki pantolonların olduğu rafın etrafından dolandım ve kendimi hükümete siper ettim. "Bence kendinizi gözünüzde fazla büyütüyorsunuz Bay Everett. Beni düşünüp düşünmemeniz umurumda değil ve duşta kendinize ne yaptığınızı düşünmek de hoşuma gitmiyor."

Bakışlarında kötü niyetli bir parıltıyla sessizce orada dururken daha da cesaretlendim.

Sage kucaklamamdan bıktı ve omuzlarımdaki yerine sürünerek geri döndü. Kollarımı serbest bırakarak, sırtım gergin ve plastik bir gülümsemeyle gururlu ve asil bir şekilde sarkıttım. "Eğer beni alt edebileceğini, dizlerimin bağını çözebileceğini ve seninle çıkmaya zorlayabileceğini düşündüysen, bir kez daha başarısız oldun. Seni bir daha asla görmemeye daha da kararlı olmam bir yana, az önce sandığın kadar gizemli olmadığın anlamına gelen çok önemli iki bilgiyi ele verdin."

"Ah?" Kaşları kalktı, gözlerinin kızgın kömürünün altında gizlenen en zayıf kafa karışıklığı işareti. "Peki bu tam olarak nedir?"

Küçümseyerek sırtıttım. "New York'taki tüm mağazalar arasından Belle Elle'i seçtiniz. Ve şehirde sahip olduğumuz üç zincirden merkez ofisi seçtiniz. Nedenmiş o?
Bana rastlayabileceğini düşündüğün için mi?" Başımı salladım. "Yazık. İtiraf etmeliyim ki, tam da

doğru zaman ve tesadüf bizi bir araya getirmeye karar verdi ama sadece ne söylersen söyle ya da ne yaparsan yap, cevabımın sonsuza kadar hayır olarak kalacağını açıklamama izin vermek için."

"Alışveriş alışkanlıklarımı çözdüğünü düşünerek fazlasıyla gururlandığına göre, devam edelim. Açıkladığım ikinci şey nedir?" Hareket ettikçe rugan ayakkabıları gıcırıyor, bir kez daha ima ettiği kadar rahat olmadığını ima ediyordu.

Onun belirsizliği benim kararlılığımı besledi. Çenemi dik tuttum. "Sadece barda tek gecelik bir ilişki arayan takım elbiseli bir adam olmadığınızı."

"Değil miyim?" Yüzü kapandı. "Nasıl anladın?"

"Çünkü bir oğlun var. Çünkü saçma sapan bir şeye bir servet harcayacak kadar önemsiyorsun çünkü bu gardıroba değil kendine verdiğin değere dayanıyor. Ve çünkü sen ve bu bilinmeyen Larry arasında belli ki bir kalp benzerliği var. Aksi takdirde o çocuk seninle hiçbir şey yapmak istemezdi ama Angry Birds oynamak için isteyerek sana sarıldı."

Duruşu öfkeli bir yırtıcıyı andırıyordu. "Sana verdiğim krediden daha gözlemciymişsin."

"Hayır, normalde bu kadar dikkatliyimdir." Büyücüye giden sarı tuğlalı yolda Dorothy'ymişim gibi özgürlüğe giden yürüyüş yoluna tutundum. "Sadece beni tanımıyorsun."

Cevap veremedenden uzaklaştım.

On Beşinci Bölüm

"BU DAVETİYE SİZE GELDİ." Fleur ertesi gün ofisime pembe ve sarı bir sundress ile geldi ve bir şekilde işe uygunluk ve plaj kıyafeti arasındaki çizgide flört etti.

Dizüstü bilgisayarımın elindeki floklu zarfa baktım, zihnimin bu kesintiye kabul edip insan kaynakları konularından hızla Bay Everett'i düşünmeye koşmasından nefret ediyordum.

İtiraf edemeyeceğim kadar çok kez onu kendimden uzaklaştırmayı başarmıştım. Artık ona beynimde ihtiyacım yoktu. *Neden* beynimde olduğunu bile bilmiyordum.

Aramızda garip bir bağ vardı ama ben bu yemi yutmazdım ve katlanamadığım bir adam tarafından kesinlikle baştan çıkarılmazdım.

"Kimden?" Masama yaklaşırken elimi uzattım ve ağır davetiyeyi beni bekleyen parmaklarıma yerleştirdim.

"Bir iade adresi var. Chloe Mathers, sanırım." "Chloe Mathers mı?"

Bu ismi nereden biliyorum?

Bir anı, uzun zamandır görmezden geldiğim bir hatırayla beni kışkırtıyor, yakalanmak ve çekiştirilmek için yalvarıyordu.

Chloe Mathers...

Fleur gülümsedi ve ben zarfı elimde döndürüp mektup bıçağıyla açarken gitmeye niyeti olmadığını gösterdi.

Kaşlarımı çattım, köşelerinde bronz vurgular olan ve bir buluşmaya davet edildiğime dair standart bir açıklama içeren tek bir kart çıkardım.

Zihnim hatıralara çarptı.

"Oh, hayır," diye inledim. "*Şu* Chloe Mathers."

Fleur ellerini masamın üzerine koydu, yüzünde bir merak ifadesi vardı. "O kim? Ondan hoşlanıyormuşsun gibi görünmüyor."

"Ondan hoşlanmadığımdan değil. Daha çok o benden hoşlanmıyor." Davetiyeyi ters çevirdim, kişisel bir şey görmeye ya da belki de bunu yanlış kişiye gönderdiğine dair bir ipucu bulmaya çalıştım.

"Okuldaki en popüler kızdı. Yılın birkaç ayı boyunca, okul partileri ya da balo zamanı geldiğinde benimle arkadaş olurdu. O ve kendini beğenmiş cadılardan oluşan küçük grubu beni yatıya davet ederdi -gitmek istemezdim ama babam zorla gönderirdi- ve sınıfta benim için yer tutardı. -ki hiçbir zaman oturmadım çünkü sadece işimden kopya çektiler- hepsi beni Belle Elle'e sürüklemek ve onlara elbise ve ayakkabılarda indirim sağlamak içindi."

"Çocuklar çok şımarık olabiliyor."

"Evet." Liseden ne kadar nefret ettiğimi hatırlayarak dalgınca başımı salladım. Fakülte sınıflarında geçirdiğim ve öğretmenlerin gevezeliklerini dinlediğim her saatin nasıl boşa gittiğini, çünkü yaşıtıların aksine eve gidip dışarıda oynayamadığımı ya da hafta sonları tatlı erkek arkadaşlarımla takılamadığımı.

Zil çaldığında David beni aldı ve Belle Elle'e götürdü, orada diğer öğrencilerin yatma saati geçene kadar çalıştım.

Okulda dışlandığım için sildiğimi düşündüğüm belirsizlik ve sinirle başımı kaldırıp baktım. "Sence yanlışlıkla mı gönderdiler? Beni neden davet etsinler ki?"

"Nedir bu?" Fleur davetiyeyi elimden aldı ve detaylarını inceledi. "Üstünde senin adın yazıyor,

yani bir yanlışlık yok."

Yüksek sesle okudu, "Önümüzdeki Cuma günü Palm Politics'te Aziz Hilga'nın Eğitimi'nden kızlarla anılarınızı tazelemeye ve hayatın gelişimini paylaşmaya davetlisiniz. Kendiniz

ve artı bir davetlidir." Burnunu kırıştırdı. "Ugh, onların aşağılayıcı tavırlarını sadece genel bir davetiyeden bile duyabiliyorum."

Boynumdaki kaslara masaj yaparak başımı öne eğdim. "Çok kısa bir süre, değil mi? Bu Cuma mı yoksa gelecek Cuma mı?"

Zarfa bir göz attı, puluna baktı. "Ah oh, bu gece. Bir hafta önce gönderilmişti. Sanırım posta odasında kaybolmuş. Ne de olsa Ding Dong Güzeli Elle'ye gönderilmiş."

Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Tanrım, bana o korkunç lakabı hatırlatma." "Çocuklar çok acımasız," diye mırıldandı Fleur.

Parmaklarımın arasından gelen pembe ışığın çocukluğumu silebileceğini, eşek şakalarını ve yaramaz küçük kızları untabileceğimi düşünerek ellerimi çözmedim.

Fleur masamdaki bazı evrakları düzeltti, bir yığın klasörü üst üste koydu ve birkaç başıboş kalemi paslanmaz çelik tutucuma yerleştirdi. Düzen sağlandığında ve sinirlerim biraz yatıştığında - artık bana zarar veremeyeceklerini hatırlatarak - Belle Elle kulemde olduğumu ve onların Manhattan'da bir yerlerde olduğunu hatırladım, başımı kaldırdım ve derin bir nefes aldım.

Hayatlarımızı yaşıyorduk. Birbirimizden uzakta. Mükemmeldi.

Sadece Fleur "Gitmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diyerek birlikteliğimi mahvetti. "Ne?" Ağzım bir karış açık kaldı. "Hayatta gitmem."

"Yapmak zorundasın. Onlara ne kadar başarılı ve güçlü olduğunu kanıtlamak için değil, kendine kanıtlamak için."

Alay ettim, tutucudan bir kalem aldım ve çılgınca not defterime vurdum. "Böyle bir şey yapmama gerek yok."

Elini kalçasına koydu, kaşlarını kaldırdı ve bana 'evet, doğru' der gibi baktı. Onu görmezden geldim. "Asla olmaz. Asla olmaz." Davetiyeyi kaptım ve parmağımı artı bire sapladım.

"Ayrıca, birlikte gidebileceğim kimse yok. Eğer bana dik durmamı ve kazanmalarına izin vermememi hatırlatacak muhteşem bir erkeğim olsaydı, o zaman *belki*. Ama yok ve büyük olasılıkla erkek arkadaşlarını bir ya da iki halı faresiyle yakalayacaklar. Ve ben hâlâ lisede kedisiyle birlikte olduğum gibi dışlanmış biriyim."

Sage ayak bileğimi dürttü, sevimli küçük dilini huni şekline getirerek esnedi.

"Seni seviyorum Sage, ama 'partiye getirilecek' biri değilsin."

Dün onu omuzlarımda taşıyarak Bay Everett'e kişisel hayatımın ne kadar üzücü ve depresif olduğunu farkında olmadan göstermişim.

Hayır.

Hayatımda zaten yeterince utanç yaşıyordum, bir de bunu eklememeliydim.

Dizüstü bilgisayarımın ekranını yenileyerek tahmin rakamlarını okumak ve onları

sürükleyici bulmak için elimden geleni yaptım. Fleur değişti. "Gerçekten düşünüyorum-"

"Hayır." Gözlerimi hesap çizelgesine diktim. "Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, biraz sessizlik iyi olur, böylece bu işi bitirebilirim."

Burnunu çekti ama döndü ve dramatik bir şekilde kapıya doğru ilerledi. Kapıya ulaştığında öyle hızlı bir dönüş yaptı ki, elbisesi lale gibi parladı. "Biliyor musunuz? Bunun sorumluluğunu ben alıyorum. O fildişi ve karamel dantelli elbiseyi giydin çünkü bunu yapmanı kolaylaştırdım. Bu da aynı türden bir şey. Ondan hoşlanmadığımı biliyorum ama o yakışıklı ve senin arkanı kollayacaktır."

Kalbim buz gibi dondu.

Bay Everett'i arayacak mı?

Onu nereden biliyor? Benim

arkamı kollamayacak.

Beni itecek ve daha fazla korkutacak başka bir yüzey bulacaktır.

Sertleştim. "Hayır, Fleur. Her ne düşünüyorsan. Kes şunu."

"Kendini onların gözlerinde gördüğünde bana teşekkür edeceksin. Ne kadar çok çalıştığın karşısında duydukları hayranlığı ve sınırsız banka hesaplarına duydukları kıskançlığı hissettiğinde. Ve öyle değilmiş gibi davranacaksın, ama erkeğinle flört ettiklerinde ve onun sadece senin için gözleri olduğunu öğrendiklerinde mutlu olacaksın."

Yapacak. Onu

arayacak.

Onu bir daha görmeme isteğimi kasten sabote edecek.

Ona kıskançlıkla tatmin olmaya niyetim olmadığını ya da banka hesabımın neye benzediğini lisedeki hak etmeyen cadılara duyurmak gibi bir arzum olmadığını söyleyemeden gitmişti.

Hayatımı mahvetmek için.

Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

On Altıncı Bölüm

"Yarın asistanımı öldüreceğim."

Range Rover'ın arka koltuğundan indiğimde David kaşlarını kaldırdı. "Beni bilgilendirmen büyük incelik. Uygun avukatların aranmasını sağlayacağım."

Ona acımasız bir gülümseme verdim. "Burada olmak istemiyorum David. Sence-"

Hafif bir gülümsemeyi bastırdı. "Hanımefendi, isterseniz sizi doğruca evinize bırakabilirim. Ama kusura bakmazsanız, çok güzel görünüyorsunuz ve gitmeden önce bir içki içmeden böyle bir güzelliği heba etmek yazık olur."

Gözlerimi kıstım. "Sen bir işgüzarsın. Tıpkı onun gibi."

"Ben öyle bir şey değilim. Aslında, bu gece başarılı olmazsa yarın cinayete yardım edeceğim." Arka kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna doğru yöneldi ve beni ejderhanın oyun alanına girmek üzere kaldırımda terk edilmiş halde bıraktı. "Beni gönüllü bir suç ortağı olarak kabul et. Şimdi git ve eğlen, gitmeye hazır olduğunda da beni ara."

Duygularım somurtkanlık ve hayal kırıklığıyla doluydu. Ona *artık* hazır olduğumu söyleyebilirdim. Ama ben dört yaşında bir çocuk değildim ve o haklıydı. Bir saniye bile içeri girmemek büyük bir kayıp olurdu -özellikle de Fleur'un giysi bakımlarından sonra.

Onayladığımdan değil.

Seçtiği elbise şimdiye kadar giydiğim en cüretkâr, en riskli şeydi. Bir kokteyl buluşması için, ayak bileklerimin etrafından dolanan ve bir bacağımı uyluğumun ortasına kadar ayıran kırmızı-altın rengi ipek bir elbiseyle aşırıya kaçmıştı. Arkası yok gibiydi, sadece kıcımlı örtecek kadar yüksekti ama omurgamı açıkta bırakıyordu, önü ise büzgülü bir büzgüyle boğazıma kadar iniyordu.

Hatta benim için saçımı yapacak kadar ileri gitmişti. Balık sırtı örmüştü, böylece sol omzumun üzerine oturuyor ve çıplak sırtımı sergiliyordu.

Saçım ve makyajımla uğraştığı süre boyunca, kovulduğunu ve başka bir iş aramaya başlamasını mırıldandım.

Ama bana bitmiş ürünü gösterip beni arabaya bindirdiğinde ve randevumun benimle orada buluşacağını söylediğinde, iş arkadaşlarım ya da babam ve Steve dışındaki insanlarla dışarıda bir gece geçireceğim için içimde bir parça (minicik bir parça) heyecan olduğunu itiraf etmeliyim.

Dürüst olmak gerekirse, Bay Everett'e eziyet ederken ve onunla sözlü münakaşaya girerken nasıl görünüyorsam öyle bir akşam geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Onun orada bulunup dikkatleri üzerimden çekerek beni edepsiz okul kızlarından uzaklaştıracağı düşüncesi, isteksiz ayaklarımı, buluşmamız için küçük bir bölümün ayrıldığı gece kulübüne götürdü.

Palmiye Politikası, tropik yapraklar ile bir mahkemenin dekorunun garip bir karışımıydı. Biri özgürlük ve güneş ışığı. Diğer hapishane ve gölge. Bar, yargıcın oturduğu podyumdu ve etrafa serpiştirilmiş kabinler, ahşap ve flaş ışıklı bir mahkeme salonunda mini bir vahaydı.

Tüylerim diken diken oldu - kısmen soğuktan, kısmen de bu kadınlarla tekrar karşılaşmaktan duyduğum endişeden - özellikle de böyle bir yerde. Neden teması ya da mesajı olmayan basit bir bar olamıyordu?

Mahkemeler ve polisle ilgili her şeyden nefret ediyordum; İsimsiz'i düşündükçe suçluluk duygum daha da artıyordu.

Denedim. Başarısız oldum. Pes etmemiştim ama sorularıma cevap verme nezaketini gösteren polis memurlarıyla her hafta yaptığım telefon görüşmelerinden bile bir sonuç alamamıştım.

Canlı rüyalardan hoşlanan şanslı bir uykucu olsaydım, onun sadece hayal gücü büyüsyüyle

birbirine bağlanmış ve ergenlik çağındaki gençlerin parlak hale getirdiği fanteziler ve kahramanlıklardan oluştuğu sonucuna varabilirdim.

bağlılık.

Ama gerçek olmalıydı.

Ensemdeki safir yıldızımın koparıldığı yerde hâlâ silik bir yara izi vardı ve hâlâ onun rüya arkadaşlığında uyuyacak kadar kutsanmış olduğumda dudaklarımdaki çikolatanın silik baştan çıkarıcılığına katlanıyordum.

Partililerden oluşan havuzda dururken, daha fazlasını yapacağıma dair verdiğim sözü ikiye katladım. Bedeli ne olursa olsun onu bulacaktım.

Yarından itibaren.

Ya da bu gece erken çıkabilirsem.

Elinde bir kadeh şampanya ve bir cin tonikle Greg kalabalığın arasından belirdiğinde, alaycı yargıçlar ve parıldayan hapishane parmaklıkları tarafından izlenmekten duyduğum küçük rahatsızlık büyük bir sıkıntıya dönüştü.

Kalbim anında bir uçuşumdan aşağı kızakla kaydı ve inkâr içinde uçuşumun kenarından fırladı.

Tanrım, çok aptalım.

Elbette, Fleur Bay Everett'i davet etmemiştii.

Onu tekrar gördüğümü kimse bilmiyordu ve Ağlayan Söğüt'te ne olduğunu sadece babam biliyordu.

Onun varlığından bile haberi yok, nasıl olur da onu randevuma davet edeceğini düşünebilirim? Ben bir aptalım.

Bay Everett'in beni dışarı çıkarma teklifini reddederken gösterdiğim soğukluğu mahvetmemiştii. Ama beni korkunç bir geceye katlanmaya mahkûm etmişti.

Şaka olmayacaktı. Seksi

kelebekler olmayacak.

Greg'i, babamı ya da Steve'i incitmemek ve Pazartesi günü pişmanlık ya da üzüntü duymadan herkesin gözünün içine bakabilmek için profesyonelliğimi korumaktan başka bir şey yapmadım.

Herkesin istediğine boyun eğersem hayatımın çok daha basit olacağı önemli değildi. Ama kalbim inatçıydı ve Greg'i romantik bulmuyordu.

"Selam, Elle." Greg bana şampanyayı uzattı.

Şampanya bile sevmezdim. Beni iddia ettiği kadar önemsiyor olsaydı, babalarımızla katlandığımız tüm o zoraki yemeklerden bunu hatırlaması gerekirdi.

Gece aniden bin kat daha kötü görünmeye başladı.

Toplantı odasında bir sürtük olabilirdim ama kaba değildim ve Greg sırf Fleur onu aradığı için burada benimle birlikte olma planlarını bir kenara bırakmıştı.

Ben olsam kötü davranmazdım.

Ama ben de fazla nazik davranmazdım.

"Merhaba Greg." Yüzümü buruşturduğumu gizleyerek soğuk baloncukları yudumladım.

"Benimle gelmen çok hoş. Umarım Fleur gecenizi bölmemiştir."

Sırıttı, bir elini koyu sarı saçlarında gezdirirken aşırı beyaz dişleri yukarıda parıldayan flaş ışığını yakaladı. "Hiç de değil. Aradığında şansına inanmadım. Sonunda sadece ikimizin olduğu bir gece." Göz kırparak eğildi. "Şaperonlardan uzakta."

Gülümsemeye zorlayarak hoşnutsuzluğumu gizledim. "Aynen öyle."

Yanıma yerleşti ve izin istemeden kolunu belime doladı. Çıplak ön kolunun sıcaklığı omurgamı karıncalandırdı ve bu iyi bir şey değildi. Buraya beyaz bir tişört ve siyah bir kot pantolon giyerek gelmişti. Elbette yakışıklı görünüyordu - yakışıklı bir adamdı - ama giydiğim elbiseyle ve Fleur'un beni şerefliendirdiği kıyafetlerle kıyaslandığında, gülünç derecede abartılı giyinmiş gibi

görünyordum.

Kalbim uçurumdan daha da aşağıya düştü ve aşağıdaki acımasız araziye sıçradı.

Bu gece felaketten yok oluşa kaymıştı. Hepsi yarı resmi kıyafetler içindeyken ben balo kraliçesi gibi giyinmiş olsaydım Chloe bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Yine de fark eder mi?

Beynim olgun davranmaya ve büyük resmi görmeye çalıştı. Greg'in takım elbise giymemesi ölüm kalım meselesi değildi. Ben fazla giyinmiş olabilirdim ve Chloe de hatırladığım inek olabilirdi; bunların hiçbirisi yarınım için bir fark yaratmıyordu. Ben yine ben olacaktım. Dün olduğum kadar güvende ve mutlu olacaktım.

Cesur ol, Elle.

Ve sonra onurlu bir şekilde ayrılın.

Omuzlarımı dikleştirerek Greg'in kucağından çıktım ama yüzünün düşmesine fırsat vermeden kolumu onunkine doladım.

Teşekkür etmek için pazusunu sıkarak, "Hadi gidip kaynaşalım, olur mu?" dedim.

* * * * *

İki saat dayandım.

Artık ben olmadığım ama benim *daha iyi* bir versiyonum olduğum iki saat. Noelle geride kalmıştı ve Elle, yaşının iki katı erkeklerle uğraşırken kullandığı teknikleri, uzun zamandır unuttuğu kızlarla sıradan konuşmalar yapmak için kullandı.

Melanie'yle tuvalet eğitimi sohbetleri ve bir yaşındaki Facebook fotoğraflarına sahte ooh ve ahhing vardı. Frankie ile biyoloji dersini anımsıyor, öğretmenimiz Bay Bruston hakkında aynı şeyleri hissediyormuşum gibi davranıyor ve bıyığının ne kadar seksi olduğunu anlatıyordum.

Evet, hiç de değil.

Maria ve Sara'dan yaz kampında Rollo Smith'le kimin çıkması gerektiğine dair iğneleyici sözler ve Chloe'yle gece geç saatlerde alışveriş yapmamız ve babam kadın giyim bölümünde uyumamıza izin verdiğinde Belle Elle'de isyan çıkarmamızla ilgili gerekli hatıralar vardı.

Bana sadece iki kez Ding Dong Bell Elle dedi. Ama her biri böğrümüne saplanan bir bıçak gibiydi.

Belli etmedim.

Kırılگانlığını ima etmedim ya da gardımı düşürmedim.

Greg'in bunun benim için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece lakabıma güldü ve bana istemediğim kadar şampanya ısmarladı.

Her konuşmaya varımı yoğunluğumu koydum. Gülümsedim, başımı salladım ve dinledim. Sahte sırıtışlardan yanaklarım acıdı, ayakta durmaktan ayaklarım ağrıdı ve açıkta kalan sırtım her şeye karşı ekstra hassaslaştı. İnsanlar arkamda hareket ettikçe cildim küçük cereyanlarla karıncalanıyor, insanlar yakınımda durdukça sıcak lekeler oluşuyor ve hatta insanların bana baktığını, gözleri parmaklara dönüşüp beni okşadıkça kürek kemiklerimde kaşınan noktalar olduğunu hissediyordum.

Buradaki on altı kişi arasında -sekiz kadın ve sekiz erkek- Greg ve ben kendimize aittik. Elbisem en gösterişlisi olarak başlamıştı, ama daha fazla insan geldikçe, sonunda Fleur'un ne yaptığını bildiğini kabul ederek bir dizi şifon ve dantele yerleştirdim.

Elbise gücümü elimden almadı. Bana güç *verdi*. Ve ilk kez Belle Elle dışında kendi öz değerime inandım. Başımı dik tutabileceğime ve yargılanmaktan ya da yanlış yapmaktan korkmayacağıma. Kendim olduğuma ve ailemin yarattığı holdingin bir dişlisi olmaya. Benim dünyam da diğerleri

kadar iyiydi, hatta daha iyiydi.

Bunun verdiği rahatlamayla Greg'in sinirlerimi bozduğunu unuttum ve onun şefkatli dokunuşlarına sırtımı dönmedim. Odanın ısınmasına ve tenimin köpüklü bir sıcaklıkla parlamasına rağmen üç kadeh şampanya daha kabul ettim.

İkinci saate geldiğimde, mesanem alabileceği tüm alkolü almıştı ve tuvaleti bulmak için kendimi dışarı attım.

Greg yanağıma bir öpücük kondurdu -içki her şeyi çok daha kabul edilebilir kıldığı için silmedim- ve kulübün içinde ilerlemek üzere kapalı alandan ayrıldım.

Saatin akşam on civarında olduğunu tahmin ediyordum ama şimdiden ortalık cesetlerle dolmuş ve güzel bir gece geçirileceğinin havası esiyordu.

Banyoyu buldum, içeri girdim ve boy aynasındaki yansımamla yüz yüze geldiğimde çarparak durdum.

Bu kadın da kim?

Saç örgüsü biraz dağınıktı, bukleleri yüzünün etrafında serbest ve yumuşaktı. Dudakları, soluk pembe ruj kalıntılarıyla şampanya damlacıklarını yalamaktan şişmişti. Dumanlı gözleri, gerçek olamayacak kadar doygun ve mutlu görünen maviyi çevreliyordu.

Gevşek görünüyordum.

Uzuvlarım ayıkken hiç sahip olmadığım bir rahatlamayla hareket ediyordu. Hareketlerim daha az sarsıntılı ve sakin.

Çakırkeyif olmak sana yakışıyor.

Gözlerimi devirdim, oda sallanırken biraz sola kaydım.

Çakırkeyif olmak yeni bir deneyimdi ve sık sık yapmadığım bir şeydi. Sahte cesaret ve sarhoş edici kabadayılık, dikkatli kurallarımı alt üst edebilirdi.

Greg birden o kadar da sinir bozucu görünmemeye başladı. Chloe o kadar da kötü bir kız değildi. Ve yarın işe gitme düşüncesi, baslı bir melodinin ritmi kemiklerime işlediği sürece yerine getirmeye hiç niyetim olmayan bir görevdi.

Partiye geri dönmek isteyerek hızlıca yapmak için orada olduğum şeyi yaptım ve ellerimi yıkadım. Parmaklarımı kâğıt havluda kuruladıktan sonra kalan nemi aşırı ısınmış tenimi serinletmek için kollarımın üzerinde gezdirdim.

Bu kulübe üşüyerek gelmişim ve şimdi yanıyordum.

Başka bir şey de yanıyordu.

Normalde sadece birkaç seçkin erkeğin etrafında canlanan bir şey. Göğüslerim ağırlaşmıştı ve karnımın derinliklerinde bir çekiştirme hissi bir içki daha istiyordu - bir kez olsun kendimi bırakmak için. Savaşmayı bırakıp Greg'in beni öpmesine izin vermek istiyordum çünkü etrafımda ne olduğumu ve kim olmam gerektiğini bilen tek erkek oydu. O da aynı ortamda yetişmişti.

Peki beni çoğu zaman kızdıran ve beni değil de sadece mirasımı önemsiyormuş gibi görünen neydi? O bir erkekti. Ben bir kadındım. Küçük sorunumla ilgili bir şeyler yapmanın ve artık el değmemiş bir bakire değil, nasıl cinsel bir yaratık olacağımı bulmanın zamanı gelmişti.

Banyodan çıkarken bir amaç uğruna yürüdüm, yabancılara sürtündüm ve kişisel alanım olmadığı için hayıflanmak yerine bir kez olsun bundan zevk aldım. İleride Greg güldü ve Chloe'nin beline dokunarak kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi. Grubun geri kalanı ikişerli ve dörderli gruplar halinde sohbet ediyor ve içki içiyordu.

O insanları

tanıyordum. Bir

hayatım vardı.

Onlarla birlikte partiye davet
edildim. Ne de olsa özgürdüm.

Ancak, sahip olduğumu düşündüğüm özgürlük, bir adamın kolunun belime dolanarak beni geri
çekmesiyle sarsılarak durdu. Şampanyanın verdiği rehavetle adamın kucağına doğru düzgünce
katlandım.

Kavga.

Dudakları kulağıma indi. "Dün tesadüfse, bugün de kader olmalı." Donup kaldım.

Elleri göğüs kafesimde dolaşırken, ona verilmeyen özgürlükleri kullanırken, yumuşak ipeği yasadışı olması gereken şekillerde tenime sürterken, yaşadığım her ne varsa üç katına çıktı.

"Merhaba, Elle." Dudakları kulağımdan boğazıma doğru ilerledi ve daha iyi erişebilmek için örgümü dürttü. Titredim.

Vücudum eridi - ondan değil, şampanyadan. Şampanya olmalıydı. Onun olmasına izin veremezdim.

Nefesimi içime çekerek kendimi onun kucağından kurtardım ve yüzünü ona döndüm. O da aynı şekilde muhteşemdi. Aynı ukala. Aynı derecede tehlikeli.

"Beni takip mi ediyorsun?"

Bay Everett sırtıttı. "Buna cesaret edemezdim."

Üzerinde gri bir takım elbise vardı, ceketinin ve beyaz gömleğinin manşetleri kollarının yarısına kadar uzanıyordu. Kollarının ne kadar kaslı olduğunu göz önünde bulundurarak bu kadar yüksekte durmayı nasıl başarmıştı, bilmiyordum. Flaş ışığı saçlarını süslüyor, önce açık sonra koyu, açık sonra koyu görünmesini sağlıyordu. Doğru ve yanlışın yin ve yang'ı, onu sonsuza dek sinir bozucu yapan kusurların bir anlık görüntüsü.

"Sonuçta, evren sizi yoluma çıkarmaya devam ederken neden zamanımı boşa harcayayım ki?"

Bakışları dudaklarıma kilitlendiğinde ağzım sulandı. Gözlerini her ateşli kadının anlayabileceği siyah bir açgözlülük dolduruyordu -bakire ya da karışık.

"Bunun evren olduğuna inanmıyorum." Gözlerimi kırıştırdım, kendimi akıl sağlığıma tırnaklarımla sıkıca tutunmaya zorladım. "Bence bu senin oynadığın bir tür oyun."

Çenesini indirdi ve göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştı. Meme uçlarım utanç verici bir şekilde sertleşti. Sütyen giymediğim için verdiğim tepki altın rengi elbisemden bile fark ediliyordu.

Alt dudağını yaladı, bakışları önce göğüslerime sonra tekrar ağzıma kaydı. "Eğer bir oyun oynuyor olsaydım, kuralları öğrenecek kadar ilginı çeker miydi?"

"Asla."

Dudakları gülümsedi ama yüzü zehirliydi. "Küçük yalancı."

Elini kaldırdı ve asi bir bukleyi kulağımanın arkasına sıkıştırdı. Parmakları taktığım elmas avize küpeleri yakaladı ve hafifçe çekiştirdi. "Sanırım benimle oynamaya hazırsın, sadece bunu kabul etmek istemiyorsun." Başını eğdi ve kulağıma doğru nefes aldı. "Sabırlı davrandım ama babana söylediklerimde ciddiymdim. Sana bir şeyler yaptırabilirim, Elle. Yapmak istediğin şeyleri. Yapmak istediğim şeyleri. Dizlerinin üzerine çöküp bana sesleneceğini söylemen özellikle hoşuma gitti, neydi o? "Efendim mi?"

Geri çekildim ama parmakları küpemi tuttuğu için hızlı ya da uzağa hareket etmeye cesaret edemedim. Öne doğru eğildi. Dili lobumu bir kez yaladı.

Dilinden karnıma doğru bir şimşek çaktı. Bir çatlak. Bir yarık. İhtiyacım olan, doldurmam gereken derin bir kavernöz ağrı.

"Bir randevu," diye mırıldandı. "Tek istediğim bu."

Şampanya daha güçlü bir alkole dönüştü. Gerçekten dört bardak içmiş miydim? On iki gibi geldi.

Havada yüzdüm. Ateşin içinde yalpaladım. Elleri kalçalarıma kenetlenip beni içine çekerken sallanıyordum. Etrafımız insanlarla çevriliydi ama küçük evrenimizde yapayalnızdık, ereksiyonunu karnıma doğru salladı, kanımda azgınlaşan aynı öfkeli arzuyla dişlerini gıcırdattı.

Oda dönüyordu. Kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yaptım.

"Senden hoşlanmıyorum bile." "Ben de senden hoşlanmıyorum."

"O zaman-" Yanağımı öperken beni şok etti, sonra da bu tatlılığı kötü bir ısıklıkla ödüllendirdi.

"Sonra ne olacak?" diye alay etti. "Bitir, Elle."

Başım galaksiden daha ağırdı. "O zaman... bırak gideyim."

"Yapamam." Dilinin ucu dişlerindeki acı hissini yatıştırdı.

Yapamaz mısın?

Zihnim şurubun içinde kürek çekiyordu.

Sen neden yapamıyorsun? Karşılıklı sevgi, tutkuların kilidini açmanın ilk anahtarı değil midir?

Parmakları boğazıma dolandı, tehdit doluydu, tehlikeyle doluydu. "Birbirimizi sevmek önemli

değil." Parmakları tenime daha sıkı gömüldü. "Önemli olan senin bu konuda nasıl hissettiğin."

Etrafına bakındı, ne kadar halka açık olduğumuzu değerlendirdi, sonra eli aramıza girdi ve

bacaklarımın arasını kavradı.

Dünya durma noktasına geldi.

Artık müzik yoktu. Artık kulüp yok.

O kadar kalın bir çamurun içindeydim ki hareket edemiyordum. Tek kurtuluş yolum bu piçti ve

beni boğan da oydu.

İçimdeki her şey sıkıştı, sonra gerildi ve binlerce çığlık atan '*daha*' ile çoğaldı. "Bana durmamı

söyle, duracağım. Elimi çekmemi söyle, elimi çekeyim." Parmakları üzerimde tüylendi, avucunu

klitorisime doğru salladı; parmakları sıkı dantel korumanın üzerine bastırıyor

Ben. "Ama eğer bana bu konuda sorun olmadığını söylersen, devam etmemi söylersen, o zaman

benimle oynarsın.

Kurallar. Her anlamda benim olacaksın."

Parmakları daha da sertleşirken ürperdim. Bırakın kalabalık bir barı, daha önce hiç bu şekilde

dokunulmamıştım.

"Bilmiyorum." Kelimeleri oluşturmak dünyadaki en zor şeydi. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Sana yardım edeceğim." Eli kayboldu. Bileğimi kavradığı gibi vücudu benimkinden ayrıldı ve

beni tuvaletlerin karanlık koridoruna sürükledi. Erkekler ve kadınlar tuvaletlerinin önünden geçerken

beni duvara yasladı ve sertçe bastırdı.

Kapana kısıldığım anda tüm ağırlığını üzerime verdi, bacağımı kavradı ve kalçasının üzerine

kaldırdı.

Ereksiyonunu tekrar sallayıp, sadece birkaç saniye önce elinin olduğu yere doğru bastırdığında

nefesim kesildi. "Oh-"

"Bu tek kelime." Yüzü kuzguni bir arzuyla parladı. "Birkaç kelime daha söyle. Benimle

oynamayı kabul et." Ağzı boğazıma yapışıp öpüşürken başım geriye doğru yuvarlanıp kopmak

istedi,

ısırmak, emmek. Daha fazla düşünce, yapılması ve yapılmaması gerekenler olmasın istiyordum.

Bunun neden yanlış olduğunu ve her şeyi unutmadan önce buna bir son vermem gerektiğini

düşünmek istemiyordum.

Ellerim otomatik olarak saçlarına gitti, yumuşaklığını çekiştirdi, parmaklarımı kalın, sağlıklı

tellerinin arasından geçirdi. Onun enfes hissi beni o andan uzaklaştırdı. Bir an için bukleli bukleler ve

çikolata bekliyordum. Yumuşak sakallar ve acil ay ışığı.

Vücudum şişti ama kalbim büzüştü.

Bay Everett İsimsiz değildi. Yine de beni bu şekilde öpen ve dokunan ikinci erkekti - hak edip

etmediğini bilmediğim bir övgü.

"Bekle, ne istediğini bilmiyorum."

Boynuma doğru kıkırdadı. "Bunun çok açık olduğunu sanıyordum." Ayağa kalktı, baskısıyla beni

duvara çarparken ayakkabıları parke zeminde biraz gıcırdadı. "Seni becermek istiyorum, Elle."

İçim bu acımasızlıkla doldu taşı. Dudaklarım tiksintiyle kıvrılırken bile kulaklarım daha fazlası için çınlıyordu. "Seni almak, sana sahip olmak, seni kontrol etmek istiyorum." Sesi vahşilik sınırındaydı. "Yalan söylemeyeceğim. I

biriyle çıkmak istediğimi söyleyebilir ve sana aşıkmiş gibi davranabilirdim. Ama yapmayacağım."

Konuşmak bana insan olduğumu, hayvan olmadığımı hatırlattı. Kelimelere yapıştım. "Yani... sadece seks mi istiyorsun?"

"Benim istediğim seni öpmek." Başını kaldırdı, dudakları boğazımı emmekten parlıyordu. "Bunu yapmama izin ver, gerisine sonra karar verirsin."

Beni hipnotize etti. Beni bozdu.

Hızlı nefes aldım.

Bir anlık cevabı gördü - geri çekebilmeyi dilediğim bir cevap - ve ağzı benimkinin üzerine indi.

Dudakları yumuşak ama emrediciydi, iffetimi yırtıyor, dilini dişlerimin arasından geçiriyordu.

Bir öpücüğü alıp başka bir şeye dönüştürürken inledim. Suyu, ateşe, ısıya ve soğuğa dönüştürdü. Beni duvardan yukarı kaldırdı, zemin artık yoktu, sadece hava vardı. Kalçalarını benimkilere dayayarak beni tuttu ve bedenlerimizi birbirine yaktı.

Ve sonra, her şey bitti.

Keskin, tatlı, ani... tamamen ruh yıkıcı. "Evet de."

"Evet?"

"Sana sahip olmama izin vermeye evet." Sesi kabarmıştı. "Evet dersen benim olursun ve bundan sonra ne olacaksa benim seçimim, senin değil. Bana hesap vereceksin. Ne istersem yaparım. Bazen benden nefret edeceksin. Diğer zamanlarda, müdahalem için minnettar olacaksın. Çoğu zaman da muhtemelen beni öldürmek isteyeceksin."

Beni tekrar öptü. "Ama sana söz verebilirim, eğer evet dersen, seni iyi hissettireceğim. Aradığın şeyi sana vereceğim. Seni özgür kılacağım."

Belagat akışı onun sert çekiciliğine uyuyordu. Güzeldi. Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki içinde saklı çirkinliği maskeliyordu. Bu bana güzellikten daha derin şeylerin de aranması gerektiğini unutturdu. Onda olmayan şeyler.

O koridorda, onun kollarında, umurumda değildi. Umurumda olmamasından nefret ediyordum.

Ama gerçek buydu.

Beni sığlaştırdı.

"Elle?" Bir ses hızlı nefes alışımızı ve ağrıyan bedenlerimizi böldü.

Bay Everett anında topuklarının üzerine düşmeme izin verdi, geri çekildi ve blazer ceketini pantolonundaki bariz ereksiyonun üzerine kurnazca yerleştirdi. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, vaatlerle ve tehditkâr bir gözdağıyla doluydu.

Yutkundum, omzunun üzerinden her ne olduysa yarıda kesen adama baktım.

Greg.

Saçımı düzelterek öne doğru adım attım.

Bay Everett benimle birlikte ritme girdi, sessiz bir koruyucu ve saldırgan gibi kollarını kavuşturdu.

Greg ona ters ters baktı. "Sen de kimsin be?"

Bay Everett hınzır bir sırıtışla bana baktı. O sırıtış, kurduğu her cümleye eşlik ediyordu. Her emir ve açıklama. O beni istedi. Ben onu istedim. Benden hoşlanmadı. Ben de ondan

hoşlanmadım.

Nefret çılgınlığına dönüştü.

Tehlike için mükemmel bir ilaç.

Everett'in dudakları kıpırdadı; sesi sarhoşluktan şampanyadan daha betardı. "Ben kimim, Elle?"

Kanım onun başlattığı şeyi bitirmek için titriyordu. Beynim ondan nefret ederken onu

istediğim gerçeğini atlamak için kısa devre yaptı. Bir öpücükle bile dengemi bu kadar

bozabiliyorsa, yatakta bana neler yapabilirdi?

Beni sığ olduğu kadar bencil de yapmıştı.

Ama onunla yatamam.

Yapabilir miyim?

Ondan hoşlanmadım. Ona güvenmiyordum. Ona aşık olabileceğime kesinlikle inanmıyordum.

Ne olmuş yani?

Karşılıksız seks yapabilecek yaştasın.

Bir yerlerde kalbi olduğunu kanıtladı. Bir oğlu var.

Onun. Var. Oğlu.

Karısı, bavulu ve çözmeyi umamayacağım daha pek çok gizemi olabilirdi. Şehvani açgözlülük

asla bu tür yasalara üstün gelemez.

Ellerimi kıvrarak beni sersemleten coşkuyu üzerimden attım.

İstedğim, ihtiyaç duyduğum, arzuladığım önemli değildi. Asla olmayacaktı... eğer o başkasıyla olsaydı.

Ama olmayabilir de.

Diğer her şeyi görmezden gelip bekarsa onu kullanacağını mı söylüyorsun?

Sinirlerim bin katına çıktı.

Cevap vermeyince, Bay Everett beni yönlendirdi. "Arkadaşına cevap ver. Ona benim senin için

kim olduğumu söyle." Gözlerini kısmıştı. "Oynuyor muyuz yoksa çekip gideyim mi?"

Cinsel sis ve tatminsiz sefaletle dolu böylesine masum bir soru.

Parmaklarım elbiseme uzandı, rahatlamak ve cevaplar bulmak için elbisemin

kumaşını okşadı. "Neler oluyor Elle?" Greg öne doğru yürüdü.

Şampanyanın bana ona tahammül edebileceğimi düşündürdüğüne inanamıyordum. Bay Everett

tarafından öpüldükten sonra aynı şeyi Greg'le yapma fikrini aklımın ucundan bile geçiremezdim.

Bu, en muhteşem gün batımını gördükten sonra hayatımın geri kalanını sisin içinde geçirmem

gerektiğinin söylenmesi gibi bir şey olurdu.

"Bir saniye Greg." Elimi kaldırdım, cinselliğimin etrafındaki kilitleri ve zincirleri test ettim, baskı

altında titriyorlardı. "Bir soruya cevap verin Bay Everett. Sonra ben size bir cevap vereceğim."

"Peki." Yakışıklı yüzünü sinsi bir sırıtiş süslüyordu. "Ama cevabınız evet olursa, bana son kez

Bay Everett diyeceğinizden emin olabilirsiniz."

"Oh?"

Kulağıma fısıldamak için eğilirken muzaffer bir edayla Greg'e baktı. "Dilimi içine soktuğumda

adımı haykıracaksın. Seni tekrar tekrar boşaltırken adımı haykıracaksın."

Tökezledim.

Eli dirseğimi kavradı, nefesinde alçak bir kıkırdama vardı. "Bu isim Penn. Buna alışsan iyi olur,

tabii cevabın umduğum gibi olursa."

"Elle, hasta mısın?" Greg öne çıktı, gözleri Bay Everett'i... *yani Penn'i* öldürmeye çalışıyordu.

Kızarmış ve midem bulanmış bir halde elimi sallayarak onu uzaklaştırdım, çıplaklığın ve kirli

seksin zihnime üşüşmesinden sonra başka bir adam tarafından kuşatılmaktan tamamen ürkmüştüm.

"Evet, iyiyim." Greg'i görmezden gelerek ve tüm dikkatimi Penn'e vererek, "Sorum şu ki,

çocuğunuzun annesiyle birlikte misiniz?" diye sordum.

Penn cevap vermedi.

"Ne?" Greg'in gözleri büyüdü. "Beni bir gece kulübü koridorunda bu pislikle aldatmakla kalmıyorsun, bir de aileni mi aldatıyor?" Ellerini havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına Elle, bundan daha iyi olduğunu sanıyordum. Baban bundan daha iyi olduğuna inanıyor. *Benim* babam da senin bundan daha iyi olduğuna inanıyor."

Yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen sesindeki iğrençlikten nefret ederek hırladım. En azından henüz. Beni tanıyanlar bana böyle bakacaksa, Penn'in sunduğu sapıkça zevklerle hiçbir ilgim olsun istemezdim.

Ama sanki Penn bunu biliyor gibiydi.

Beni kendine yaklaştırdı ve ben gözlerimi Greg'e kilitlemişken kulağıma tekrar fısıldadı. "Soruna cevap vereceğim ama az önce düşündüğün diğer soruya da cevap vereceğim. Birincisi, ben evli değilim ve hiç olmadım. Ben de senin kadar bekârim. Ben de senin kadar kısıtlanmış durumdayım. Bilmen gereken tek şey bu. İkincisi, insanların seni yargılayacağını düşünmekte haklısın. İçine girdiğim an, insanlar bunu bilecek. Farklı olacaksın. Buna engel olamayacaksın. Dedikodular başlayacak. Arkadaşların değişecek. Gelecekteki aşkların senden nefret edecek."

Sertleştim ama beni daha yakına çekti. "Ama bu söylentilere tek başına maruz kalmana izin vermeyeceğim. Bana evet derssen kontrolü ele alırım. Herhangi bir karar vermek ya da yaptıklarımızın sorumluluğunu almak zorunda kalmayacaksın. Hepsi benim üzerimde olacak." Dili, balık sırtı örgüm sayesinde Greg'den gizlenen kulağımın kabuğunda gezindi. "Bana o kelimeyi söyle Elle, sana tam olarak ne demek istediğimi göstereyim."

Kavşakta durmuş, Greg'e ve babamın istediği geleceğe -Belle Elle'i benim gibi tanıyan ve işin yürütülmesine yardımcı olacak bir adamla yan yana durduğum geleceğe- bakarken, bir yabancı beni tuttu ve aletini kalçama bastırdı, açıkça onun olmayan bir şeyi talep etti.

Biri uzun vadeli bir seçimdi. Diğeri ise kısa vadeli bir macera.

Hayatımda yeterince uzun süreli bağılıklar yaşamıştım. Farklı olmak istedim. Bir ya da iki dedikodu istedim çünkü bu ilginç olduğum ve tahmin edilebilir olmadığım anlamına gelecekti.

Greg kararımı gülünç derecede kolaylaştırdı.

Öne çıktı ve diğer dirseğimden tutarak beni Penn'den uzaklaştırdı. "Elle, az önce bu piçle her ne yaptıysan görmezden gelmeye hazırım. Sen sarhoşsun. Sana o şampanyayı asla vermemeliydim, biliyorum. Seni ait olduğun yere, evine götürmeme izin ver."

Home.

Artık evde olmak istemiyordum.

Kaybolmak, çılgın ve vahşi olmak istedim.

Kolumu onun elinden çektim. "Özür dilerim Greg. Ama sana söylemeliydim." "Neyi söylemeliydin?"

Gözlerimi Penn'inkilere kilitleyerek, "Evet. Cevabım evet," diye fısıldadım. Biraz daha yüksek sesle, "Ama bu senden hoşlandığım anlamına gelmez," diye ekledim.

"Bu senden hoşlandığım anlamına da gelmiyor." Penn krema ve keskinlik dolu bir gülümsemeyle sakince kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine yaklaştırdı.

Birlikte Greg'le yüzleştik.

Penn'den ne yapmasını beklediğimi bilmiyordum ama sorumluluk sırası ondaydı. Dünyamın her alanında dakika bazında kontrol bendeydi. Eğer bu kontrolü birkaç alanda paylaşmak istiyorsa, o zaman tamam... *buyurun*.

"Ben de özür dilemeliyim." Penn soğuk bir şekilde gülümsedi. "İnsanlara söylemeye hazır değildik ama sanırım şimdi tam zamanı."

"İnsanlara ne söyleyeceğim?" Greg'in gözleri panikle doldu, beni kaybettiğini değil ama Belle Elle'e sahip olma şansını kaybettiğini biliyordu. Gerçek yüzü ortaya çıktı.

Her ne planladıysa ondan kurtulduğum için içinde bir rahatlama hissettim. Sonunda başından beri şüphelendiğim şeyi, yani ona karşı temkinli davranmakta haklı olduğumu, ne zaman etrafta olsa belli belirsiz uyarı zillerine kulak vermekle akıllılık ettiğimi görmek.

"Onlara Elle ve benim... birlikte olduğumuzu söyle."

Penn yanağımı öptüğünde biraz irkildim. Hâlâ rahatsızdım, tahrik olmuşum ve kafam o kadar karıştı ki istediğimin bu olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Artık çok geç.

"Elle benim. Aslında, onu şu anda eve götürüyorum. Benim evime." Beni öne doğru itti, geçebilmemiz için Greg'i kasıtlı olarak kenara çekmeye zorladı. "Diğerleriyle vedalaşacağız."

Greg duymadığım bir şeyler mırıldandı.

Penn'e döndüm. "Diğerleri derken neyi kastediyorsun?" "Burada birlikte olduğunuz toplantı."

Bunu nereden biliyor?

Bu, onunla ilgili kafamdaki diğer tüm sorulara eklendi. Tüm düşüncelere, meraklara ve kaşındıran belirsizliklere yol açtı.

Belle Elle'e gitmem tesadüf müydü yoksa ben viziteye çıktığımda onun da orada olması manipülasyon muydu? Bu gece burada olması şans mıydı yoksa dikkatli bir planlama mı? Bu soruların cevapları onunla yapmak üzere olduğum şeyi değiştirecek miydi? Bu cevaplamak istemediğim bir soruydu.

Kalbim hızla çarpıyordu, katılmayı kabul ettiğim şey yüzünden zaten nefes nefese kalmıştım. "Hadi gidelim. Yarın onları arayıp özürlerimi ileticeğim."

"Ah, aptal kız." Güldü. "Evet dediğin anda tüm seçeneklerin geçersiz oldu. Bu artık benim oyunum."

On Yedinci Bölüm

"Sen Chloe olmalısın."

"Öyleyim." Lisedeyken bana eziyet eden kız, kızıl saçlarını gergin bir manken gibi savurarak sırtıttı. Yeşil elbisesi, geçen hafta Karayipler'dekazandığını söylediği bronzluğu tamamlıyordu. Bakışları sanki kazanılması gereken bir ödölmüş gibi Penn'e kaydı. Tadına bakmayı çok istediği bir ödöl.

Penn beni yanına çekti, elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Çok basit bir dokunuştı ama sahiplenme ve hükmetme duygusuyla çürümüşü.

"Sanırım ortağımı tanıyorsun, Elle." Sesinin ustalığı ve lanetleyici cümlesi omurgamı kilitledi ve Chloe'nin sarsılmasına neden oldu.

"Bekle, ortak?" Gözlerini kırıştırdı. "Greg'le birlikte olduğunu sanıyordum." Penn'in bana dokunmak için bulduğu incelikli yollara bakarak yüzünü buruşturdu. Gözleri benimkileri buldu, kıskançlıktan yanıyordu.

Yüzünde daha önce hiç böyle korkunç bir duygu görmemiştim. Sahip olduğum şeyi gizlemek için onun altında olduğuma inanıyordu.

Görünüşe göre bu gece değil.

Burnunu çekti. "Artık iki adamın mı var, Ding Dong Bell? Biraz açgözlüsün, sence de öyle değil mi?" Kıkırdaması zorlama ve sahteydi.

Bir an için onun küstahlığını hak ettiğim için gurur duydum. Penn, şık takım elbisesi, okunmayan gözleri ve mesafeli yakışıklılığıyla her kadının takdir edebileceği ve arzulayabileceği türden bir erkekti.

Ama o lanet lakap her şeyimi çaldı, sanki hiç ayrılmamışım gibi beni okul koridorlarına geri fırlattı. Yere batmak ve bir daha asla ortaya çıkmamak istedim.

Tıpkı Greg'in yaptığı gibi Penn'in de benimle alay etmesini bekledim. Benim talihsizliğime kıs kıs gülüp gözlerini devirmesi için gerildim. Ama o soğuk ve ilkel duruyordu, ağzından kadife bir mırıltı dökölüyordu. "Bir arkadaşşa böyle hitap etmek hayal gücünden yoksun bir hakaret, sence de öyle değil mi?"

Chloe saçlarını kabarttı. "Oh, Elle onun sevgi dolu olduğunu biliyor. Değil mi, Bellie?" Cevap vermedim.

Penn yaptı ama. "Orijinal olmayan lakaplar düşük zekâ belirtisidir." Onun alaycılığı, kızın ekşiliğini bir baltayla kesti. "Ve küçümseyici soruna cevap olarak... Elle'in sadece bir partneri var. Benim. Ve inan bana, ihtiyacı olan tek şey benim." Gözleri çökmekte olan çikolatayla parlıyordu. "Bundan emin olacağım."

Okşamaları garantiyle ağırlaştı. Uygun ve kötü arasındaki çizgide dans etti, düşmanlık etmek istemediğim kişileri düşmanlaştırmak için kasıtlı olarak çizgiyi aştı.

Dar kafalı ya da gururlu
değildim. Gitmek
istedim.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Penn beni sıkarak sessiz kalmamı sağladı. Dokunuşu beni kontrol eden ve aynı ölçüde ıslatan sıcak bir maşaydı.

Okuldaki diğer kızlar yavaşça sohbetlerinden başlarını kaldırıp ilgisiz görünmeye çalışarak bu gergin tartışmaya dikkat kesildiler.

O kendine has seksi sırtışıyla gülümseyip çenemi tuttuğunda ne Penn'i ne de beni

kandırabildiler. Dudakları acımasız bir öpücükle dudaklarıma yapıştı, beni işaretledi, dili argümanlarımı çalarken ve gücü kalan nefesimi sıkıştırırken beni tüketti.

Beni sersemletti.

Beni büyüledi.

Omurgamdaki gerilimi serbest bıraktığım anda beni bıraktı -sanki beni aklımdan çıkarıp bedenimde onunla birlikte tutmak için kasten öpmüş gibi.

"Onlara iyi haberi sen mi vereceksin yoksa ben mi vereyim?" Otoriter tonu koyu bir flört ile harmanlanmıştı.

Gözlerimi kırptım. "Onlara ne söyleyeceksin?" Bir adım gerideydim.

Yetişemedim.

Daha önce hiç böyle olmamıştım. Ben her zaman patron olmuştum, her zaman liderdim. Takipçi olmayı sevip sevmediğimi bilmiyordum.

"Onlara sana sahip olmama karar verdiğini söyle."

"Bekle, ne?" Chloe'nin ağzı bir karış açık kaldı. "Bu da ne demek oluyor?"

Başımı salladım, kollarımda aniden beliren tüyleri ovuşturdum. Penn bir oyun oynadığımızı söylemişti.

Yine de kuralları ya da ne beklendiğini bilmiyordum. Geçmişimden gelen sürtüklerin önünde bunu bu kadar kaba terimlerle dile getirmek uygun değildi.

Alnım çatladı.

Chloe'ye benden önce cevap verdi. "Birkaç gün önce tanıştık ve ilk görüşte aşktı." Beni kendine yaklaştırdı. "Biraz ikna etmek gerekti ama Elle bana bir şans vermeyi kabul etti." Chloe'ye baktı, güzel yüzünü ateşli bir memnuniyetle dolduruyordu. "Evet dedi."

"Neye evet?" Frankie ortaya çıktı, Penn'i siyah ayakkabılarından saat beş yönündeki gölgesine kadar süzüyordu. "Benimle evlenmeye evet."

Dünya gıcırdayarak durdu.

Bekle... Ne?

"Hayır, ben-" İrkildim, kendimi Penn'in kucağından koparmaya çalıştım.

Beni daha sıkı tuttu, parmakları kollarıma anahtar gibi battı, bir kilidi çevirdi, beni ona bağlı ve işe yaramaz halde tuttu.

Chloe'nin ağzı açık kaldı. "Vay be, Elle, hiç bilmiyordum-"

"Onun yaşayan en seksi kadın olduğunu hiç bilmiyor muydun?" Penn ani bir hırçınlıkla hırladı. "Yaşayan en zengin kadınlardan biri olduğunu bilmiyor muydun? Senden on kat daha kadın olduğunu hiç bilmiyor muydun?"

Şaşırp kalmıştım.

Neden benim için savaştı?

Bu çok fazlaydı. Çok hızlıydı. Çok korkutucuydu. Konfor alanımın çok dışında. Onunla evlenmeye evet mi?

Bunu *asla* kabul

etmedim. Seks

yapmayı kabul

etmiştim.

Aptalca, aptalca, şehvetli seks.

Ve şimdi, hayır deme zamanı.

Kendimi onun kucağından kopardım, vücudum titriyordu. "Kes şunu. Bu doğru değil. Böyle yalanlar yayma." Yüzü bembeyaz kesilmiş Chloe'ye çaresizce baktım. "Çok özür dilerim. Boş ver onu. Ona ne oldu bilmiyorum. Daha yeni birlikte olduk. Nişanlı değiliz. O-"

"Nişanlımın söylemeye çalıştığı şey-" diye araya girdi Penn. "Sen ona aynısını yapsan da o başarısını senin yüzüne vurmayacak kadar iyi kalpli. Seninle birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğuna dair hikâyeler duymama gerek yok. Onu görüyorum, seni görüyorum ve onu içinde var ettiğin gölgeyi anlıyorum. Ama artık değil."

Hırlarken dişleri parladı. "Onu şimdi sizden çalıyorum. Hepinizden. O artık benim. Ve bunca zamandır burnunuzun dibinde ne kadar inanılmaz bir yaratık olduğunu anlamamış olmanız üzücü bir kayıp."

Greg yanaştı, nefret dolu bakışlarını Penn'e yöneltti. "Hiçbir şey bilmiyorsun, salak. Elle ve ben birlikte büyüdük. Onu senden çok daha iyi tanıyorum."

"Sen içlerindeen kör olanısın." Penn onu işaret etti. "Birbirinizi ne kadar zamandır tanıdığınız umurumda değil. Her şeyi berbat ettin." Alçak sesle güldü. "Onu asla geri alamayacaksın çünkü ona sahip olduğumda asla eskisi gibi olmayacak."

Yanaklarım cehennem alevlerine dönüştü. Saklanmak için elimden geleni yaparak çenemi eğdim. Kulübün yok olmasını ve Penn'in toza dönüşmesini istiyordum.

Kelimeler ve küfürler ona kusmak için birbirine karıştı, ama o beni kalabalıktan, yaltaklanmaya değer beyanlardan, lise trollerinden ve erkek arkadaş özentilerinden uzaklaştırdı ve gece kulübünden dışarıdaki temiz havaya doğru çekti.

Beni gece kulübüyle bir restoran arasındaki ara sokağa çekip tuğla duvara çarpmadan önce birkaç yudum oksijen almayı başardım.

Başka bir sokağa ve başka bir adama dair hızlı hatıralar, bugünümü geçmişimle çarpıtmaya çalıştı. Karışık komutlar, yırtık giysiler, karanlıkta uçuşan yumruklar.

İsimsiz düşüncelerime ışık saçtı.

Siyah kapüşonu, kapalı cevapları, zihin eriten öpücüğü.

Ve sonra Penn'in dudakları dudaklarıma çarpıp hatırladığım öpücüğün yerine vahşi bir öpücük koyduğunda tarihin hiçbir gücü kalmamıştı.

Beni öptü ve sonra o da beni *öptü*.

Dilinin her bir darbesi edep yerlerimi patlatıyor, evrimleşmesine asla izin verilmemiş cinsel varlığımı diri diri sürüklüyordu.

Sağ eli elbisemi bacağıma sıkıştırdı. Beynim, parmak uçlarının iç uyluğumdaki kavurucu sıcaklığına değil, sadece birkaç adım ötedeki yaya trafiğine odaklanmaya çalıştı.

Ve sonra dokunuşu iç çamaşırımı iterek merkezimi bulduğunda başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. İzin istemedi.

Bunu sorun edip etmediğimi görmek için geri çekilmedi. Sadece beni öptü ve dantelin üzerinden parmakladı.

Tek yapmak istediğim kendimi bırakmaktı. Kanımda yarattığı büyüye güvenmek ve istediği kadar küstah olmasına izin vermek. Kontrolü ele almak.

Ama yapamadım.

Söylediklerinin yanına kâr kalmasına izin veremezdim. Yalanlarını. Konuşmak zorunda olduğum insanlara sözlü saldırısı.

Benim dünyam için fazla atılgan ve cesurdu.

Ağzı benimkiyle çalışmaya devam etti ve ciğerlerimin derinliklerinden bir inilti çıkardı.

Onun güçlü dalgası altında boğulmadan ve kendimi kaybetmeden önce bir saniyem vardı. Bir saniye sonra gitmiş olacaktım ve kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

Ben de onu ısırdım.

Dişlerim dudağına battı, işleri yavaşlatmak için yapabileceğim tek şeyi yaparken kendimi tutmadım ve

Nefes al.

Geriye doğru tökezledi, alt dudağını tutarken kan damlaları fışkırdı. "Lanet olsun."

Göğüs kafesim yükselip alçaldı. Soluk soluğa kalmıştım, neden olduğu hafif histeriye teslim olmuşum. Titrek bir parmağımı kaldırdım. "Dokunma bana."

"Dokunmak mı? Siktir, sana sahibim."

Başımı sallarken örgüm cırt cırt gibi arkamdaki tuğlalara takıldı. "Hayır, değilsin." Gözleri siyahla kazınmıştı. "Evet demiştin, hatırladın mı?"

"Faydalı bir cinsel ilişkiye evet. Lanet olası evliliğe değil!"

"Seni korkutan bu mu? Evlilikten mi?" Kıkırdadı, "Seninle evlenmek gibi bir niyetim yok."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden yalan söylüyorsun?"

"Neden olmasın?" Omuz silkti. "Neden diğer insanlar tam olarak ne yaptığımızı ve kim

olduğumuzu bilmek zorunda? Kendileri bu kadar sahteyken neden bizim gerçeğimizi duymak zorundalar?"

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Bir elini başımın yanındaki tuğla duvara koydu, vücudu benimkine doğru sallanıyordu. Eğer bana tekrar dokunursa, onu ikinci kez durduracak iradeye sahip olacağımdan şüpheliydim. Klitorisim hala onun dokunuşuyla zonkluyordu, serbest kalmanın yankılanan bantları damarlarımda hayali bir çığlıktı.

"Geri çekilin."

Başını eğdi, dudaklarında sıkı bir gülümseme vardı. "Peki." Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak mesafesini korudu ama uzaklaşmadı. "Sana tekrar dokunmama izin vermen için ne gerekiyor?" Sesi kum ve karla karışık yağmura dönüştü. "Çünkü sana tekrar dokunmayı *gerçekten* istiyorum."

Titriyordum, düşüncelerimi içimdeki erimiş sıcaklığa değil de kendime odaklamak için elimden geleni yapıyordum. Onun bu kadar yakın olması yardımcı olmadı. Kulüpte muhteşemdi - flaşlarla kaplanmış ve gölgelerle boyanmıştı

-Ama burada, apartmanların ve sokak lambalarının belli belirsiz ışıklarının sokağın kutsallığına girmeye cesaret edemediği bu yerde, karanlıkta kamufle olmuştu.

Omuzları takım elbisesinin dikişlerine yaslanmıştı. Ön kolları, kelepçeleri yukarı itilmiş ve bronzlaşmıştı. Bir elini kedi zarafetiyle sallarken tüm vücudu esnedi, aramızdaki zonklayan gerilimi gizledi, az önce libidomu dayanılmaz bir noktaya kadar ateşlememiş gibi davrandı.

"Artık hiçbir soruna cevap vermeyeceğim," diye tısladım. "Sen de kimsin be? Benden ne istiyorsun?"

Ağır bir şekilde iç çekerek dudaklarını büktü, yarı vampir gibi görünmesi için kanı biraz bulaşmıştı. "Ne istediğimi zaten biliyorsun."

"Ama sen *kimsin*?"

"Ben yanında özgür olabileceğin biriyim." "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Yani benden korkmana gerek yok."

Ellerimi birbirine kenetledim ve kendimi rahatlatmaya çalıştım. Issız bir sokakta yabancı bir adamla, üstelik bana dokunmuş ve beni öpmüş bir adamla kavga etmek pek de teşvik edilen bir şey değildi. Bir kez daha İsimsiz aklıma geldi ve iki adamı karşılaştırmadan duramadım.

İsimsiz kahraman olmuştu.

Penn ise Mesih karşıtıydı.

Biri kurtarıcı, biri lanetleyici.

Hangisini tercih ettiğimi biliyordum.

Topuklarımın üzerinde dimdik durdum, uzuvlarımın yalanıma ihanet etmesini engelledim.

"Senden korkmuyorum." Başını eğdi. "Bundan emin misin?"

"Artık hiçbir şeyden emin değilim."

Bir elini saçlarında gezdirerek saç tellerini darmadağın etti. "Amaç bu değil mi?" "Her şeye soruyla cevap vermeyi bırak."

"Tamam." Dik durdu, bacakları hakimiyetle açıldı. "Bana evet dedin. Bunu geri almana izin vermeyeceğim. Ama seni rahatlatmaya çalışacağım." Yüzü gerildi, sanki bu oyun için daha yüksek bahisler varmış gibi

daha iyi anlıyordu. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden dikkatli dinle. Başkalarına bizim hakkımızda yalan söyleyeceğim. Doğru olmayan bir resim çizeceğim. Küfredeceğim, inciteceğim ve ne istersem yapacağım ama bir konuda söz veriyorum."

Sesim tereddütlü bir fısıltıya dönüştü. "Ne kelimesi?"

"Sana yalan söylemeyeceğim. Benden göreceğin şey lanet olası dürüst gerçek olacak. Sadece canını yakmamı istersen canını yakacağım ve bunu yaparken bile seni koruyacağım. Kendini bana teslim et, kontrolü bana bırak ve sana söz veriyorum, bundan zevk alacaksın."

Kalbim sadece acı kelimesini duydu ve onun beni istismar ettiği görüntüleri hayal etti. "Beni incitmenden neden hoşlanayım ki?"

"Bu sorunun cevabı daha sonra gelecek. Mesele anlatmak değil göstermek."

Bir nefes daha çekerek durakladım. Dünyam yok olmuştu ve geri dönmemin hiçbir yolu yoktu. Bir kez daha bir çatalda, kirli bir ara sokakta saklanmışım. Geçen sefer Nameless'a bana yardım etmesi için yalvarmak zorunda kaldığımdan farklı olarak, tüm ikna etme işini Penn'in yapması gerekiyordu.

Karanlıkta kıpırdandı ve dikkatimi tekrar boyuna, vücuduna ve inkar edilemez hakimiyetine çekti. "Bana itirazlarını söyle."

"İtirazlarım mı?"

"Seni becermeme izin vermene itiraz ediyorsun."

Ağzım sulandı ama yutkunmadım. Herhangi bir zayıflık belirtisi gösteremezdim.

"Listeleyemeyeceğim kadar çok şey var."

"Dene beni." Kollarını kavuşturdu.

Gözlerim yere düşmek istedi. Parmaklarım sinirle elbisemi okşamak istedi.

Ben bunların hiçbirini yapmadım. Ona, başarılı bir iş anlaşması için şartlarımızı müzakere eden herhangi bir otoriter yöneticiye davrandığım gibi davrandım. "Seni kibirli ve kaba buluyorum."

Bu da beni ıslatıyor.

Burnum kalktı. "Yalancılardan hoşlanmam ve beni kullanabileceğini düşünen erkeklerden de hoşlanmam."

Bekaretimi sana vermeyi düşünmeme rağmen.

Çenesini ovuşturdu, bakışları sanki sessiz cevaplarımı duyabiliyormuş ve sadece onlara odaklanıyormuş gibi üzerimde gezindi. "Kibirliyim çünkü başarıyı zor yoldan kazandım. Kaba biriyim çünkü aptallara ayıracak vaktim yok." Öne doğru bir adım atarak üzerime çıktı ve beni duvara doğru bastırdı. "Sana yalan söylemeyeceğimi zaten biliyorsun."

Başı kişisel sınırlarımın üzerinde geziniyor, burnu kulağıma sokuluyordu. "Ve sana söz veriyorum, seni kullanacağım. Seni her sabah ve gece kullanacağım. Seni dizlerinin üzerinde kullanacağım. Seni yatağıma bağlayarak kullanacağım. Ama her kullanımda, bir başkası için yalvaracaksın. Bana *yalvaracaksın*, Elle." Küpemi ısırды, keskin bir acı belirene kadar çekıştirdi. "Korkman gereken şey bu. Başka bir şeyden değil."

Onu ittim ve kaldırıma doğru açgözlü bir adım attım.

Bunun için donanımlı değildim. Sekse alışmam gerekiyordu, zamparalığa atılmam değil.

"Fikrimi değıştirdim. Cevabım hayır."

Güçlü parmaklar bileğimi sararak beni geri çekti. "Aynen öyle." Beni duvara yüzüstü bastırdı. Elleri kalçalarımın kenetlendi ve yukarı doğru iterken beni geri çekerek kendisiyle buluşturdu. İnledim, uzun ve alçak sesle. Daha önce hiç çıkarmadığım ve nereden geldiğı hakkında hiçbir fikrim olmayan bir ses. "Oh, Elle, sen de küçük bir yalancısın." Tutuşunu sıkılaştırdı, içime

doğru sürtündü. "Sen de mi
İstemek mi? Baştan çıkarma mı? İçine girmeme izin vermen için baştan çıkarılman mı gerekiyor?"
Üzerime eğildi, dudakları kürek kemiğimin üzerine indi. "Çünkü bunu yapabilirim. Seni ikna
edebilirim ya da zorlayabilirim. Sana istediğin fanteziyi yaşatabilirim."

Sesi kâbus gibi karardı. "Benimle saklanmak zorunda değilsin. Sert mi istiyorsun-" Elini enseme doladı, yanağımı tuğlaya bastırırken diğer eli vücudumdan aşağı kaydı ve elbisemi yukarı kaldırdı, parmakları iç uyluğumu bulup agresif bir şekilde göbeğimi kavrayana kadar yukarı ve yukarı.

Var olduğunu hiç düşünmediğim bir yoğunluk onun parmaklarının altında canlanırken kalbim kulaklarımda patladı.

Ama sonra değişti.

Dokunuşundaki şiddetli açlık, nazik bir okşamaya dönüştü. Beni tuğladan uzaklaştırdı, sarıldı, dili boynumu yalarken ve parmakları klitorisimin üzerinde hafifçe tüylenirken beni destekledi.

"Yoksa yumuşak mı olsun istersin?"

Kollarında ürperdim, vücudum tatlıdan ziyade öfkeye tepki verince kafam karıştı. "Senden etkileniyorum Elle. Seni gördüğümünden beri öyleyim. Senin de beni istediğini biliyorum çünkü

Şimdi ellerim amının üzerinde ve sen çok ıslaksın." Sert bir nefesle külotumu kenara itti ve parmağını çıplaklığımda gezdirdi.

Kalçalarım istemsizce sallanırken kulağıma tısladı. "İşte böyle. Kendine yalan söylemeyi bırak. Bu en büyük suçtur. Bana ne istediğini söyle."

"Senden hâlâ söyleyecek kadar hoşlanmıyorum." Tam bir baştan çıkarıcıydı.

Akıl ve idrakin ötesinde. Ama kulağıma alçak sesle kıkırdarken beni kızdırdı, parmağını içime bastırırken çözülmemden zevk alıyordu.

Ayakta durma yeteneğimi kaybettim. Kahkahasının lezzetli gırtlak yankısı, ruhuma doğru fırlayan bir arzu sarmalını gönderdi.

O daha derine batarken parmağının etrafında kenetlendim.

"Vücudun beni aklın ve kalbin için yeterince seviyor."

Sinirlerim dayanamayacağım kadar yükseldi. Onun dokunuşu. Kontrolü. Manipülasyonu, onu insandan daha fazlası yapıyordu.

Hiç şansım yoktu.

"Sadece seks..." Beni parmaklarken nefes nefese kaldım. "Eğer istediğin buysa."

"Sadece şehvet."

"Çok fazla şehvet." Dokunuşu iki katına çıkmış gibiydi, sıcaklığı ve keskin, keskin ihtiyacı sürüklüyordu. Tek bir parmak.

Çok fazlaydı.

Yeterli değildi.

Ama bedenim, yıllarca ihmal edildikten ve sayısız gece böyle bir şeyi hayal ettikten sonra tamamen teslim oldu.

Başımın omzunun üzerinden geriye düşmesine izin verip kontrolü tamamen ona bıraktığımda Penn nefesini içine çekti. Beni vücuduna yasladı, parmakları hiç durmuyordu.

"Bu da mı evet?" Boğazımı öptü, parmağı yukarı doğru iterken ısırırdı. "Lanet olası aklımı kaçırmadan önce bana bunun evet olduğunu söyle."

Başımı salladım.

Ve hepsi bu kadar.

Penn Everett ortadan kayboldu, yerini bir avcı aldı. Beni döndürüp duvara yasladı, ayaklarımı tekmeleyerek açtı ve parmağını daha yukarı kaldırdı.

Beni bu şekilde buraya getireceği için aklım paniğe kapılmıştı. İlk seferim bir gece kulübünün dışındaki kirli bir duvara karşı olacaktı ama ona güvenmekte haklı olduğumu kanıtladı. Ondan hiç hoşlanmasam bile ona güç verebileceğimi. Sırf İsimsiz olmadığı için ondan her zaman nefret edeceğimi ve onu bulacağıma, kurtaracağıma ve sonsuza dek mutlu olacağıma dair saçma bir hayale sarıldığımı.

Penn bu açıdan gerçeğin habercisiydi.

İsimsiz'i hayal kırıklığına uğrattım. Onu asla bulamayacaktım. Bunu kabullenip yoluma devam etme zamanıydı. Seksle başlayarak.

"Seni boşaltacağım." Penn tenime doğru nefes aldı. "Ve sonra... eve gidiyorsun. Benim yerimi başka bir geceye saklayacağız."

Başparmağıyla klitorisime bastırırken göbeğindeki kas bantları parmağının etrafında sıkıştı. Boştaki eli çenemi kavradı ve beni öyle derin öperken tutsak etti ki.

Dili ağzımın içindeyken ve parmağı aynı nabızla eşleşirken, bunun olmasına izin verdim. Tutunmadım.

Uzatmadı.

Her zaman hassas olmuştum, sıradan durumlardan zevk almak gibi yaramaz bir yeteneğim vardı. Yıllar önce havasız iş adamlarıyla dolu bir toplantıda bacak bacak üstüne attığımda ve sadece iç çamaşırımın dikişinden gelen arzusun karıncalanmasından zevk aldığımda kızarmayı bırakmışım. Vücudumu ve ne kadar ateşli bir şekilde koştuğunu, tatlı tatlı kaynadığını, istediğim zaman doruğa taşmaya hazır olduğunu kabul etmişim.

Penn bunu bilmiyordu.

Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu.

Ama bir şekilde bedenim onunkıyla konuştu ve dokunuşu içimdeki tetikleyicileri aradı. Parmağı yukarı kalktı, sertçe kanca attı.

Aman Tanrım.

Ağzım kocaman açıldı, evet derken titriyordum.

Beni cezalandırmak için bir düğme bulduğunu ama daha sayısız düğme olduğunu bilerek zaferle sırtıttı.

Öpücükleri pervasızlaştı. Parmakları *tam oraya* saplanıyordu.

Tarif, geçici kıvılcımları havai fişeklere, havai fişekleri patlamalara ve patlamaları da saf mutluluktan oluşan bir mantar bulutuna dönüştürdü. Orgazm bacaklarımdan yukarı, omurgamdan aşağı süzüldü ve bir zevk çığı halinde patlamak üzere merkezimde toplandı.

"Oh...*Tanrım.*" Boğulurken havayı içime çektim ama o bana nefes alacak zaman vermedi. Beni öptü, dilimi emdi ve salıverilmemin son dalgası geçene kadar elini sürmeme izin verdi.

Vücudu yavaşça benimkinden uzaklaştı. "Bu çok ilginçti."

İç çamaşırımın yerini değiştirip dokunuşunu kaldırarak elbisemin kalçalarımın üzerinden kaymasına izin verirken, dudakları beni morarmış ve acı içinde bırakarak ayrıldı.

Başka bir şey söylemeden beni gölgelerin arasından kaldırırma doğru çekti, mucizevi bir şekilde ortaya çıkan şoförüm David'le göz göze geldi ve beni saygılı bir şekilde Range Rover'a bindirdi.

On Sekizinci Bölüm

Ertesi gün, hiçbir şey olmamış gibi işe gittim.

Sanki Palm Politics'teki her şey benim hayal gücümün bir ürünüymüş gibi. Sanki ben gelmemişim ya da Penn'e kendimden bir parça vermemişim gibi.

Ondan hala nefret ediyordum.

Ama vücudum *daha fazlasını istiyor*.

Fleur bana toplantı tutanaklarımı verdi ve ben de her zamanki gibi iki konferans görüşmesinde görevimi yerine getirdim.

Ama *hiçbir şey* normal değildi.

Olanları tekrar tekrar düşünmeden edemiyordum. Penn istediğini aldıktan sonra hangi cehenneme gitmişti... yoksa verilmiş miydi? Karşılığında bir şey beklemeden bana orgazm yaşatmıştı. Beni evine kaçırmak yerine eve göndermişti.

Eve mi gitmişti?

Bozulmuş cazibesine kanacak başka aptal bir kadın mı bulmuştu?

Bunu merak etmekten nefret ediyordum.

O seksten başka bir şey değildi. Bu konuda anlaşmıştık. Bunu şart koşan bendim.

Peki neden ağızımda ekşi bir tat bırakıyor?

Gün geçtikçe, onu araştırmak için can atıyordum. Kim olduğunu, Stewie'nin onun için kim olduğunu, gizemli Larry'nin kim olduğunu öğrenmek için. Ne iş yapıyordu? Nerede yaşıyordu? Cin barda babama ne söylemişti?

Beni İsimless'den daha fazla soruyla baş başa bıraktı.

Onunla nasıl iletişime geçeceğimi bilmiyordum. Olanları kimseye nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Tam olarak söylediği şeyi yapmış ve beni denemeden kontrol etmişti.

Öğleden sonra olduğunda, kalbim telaştan paçavraya dönmüştü ve içim gergin ve ürkekti. Onunla bir daha nasıl karşılaşacağımı ve bana neler yaptıracağını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Evet der

miydin? Hayır

der miydin?

Bana seçme şansını verir miydi?

Bu iki hayal, kanıma seğirten bir endişenin sızmasına neden oldu.

Fleur kafasını ofisine uzattığında hem işten hem de Penn'den uzaklaşmak için can atarak bilgisayar ekranıma boş boş bakıyordum. "Sizi görmek isteyen biri var."

Anında vücudum evet diye bağırdı. Zihnim ise hayır diye bağıırıyordu. Sonra mantık devreye girdi.

Olamaz.

Binama nasıl girebildi? Neden beni arayıp geleceğini söylemedi? Adını temize çıkarmadığım sürece güvenlik onu içeri almazdı, ki almamıştım.

Onu düşününce libidom tavan yaptı ama kendimi koruma güdüsü CEO moduna geçti. Dün gece hem iyi hem de kötü yönlerden dehşet vericiydi. Bana kendimi unutturmak ve çözemediğim yalanlar uydurmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Benim bölgeme girmesine izin veremezdim. "Ona çok meşgul olduğumu söyle. Ya telefon

numarasını al, uygun bir zamanda onu arayacağım ya da dışarıdan randevu alması gerekecek."
Al bakalım, Penn.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Fleur, sevimli, peri gibi yüzünde parlak bir şüpheyle sordu.

"Neden garip davranıyorsun?"

"Tuhaf mı? Ben garip değilim."

"Garip olduğunu söylemedim. *Tuhaf davrandığınızı* söyledim." Yanık güneş ışığı elbisesinin turuncu düğmesiyle oynadı. "Onun adı ne?"

"Kim?"

"Kaçındığın adam." "Kim dedi-"

"Tükür onu, Elle."

Gülümsememi çiğnedim. "Penn Everett."

Fleur gözlerini kocaman açarak yaklaştı. "Dün gece partide onunla tanıştın mı? Gitmen gerektiğini biliyordum." Dramatik bir şekilde bayıldı. "Sana çıkma mı teklif etti? Bekle, Greg'in senin flörtün olduğunu sanıyordum?"

Dizüstü bilgisayarına birkaç numara giriyormuş gibi yaptım. "Onunla partiden birkaç gün önce tanıştım, ama evet, dün gece bir anlaşmayı onayladık."

Fleur bir çocuk gibi bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Bir anlaşma. Ne tür bir anlaşma? Cinsel bir tür mü? Şu haline bak, seni seksi fingerdek. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Sen ona gitmesini söyleyene kadar olmaz." Onun maskaralıklarına biraz gülerek kapımı işaret ettim. "Aslında, ona önümüzdeki dört yıl boyunca çok meşgul olduğumu söyle ve cevabım evet olsa bile, beni tekrar görmek istiyorsa bir azizin sabrına sahip olsa iyi olur."

Bakalım bunu nasıl aşacak.

Oyun oynamak istedi. Birkaç kural uydurabilirdim.

Kıkırdadı. "Dün gece sana her ne yaptıysa mizah anlayışın için harikalar yaratmış." Kapıya doğru ilerlerken sırtıttı. "Sonunda nasıl eğleneceğini öğreniyorsun." Kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce beni selamladı. "Bu işi bana bırak. Devam eden yeni bir aşk ilgisiyle kışkırtmayı düşün."

Koridordan gelen erkek sesleri, Fleur'un daha fazla kulak misafiri olunmasını engellemek için kapıyı kapatmasıyla kesilince içimden homurdandım.

Muhtemelen ona Penn'e dört yıl beklemesini söylemesini emretmemeliydim. Ya bunu ciddiye alır ve giderse? Kişiliği beni ne kadar dehşete düşürse de, verdiği sözleri yerine getirmeden gitmesi düşüncesi beni biraz hasta ediyordu.

Kendimden nefret ederek masamdan kalktım ve parmak uçlarımda kapıya doğru ilerledim. Kapıya doğru bastırarak diğer taraftaki konuşmayı takip etmeye çalıştım.

"Sen Steve Hobson olmalısın?"

Bu ses... zaten çok tanıdıktı - karnıma bağlıydı ve her gizli arzusunun benziniydi. Sinsi bir yumuşaklık; ukala bir derinlik. Yakışıklı olması ve serseri bir şair gibi konuşması adil değildi. Evlilik için uygun olmayabilirdi ama kesinlikle fantezilerimi gerçekleştiriyordu.

Penn benim geleceğim değildi, ama bugünüm için çok iyi olabilirdi.

Steve'in sesi kapımdan içeri girdi. "Evet, benim. Bay Charlston'ın en eski arkadaşı ve meslektaşım. Öyle misiniz?"

Penn hiç tereddüt etmeden ve büyük bir kendini beğenmişlikle, "Ben Elle'in nişanlısıyım," dedi. Dizlerimin bağı çözüldü.

Ne?!

Bu yalanın sadece Palm Politics'teki kızlar için olduğunu sanıyordum. Etrafa böyle yalanlar yayamazdı. Babam duyardı.

Tanrım, baba.

Çok sevinirdi.

Ve sonra iptal ettiğimde yıkılırdı.

"Ah, evet. Oğlum Greg dün gece yaşanan bir olaydan bahsetti," dedi Steve. "Abarttığını düşünmüştüm." Ses tonundaki hayal kırıklığı beni küçük bir kız çocuğu gibi ezdi.

"Bundan bahsedeceğini düşünmüştüm." Penn'in sesi ölümcül bir ciddiyete büründü. "Oğlunuzun müstakbel eşime karşı bir şeyler hissettiğinin farkındayım efendim ve ona sadece saygı duyuyor ve sevgisini hak etmediği için pişmanlık duyuyorum. Ama emin olun, eğer yoluma çıkarsa, buna müsamaha göstermeyeceğim."

"Bu da ne demek oluyor?" Steve tersledi.

"Bu Elle'in iş hayatında sana ait olduğu anlamına geliyor. Ama diğer her şeyde bana ait." Ses tonu sahiplenici bir şekilde alçaldı. "Artık birlikteyiz ve kimse buna karışmayacak. Aslında buraya onu almaya geldim. Eve dönme vakti geldi. Bu gece *yapacak* çok işimiz var."

Kapının arkasında bile, cinsel imalar vaat kokuyordu.

Steve boğazını temizledi, hiç şüphesiz tamamen yabancı biriyle takılmak için ne zaman vaktim olduğunu ve beni eve götürenin neden Greg olmadığını merak ediyordu. "Anlıyorum."

Sesi ne kadar kederli çıkınca karnım sıkıştı.

Sadece benim mutlu olmamı istediği ve oğlunun bu iş için doğru aday olduğuna inandığı için böyle davrandığını düşünmek hoşuma gidiyordu ama bir yanımda art niyetli olduğuna inanıyordu. Bu şirkete, babama ve bana karşı sadakatten başka bir şey yapmamıştı, ama sana ait olmayan bir işi bu kadar uzun süre yürütmenin bir bedeli olmalıydı. Sahiplenme temel bir insan kusuruydu.

"Kusuruma bakmayın; randevumuza geç kaldım." Penn kıkırdadı. "Bildiğiniz gibi, Elle zaman konusunda çok katıdır."

Fleur'un sesi yükseldi. "Korkarım Bay Everett, Bayan Charlston önümüzdeki dört yıl boyunca meşgul olacağını söyledi ve bir randevu almanız gerekecek."

"Ne?" Sesi kapıyı kırarak içeri girdi.

Göğsümde gergin bir kıkırdama süzüldü. Neden onu kızdırmak istiyordum ki? Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğime şüphe yok.

Kahretsin, bu kötü bir fikirdi.

"Bana onun nişanlısı olduğunu söylediğin halde Bayan Charlston neden senden randevu almanı istiyor?" Steve kuşkuyla sordu.

"Saygısızlık etmek istemem efendim ama bu sizi ilgilendirmez."

Steve cevap verdi, "Sanırım öyle olduğunu göreceksiniz. Elle babası ve benim için çok şey ifade ediyor. Gerçekten babasının yerini aldı ve şirketi daha da yükseklerle taşıdı. Kendi iyiliği için çok başarılı ve bu da onu geniş imparatorluğu için kolay bir hedef olarak gören parya insanlar olduğu anlamına geliyor."

Lanet olsun sana, Steve.

Herkes sanki ben avlanması ve yakalanması zor bir tek boynuzlu atmışım gibi konuşuyordu. Özel ya da eşsiz değildim. Tatsız ve sıkıcıydım. Doğduğumdan beri hapsedilmiş bir işkoliktim.

Penn, "Ben o paryalardan biri değilim, inan bana," diye mırıldandı. "Ancak aynı şeyi oğlunuz için söyleyemeyeceğim."

Aman Tanrım. Bunu gerçekten söyledi mi?

"Affedersiniz?" Steve ağzından kaçırıldı. "Oğlum ve Elle son derece yakınlar. Arkadaşlıktan öteye geçmeleri an meselesi. Onunla yaşadığınızı düşündüğünüz şey en iyi ihtimalle aptalca bir kaçamak, en kötü ihtimalle de gelecekte kalp kırıklığı olacaktır. Ama sözlerime kulak verin, Greg

parçaları toplamak ve Elle'in mutlu olup korunduğundan emin olmak için orada olacak. Bu evlilik saçmalığına bir saniye bile inanmıyorum."

Sesindeki iyimserlikten ve Penn'in geri çekilmesi için belli belirsiz gizlediği tehditten nefret ediyordum.

Steve bir şekilde, çocukluktan kadınlığa geçişimi izlemiş olsa da, bedenimi ve hayatımı kiminle paylaşacağıma karar verecek kadar beni kontrol ettiğine inanıyordu.

Etrafım manipölatörlerle dolu.

"Bu asla olmayacak," diye tersledi Penn. "Bayan Gates ile yaptığım ilginç konuşmalardan sonra Charlston, oğlunla uzaktan yakından ilgilenmediğini rahatlıkla söyleyebilirim."

Oh, hayır. Lütfen biri onu durdursun.

"Aslında, onunla hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça söyledi. O beni istiyor. Ve bana sahip. Tıpkı benim ona sahip olduğum gibi. Nişanlıyız."

Steve duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Penn, "Olabilir ama belki de Bayan Charlston'a yatağında kimi istediğine karar vermesi için alan tanınmalıdır. Şu anda o kişi benim, pislik herif."

Tamam, bu kadar.

Kapımı kırarak açtım ve bekleme odasına daldım. Yumuşak mobilyalar ve saksı ağaçları beni iki adama karşı duyduğum kabarın öfkeden uzaklaştıramadı.

"Bir kez daha, aptalca şok oldum." İki elimi de kalçalarımın kenetledim. "Steve, senden daha iyisini beklerdim."

Steve yüzü kızarmış bir halde aşağı bakma nezaketini gösterdi. "Özür dilerim Elle. Greg'le birlikte olduğunuzu söylemiyordum ama senin karar verme hakkını korumaya çalışıyordum."

"Hayır, değildin. Belle Elle'i aile içinde tutmaya çalışıyordun. Sen ve babam benim her şeyimsiniz ve bu yüzden kin tutmayacağım, ama beni Greg'le tekrar bir araya getirmeye çalışırsan, seninle konuşmayı reddederim. Anladın mı?"

"Ama Greg senden gerçekten hoşlanıyor." "Umurumda değil. İlgilenmiyorum."

Vay canına, sonunda gerçeği söylemenin ve başkalarının duyguları hakkında endişelenmemenin verdiği rahatlama muazzamdı.

"Tekrar merhaba, Elle. Bu, ikinci randevumuz için dört yıl sonrad değil de şimdi müsait olduğun anlamına mı geliyor?" Penn ayaklarını dikti ve sırtıttı. "Ne de olsa az önce benimle herkesten daha çok ilgilendiğini itiraf ettin."

Yakıcı mavi gözlerimi ona çevirdim. "Sadece binalarımızdan birinden düşmenizi izlemekle ilgileniyorum, Bay Everett."

Kıkırdadı. "Oh, şimdi. Böyle davranma. Ben sadece sana bir iyilik yaptım. Birçoğundan biri olduğunu da eklemeliyim. Artık Greg'le uğraşmak zorunda değilsin." Bir kol düğmesiyle oynadı. "O benim sayemde oldu. Bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Evet cevabımı geri çekiyorum." Burnum yukarı doğru kalktı. "Yankılanan bir hayır olarak değiştirildi. Şimdi git buradan."

Arkamı döndüm ve kapıyı suratına çarparak ofisime geri döndüm. Ondan uzaklaşır uzaklaşmaz topuklarımı tekmeledim ve banyoya daldım. Lavaboyu tutarak aynada kendime baktım. Yanaklarımda sıcak noktalar dans etti ve sakinliğimin yerini çılgınlık aldı.

O adama evet derken ne düşünüyordum?

Kanıma kaynatmasından nefret ediyordum. Benim adıma söylentiler ve gerçek dışı bilgiler yaymasına dayanamıyordum. İsimsiz'den bu yana hiçbir erkek benden bir tepki almamıştı - ya sevgi ya da nefret. Savaşmaya hazır değildim. Çekiciliği karşılayacak zamanım yoktu.

"Tanrım, her şey karmakarışık."

O bir hataydı ve hayatımı raydan çıkarıp her şeyi mahvetmeden önce hemen düzeltmem gereken bir hataydı. Eğer hayır dediğimi kabul etmezse, polisi arayıp yasaklama emri çıkarttıracaktım.

Belki de rahibe olmalıyım? O zaman seks ya da evlilik hakkında endişelenmeme gerek kalmazdı. Sadece iyi olduğum şeylere odaklanabilirdim.

İş.

Yüzüme su sıçratarak rimel lekelerini ovaladım ve uçuşan saçların bir kısmını düzelttim. Kendimi biraz normal hissederek yansımama başımı salladım. Bugünlük işimin bittiğini kabul ederek eve gittim, banyo yaptım ve Steve'i, babamı ve en önemlisi de lanet olası Penn'i unutmaya çalıştım.

Banyonun kapısını açtığımda, penceremden atmak istediğim adamın koltukta kendini beğenmiş bir şekilde oturduğunu, kıyafetlerimizi, ev eşyası ödüllerimizi ve seçkin kuruluşlarla yaptığımız çalışmalar için hayırseverlik plaketlerini listeleyen dergilerin bulunduğu kitap raflarıma baktığını görünce irkildim.

"Yine mi sen!"

"Ben." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Gömleğini ıslatmışsın."

Artık transparan olan beyaz kumaşa ve altına giydiğim koyu pembe sütyene baktım. Bir elimi göğsüme attım ve masama doğru yürüdüm. Çoraplı ayaklarım topuklu ayakkabılarımla aynı etkiyi yaratmıyordu ama en azından krem rengi ve siyah biye ceketimi omuzlarıma atıp nemli göğüs dekoltemi biraz olsun gizleyebilmişim.

Sage masamın altından çıktı ve küçük dişlerini araya giren kişiye gösterdi.

"Sana gitmeni söylediğimi sanıyordum." Kontrolü tekrar ele almak için elimden geleni yaparak tersledim, "Ayrıca, bu bir gömlek değil. Bu bir bluz. Eğer bir Neandertal olmasaydın, bunu bilirdin."

"Bunu neden bileyim ki? Ben erkek kıyafetleri giyen bir erkeğim. Üzerinden çıkardıktan sonra yerde olmadığı sürece kadınlarınkiyle ilgilenmiyorum."

Öfkeyle baktım. "Gerçek karakteriniz hakkında büyüleyici bir içgörü, Bay Everett." Kapımı işaret ettim. "Ofisime davet edilmediğiniz için, nazikçe gitmenizi rica edeceğim. İkinci kez. Ve bunu yaparken, yaklaşan nikâhımız hakkındaki yalanınızı da geri çekin."

"Evet dediğin anda bana gitmemi söyleme gücünü kaybettin." Gözlerini benden hiç ayırmadı. "Bunu hayır olarak değiştirmek için artık çok geç. Ancak, madem bu kadar öfkelisin, o zaman beni dinle ve gideyim... şimdilik."

Masamın etrafından dolaşarak önünde durdum ve kollarımı kavuşturdum. "Neyi duydun? İhtiyacım olan her şeyi duyduğuma eminim. Sen başka hiçbir şey yapmak istemediğim egoist bir manyaksın."

"Vücudun dün gece bana farklı bir hikâye anlattı." Kıkırdadı. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, eğer senin deyiminle 'egoist bir manyak' olmasaydım, ilk anlaşmamızdaki gibi seni becermeme izin vermeyi düşünür müydün?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ayağa kalktı, aramızdaki mesafeyi bir adım geçene kadar aştı. Islak bluzumun altında tüylerim diken diken olurken tenim karıncalandı.

Sage tısladı ve pençeleriyle havaya vurarak onu uyardı.

Penn onu fark etmedi. "Özür dilerim." Yüzü samimiyetle karardı. "Senin hakkında babandan kazanılacak bir ödül gibi konuşmaya hakkım olmadığını biliyorum. Ve Bay Penn'i uyardığım için de özür dilerim.

Hobson'a oğlunu senden uzak tutmasını söyledim." Sıkıca gülümsedi. "Bunu senin iyiliğin için yaptığımı söyleyebilirim ama aslında kendim için yaptım." Gözleri göğsüme kaydı. "Rekabetle

aram iyi değildir."

"Kuralların ve kıskançlığın anlamsız çünkü seninle yatmaya hiç niyetim yok." "Yalanlar, Elle. Aramızda sadece gerçeklerin olacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum."
Derin, baş döndürücü tıraş losyonu burnuma çalındı ve düşüncelerimi günahkâr bir düğüme bağladı. Aramızda kalan boşluğu silerken cevap vermedim.

Arkama yaslandım, popom masamın kenarına çarptı ve karnım yerine kilitlendi.

"Biliyorsun... Ben de bir ofiste çalışıyorum. Bu tür iş alanlarının ne kadar yalnız olabileceğini bilirim." Dudaklarını yaladı. "Fantezilerin nasıl yoktan var edilebileceğini de biliyorum." Eli ileriye doğru kaydı.

Bana dokunmasını bekleyerek irkildim. Ancak avucunu cam masanın üzerine koyarak beni iki yandan sardı. "Söyleyin bana, Bayan Charlston. Burada hiç seks yaptınız mı?"

Donup kaldım. "Affedersiniz?"

Bakışları kapüşonluydu. "Seni masanın üzerine yatırıp siken oldu mu? Gücünü çalıp sana karşı kullandı mı?"

Kontrolsüzce titredim. Ağzımdan Fleur'un yardım etmesi için çığlık atmak geliyordu. Beni kaçırmakla mı tehdit ediyordu? Burada, ofisimde?

Onu ittim.

Geriye doğru tökezledi, yüz hatlarına siyah bir ifade yayıldı. Başını sallayarak bulutları dağıttı ve bir kez daha ukalalığa büründü. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Bir an için ara sokakta canımı yakan şerefsizlerin sözlerini hatırladım. *'Hiç masanın üzerinde sikildin mi, ofis kızı? Hiç terfi için patronuna oral seks yaptın mı?'*

Alışılmadık bir kavram değildi.

Birçok insanın bunu yaptığından ve çok eğlendiğinden emindim. Ama ben hiç eğlenmedim. Bugün de yapmayacaktım - ne Penn'le ne de güvenliğimi ve konumumu tehdit eden başka biriyle. *Özellikle de* kanımın yerini soğuk buzlar aldığında, o gece sokakta ve bugün Penn'le olanları birbirinden ayırmaya çalışıyordum.

Beni izleme şekli beyzbol şapkalı adama çok yakındı - çok yoğun, sahip olamayacağı ama yine de seve seve alacağı bir şeye çok odaklanmıştı.

"Gidin, Bay Everett."

"Bana Penn demeni söylemiştim."

Çenemi eğdim. "Peki. Git, Penn."

"Benimle yemeğe çıkmayı kabul edene kadar olmaz." "Asla."

"Hiçbir zaman beklemek için çok uzun değildir." Ters ters baktı. "Ayrıca, temel kurallar üzerinde zaten anlaşmıştık. Sen beni becermek istiyorsun. Ben de seni becermek istiyorum. Elde etmek için zoru oynamak, bunu daha sonra değil de daha erken yapmak istememe neden oluyor."

"Hayır."

"Ne yok?"

"Her şeye hayır. Sana söyledim, fikrimi değiştirdim."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Dudaklarını yaladı. "Evet, ama neden? Dün gece olanlardan sonra neden fikrini değiştirdin? Babanın söylediğine göre çok çalışıyormuşsun, hiç arkadaşın yokmuş ve hayatında ciddi bir eğlence eksikliği varmış."

Kalbim sıkıştı. "Bunu o mu söyledi?" "Satır aralarımı okudum."

"Satır aralarımı iyi okuyun. N-O. Hayır büyü. Seninle oynamak için çok meşgulüm." "Üzgün olduğumu söyledim."

Yeni oyununun kokusunu almaya çalışarak kaskatı kesildim. "Devam et."

Omuz silkti. Bu bile seksiydi, kahretsın. "Kelimeleri senin ağızına tıkmamalıydım. İnsanların bizi bilmesini isteyip istemediğine karar vermek sana kalmış." Kaşlarının altından yukarı baktı. "Ve buna karar vermenin tek yolu benimle bir randevuya çıkmak."

Tartışmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti - başka bir alışkanlığı daha var gibi görünüyordu. "Şu anda kendin için cevap verme. Beş yıl sonrakendin için cevap ver. Kendini nerede görüyorsun? Burada, bu ofiste aynı mutsuzlukla aynı şeyi yaparken mi?"

Tanrım, umarım değildir.

"Yoksa buna ve daha fazlasına sahip olup olamayacağınızı mı görmek istiyorsunuz? İş ve oyun? Aşk ve yükümlülük?" Gözlerim hançer gibi saplandı. "Seni sevebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence benimle eğlenebilirsin." "Ben aksini düşünüyorum."

Sırıttı. "Mesele de bu zaten. Fikirlerimizin uyuşup uyuşmadığını görmek için." "Yine hayır dersem gidecek misin?"

"Hayır." Yaklaştı. "Sen evet diyene kadar uygunsuz zamanlarda ortaya çıkmaya devam edeceğim." Tıraş losyonu beni yine uyuşturdu. "Kolay olanı seçin Bayan Charlston. Size sahip olmama izin verin. İlerlemenin tek yolu bu."

"Bana ne yapacaksın?"

Anında ofisim cinsel gerilimle doldu. Gözleri ağzıma kayarken nefesim kesildi.

Sesi kavurucu bir kömüre dönüştü. "Ne istersem yaparım." Eli yanağımı kavradı ve beni sıkıca tuttu. "Seni soyacağım, tadına bakacağım, yiyip bitireceğim. Seni yiyeceğim, yalayacağım ve ısıracağım. Ve sadece yalvardığında seni becereceğim."

Vücudum güneş kadar sıcak, Venüs kadar parlak, Plüton kadar el değmemiştii.

Onu ittim ve çıkışa doğru yürüdüm. Tek yapmak istediğim ona bunu denemesi için meydan okumaktı. Dövüşmek, pençelemek ve beni *zapt* etmesine izin vermek çünkü *kulağa* çok lezzetli geliyordu. Ama diğer parçam - kaybolan parçam - kendini kaybetmekten korkuyordu.

Seks çok güçlüydü.

Seks, birbirini seven iki kişi arasında yapılmalıdır, hiçbir ortak noktası olmayan bir çift arasında değil.

Boğazımı ve zihnimi temizledim. Sağduyuya sarıldım. "Bir kadının bir erkeğe asla diz çökmemesi gereken yerlerine diz çökmeden önce gitmeni öneririm."

Beni avladı, şehvet dolu siklonları da beraberinde getirdi. "Eğer o tarafıma dokunmak istiyorsan, dizinden daha yumuşak bir şeyle dokunmanı tercih ederim." Beni kovaladı, bir kez daha sert bir yüzeye doğru sıkıştırdı.

Bu sefer kapı.

"Elin işe yarayabilir." Bileğimi kavradı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Elin başımın üstünde yerin var." Gözleri ihtiyaçtan simsiyah olmuştu. "Yalnızca senin elinden boşalabilirim."

Titrememe karşı koydum ama tüylerimin diken diken olmasını engelleyemedim. Dokunuşu sahiplenici ama yumuşaktı. Güçlü ama ikna ediciydi.

Daha da yaklaşırken parmakları benimkileri sıktı. "Ya da anatominin o kısmını kullanmak istemezsen, ağzın da aynı işi görür." Alt dudağını yaladı. "Aslında ikisini de istiyorum."

"Asla."

"Hiç mi?" Gülümsedi. "Yalan söyleme." Eli kolumdan omzuma doğru ilerledi ve dizlerim bükülme tehlikesi geçirene kadar baskı uyguladı. "Bakalım asla ne kadar yakın, değil mi?" Beni tatlı tatlı öptü. "Dün gece boşalana kadar seni parmakladım. En azından bana oral seks yapabilirsin."

Bana oral seks yapman fikri hoşuma gidiyor. Dizlerinin üstüne çöktür.

Tecavüzcüler ve sokak şimdiki zamanı çaldı, beni İsimsiz'in beni bulmasından öncesine savurdu. Beni incittikleri için onları incitmeden önce. Hayatımın mahvolmasını engellemeden önce.

Penn neden başarılı bir şekilde geride bıraktığım geçmişe dönüŖlere neden oldu? Neden keskin içgüdüleri uyandırdı?

Ve bu içgüdüler neden güven ve güvensizlik arasında gidip geliyor, onun yalanlarında saklanan gerçeği göremiyordu?

Ofisim geri döndü. Sokak kayboldu. Penn hâlâ oradaydı. Omzumdaki baskısı daha da artmış, beni kendisine kulluk etmeye zorluyordu.

Sert nefes aldım. "Dudaklarımı sikinin etrafına sarmamı mı bekliyorsun? Burada mı? Ŗimdi mi? Ofisimde mi?" Başını salladı. "Kesinlikle." Hiç uyarmadan saçlarımı avuçladı, ağzı ve dişleriyle boğazıma saldırmak için başımı eğdi. "Burada, sen tanrısın. Burada yetki sende. Bunu bilmek beni tahrik ediyor.

Tüm güce sahip olan sensin, yine de bana hizmet etmek için diz çökmeyi düşünüyorsun."

İrademin her zerresini, her cesur inkarımı harcadım ama parmaklarımı onunkilerden ayırmayı ve boynumu öpücüklerinden koparmayı başardım. "Senin için çok kötü, tahrik olmaya devam etmek zorunda kalacaksın. Böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok."

"Neden korkuyorsun?" Gözleri kısıldı. "Bunun bir oyun olduğunu biliyorsun. Kuralları anlıyorsun."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Kurallar sekstir. Karşılıklı zevk alınan seks. Ne düşünürsen düşün, sana ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyorsun." Parfümümü içine çekerek beni kendine yaklaştırdı. "Bana iki dakika ver. Sana emretmem için iki dakika. Hoşuna gitmezse çeker giderim."

Kalbim deli gibi atıyordu. "İki dakika mı?"

Başını sallayarak dudağını ısırđı. "Sana söz veriyorum."

"Eğer kırarsan, seni keskin bir tekmeyle hadım ederim."

Kıkırdadı, geri adım attı ve kalçalarını açtı. "Bacağının benimkinin arasında olmasından daha kötü şeyler hayal edebilirim." Gözleri kâbus gibi karanlıktı. "Ama şimdilik dizlerinin üzerine çök." *Dizlerinin üstüne çöktür.*

Benzer bir emir beni paramparça etmişti. Bir sokakta yabancı erkekleri emme düşüncesi iğrençti. Ancak bu emir göğsümü bir fırına çevirdi ve kalbimi kömürleştirerek toza dönüştürdü.

Beynime ne olduğunu bilmiyordum.

Nefretin nasıl böyle bir afrodisyak olabileceğini anlamıyordum.

Ama CEO'nun etrafından dolaştı. İçimdeki ilkel bir parçayla konuştu.

Ona gitmesini söylemek istedim.

Bundan daha fazla saygım olduğunu

kanıtlamak istiyordum. Yine de kapıdan

dizlerimin üzerine çöktüm.

Sage beni izlerken sanki bir insan olarak bana duyduğu tüm saygı buharlaşıp uçmuştu.

Lanet kedi.

Penn ürperdi, yarı canavar yarı melek gibi görünüyordu. "Kahretsin, itaat ettiğinde beni sertleştiriyorsun." Bakışları göğüslerimin üzerine düştü. "Madem oynuyorsun, şimdi biraz gösterip anlatacağız."

Biz size bizimkini göstermeden önce, siz bize kendinizinkini göstermelisiniz. Sokak.

Yine oradaydım.

Acı içinde kıvranıyor, haysiyetine tutunmaya çalışıyor.

Sessiz kaldım, kalbim kaburgalarımaya çarpmaya çalışırken hayatta kalmak için elimden geleni

yaptım.

Geçmiş ve gelecek sadece şimdiki zamanın birbirinden ayırdığı iki boyuttu. Yine de ben ikisinde de yaşamıyordum. Onları birbirine bağlayan yapıştırıcıda var oldum, bir şekilde üç yıl öncesinin bugünü etkilemesine izin verdim.

İsimsiz'in dünyama girmesini ve beni ikinci kez kurtarmasını istedim.

Penn'in elleri kemerine gitti, gece yarısı blazer ceketinin kuyruklarını kenara itti ve deriyi yavaşça çözdü. "Bana ne yaptığını sana göstereceğim, Elle. Ama karşılığında seni görmek istiyorum."

Bakalım göğüslerin nasıl olmuş.

Yutkundum.

Adidas sembolleri ve pahalı takım elbiseleriyle parıldayan o piçlerden birine dönüştü. Kemerini çekip çözerken ve ilmeklerde asılı bırakırken gözlerini başka tarafa çevirmedi. "Gömleğinin düğmelerini aç."

Kendimi anılardan sıyrılmaya ve tamamen ona odaklanmaya zorlayarak, şimdiye kadar söylediğim en aptalca şeye kilitlendim. "Bu bir bluz."

"Umurumda değil." Hırıltısı içimde yankılandı. "Düğmelerini aç."

Ellerim titriyordu ama yavaşça inci düğmelerle birleşti ve tereddütle birini çözdüm. Bu şimdi oldu. Penn şimdiydi. İsimsiz dündü.

Gücümün yettiğinden daha fazla çaba harcadım ama geçmişin kapısını kapattım ve şimdiki zamana sıkıca geri döndüm.

"Bir sonraki." Penn ellerini bel kemerinin düğmelerine kenetlerken titredi. Giydiği krem rengi gömlek ve koyu renk kot pantolon onu dokunulmaz ama bir o kadar da normal kılıyordu.

Sert ve hızlı nefes alarak bir sonraki düğmeyi açtım. O da beni takip ederek kendi düğmesini açtı ve fermuarını çekti.

Komutunu beklemeden önce üç sonra dört düğmeyi açtım; fermuarını indirip kaldırırken gözlerim ellerine kilitlenmişti.

Bluzum çözüldüğünde ve fermuarının gidecek başka yeri kalmadığında gözlerimiz buluştu. Dudaklarımız ayrıldı; arzunun aynadaki görüntüleri.

"Aç şunu." Sesi önceki şakacı tınısını kaybetmiş, doğrudan ciddi bir müstehcenliğe kaymıştı.

"Seni görmeme izin ver."

Sahip olduğumu bilmediğim bir cesaretle bluzumu göğüslerimden uzaklaştırdım ve koyu pembe sütyenimi ortaya çıkardım.

İnledi, eli kot pantolonunun içinde kayboldu.

Karnım o kadar sert ve derin bir şekilde sıkıştı ki şaşkınlıkla biraz eğildim.

Dudakları büküldü. "Hoşuna gitti mi?" Kendini sıktı, kalçaları kotun altında gerildi. "Senin yüzünden bu kadar sert olduğumu bilmek hoşuna gidiyor mu? Yıllardır bu kadar sertleşmemiştim. Tek düşünebildiğim bunu izin verdiğin her yere sokmak."

Oh. Aman Tanrım. *Tanrım.*

Sıcakta yüzdüm. Sıvı içinde boğuldum. O kadar ıslanmıştım ki külotum sıırılsıklam olmuştu. "Sütyenini aşağı çek, sana daha fazlasını göstereceğim."

Parmaklarım sütyenimin ön kapağına takılırken, onunkiler de kot pantolonunun etrafına dolandı ve kalçalarından biraz kaldırdı. Asla başka tarafa bakmadan, ruhlarımızı değil sadece bedenlerimizi izleyerek ikimizi de nesneleştirerek, dar siyah boxer-şortunun içine uzandı ve sikini çıkardı.

Sertçe yutkunup sütyenimi aşağı çekerken göbeğim kasıldı, çakıllı meme uçlarım ve uzun zamandır ihmal edilmiş olan ağır et kürelerim ortaya çıktı.

"Siktir, Elle." Eli uzun aletini kavradı. Başı daha koyu bir etle parlıyordu, tepesinde bir

damlacık parlıyordu. Damarlar yanlardan aşağıya doğru uzanıyor, arzuyla kabarıyordu - klitorisimde zonklayan arzunun aynısı.

Tek görebildiğim... tek düşünebildiğim... seksti.

Kalçalarım gevşerken ve istek duyarken bacaklarım biraz ayrıldı. İçimde bir boşluk yankılanıyor, ona baktıkça daha da oyuklaşıyordu.

"Bunu istiyor musun?" diye mırıldandı, yüzü şehvetle kararmıştı.

Şakalaşma ya da bağlantı yoktu. Birbirimize duyduğumuz saygı, elinde sikiyle tepemde dikilirken ona bakma şeklim yüzünden zedelenmişti. Bu aşağılayıcı olmalıydı ama dizlerimin üzerinde farklı bir güç buldum. Nefes nefese kalışı. Kalçaları onun bile farkında olmadığı ince bir salınımla sallanıyordu.

Artık seks, seks, seks dışında gerçek bir dünyada yaşamıyorduk. Sadece bir kez başımı salladım, dudaklarımı yaladım.

"Tanrım, Elle." Ucunu sıkarken başı öne düştü. "Yüksek sesle söyle. Sikimi istiyor musun?"

Birinin kapımın dışında beni dinliyor olması umurumda değildi. Bunu durdurmam ve onu ofisimden atmam umurumda değildi.

İçimde akan nehri kucakladım ve "Evet" diye fısıldadım.

"Nereye? Nereye istiyorsun?"

Çok fazla yer var.

Keşfedilmeye hazır pek çok yabancı, harika yer.

Ama önce, onun istediği. İma ettiği ve dizlerimin üzerine çökmemin sebebi olan. "Ağzım."

Öne doğru adım atarken homurdandı. Ayakkabıları dizlerime vurdu, öfkeli yumruğundan çıkan sikiyle boyu üzerimde yükseliyordu. "Em o zaman."

Göğüslerim daha önce hiç yaşamadığım bir acıyla sızladı. Dizlerimin üzerine daha uzun oturdum.

İleri uzandım.

Parmaklarım onu ele geçirmeye çok yakındı.

Ama sonra geri çekildi, ereksiyonunu bir kenara bıraktı, ihtiyaç ve disiplinle titriyordu.

Kemerini ya da fermuarını çekmedi ama bileğindeki gümüş saati gösterdi. "İki dakikanız doldu."

Beni içine soktuğu cinsel trans paramparça oldu.

Ani bir soğukla titredim ve utanç içinde sütyenimi yukarı çektim. Bluzumun kenarlarını tutarak, öylesine parlak, öylesine parlak bir öfkeyle ayağa fırlamadan önce toparlandım ki, onu parçalara ayırmak istedim.

"Bu kadar mı?" Hırladım. "Bütün bunlar senin için aptalca bir oyun muydu? Bana istediğini yaptırabileceğini göstermek için bir oyun muydu?" Bacaklarımın arasında ağır bir toplanma vardı, dokunulmak için zonkluyordu. Serbest bırakılmak için çaresizdi.

"Yalan olmadığından emin olmak istedim. Seni ne kadar istediğimi gördün. Ben de senin beni ne kadar istediğini gördüm." Mesafesini korudu, bana dokunmayı reddetti. "Bir dahaki sefere saçmalıklarını kabul etmeyeceğim."

"Bir dahaki sefere mi?! Sence bir dahaki sefer olacak mı? Bu tek seferdi ve sen beni küçük düşürdün."

"Evet, sadece o lanet dudaklarını yalayarak beni neredeyse boşaltıyordun."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama öfkeli gözyaşları omurgamdan yukarı süzüldü. Kanımdaki şehvet kendimi kontrol etmemi engelliyordu. Etrafımda dönerek kapı kolunu tuttum ve çektim. Pantolonunun çözölmüş olması umurumda değildi. Bluzumun açık olması umurumda değildi. Gitmesini istiyordum. Şimdi istiyordum.

Eli tahtaya çarptı ve yüksek bir sesle çerçeveye geri itti. Vücut ısısı bana baskı yapıyor, açık fermuarının dişleri ince çizgili eteğime batıyordu.

"Gidebileceğini mi sanıyorsun? Gidebileceğini söylemedim." "Bırak gideyim."

Ellerini kapıya dayadı, beni kafese kapattı.

Sage yüksek sesle miyavlayarak onu gönderme savaşıma katılmaya çalıştı.

O bu kadar yakinken düşünemiyordum. Sadece hissedebiliyordum. Ve Tanrım, hissedebiliyordum. *Her şeyi hissedebiliyordum*. Nefesi ensemdeydi, göğsü omurgamda yükselip alçalıyordu. Ve siki kıcımda seğiriyordu.

İradesinin egemenliği ve gücü elle tutulur şeylerdi, beni emri altında boğuyordu. Onun ve benim dışımdaki her şey yok olmuştu. Zihnim çılgılık atmam için bana bağırırken bile tüm vücudum bir sonraki yapacağı şey için yalvarıyordu.

Aramızda var olan her şey içgüdüsel, tarif edilemez ve tamamen hapsediciydi.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim. Seninle işim bitene kadar." Dudakları omzumun üstüne kondu. "Arkanı dön, Elle."

Vücudum ezici bir uyarılma dalgasıyla titredi. Bundan hoşlanmamam gerekiyordu. Onun acımasız, emredici ses tonu altında ıslanmamam gerekiyordu. Vücudu açlık ve taleple ısınıyor, içimin derinliklerinden gelen dürtüleri sürüklüyordu. Artık inkâr edemeyeceğim dürtüler.

Onu istedim.

Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Dönmeyi reddettim. Üzüntü arzuma engel oldu, içimi karıştırdı. "Bunu seninle yapamam. Donanımım yok."

Dudakları saçlarımı okşadı. "Yapabilirsin. Şu anda bunu yapıyorsun." "Ama bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.

BEN-"

"Biliyorsun. Bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyorsun." Elleri karnımın üzerinde gezinerek beni kalçalarına doğru çekti. Aleti büyük, sert ve çok ateşliydi. "Bu senin içine giriyor. Tüm o kafa karışıklığını ve boşluğu yok ediyor."

Kollarında döndüm.

"Nasıl? Hiçbir şey o güce sahip değildir."

"Güven bana." Parmakları boğazıma dolandı ve beni kapıya yasladı. Öne doğru düştü ve tüm uzunluğunu benimkine sıkıştırdı. Aletini klitorisime hizalayarak itti.

Eylem o kadar kaba, çiftleşmede o kadar basitti ki inledim. "Bacaklarını kalçalarımın etrafına sar."

Bacaklarımı açabilmek için eteğimi yukarı doğru kaydurdum, zıpladım ve tam olarak bana söylediği şeyi yaptım, vücudum kontrolü ele aldı.

Beni tekrar kapıya sıkıştırmadan önce ağırlığımı yakaladığında homurdandı. "İkimiz de boşalacağız. Bunu birlikte yapacağız. Ve bunu fazla düşünmeyeceğiz ya da bedenlerimizin umutsuzca ihtiyaç duyduğu şeyi reddederek mahvetmeyeceğiz, anladın mı?"

Başka seçeneğim yoktu. Başımı salladım.

Beni kapıya doğru mu götürmeyi planladığını yoksa parmaklarını mı kullanacağını ya da ağzımı mı beklediğini bilmiyordum ama tekrar ittiği anda tüm sorular uçamayan kuşlar gibi öldü.

Aramıza uzanarak pantolonunu indirdi, kendini serbest bıraktı ve çıplak sikini külotla kaplı amıma sıkıştırdı.

Bacaklarım beline dolandığında, sertliği her santimime karşı mükemmel bir şekilde hizalandı.

"Tanrım, sıırıslıklam olmuşsun." Aşağı baktı. "Yakında her santimini göreceğim Elle, ama şimdilik bana bir orgazm borçlusun."

Kafam karıştı. Yani o küçük pamuk ve dantel parçasının aramızda kalmasını mı istiyordu? Öğütüp boşalacağımızı ama birleşmeyeceğimizi mi?

Çenesi sıkılaştı, dağınık saçları alnına döküldü. İçime doğru kıvrılırken pazıları beni tutmaktan şişmişti. "Öp beni." Sesi boğuktu.

Sorularımdan ve inkârımdan vazgeçtim ve başımı yukarı kaldırdım.

İnledi ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Dudakları sert ve sıcaktı. Baskısı mükemmel bir eşlikçiydi. Dili içeri daldı, beni tattı, derin yalamalarla benimle savaştı.

Ve sonra, hareket etti.

Yavaş ve derin, uzun boyunu ıslak külotuma doğru itiyor, tam olarak doğru noktada içime giriyordu. Elleri kıcıma indi, her sallanısta sıkıyor ve çimdikliyor, beni çıldırtıyordu. İçime girmeye çalışmadı. Kenar mahallelerde kaldı, pamuğu hapishane gardiyanımız olarak tuttu, Günahın metresimiz olmasına izin vermek.

Öpücükleri beni alıp götürürken ve kalçaları beni ona, sadece ona bağlı tutarken her şeyin izini kaybettim. Ellerimin yüzünü ve saçlarını yakalamak için havalandığını uzaktan fark ettim. Çekiştirip çekiştirerek beni daha sert öpmesi, daha hızlı itmesi ve aramızdaki bağı derinleştirmesi için onu yönlendirdim.

Öpüşürken hırladı, vücudu benimkinin üzerinde daha hızlı hareket ederken dili kırbaça dönüştü, elektriği, kimyayı ve ateşi tutuşturdu. Tırmanıp tutunurken, tırmanıp tırmanırken, umutsuzca ulaşamayacağımız hazzı ararken kalp atışlarının sesi içimde yankılanıyordu.

"Siktir, seni istiyorum." Daha sert itti. "Duramıyorum." Kıcıma avuçlayarak beni tam doğru yöne çevirdi. Klitorisim orgazmın başlangıcı ile iğnelenmişti.

Ona sıkıca bastırdım, vücudunun her sert ve sarhoş edici parçasının farkındaydım. Yüzü buruştu. "Tanrım, boşalacağım."

Tenim terden buğulanıyor, hassasiyetten kabarıyordu. Penn'in eli kalçamdan yukarı kayarak beni öyle sert kavradı ki korku ve terk edilmişliğin karışımıyla ürperdim.

Hızı arttıkça göğsünde alçak bir gümbürtü titreşti ve ben onu sıkıca kavradım. Öpüşmemiz özensizleştikçe dişlerimiz birbirine çarptı, bedenlerimiz manikleşti ve bizimle alay eden orgazm patlak verdi.

İkiye ayrıldım.

Eriyip bir su birikintisine dönüştüm.

Dalga dalga kollarında titriyor, siki beni çok yükseklerde uçururken ağlayıp sızlıyordum. Başının geriye düştüğünün, tırnaklarının tenimi parçaladığının ve iç uyluğumdaki yapışkanlığın belli belirsiz farkındaydım.

Doymuş olsam bile, bedenim hâlâ daha yakınlaşmak, sadece bana dokunmakla kalmayıp içime girene kadar temasımızı artırmak için zorlanıyordu.

Kimin daha çok titrediğini bilmiyordum, onun mu yoksa benim mi?

Başını eğdi, yüzü bomboştu ve gözleri sersemlemişti, açlığını çektiğim bir şiddetle ağzımı tekrar aldı. Ben onu içerken o da beni içti. Bu kez daha yavaş sallanırken birlikte inledik, ağrıyan uzuvları vurgulayarak son karıncalanmaların kalmasını teşvik etti.

Sonra biri kapıyı çaldı. Anımız paramparça oldu.

Bize yalnız olmadığımızı hatırlattı.

On Dokuzuncu Bölüm

"ELLE, kısa bir sohbet için müsait misin?"

Penn'in kollarında donakaldım, çünkü babamın sesi tüm cinsel sıcaklığı silmiş, beni az önce yaptığım gibi davranmaya hakkı *olmayan* bir kıza geri çarpmıştı.

"Kahretsin," diye tısladım nefesimin altında.

Topuz, Penn'in beni hâlâ kapıya sıkıştırdığı kalçamın yanında döndü. Kapıyı tutup açılmasını engellerken gözleri kısıldı.

"Cevap ver ona," diye alçak sesle homurdandı.

"Gitmesini söyle." "Elle? Orada mısın?" Kapı tekrar çalındı.

Hızla atan kalbim konuşmamı zorlaştırıyordu. "Evet, baba, öyleyim. Sadece kötü bir zaman.

Daha sonra gelebilir misin?"

Hafif bir duraklamanın ardından, "Bu önemli. Şimdi hızlıca konuşmamızı tercih ederim." Bütün kâbuslar gerçek olmuştu.

"Uh, tamam. Sadece-"

Penn geri çekildi ve bacaklarımın kalçalarından kayarak beni yere yatırmasına izin verdi. Ayağa kalktığım anda beni bıraktı, aceleyle sikini kot pantolonunun içine soktu ve kemerini çekti. Bana öyle kötü bir bakış attı ki nefesimi kesti.

"Bana bir dakika ver!" Ellerim eteğimi aşağı çekmek için kalçalarımın gitti ama Penn dudaklarında hafif bir kıvrımla beni durdurdu.

Parmağı uyluğumun iç kısmına yapışkan ve soğuk bir şey sürdü. Sesi mırıltıyı bozmadı.

"Spermilerim teninde kururken babanla bir konuşma yapmak üzeresin." Acımasızca gülümsedi.

"Sanırım artık benim olduğumu söylemek güvenli."

Onunla boşalmak ya da seks hakkında konuşamazdım. Babam sadece birkaç metre uzağımdayken olmazdı. Onu geri iterek eteğimi indirdim, aceleyle bluzumu topladım ve ellerimi vahşi saçlarımda gezdirdim.

Gömleğini içine sokmuş ve ceketinin düğmelerini iliklemiş olan Penn'e bakarak hazır olup olmadığını sormadan kapıyı araladım ve o kadar sahte ve kocaman gülümsedim ki yüzümün her yerinde seks yazılı olduğundan emindim. "Baba! Seni görmek ne güzel."

İrkildi, şaşkınlıkla bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Bu oldukça hoş bir karşılama Elle." Bakışları yanımdan geçip ofisimin ortasında, benden saygılı bir mesafe uzakta duran Penn'e kaydı. "Demek Steve yalan söylemiyormuş."

Ofisime girerken babam burnunu çekti. "Lütfen biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi? Bir nişan söylentisi duydum?" Bana döndü, gözlerinde acı parlıyordu. "Elle?"

Oh, hayır.

Penn'e zıpkınlar fırlattım ve dizlerimin bağı çözülmeden önce ayaklarımın yerden kesilmesi gerektiğinden kanepeye oturmak için ilerledim. Sage hemen kucağıma atladı ve boncuk gibi bakışlarıyla beni azarladı. "Düşündüğün gibi değil."

"Düşündüğüm gibi değil mi?" Babam dikkatini Penn'den hiç ayırmadan ilerledi. "Dur bir dakika. Seni tanıyorum."

Penn boğazını temizledi ve tanıştırmak için elini uzattı. "Daha önce tanışmıştık. Weeping'de

"Willow, evet. Yaşlıyım ama bunak değilim," diye homurdandı babam, Penn'in elini sıkıp bırakmadan önce masama doğru yürüdü ve kollarını kavuşturarak kenarına yaslandı.

Bir anda otorite pozisyonunu ele geçirdi ve muhtemelen ebeveyn moduna geçtiğinin farkında olmasa da beni manipüle etmek için elinden geleni yaptı.

Hayatım boyunca bunu yapmıştı. Belli belirsiz bir duruş, küçük bir baş eğme. Onu seviyordum, o da beni seviyordu ve beni asla incitecek bir şey yapmayacağını biliyordum ama beni sevgiyle olduğu kadar hayal kırıklığıyla da kontrol ediyordu.

"Öyle olduğunu söylemiyordum." Penn omuzlarını dikleştirdi, bakışları eteğimin altında orgazmının kalıntılarının kayganlaşıp bacaklarımı kapladığı kalçama indi.

Yaltaklanma dürtüsü güçlüydü. Bir ofiste pek de izin verilmeyen bir şey yaptıktan sonra vücudumda böyle şeyler kalmasına alışık değildim. Ama başka bir dürtü daha vardı... ilkinden biraz daha cesur. Penn'in bir değişiklik yapıp dizlerinin üzerine çökmesini ve üzerimdekileri silmesini isteme dürtüsü.

Asla gerçekleşmeyeceğini bilsem de, onun önümde eğildiği görüntüsü içimi düğümledi. Ona patronluk taslamama izin vermeyecek kadar kontrollüydü.

"Ben güvenliği çağırmadan önce biri konuşmaya başlasa iyi olur." Babam gözlerini bana dikti. "Birkaç gece önce bu adamdan nefret ediyordun Elle. İçkini yüzüne fırlattın. Neyi gözden kaçırdım ki sadece binamıza girmesine izin vermekle kalmadı, Greg ve Steve'den nişanlandığını duydum." Göğsünü ovuşturdu. "Bu şekilde öğrendiğim için incindim. Kendi kızımın beni yanlış yönlendirmesine daha da çok kırıldım."

Kalbi için endişelendiğimde paniğe kapıldım. Neden göğsünü ovuşturuyordu? Bir doktor çağırmalı mıydım? Onu şımartmak istedim ama bu büyük yanlış anlamayı açıklığa kavuşturmak yerine konuyu sağlığa çevirirsem başımın çok daha fazla belaya gireceğinden endişelendim.

Saçlarımı omzumun üzerinden topladım ve bir ip haline getirdim. "İncinmen için hiçbir neden yok baba. Hepsi büyük bir hata."

"Ne demek istiyorsun?"

Sage'in sıcak kürkünü okşadım. "Yani biz nişanlı değiliz-"

"Yani sizden izin isteyecektik ama maalesef efendim, dün gece Greg kızınız için yeterince iyi olmadığını ima edince sahiplenici doğam ortaya çıktı." Penn bana doğru yürüdü ve kanepede yanımdaki yeri aldı.

Sage sertleşti ama bu kadar yakın olduğu için onu öldürmeye çalışmadı.

Sanki bu anı prova ediyormuş gibi yumuşak bir sesle elimi tuttu, dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. "Elle ve Bay Robson'ın oğlunun bir gün evlenecekleri düşüncesiyle birlikte yetiştirildiklerinin farkındayım ama bu artık bir seçenek değil."

Babamın ağzı açık kaldı. "Öyle değil mi? Neden?"

Penn bana entrika ve yalanlarla dolu sinsi bir gülümseme verdi. "Çünkü, sizin de onayınızla, elbette Noelle ile evlenmek istiyorum."

Başımı öne eğerek inledim. "Öyle demek istemedi baba. Bu bir oyun-"

Penn elime hızlı bir çimdik atarak beni susturdu. "Henüz onun hakkında ne hissettiğimin tam olarak farkında değil."

Daha yeni tanışmışken onunla evlenmek istememin saçma olduğunu düşünüyor ama o bizim gibi eski bir romantik değil, değil mi efendim?" Babama sırtıttı, ilgisini çekmeyi garantileyen lezzetli bir oltayla onu yemliyordu.

Babam yemi yuttu. "İlk görüşte aşka inanır mısınız?"

Penn koltuğa yaslandı, beni de kendisiyle birlikte sürükledi ve kolunu omuzlarıma atarak beni

hapsetti. Hareketi rahattı ama vücudunda çözemediğim bir gerginlik vardı. "Kesinlikle. Barda ondan bahsettiğin anda, tam benim tipim bir kadın gibi geldi." O

delici ve gerçeklerden uzak gözlerini bana çevirdi. "Ve onu gördüğüm anda, bana votka banyosu yaptırdığı anda anladım." Boştaki eli keskin parmak boğumlarıyla çenemi dürttü ve dudaklarımı onunkilere doğru yönlendirdi.

Sage kucağımdan sıçradı ve masamın altını yırttı. Uzaklaşmaya çalıştım.

Babam yanımdayken onu öpmeye hiç niyetim yoktu. Ama tıpkı diğer seferlerde olduğu gibi bana başka seçenek bırakmadı. Ağzı benimkini iffetli bir şefkatle okşadı - babamı kandırmak için gerçeğin ve aşık olunan şefkatin mükemmel tarifi.

Bu yüzden ondan nefret ettim.

Son kalan etime ve kanıma yalan söyleme şeklinden nefret ettim.

Dudaklarımı onunkilerden ayırarak ayağa kalkmaya, babama gidip bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu anlatmaya ve onu dinlememeye çalıştım.

Ama artık çok geçti.

Babamın şüpheli bakışları kaybolmuştu, vücudu artık korunmak için gergin değildi. Kalbi annemle tanıştığı ve ilk görüşte aşık olduğu o mutlu günlere geri dönmüştü.

Yüzü parlıyordu. "Yani bu gerçek mi?" Penn ve benim aramda bir bakış attı. "Bu bir şaka değil mi? Başlangıçtaki tüm o düşmanlık, Elle, sadece aşırı tutkulu muydun?" Kıkırdadı. "Annenin inatçı bir çizgisi olduğunu hatırlıyorum. Birçok kez sebepsiz yere beni döverdi." Sesi hüzünlü bir hal aldı. "Bunu özlüyorum."

"Her şeyi yanlış anladınız. Bu doğru değil-" Ben başladım.

"Bu çok gerçek," diye mırıldandı Penn. "Ona aşık oldum ve onu çoktan sahiplendim. Umarım sakıncası yoktur."

"Sakıncası var mı?" Babam ellerini birbirine vurarak ayağa fırladı. "Kendimden geçtim. Elle'in sonunda sırtını yaslayabileceği bir ortağı olduğunu düşünmek. Kendi başarısını onunkinin istismar edilmemesini sağlamak için ortaya koyan bir adam."

Öfke süzüldü. Sanki çok yetenekli bir iş kadını değil de büyük kötü devlerden korunmaya ihtiyacı olan bir genç kızmışım gibi konuşuyordu.

Ama benim de onun annemle olduğu kadar mutlu olabileceğim fikrine bu kadar aşık olduğu için onu suçlayamazdım. Sadece bunun doğru olmasını diledim. Babam ve ben birbirimize çok benziyorduk ama duyarlılık ve hayal dünyası konularında artık hayal kurmaya tahammülüm yoktu.

İsimsiz'in o çılgın kıvılcımına güvenmişim. Şehrin altını üstüne getirmeme ve gerçeği ortaya çıkarmama yardım etmesi için babama yalvarmışım. Kendimi çok canlı, çok kendim, her anlamda çok doğru hissetmemi sağlayan tek adamı bulmamda babamın daha fazla yardımcı olmasını dileyerek hatırlayamadığım kadar çok kez ağlayarak uyudum.

Ama o reddetti.

Elbette, başlangıçta yardım etmişti. Benimle birlikte yerel hapisanelere gitmiş ve ben kapüşonlular, sakallılar ve sokak kurtarma hakkında saçmalarken yanımda durmuştu. Ama normalde sınır tanımayan sabrı, dar ve kısa ömürlüydü.

Sonunda bir gece, İsimsiz'i bulmamı engellemeye devam ederse Belle Elle'deki hisselerimi satmakla ve istifa etmekle tehdit ettiğimde isteksizliğini kabul ettirmiştim.

Ne kadar inatçı olduğunu anlamak için sadece iki cümle yetmişti. Hala kristal gibi net hatırlıyorum: *"Seni yeterince şımarttım, Elle. O çocuğu unutup hayatına devam etmenin zamanı geldi."* Yüzü neşeli sevgisini kaybetmiş, sertliğe kaymıştı. *"O bir suçlu. Eğer şirketimin sabıkalı biri tarafından yönetilmesine izin vereceğimi düşünüyorsan, etik kurallarımızı pek iyi bilmiyorsun"*

demektir."

Ve bu... işte bu benim arayışımın sonu ve çocukluktan yetişkinliğe geçiş anım olmuştu. Ben İsimless'de saf bir şey görmüşüm ama babam sadece toplumun ona verdiği ismi görmüşü.

Onu bulmuş olsaydım bile, ona yaban mersinli krep pişirmeme ya da misafir odasında güvenle uyumasına asla izin verilmezdi. Babamın, tüm iyiliğine rağmen, aslında bir kusuru vardı. Ve bu beni söyleyebileceğimden çok daha fazla incitti.

Babam koşarak gelip Penn'in elini sıkarken hüznün beni ezdi. "Tebrikler. İkiniz adına da çok mutluyum." Beni kanepeden sürükleyip kucağına alırken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bell Button, bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu kelimelerle anlatamam. Ben öldüğümde el üstünde tutulacağımı, sevileceğini ve artık yalnız olmayacağını bilmek."

Kolları o kadar sıkıydı ki ciğerlerimde genişleyecek yer kalmamıştı.

Sırtını sıvazladım, doğru şeyi yapmak ve ona hemen söylemek ya da yalanın çığ gibi büyümesine ve gerçek ortaya çıktığında onu öldürmesine izin vermek konusunda parçalara ayrıldım. Ayrıca Penn'i sırf zenginlik ve başarıdan geldiği (ki bunu henüz öğrenmemiştim) ve sabıkası olmadığı için onaylamış olmasının üç yıllık acısını da yaşadım. O kabul edilebilirdi. İsimsiz değildi.

Onun ani sevincini yok etmek beni ne kadar öldürse de bunu yapamazdım. Benim için kurduğu hayali seçtiğime inanmasına izin veremezdim. Bu Penn'in hatasıydı, benim değil. Babamın acısı, babama yalan söyleyebileceğini ve azarlanmayacağını düşünen o pislikten kaynaklanacaktı.

"Baba, seninle konuşabilir miyim? Özel olarak?" Omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. "Nişan düşündüğün gibi değil. Penn ve ben gerçekten evlenmiyoruz."

"Ne?" Geri çekildi, yüzü harabeye dönmüştü. "Ama düşündüm ki-"

"Tedbirli davranıyor, efendim." Penn ayağa kalktı ve topluluğumuza katıldı. "İlk görüşte aşka inanmıyor. Yalanlarla seni incitmeye çalıştığımı düşünüyor." Soğuk soğuk sırıttı. "Anlamadığı şey, benim gibi bir erkeğin kendimi tamamen adamadan önce güvenceye ihtiyacı olduğu. Kendimi tamamen açmak ve sunabileceğim her şeyi ortaya koymak için evlilik konusunda onun onayına ihtiyacım var." Beni tamamen görmezden gelerek üzüntüyle başını salladı ve umutsuz romantik babamla konuşmaya devam etti. "Eminim anlıyorsundur.

Ne de olsa uzun yıllar kırık bir kalple yaşamış bir adama benziyorsun." Sesi yumuşadı ama altında parıldayan bir çelik gizliydi. "Kızınız sadece benim kalbimi değil, dünyamı da kıracak güce sahip. Ona elimden gelen her şeyi gösterebilecek kadar cesur olabilmek için şimdi onunla evlenmek istemem çok mu yanlış?"

Gözlerimi devirdim. "Bu tam bir saçmalık-"

"Çok mantıklı." Babam bana sıkıca sarıldı. "Elle, seninle ve bu konuda ne kadar olgun davrandığınla gurur duyuyorum. Konu aşka geldiğinde benden daha alaycı olduğunun farkındayım ama seni onunla görmek beni çok ama çok mutlu ediyor."

Çünkü onun Belle Elle için iyi olduğuna inanıyorsun. Dedikodularla ya da yanlış işlerle lekelenmemiş.

-diğerinin aksine.

Artık canıma tak etmişti. Öfkem patladı. "Onunla evlenmeyeceğim baba. İkiniz de bu maskaralığa hemen son verin."

Penn ters ters baktı, babam gülerken bakışlarını gizledi. "Bunu şimdi söylüyorsun." Bir çocuk gibi yanağıma dokundu. "Aranızda bir bağ ve kimya olduğunda anlarım. Ve siz ikinizde bu fazlasıyla var."

Kapıya doğru geri çekildi. "Aslında sizi rahat bırakacağım ama benim onayımı aldınız. İkiniz de." Penn'e baktı. "Barda sohbet ettiğimiz için memnunum. Hakkınızda biraz bilgin var Bay Everett, yani tamamen yabancı değilsiniz. Yine de, bir fırsatını bulduğunuzda, bilginde kalan boşlukları kapatmak için bir tur golf oynamaya ya da bir bira içmeye ne dersiniz? Nihayetinde, hayırseverinizle ve sahip olabileceğiniz diğer ailelerle tanışmak isterim."

"Elbette." Penn eski moda bir saygıyla başını eğdi. "En kısa zamanda." Elimi tuttu ve beni sıkıca kavradı. "Ve lütfen bana Penn de."

Penn'in bir oğlu olduğunu öğrendiğinde babam ne derdi?

Penn'in ne iş yaptığını ve babamın başarısına neden bu kadar değer verdiğini öğrendiğimde ne diyecektim?

Gerçek ortaya çıktığında ve bu iş bittiğinde herhangi birimiz ne diyecekti?

Babam ofisimin kapısını açtı, öyle ısılt ısıldı ki bir yıldız yuttuğunu sandım. "Tamam o zaman, Penn." Kıkırdadı. "Pekala Penn, kartlarını doğru oyna, yakında sana damat diyeceğim." Bana bir öpücük kondurdu ve ekledi, "Aileye hoş geldin evlat."

O gözden kaybolup kapıyı kapatırken bir robot gibi el salladım. Gitti.

Kaybettim.

Penn'in üzerinde dönerek tısladım, "Defol. *Hemen şimdi.*"

Yanaklarımdan tutup yüzümü kendine doğru çekti. Dudakları sert ve acımasız bir şekilde çarpışıyor, dili benimkine boyun eğdiriyordu.

Bu sefer baştan çıkarmasına kanmadım. Onu iterek masamın etrafından dolandım ve Fleur'un dahili telefonuna bastım.

Penn bakışlarında gölgeli bir ifadeyle bana yaklaşırken hemen cevap verdi. "Size getirebileceğim bir şey var mı?" Fleur'un sesi, bana dünyanın bir anda değişmediğini hatırlattı.

Alacakaranlık kuşağı ve ben hala bu kurumun kraliçesiydim.

Sage masamın üzerinde gururla durmuş, Penn'e başının belada olduğunu bilen şeytani bir kedi gülümsemesi atıyordu. Omuzlarımı dikleştirerek ve tüm cesaretimi toplayarak söze girdim. "Evet, güvenliği çağırın.

Nişanlığımın binadan çıkarken yardıma ihtiyacı var."

Yirminci Bölüm

Müstakbel kocamdan üç gün boyunca uzak durmayı başardım.

Ofisi aradı.

Bir şekilde cep telefonu numaramı almış.

Babam zaten onun tarafındaydı.

Ve bedenimi bana karşı bozdu.

Ama zihnimi kontrol etmeyi başaramamıştı ve *kesinlikle* kalbime hükmedememişti.

Onunla ilgili konularda zayıftım, bunu kabul ediyorum. Ve babamın gözlerinin içine bakıp ona tüm bunların büyük bir uydurma olduğunu söyleyemeyeceğim noktaya kadar beni yalanlarının içine çekmişti.

Çok mutluydu. Cildi daha pembe, yürüyüşü daha canlı ve hayata bakışı daha cıvıl cıvıldı. Kalbiyle ilgili korkular ve başka bir kriz beni onun mutluluğunu bozmaktan alıkoydu.

Şimdilik Penn'le birlikte olduğumuza inanmasına izin verecektim. Ama ondan istediğimi elde ettiğimde ve artık bağlılık sorunları olan bir bakire olmadığımı, ilişkiyi kesecek, sahte nişanı sona erdirecek ve hayatıma devam edecektim.

Kim bilir, belki de herkesi şaşırtacak ve Greg'i gelecekteki partnerim olarak kabul edecektim çünkü en azından o normal ve öngörülebilirdi. Tehlikeyle kaçamak yapabilir ve Greg'i daha çok takdir edebilirdim.

Herkes birbirini kullanırdı. Penn'i kullandığım için suçluluk duymama izin vermedim -özellikle de o beni aynı şekilde kullanırken.

"Geldik Bayan Charlston. Beklememi ister misiniz, yoksa toplantının uzun süreceğine inanıyor musunuz?" David sürücü koltuğunda dönerek arkada oturan bana baktı.

Saçlarım omzumun üzerinden düzgünce sarkıyor, krem dantel kemerli siyah eteğim ve Çin çiçeği ceketim beni ABD'nin en büyük perakende zincirinin lideri olarak resmediyordu.

Kucağımdaki dosyayı sıkıca kavradım. "Bu tedarikçiyle en son görüştüğümde dört saat boyunca ayrılmamıştım."

"Hatırlıyorum." David sırtıttı. "Ayrıca bana özür dileyen bir mesaj atıp fazla kalamayacağımı söylediğini de hatırlıyorum."

Başımı salladım. O zamanlar daha gençtim ve şirket dışı toplantılar ve David'i arabada bu kadar uzun süre bekletmenin verdiği suçluluk duygusu konusunda daha az becerikliydim. Diğer görevlerinin yanı sıra bu da onun işiydi ama sıkılmasını ya da rahatsız olmasını beklemiyordum.

"Yapmak istediğiniz işler varsa, çekinmeyin. Dönmeniz için size zaman tanımak üzere bitiminden otuz dakika önce arayacağım."

"Emin misin?" İri cüssesi koltuğun içinde daha da büküldü. "Eğer kısa bir görüşme olacağını düşünüyorsanız, bekleyeceğim."

Başımı salladım. "Sıkılmaktansa meşgul olduğunu bilmeyi tercih ederim."

Güldüğünde abanoz teni sokak lambasının ışığını alına yansıtıyordu. "Elbette. Telefonum yanımda olacak ve saate bakacağım. Akşam ona kadar senden haber alamazsam, yine de geri dönerim."

"Tamam." Dosyaları koluma alıp çantamı kaptığım gibi Range Rover'dan indim ve bana Blue Rabbit'e hoş geldiniz diyen kapıcıya gülümsedim.

Burada daha önce de yemek yemiştım. Tapas menüsü, nefis örneklerle rakipsiz lezzetler

sunuyordu. Çok fazla yiyebildiğimden değil, çünkü son seferinde bir iş toplantısı vardı, sadece

Bu geceki gibi.

Son dakika lise buluşmaları hariç, sosyal faaliyetlerimin çoğu diğer şirketlerin kodamanlarıyla, ilişkilerimizi geliştirmek veya halihazırda kurulmuş ticari anlaşmalar üzerine inşa etmek içindi.

Yüzümü somon crostini veya risotto toplarıyla doldurmak tam olarak doğru bir görgü kuralı değildi.

Krem rengi topuklu ayakkabılarımı giyerek şef garsona yaklaştım. "Merhaba, Loveline partisini arıyorum?" "Ah, evet. Bu taraftan." Şef garson başıyla onayladı ve beni restoranın içine doğru yönlendirdi.

Şirin masalar ve büyük masalar, odanın arka tarafında daha sessiz olan büyük bir masaya taşındı. Duvarlarda mavi kadife perdeler asılı, tuzluk ve biberlikler ise sevimli tavşanlar şeklindeydi.

Masaya yaklaşan Jennifer Stark ayağa kalktı ve elini uzatarak bekledi. "Tekrar merhaba, Bayan Charlston."

Elini sıcak bir şekilde sıktım. "Lütfen bana Elle de."

"Elle o zaman." Beni bırakarak tekrar yerine oturdu ve masanın etrafındaki diğer üç kişiyi işaret etti. "Bunlar Shenzhen'deki satış ve üretim departmanlarından Bai, Andrew ve Yumaeko."

"Merhaba." Kibarca başımı salladım.

Kalan son koltuğa yerleşirken restoranın etrafına bir kez göz gezdirdim, tıpkı diğer zamanlarda olduğu gibi Penn'in ortaya çıkmasından korkuyordum. Beni bulmakta ustaymış gibi görünüyordu.

İki garson masaya su ve bir dizi başlangıç getirirken Jennifer hemen yemeğe atladı. "Bildiğiniz gibi Loveline, Belle Elle'de niş bir pazar bulacağını umduğumuz, gelecek vaat eden bir marka."

Dosyayı açtım ve ses kayıt cihazımı çıkardım. Not almaya çalışmayı çoktan bırakmıştım. Böylece yarın ofise gittiğimde Fleur önemli noktaları yazabilirdi. "Bana Loveline'ın nelerden oluşacağını biraz anlatabilir misiniz?"

Jennifer çantasına uzanıp bir broşür çıkarmadan önce iş arkadaşlarına utangaç bir şekilde gülümsedi.

Yüzü aşağı bakacak şekilde tuttu ve beyaz masa örtüsünün üzerinden geçirdi. "Bugünlerde dünya cinsellik konusunda çok daha açık ve bu açıklıktan yararlanmanın, özellikle de ana akım piyasada daha fazla erotik edebiyat ve film varken, önemli bir fırsat olduğuna inanıyoruz."

Broşürü ters çevirdim ve hemen göğsüme çarptım, böylece genç garson ön taraftaki devasa simli dildoyu görmedi. "Seks oyuncakları mı öneriyorsunuz? Hem de büyük bir mağazada?"

"İç çamaşırı bölümünde özel bir odada yetişkinler için oyuncaklar öneriyoruz, evet."

Yanaklarım yandı.

Penn hayatıma girene kadar seksle hiç uğraşmak zorunda kalmamıştım. Şimdi, rüyalarım ten ve nefes nefese kalmayla doluydu. Günlerim öpüşme ve itişme ile geçiyordu. Ve şimdi, markamız altında satılan dildolar hakkında konuşmak zorundaydım.

"Bunun uygun olduğundan pek emin değilim."

Jennifer sırttı, kızıl saçları başının tepesinde düzgün bir topuz yapmıştı. "Bunu söyleyeceğinizi düşündüm, bu yüzden Avustralya'daki Mark Sacs'tan en son rakamları getirdim, kısa süre önce Loveline'ı rekor kıran bir başarı ile mağazalarına tanıttılar." Bana doğru bir broşür daha uzattı, ancak bu sefer rakamlar ve grafikler o kadar da müstehcen değildi.

Rakamlara bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Vay canına, bu çok etkileyici."

"İki yüz Denizatı ve üç yüz Sinek Kuşu stoğunun tamamı yalnızca ilk haftada satıldı. Piyasaya sürüldüklerinden beri üç kez yeniden sipariş vermek zorunda kaldılar ve sadece ek satın alımlardan dolayı iç çamaşırı satışlarında büyük bir artış oldu." Sırttı. "Sonuçlar konuşuyor, Elle."

Yukarı baktım. "Denizatı ve Sinek Kuşu tam olarak nedir?"

Üstünden pembe krep kâğıdı sarkan küçük siyah bir çantayı uzatırken iş ortakları kıkırdadı. "Sorabileceğinizi düşündüm. İçinde Kaplan Kuyruğu, Çingiraklı Yılan ve Panda öpücüğü gibi en çok satan ürünlerimizden örnekler var."

"Hepsinin adı hayvan ismi mi?" Çantayı çekiştirerek kucağıma yerleştirdim ve içindekileri saklamak için üst kısmına eğilerek içine baktım.

Düzgün, şık, şeffaf deniz mavisi kutularda bir dizi dildo, vibratör ve mücevherli tıkaç vardı.

Fantezilerimde Penn'in bunlardan birini elinde tutup sikini yumrukladığını hayal ederken sertçe yutkunarak kapattım. Jennifer haklıydı. Erkekler ve kadınlar hâlâ oynuyordu. Ben de uzun soluklu bir oyunun içindeydim ve başkalarının da oyuncaklarla ve aletlerle uğraştığından hiç şüphem yoktu.

Böylesine gelişmekte olan ve artık kabul edilebilir bir pazardan neden faydalanmayalım?

Babam küplere

binecek. Ama

patron bendim. Ve

meraklıydım.

Çantayı bileğimin yanına koyarak ellerimi masanın üzerinde birleştirdim ve gülümsedim. "Hadi konuşalım."

* * * * *

Penn (20:45): *Üç gün çok uzun bir süre. Saygıdan dolayı benden uzak durmana izin verdim. Ama bu gece, sen benimsin.*

Penn (21:15): *Seni bulmak için yöntemlerim var, Elle. Sana yalan söylemeyeceğime dair söz verdim, bu yüzden bu gece seni tadacağımı söylediğimde bana inan ve daha fazlası için yalvaracaksın.*

Penn (21:35): *Cevap yazmadığına göre, yerini bulmak için telefonundaki GPS'i kullandım.*

Penn (21:55): *Kahretsin, iş konuşurken seksi görünüyorsun.*

Başımı kaldırıp restorana baktım.

İş toplantısı sırasında telefonumun birkaç kez titrediğini hissetmiş ama kontrol etmemiştim. Kaba olmak ve rakamların ve tahminlerin akışını kesmek istemedim. Telefonumu sadece David'e mesaj atıp işimin bitmek üzere olduğunu ve arabayı getirmesini söylemek için çıkarmıştım.

Ta ki Penn'den gelen birden fazla mesajı bulana kadar.

Kalan son lokantaları ararken kalbim tavşan tuzluk ve biberliklerini taklit ederek göğsümün etrafında zıplıyordu. Salı günü olması, yarın erken kalkmak için evlerine gitmeleri gereken çok az insanın yemekleriyle oyalanması anlamına geliyordu.

"Her şey yolunda mı?" Jennifer sunum boyunca atıştırdığımız tapasların kredi kartı faturasını imzalarken sordu. Ödemeyi ben teklif etmiştim ama o izin vermemişti. Piyasayı test etmek için iki ay içinde teslim edilmek üzere önemli bir sipariş verdiğimi görünce pek de umursamadı.

Ana akım bir perakende zincirine koymak için seks oyuncakları satın almak günahtı, ancak iç çamaşırı bölümünde biraz değişiklik yaparak, girişle ilgili katı kurallar ve etiketsiz opak alışveriş poşetleri ve satın alımlarının derinlemesine ayrıntılarından ziyade fişlerdeki kodlar gibi gerekli tüm önlemlerle yetişkinler için bir mağara oldukça kolay bir şekilde inşa edilebilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, oldukça heyecan vericiydi.

Tıpkı Penn'in beni izlediğini düşündüğümde hissettiğim karmaşık duygular gibi. Ama tüm masaları taradıktan sonra, ondan hiçbir iz yoktu.

"Evet, ben iyiyim." Rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramış bir halde ona baktım.
O burada değil.

Neden iki uç kutba neden olduğunu bilmiyordum. Onu burada istedim. Ben onu burada istemiyordum.

İkisi de yalan değildi. Kelimenin tam anlamıyla iki şeyi de aynı anda hissettim.

Jennifer sandalyesini itti, malzemelerini topladı ve meslektaşları ayağa kalkarken gülümsedi.

"Seninle tekrar tanışmak bir zevkti, Elle."

El sıkıştık. "Aynı şekilde."

Dosyamı kapattım ve örneklerden oluşan küçük siyah çantamla el çantamın yanımda olduğundan emin oldum. Hep birlikte masadan kalktık.

Çıkışa doğru döndüm. Ve işte oradaydı.

Dirseğini bara dayamış, ayak bileklerini zarifçe çaprazlamıştı. Ağzına bir bardak götürmüştü, gözleri sanki başka hiçbir yere bakmıyormuş gibi bana yapışmıştı. Sanki başka bir yere bakamazmış gibi.

Bir yanım onu tokatlamak isterken, diğer yanım da müstehcen sevgi gösterileri nedeniyle restorandan atılana kadar onu öpmek istiyordu.

Ayaklarım ne yapmam gerektiğini hatırladığında sertçe yutkundum ve Jennifer ile ortaklarını temiz havaya ve beni bekleyen arabaya doğru takip ettim.

Penn içkisinin geri kalanını boğazından aşağı yuvarlayarak bardan uzaklaştı ve benimle aynı kapıya doğru hiç de tesadüfi olmayan bir şekilde yürüdü. Bu kez takım elbise giymemişti, dirseklerine kadar uzanan siyah uzun kollu bir kazak ve solmuş bir kot pantolon giymişti. Göğsünü saran kumaş her çıkıntıya ve kasa yapışıyor, bana kot pantolonunun içinde sakladıklarını gördüğümü ama başka bir şey görmediğimi hatırlatıyordu.

Parmaklarım onu koparmak için kaşınıyordu.

Giyinik olduğu kadar çıplak da mükemmel olup olmadığını öğrenmek için.

Dışarı çıkıp onu gözden kaybettiğimde kalbim cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış parçalara ayrıldı. Jennifer ve ortakları otellerine dönmek üzere bir Town Car'a atlamadan önce vedalaştılar.

David beni bekleyen Range Rover'dan atladı ve eşyalarımı aldı. "Her şey yolunda mı? Gitmeye hazır mısın?"

Evet demeliyim. Dört çekere atlamalı ve beni Penn Everett'in pençelerinden uzak tutmak için bir yarış arabası sürücüsü gibi uzaklaşmasını talep etmeliydim. Ama bilerek oyalandım, bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve ılık gece göğünü içime çekiyormuş gibi yaptım.

"Onu eve götüreceğim."

Penn yanıma gelip elini belime koyarken yumuşak, şehvetli sesi arkamdan beni sardı.

Üç gün bir arzu pufunda silindi. Yalan

söylediği için ona olan kızgınlığım.

Manipüle edildiğim için duyduğum öfke...

hepsi gitti. İçimdeki bu kaşıntıyı

dayanılmaz hale getirmişti. Bunu

düzeltecek kişi o olmalıydı.

Penn gülümseyerek öne doğru eğildi ve David'in parmaklarının arasından küçük siyah çantayı aldı. "Onu da alacağız."

Yutkunurken gözlerim büyüdü. "Nasıl-"

Orada ne var biliyor musun?

Yarıda bıraktım çünkü soru işe yaramazdı.

Mesajlarına bakılırsa bir süredir beni izliyormuş. Masanın altında birkaçını okşarken, kauçuk dildoları test ederken ve Jennifer'ın görmek için önerdiği şeyi yaparken ürünün flaşlarını görmüş olmalı

ne kadar gerçekçi olduklarını.

Penn elimi tuttuğunda yanaklarım yandı. "Elle, lütfen şoförüne seni eve götürmeme izin verdiğin için mutlu olduğunu ve seni kaçırmadığımı ya da baskı altında tutmadığımı söyle."

Gözlerimi kırptırdım, David'in gergin omuzlarını ve silahının gizli kılıfını ve kabzasını ortaya çıkarmak için ceketini kenara itişini fark ettim. "Sorun yok David. Onu tanıyorum."

"Hanımefendi?" Gözlerini Penn'den ayırmadı. Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Tanıdık geliyor, şimdi siz söyleyin."

Tanıdık mı? Neden tanıdık gelsin ki?

Penn sıradan biri değildi ve onunla daha önce hiç karşılaşmadığımdan oldukça emindim. Ayrıca kendisi de babama bir süre uzak kaldıktan sonra New York'a yeni döndüğünü söylemişti.

Kibarca, "Adı Penn Everett." dedim. Penn değiştirdi. "Bayan Charlston'ın nişanlısı."

Ürperdim. İnkâr etmek için dilimde kelimeler dolaşıyordu ama ne anlamı olabilirdi ki? Babam zaten inanıyordu, Steve, Greg... Bu hikâye kitabının şemasında bir tane daha neydi?

David yerinde kıpırdandı. "Anlıyorum." Yine de rahatlamadı, ki bunu biraz rahatsız edici buldum. Dikkatini bana çevirdi.

Yıllar önce, babam beni koruması için onu işe aldığı anda, kendimi tehdit altında hissettiğimde ya da dürüstçe konuşamadığımda söyleyebileceğim bir dizi kod üzerinde çalışmıştık. Eğer silah zoruyla tutuluyor ya da soyuluyorsam, basit bir cümle David'i askeri moda geçirirdi.

"Bu gece için başka bir emriniz var mı hanımefendi?" Kodlardan birini söylemem için bana zaman tanıyarak bekledi.

Yorgunum ve bu gece köpük banyosu yapacağıma inanıyorum: kaçırılma kodu. Kendimi *iyi hissetmiyorum; onun yerine yürüyebilirim:* soygun veya yanıma silah dayanması için kod. İkisini de söylemedim.

Penn parmaklarımı çekiştirmeden önce sessizlik bir saniye kadar uzadı. Tereddüt etmeden onunla birlikte hareket ettim. "Hayır, bu gece olmaz David."

David beni tekrar kurtarmaya çalışmadı.

Bölüm Yirmi Bir

Yürüyüşe ON DAKİKA kala sinirlerim tepeme çıktı.

Penn'in parmaklarını sıkarak, "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum. "Benim evime."

"Neden?"

Kıkırdadı, yüzü karanlıkla örtülmüştü. "Sence neden?"

Sesi edebini yitirip günaha kayarken karnım sıkıştı.

"Seni becermek için tabii ki." Dişlerini göstererek ekledi: "Bekleyebildiğim kadar bekledim.

Babana nişanımız hakkında yalan söylediğimi anlatmadın ve korumana geri dönmedin. Bu nedenle, planladığım her şeye hazır olduğumu ve itiraz etmeyeceğini biliyorum." Çenesi düştü. "Öyle mi Bell Button?"

Kulağa ne kadar yanlış ama ne kadar doğru geldiğini düşününce ağzım sulandı. Bu gece olabileceklerin fantezileri yıldırım arzusuyla çözüldü-

Bekle.

Bana Bell Button derdi.

Öfke önceliği aldı. "Bu senin kullanacağın bir lakap değil."

"Hayır mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Yine de izin verdin - adı neydi? Chloe'nin sana Ding Dong Bell demesine. Bunu mu tercih edersin?"

Dişlerim birbirine kenetlendi. "İkisini de tercih etmem. Elle tamamen kabul edilebilir. O yüzden kullan." Yumuşak bir iç çekişle güldü. "Çok savunmacısın."

"Savunmacı değil. Korumacı."

Başını kaldırdı, gözleri diken gibi içime battı. "Benim yanımda kendini koruma ihtiyacı mı hissediyorsun?"

"Sürekli."

Gölgesi beni yuttu. "Neden?"

"Neden ne?"

"Biliyor musun? Soruya cevap ver ve etrafında dans etmeyi bırak." Cevap vermesi için beni zorlaması, neden kendimi ondan uzak tuttuğumu öğrenmek için art niyetli olduğunu gösteriyordu. Neden ona karşı fiziksel arzudan daha fazlasını hissetmeme asla izin vermediğimi.

Birbirimizi bir haftadır falan tanıyorduk. Onu son derece çekici bulduğumu itiraf edecek kadar kadındım. Anında gerçek aşk fikrini sevdiğimi itiraf edecek kadar kızdım. Ama bunun benim gibi bir iş sahibi için asla gerçekleşmeyeceğini bilecek kadar da gerçekçiydim.

Ayrıca, kendi başarısı için acımasızdı. Yalanlarla örülmüş ve yarı gerçeklerle gizlenmiş, kırılabilir herhangi bir şey için güvenilecek bir adam değildi - özellikle de kalbim için.

Vücudum çürüyecekti.

Ama iyileşecekti.

Penn'in benden bir şey istediği gerçeğini değiştirmiyordu.

Eğer sadece seks olsaydı, amaçlarımız aynı olurdu.

Ama onunla daha fazla vakit geçirdikçe, son oyununun bu olmadığını daha fazla hissettim.

Gözlerimi kısıtım, kibirli kalkanlarının ardını görmeye ve gerçekte ne demek istediğini okumaya çalıştım. Ama ortaya çıkardığı tek şey, yetenekleri ve kendine verdiği değerle yüce bir adamdı. Bir tavus kuşu kadar gururlu ve kendini beğenmiş bir adam.

Yine de bir oğlu var.

Bu kadar soğuk ve duygusal olarak ulaşılmaz biri nasıl ona bağımlı bir çocuğa sahip olabilirdi? Stewie'nin annesi neredeydi? Larry kimdi? Birlikte yattıktan sonra aramızda ne haltlar dönecekti?

Sorular, dengesiz bir Jenga kulesinde onunkilerin üzerine inşa edilmişti. Bir yanlış cevap ve sözde ilişkimizin tüm temeli çökecekti.

Bu gece düşmesine izin verilecek gece değildi.

Yarın düşebilir.

Çünkü yarın istediğimi almış olacaktım, o da istediğini almış olacaktı ve her şey eski haline dönecekti. Penn ve yalanları daha fazla zarar vermeden hayatımdan silinip gidecekti.

"Neden diye soruyorsun ama ben de sana aynı soruyu sorabilirim." İlerledim, sokak lambasının ışıltısını bırakıp gecenin havuzuna adım attım. "Neden kendini *benden* koruyorsun?"

Çarparak durdu. "Bilmiyorum."

"Var."

Çenesi çalıştı, elleri iki yanında açılıp kapandı. "Ben korunuyorum; arada bir fark var." "Var mı?"

Başımı eğdim. "Tuhaf, koruyucu ve kollayıcı aynı şeydir diyebilirdim."

Bana doğru hışımla geldi, boğazımdan yakaladı ve bir apartmanın cephesine çarpma kadar beni geriye doğru yürüttü. Tuğla sertti. O daha sertti. Ben ise hiç şansı olmayan yumuşak bir ortaydım. "Bir daha bana psikanaliz yapmaya kalkarsan, pişman olursun."

Yutkundum, boynumdaki elinin kafesinden korkmaya zorladım. Şimdi bile bedenim onun kavrayışının altında uğulduyordu. Görünüşe göre hücrelerim erotizm hissini benimsemiş ve her türlü kavrayışı uygun bulmuştu.

"Neden üzgün olayım ki?" Sesim zar zor duyuluyordu. "Ne yapardın? Beni öldürür müydün?"

Kayıtsızca, gelişigüzel söyledim. Etrafta çok sık dolaşan ve asla kastetmediğim bir cümle. Ama bu klişe cüreti görmezden gelmek ya da düşündüğümünden çok daha karanlıkta olduğunu itiraf etmek yerine, bir kasabın cephaneliğinin tüm keskinliğiyle gülümsedi. "Belki de."

Kalbim yerinden fırladı, polisi aramak için bir telefon ödünç almaya koştum. Ama içim öncekinden farklı bir lezzetle yanıyordu. Eğer şehvet bir renk olsaydı, günlerdir kırmızılar ve pembelerle yıkanmıştım. Şimdi siyahlar ve derin, derin morlar içinde yüzüyor, kendimi bırakıp kim olduğumu unutmaktan ve asla olmaya cesaret edemediğim kişi olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Parmaklarına karşı zorlanarak, kendimi kasıtlı olarak onun tutuşunda boğdum. "Seni asla tanıyamayacağımı ve tanımak istemediğimi kabul edersem bana ne yapacaksın? Senin beni kullandığın gibi ben de seni kullandığımı itiraf edersem ne yapacaksın? Sikecek misin beni?"

Asla başka tarafa bakmadı; boğazımdaki baskıyı asla azaltmadı. "Sana niyetimin bu olduğunu söylemiştim."

Beni sürekli dezavantajlı duruma düşürüyordu. Bundan bıkmıştım. Eğer yerimi korumak istiyorsam, ürkek küçük bir kız gibi değil, daha kendim gibi davranmaya başlamalıydım. Cesaretimi toplayarak mırıldandım: "Tehdit etmeyi bırak ve şu işi bitir."

Parmakları kasıldı. Vücut ağırlığı benimkinin üzerine çöktü. "Bitirelim mi?"

"Evet. Beni sikmeni ve sonra yalnız bırakmanı istiyorum."

Dudaklarından hafif bir inilti döküldü. "Boş bir sokakta böyle şeyler söyleyemezsin."

"Neden olmasın? Boş olmak meşgul olmaya tercih edilir diye düşünmüştüm. Burada izleyecek kimse yok."

Başını salladı, koyu renk saçları alnının üzerinde dans ediyordu. "Meşgul olmak, ellerimi kendime saklamak zorunda olduğum anlamına geliyor." Beni kendine çekti, sol kolu belime

dolanırken parmaklarını boynumdan göğsüme doğru indirdi.

Eli etime masaj yaparken, başparmağı ve parmağı meme ucumu sıkarken, seks oyncağı örneklerinin bulunduğu çantanın yumuşak gümbürtüsü kaldırıma düştü. "Boş bir cadde seni döndürebileceğim, eteğini kaldırabileceğim ve görünmeden içine girebileceğim anlamına geliyor."

Titredim.

Kulağa çok yanlış
geliyordu. Kulağa
çok *iyi geliyordu*.

Kendimi aklı başında kalmaya zorlayarak etrafımızdaki binalara baktım. Ailelerin soluk ışıltısı ve faaliyetlerin gölgeleri yukarıda belli belirsiz hareket ediyordu. "Onları görsek de görmesek de fark edilirdik."

Bakışlarımı takip etti, başı yukarı kalkarken boğazı açıktaydı. Parmakları göğsümde kıpırdadı. "Haklısın."

Bir adım geri çekilirken dokunuşu kayboldu. "Yazık."

Çantayı tekrar toplayarak, beni de peşinden sürükleyerek sinsice geri döndü.

* * * * *

"Burada mı yaşıyorsun?"

Cebinden bir anahtar çıkarırken başını salladı.

"Bütün bina mı?" Yüksek kanatlı pencereleri ve soluk ördek yumurtası mavisi dış cephesiyle mini gökdelene baktım.

"Çalışmaya ihtiyacı var ama ben de bu yüzden satın aldım." Eski kapı kolunun kilidini açtı ve beni art deco çinileri, kare bir avizesi ve soyulmuş duvar kâğıtları olan bir fuayeye çekti. Tavan en az dört kat yükseliyordu ve çift genişlikte bir merdiven spiral şeklinde kıvrılarak birden fazla kata çıkıyordu.

"Vay canına."

Beni bıraktı ve bronz bir elektrik düğmesinin sihirli bir şekilde mekânı aydınlattığı duvara doğru ilerledi. Yumuşak klik sesi, tozla parıldayan ve zamanla yıpranmış sayısız ampulü uyandırdı.

"Dediğim gibi, devam eden bir çalışma." Bir kez daha bileğimden tutup beni merdivenlerden yukarı taşıdı. Orijinal işçiliğe hayran kalmama ya da ne kadar zamandır sahibi olduğunu sorgulamama fırsat vermedi.

Sanki bina onun için yokmuş gibiydi. Sanki onun için önemli olan tek şey bendim.

Yukarı çıkarken hiç konuşmadım. İkinci, üçüncü ya da dördüncü katta durmadı. On ya da on birinci kata girip güve kemirmiş pis koridordaki başka bir kapının kilidini açana kadar beni yukarı çekmeye devam etti.

Farklı bir dünyaya adım atmak gibiydi.

Bir zaman kapsülünden geçtik ve art deco cazibesi, 1930'ların dekorasyonu ve tertemiz sunumuyla göz kamaştıran bir süite girdik.

Öne doğru sürüklenirken ağızım açık kaldı. "Bu inanılmaz."

"Tabii ki öyle. O benim." Kapıyı arkasından kilitledi ve boşlukta ilerledi. "Tıpkı senin gibi." Saat beş yönündeki gölgesinin altında çenesi gerildi. "Ben sadece inanılmaz şeylere sahibim."

Bedenimden çok kalbim çarptı.

Bu garip bir iltifat mıydı? Beni fiziksel tatminin ötesinde önemseydiğine dair bir işaret mi?

Saçmalama. Kalbiniz yanılıyor. İzinde, aşk hakkındaki mitleri araştırıyor ve var olduğuna dair hiçbir somut kanıt bulamıyor.

Penn, şiirlerin ve masalların vaat ettiği her şeydi. Tabii arkasına sığındığı düşünceli öfke ya da gergin koruma olmasaydı.

Keşke ona bir doğruluk serumu yutturabilseydim ve cevapları yırtıp atabilseydim - ne kadar sığ ya da derin olduğunu ortaya çıkarabilseydim.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Bu mekâna uyum sağlamasını, kendini evinde hissetmesini ve özgürce hareket etmesini bekliyordum ama bir şeyler yolunda gitmiyordu. Ayakkabılarını tekmeledi ve cilalı mozaik ahşap zemin üzerinde yalınayak yürüdü ama bir şeyler eksikti. Rahat değildi. Sanki burası benim için olduğu kadar onun için de yabancı ve yeniymiş gibi hareket ediyordu.

Nedenmiş o?

"Ne kadar zaman önce taşındınız?" Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp mutfak adasının yanına koydum. Penn gülümsedi. "Soru mu soruyorsun?"

"Bu kurallara aykırı mı?"

Durakladı; yüzünde çözemediğim bir şey titreşti. "Bazıları değil. Diğerleri öyle." Bu gizem başımı ağrıttı. "Yani bana ne kadar zamandır burada yaşadığını söyleyemez misin?"

"Ağlayan Söğüt'te babana söylediklerimin bir kısmına kulak misafiri olmuştun. Yakın zamanda kasabaya geri taşındım. Eğer buna inanıyorsan, bunun yeni bir satın alma olduğuna da inanacaksın."

"Bir şey doğruysa neden inanmam gerekiyor?"

Cevap vermedi.

Başka bir soruyla zorladım. "Hayırseverinizin hasta olduğunu söylemişsiniz. Onun için geri döndüğünüzü söylediniz. O iyi mi?"

Üzerine bir yumuşaklık yayıldı; beklenmedik ve sevecen bir şeydi bu. Velinimeti her kimse, ona itiraf edebileceğinden çok daha fazla değer veriyordu. "O şimdi iyi. Kan kanserinin nadir görülen bir türüymüş. Kontrol altına aldılar."

"Bu çok iyi."

"Öyle."

Sohbet durdu. Gariplik üçüncü bir tekerlek gibi yerleşti. Kendimi sorumlu hissettim. Daha önce sessizliğimiz arzuyla güçlenmişti. Şimdi ise kafa karışıklığıyla ağırlaşmıştı.

Neden onu, bu binayı ve gizemli bağışçısı her kimse onu önemsiyordum?

Buraya sadece bir şey için geldim.

Onunla aynı şey.

Derin bir nefes alarak odanın karşısına geçtim. Kollarını ardına kadar açtı, ne yaptığımı biliyordu - aramızdaki ani tuhaflığı gidermenin tek yolunun temellere dönmek olduğunu.

Nefret ve beğeninin önemli olmadığı bir yer.

Dudakları düşüncelerimi durdurdu. Kolları endişelerimi durdurdu. Kendini dizginlemesine izin verdi ve beni geriye doğru takip etti, ağzı benimkinden hiç ayrılmadı, gücü beni bir büfeye sıkıştırdı.

Beni sertçe öperken parmakları çenemi kavradı.

Nane ve karanlığın tadı duyularıma doldu.

Elinde titriyordum.

Öpücük başladığı kadar hızlı bir şekilde sona erdi. Beni ileriye doğru çekiştirirken parmakları aşırı hassas tenimi acıttı, açık plan mutfak, oturma odası ve yemek odasının önünden geçen bir kapıya doğru gizlice ilerledi. Etraftaki büyük pencereler, şehrin elektriksel canlılığı ve aşağıdaki yayalarla bizi eğlendirmesine izin veriyordu.

Penn bir kapıyı açarak beni bıraktı ve siyah çantayı yatağının üzerine atarken yatak odasına doğru sürüklenmeme izin verdi.

Denizatı adı verilen gümüş parıltılı dildo dışarı fırlayıp koyu gri örtünün üzerinde suçlayıcı bir şekilde uzanırken onu takip ettim.

Penn fark etmedi. Ya da fark ettiyse bile göz ucuyla bile bakmadı. Artık onun ininde olduğum için başka bir şey fark edeceğinden şüpheliydim. Ben onun fethiydim, onun ödülüydüm. Neden bunun benden çok onunla ilgili olduğu hissine kapıldığımı bilmiyordum ama garip bir şekilde memnundum.

Duyguların araya girmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmadan istediğimi alabilirdim. Ona her mahrem parçamı verirken kendimi koruyabilirdim.

Bana doğru yaklaşıp beni duvara sıkıştırırken ürperdim. Hiçbir yere gidemeyecek şekilde olduğum yerde kilitli kalmamı tercih ediyor gibiydi.

Bana içecek ya da yiyecek bir şey teklif etmemişti. Beni buraya sikmek için getirmişti.

Hepsi bu kadar.

Daha sonra bu yüzden incinebileceğimi biliyordum. Tüm kabadayılığım ve bunu seksle ilgili tutabileceğime olan inancıma rağmen, yine de her anı aşırı analiz edip okuyabilirdim. Ama şu anda... şu anda tek istediğim oydu. İhtiyacım olan tek şey oydu ve bunu yapmak için soğukkanlı olmaya hazırdım.

"Çok güzelsin Elle," diye mırıldandı, bir elini başımın yanındaki duvara koyarak beni hapsetti. Bakışları sıcak samurdan acımasız siyaha kayarken boynundaki nabız görülebiliyordu. Diğer eli yanağıma indi, başparmağı çenemi sıyrarak ağzımın köşesine kadar geldi.

Başparmağını orada tutarak durakladı. "Bana ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin yok, değil mi?" Ereksiyonunu karnıma bastırdı. "Ve sana söylemeyeceğim."

Ne yapıyorum? Ben sana ne yapıyorum?

Bunu söyleme şekli şefkatle doluydu. Kısa bir an için, beni soyup yutmak üzere olan zengin bir iş adamı değil, kendi yalanlarının altında boğulan tatlı bir baştan çıkarıcıydı.

Korunmakla ilgili sorun da buydu.

Yalanları olan insanlar asla dost edinemezler. Ama güven sahibi insanlar asla düşman edinemezdi. İkisi de zayıftı.

Nefesimi içime çektim, dudaklarımı aralayarak başparmağını ağzıma sokmasına izin verdim. Araya girmesi seksi ve sıcaktı ve teninin tadı tuzluydu.

Bana neden söylemediğini sormak istedim. Kendimi onun yanında bu kadar çaresiz hissederken onun üzerinde nasıl bir çılgın güce sahip olduğumu bilmek istediğimi. Ama öne doğru eğildi, başparmağıyla ağzımı açık tutarken alt dudağımı yaladı. "Sana söylemeyeceğim çünkü sana göstereceğim."

Bana yaslandı, göğüs göğüse, kalçalar kalçalara. Beni tıpkı ofisimde, sokakta, caddede ve mağazamda olduğu gibi tuzağa düşürdü.

Beni tuzağa düşürdü ve bu, üç yıl önce kapüşonlu bir adamın beni soygunculardan kurtardığı ve genç ruhumu uyandırdığı anıları daha da canlandırdı. Aradaki farklar şaşırtıcıydı. Bir adam benim dünyamın kilidini açmıştı. Bu ise beni hapsedmek için elinden geleni yaptı.

İkisi de başarılı olamaz.

Bu güç sadece bendeydi ve onu bir başkasına ödünç vermek ya da reddetmek benim ayrıcalığımdı.

Belli belirsiz bir öfke ve henüz açığa çıkmamış bir arzu ondan bana doğru süzülüyordu ama bunun altında başka bir şey vardı. Daha önce ondan hissetmediğim bir şey.

Dikenli tellerle sarılmış yumuşaklık.

Beni izleyişinin, bana dokunuşunun, içindeki çoklu yönlerle beni kontrol edişinin yoğunluğunu azaltmadı. Boynunu büküp boğazımı öperken yüzündeki tüyler yanağımı sıyırdı. Dişleri köprücük kemiğimi ısırırken gözlerim kapandı. Elleri yanlarıma inip başparmaklarıyla meme uçlarımı okşarken tıraş losyonu burnuma geldi.

Dudakları boynumda gezindi, öptü ama nazikçe değil. Penn'le ilgili hiçbir şey nazik değildi. Her şey zevkle karışık bir şiddetten kaynaklanıyordu. Dişlerinin kayganlığı sıcak ağzına heyecan verici bir boyut kattı ve bir kez daha yüzümü güçlü, soğuk parmaklarının arasına alıp beni doğru yöne yatırdığında inledim.

Dudakları benimkilerin üzerine kapandı, başlangıçta tatlıydı ama sonra acımasızlaştı. Vücudum duvara çarptı, beni tüketmeye çalıştıkça daha da sertleşti, dudakları asla iyileşmeyecek morluklara neden oldu.

Bırakmaktan başka seçeneğim yoktu. Ayakta durmaktan, nefes almaktan ve düşünmekten vazgeçmek. Eğer yapmazsam, onun sahip olmasıyla çığlık atacaktım.

Teslim olmak en kolay ve tek seçenektir.

Çünkü o zaman düşünmeyi bırakıp sadece *olabilirdim*. Kadın olurdum, arzuldum. Kendim olurdum. Her şeyi kontrol ediyordu.

Bana yalan söylemeyeceğini söylediğinde haklıydı.

Öpücük bana şüphesiz saklamak istediği şeyleri söyledi. 'Ben buyum, ben buyum' gibi şeyler. 'Özür dilemeyeceğim' gibi şeyler. Ve bunun altında... beni becermek istediğine dair o seksi mesajların altında daha derin, daha karanlık bir konu vardı.

Beni tartışmaya, onun kim olduğunu daha derinlemesine araştırmaya, onu tutkulu bir yabancıdan belki de arkadaş değil ama en azından tanıdık diyebileceğim birine dönüştürmeye cesaretlendiren bir iplik.

Diğer eli omurgama dolanarak beni duvardan uzaklaştırdı ve parmaklarını eteğimin arkasına soktu. G-string'imın dantellerini ve kıkımın üst kısmını parmaklayarak ereksiyonunu karnıma doğru salladı.

Havaya ihtiyacım var. Akıl sağlığına ihtiyacım var.

Ama beni kollarına aldı, yatağına doğru yürürken bacaklarımın onunkilerin arasında sallanmasına izin verdi ve siyah çantayı yere fırlatarak beni aşağı attı.

Yüzü şehvetle buruşmuştu. "Oyuncakları başka zaman kullanırız. Bu gece sadece sana ihtiyacım var." Ceketimi tutarak, kollarımı kollardan çıkarırken beni kıvrınmaya zorladı.

Bluzum ve eteğimle uzandığım anda sıırttı. "Umarım bunlara çok bağlı değilsindir."

Öfkeli bir çekişle bluzumu parçaladı. Deniz kabuğundan yapılmış minik düğmeler odanın her köşesinde cınlarken, serin hava çıplak karnımı öptü ve siyah dantel sütyenim ortaya çıktı.

İnledi, göğsümün kabarıklığına bir öpücük kondurmak için üzerime eğildi.

Hiç düşünmeden başını göğsüme yasladım, sertçe nefes aldım, hızlı hızlı soludum, ellerimi saçlarında gezdirdim, aslında hissetmediğim bir şefkatle.

Geriye çekildi, bakışları daralmış ve öfke doluydu.

Birbirimize baktık, sessizce savaşıyor, çizgilerin nasıl bulanıklaştığını anlamaya çalışıyorduk. Yatağın kenarında durmak için geri çekilen Penn, beni suskun, nefessiz bıraktı, neler olduğunu ve yüzeyin altında kim olduğunu merak ettim.

Elleri kemerine gitti, deriyi çekip çıkardı ve ilmeklerinden kopardı.

Tenim muhtaç ve talepkardı. Onu yakınımda istiyordum. Onu üzerimde istiyordum. İlk seferimde canımın acıyacağı korkusunun küçük sesini siktir et.

"Kıyafetlerini çıkar," diye homurdandı, sesi artık tamamen insani değildi, kot pantolonunu bacaklarından aşağı itip içinden çıkarken.

Yatakta doğrulup itaat ettim, yıpranmış üstümü silktim ve arkama uzanıp eteğimin fermuarını

açtım. Fermuarı açtığı anda tekrar yere uzandım ve o uçlarından tutup geri kalan kısmını çekene kadar malzemedен sıyrıldım.

Jartiyer kemerim pencere ve kapının yanındaki alçak lambalarda parlıyordu. Külötlü çorabım bana herkesin beni Belle Elle'in kraliçesi olarak tanıdığını hatırlatıyordu, yine de Penn beni çıplak kalana ve tek bir dokunuş için yalvarana kadar parçalayan tek kişiydi.

Bakışları bacaklarımın arasına, siyah G-string'imın sütyenimle eşleştiği yere takıldı. Dudağını ısırdı, sonra ayak bileklerimden tutup beni yataktan aşağı çekti ve üstüme çıktı. Yumruğu, itiraf edemediği tüm hayal kırıklığı ve öfkeyle yatağa çarptı, kalbimin çarpmasına ve kanımın hızlanmasına neden oldu.

"Kahretsin, içinde olmak istiyorum."

Vahşi öpücüğüne teslim oldum, beni yönlendirmesine ve yönlendirmesine izin verdim. Parmakları jartiyerimi çekiştiriyor, külötlü çorabımı kalçalarımın etrafında sarkana kadar çözüyordu. Aletini bana doğru salladı; bizi ayıran tek şey iki parça pamuktu.

Terör zevkimi bölmeye çalıştı - doğum kontrolü, korunma ve ona bunun ilk seferim olduğunu söylemem gerektiği gibi şeyler.

Ama utançtan dudaklarımı kapalı tuttum.

Penn tecrübeliydi. Ağzıma ve vücuduma uzmanlıktan doğan bir güvenle saldırırken bu gerçeği gizleyemedi.

Eğer bu işte bir takipçi olduğumu ve artık lider olmak için yetiştirilmediğimi fark ettiyse, umursamadı ya da bundan bahsetmedi. Sadece koruma meselesinin sorumluluğunu üstlenmesini umuyordum ve eğer bana çok hızlı girerse, o zaman bir şey söyleyecektim ama daha önce değil.

Siyah bluzuna yapıştım, onu çıkarmak istiyordum. Ten tene ihtiyacım vardı.

Dinledi, başının üzerinden uzanmak ve sondan ikinci giysi parçasını çıkarmak için ağzını ayırdı.

Ellerim kendiliğinden havalandı. Karın kaslarında ve göğsünde gezindim. Beni durdurmaya çalışmadı ve ona dokunmanın lüksü, *ayrıcalığı* kanımı ateşli bir arzuyla doldurdu.

Bir koluyla üzerimde dururken parmakları külötuma dolandı ve aşağı çekti.

Elim diğer tarafa yapıştı, onu yüksekte tutarak alçakgönüllülüğümü koruyordu. Nedenini bilmiyordum ama ani bir utangaçlık beni ele geçirdi.

Dişlerini sıktı. "Bırak beni."

Dudağımı ısırdım, sessizce reddettim.

"Elle." Hırıltısı isteksizliğimi yarıp geçti.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak bıraktım ve dantelleri bacaklarımdan aşağıya çekmesine izin verdim. Onları ayak bileklerimden sıyrıp omzunun üzerinden attı. Güçlü bir elini iç uyluğuma koyarak bacaklarımı ayırdı. "Çok güzel amına koyayım."

Parmak uçlarını ıslaklığım boyunca gezdirerek yukarı doğru okşarken titredim. "Tanrım, Elle." Bir parmağını yavaşça içime bastırırken ağzım açıldı.

Göğüslerim ağrıyordu ve sütyenimin bağlarını çözmek için arkama uzandım. Son parçamı da ortaya çıkarırken acı verici bir ihtiyaçla yüzünü buruşturdu. Vücudum parmağını memnuniyetle karşılarken, kalçalarım onu karşılamak için yukarı doğru sallanırken sertçe yutkundum.

"Dokun bana," diye emretti. Parmağını içime soktu ve ciğerlerime bir nefes çekti. Ne yapacağımı ve ne kadar sert kavrayacağımı bilmeden körü körüne ileri uzandım.

Öne doğru eğilerek boxer-brief'ine erişmemi sağladı.

Kontrolden çıkmış bir kalp atışıyla sıkı pamuğu kenara çektim ve elimi sıcak derinliklere soktum.

Parmaklarım ona kenetlendiğinde ürperdi.

"Tanrım." Sertçe sıktığımda eğildi, yumuşak mı yoksa şiddetli mi onun sonunu getireceğinden

emin değildim.

Bana uyguladığı baskıyı taklit ettim - nazik davranmadım, ona dokunulmaya alışması için zaman tanımadım.

Parmağı yukarı doğru uzandı ve içerideki her şeyi sıvı altına çeviren hassas noktaya bastırdı. Ben onu daha derinden yumruklarken biraz homurdanarak bir parmak daha soktu.

Gerginlik. Yanma. Tırnağı biraz sıyırdı, çünkü bana alışmam için zaman tanımadı.

Onun cezasına kendi cezamla karşılık verdim, tırnaklarımı şaftına geçirdim, onun bana soktuğu gibi ben de ona pompaladım.

"Lanet olsun." Başını eğdi, dudakları genişledi. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor."

Açgözlü horozu ellerimde sıçradı, daha fazlasını talep etti. Tepesinin üzerinden geçip tekrar aşağı inerken sıcak ve yapışkan bir şey parmaklarımı kapladı.

Parmağını daha derine sokarak yatakta kıvranmama neden oldu. Sesim bir solukta patladı. "Oh, Tanrım."

"Sonunda konuştun."

Titredim, o okşarken ve alay ederken kendime geri döndüm. Kelimeler konuşma ve insanlık âleminden milyonlarca kilometre uzakta gibiydi. Sadece hislerin ve duyuların izin verdiği derinlerde bir yerdeydim. "Benden bunu istediğinin farkında değildim."

"Bunun senin için nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Gözleri parladı. "Nasıl?"

Başparmağı klitorisimin üzerine indi. "Bu hoşuna gitti mi? Daha fazlasına ihtiyacın var mı? Daha azına mı? Söyle bana." Ben de sikini sıkarak cevap verdim. "Hoşuna gitti mi?"

İnledi. "Gerçekten sormana gerek var mı?" Kalçaları avucumun içine doğru itildi. "Neredeyse lanet parmaklarının üzerine boşalıyorum."

İtiraf şehvet, arzu ve baş döndürücü, sersemletici bir mutluluğu havai fişekler gibi patlattı. Vücudum yavaşça eridi, daha davetkâr, daha ıslak, daha sıcak hale geldi. Fark etti.

Bakışlarında karanlık bir parıltı vardı. "Bütün gece seni parmaklamak gibi bir niyetim yok, Elle. Tıpkı senin de bana mastürbasyon yapmanı beklemediğim gibi." Parmakları beni acımasızca okşadı. "Seni becermek istiyorum. Bunun içinde olmak istiyorum." Tutuşunu sıkılaştırdı ve karnımın içindeki enfes bir düğmeye yakından bağlı bir şeyi bastırdı.

Bir kez daha bassaydı, şu anda çiğnediğim zevk tepesine tırmanabilir, zirveye doğru adım adım yaklaşabilirdim. Ama beni her itişinde biraz daha geri çekerek nefes nefese kalmama ve sonunda dinlenip ödüllendirileceğim zirveye ulaşmak için çaresiz kalmama neden oldu.

Geri çekildi, dokunuşunu kaldırdı ve beni boşluğa düşürdü. "Eğer bu bir sorun olacaksa bana şimdi söyle." Bacaklarımın arasına bakarak kendini yumrukladı. "Eğer tereddütlerin varsa söyle çünkü bir kez içine girdiğimde duramayacağım."

Şimdi hazır olmadığımı itiraf etmek için son şansımdı. Bunun çok erken olduğunu. Çok hızlı. Mantıklı kadınlar tarafından yapılmadı.

Ama kelimeler orada değildi.

Bildiğim tek şey şuydu: "Bunu istiyorum. Beni becermeni istiyorum."

Midesi sıkışırken gözleri kapandı. "Dileğin benim için emirdir." Kalçalarımı genişleterek boxer külotunu bacaklarından aşağı itti ve yere fırlattı. Yatağın üzerindeki atılmış kot pantolonuna uzanarak bir prezervatif paketi çıkardı ve bana uzattı.

"Sanırım hap

kullanmıyorsun." Kaygan

foloyu aldım. "Hayır."

"Peki." Bakışları titreyen ellerime kilitlenirken çenesini sıktı. "Bana ver o zaman."

Ona bunu daha önce hiç yapmadığımı söylemeye hiç niyetim yoktu. Paketi yırttım, tuhaf kokulu lateksi dikkatlice çıkardım ve okulda cinsel eğitimde gösterildiği gibi üst kısmını sıkıştırdım.

Onu tacının üzerine yerleştirip çok etkileyici uzunluğundan aşağı yuvarlarken tek kelime etmedi.

Parmaklarım gereğinden fazla ileri gidip taşaklarını avuçladığında ürperdi. Bunu yapmaya iznim olup olmadığından emin olamadan geri çekildiğimde gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kalçalarını benimkilerin arasına sıkıştırarak, "Bana bir soru cevapla," diye hırladı.

Göbeğimden sadece birkaç santim ötedeki kılıflı ereksiyonunun görüntüsüne takmıştım. Çenemi tutarak beni gözleriyle buluşmaya zorladı. "Bakire misin?"

Sertleştim. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden soruyorum."

Dudaklarımı yaladım. "Ben-"

Öfkeli gözlerle bekledi, sikiinin ucu girişime sürtünüyordu. "Söyle bana, Elle.

Aksi takdirde bu senin için çok acı verici olacak." İleriye doğru iterek içime birazcık girdi.

Rahatsızlık yakıyordu ama iyi anlamda; ama daha gidecek çok yolu vardı. Ona karşı dürüst olmazsam beni parçalayacak o kadar çok yolu vardı ki.

Gözlerimi kaçırđım. "İlk kez bir erkekle birlikte oluyorum."

Alnı çatıldı. Yüzü göremediğim bir anıyı canlandırıyordu. Kalçaları yine ileri doğru itti, santim santim tembelce. "Yavaş gideceğim."

Gerildim. "Tamam."

Vücuduma yavaşça girerken aynı düzensiz ritimle nefes alıp veriyorduk. Kırılmaz bir bariyere çarptığında, korku ve acıyla kenetlendim.

Durdu.

Kalbimin göz kamaştırıcı birkaç vuruşuyla kendimi biraz rahatlamaya zorladım. Daha derine bastırdı.

Hakimiyeti toplanmıştı ama tamamlanmamıştı. O olmadan bakabileceğim hiçbir yer yoktu. O olmadan soluyabileceğim hiçbir koku yoktu.

Kelimenin tam anlamıyla içime girmesine izin vermekten başka bir şey yapamıyordum.

Bir santim daha ve bir sızı başladı - gözlerimi yaşartan korkunç bir yanma. Başımı çevirdim, yüzümü gömmek ya da yeni yıkanmış çarşafı ısırmak için elimden geleni yaptım.

"Acıyor mu?"

Ona bakamadan başımı salladım. Bu konuda başarısızdım.

"Sana zarar verirken bile seni koruyacağımı söylemişim, hatırladın mı?" Homurdanarak gözlerimi kendisine doğru çekti. Kasları gölgelere kazınmış, yüzü granitten yontulmuş bir iblis gibi üzerimde yükseliyordu.

Başımı salladım.

"Peki, o zaman, bu acıtacak." Yüzündeki şehvet parıltısı dikkatimi dağıttı ve sonra tek bildiğim acı ve zevk ve acı ve zevk ve *acı, acı, acı* oldu.

Beni hızlıca, keskin bir şekilde soktu. Artık yumuşakça sürünmek yok. Artık ayarlama ya da baştan çıkarma yok. Beni becerdi.

Beni aldı.

Beni tüketti.

Yirmi İkinci Bölüm

"GÖZLERİNİ AÇ, Elle."

Yapamadım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yapamadım. Anlamadığım gözyaşları. Canım acıdığı için ağlamıyordum - acı çoktan biraz azalmıştı. Ağlamıyordum bile çünkü tanımadığım bu adama, başka hiç kimsenin hak etmediği son parçamı vermiştim.

Ağladım çünkü onun garip kollarında, lezzetli vücudu içimdeyken, uzun zamandır bulmaya çalıştığım özgürlüğün bir parçasını buldum.

"Gözlerini aç," diye tekrar emretti, içime doğru sallanarak.

İtaat ettim, onu içime çektim, alnındaki küçük ter damlacıklarını ve yüzündeki vahşiliği fark ettim.

Altında kaydım, kalçalarım onunkilere uyacak şekilde ayarlandı. Gözyaşlarım tuz izleri gibi kurudu. "Kocaman olmuşsun." "Sıkısın."

"Yine de güzel bir his."

"Güzel mi?" Yarı gülümsedi, sakladığı karanlığın hızlı parıltılarıyla savaşıyordu. "Sadece hoş mu?" Bana doğru bastırdı. "Başka bir tanım yok mu? Seni sikmem için daha iyi bir kelime yok mu?"

"Ağrın var mı?"

Kaşlarını çattı. "Ben başka bir şey düşünüyordum." "Zor mu? Dolu mu?"

"Çaresiz mi?"

Yüzü gölgelerle kaplanmıştı. "Çaresiz mi?" Sesi hırıltılı bir nefese dönüştü. "Ne için çaresiz? Bunun için mi?" İçime doğru eğildi, sırtı eğildi, kalçaları güç ve hassasiyetle içime girdi.

Boynum gerildi, kürek kemiklerim şilteden çıkarken kafatasım yatağa gömüldü. Bir acı dalgası ve bir zevk çarpması. Birine katlanmadan diğerinin tadını çıkaramazmışım gibi görünüyordu.

Ama daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Daha fazlasını istedim.

Çok daha fazlası.

Ama beklemek zorundaydım çünkü böyle bir mutluluk onun boşalmış olması anlamına geliyordu ve erkeklerin kadınlar gibi birden fazla orgazm olamadığını okumuştum.

Henüz gelmedin.

Bu beni rahatsız etmedi. Bu gece masumiyetimi kaybetmek için basit bir görevdi. Beni bu küçük karmaşadan kurtardı ve bir dahaki sefere (eğer bir dahaki sefer varsa) acı olmayacak, sadece zevk olacaktı.

Kalçalarım hareket etti, tümseğimin üstünden karnının alt kısmına kadar öptü. Bir teşekkür. Bir rica. İkisinden de biraz.

Dudaklarını yaladı, kendini kontrol etmek yüzünü aşındırıyordu. "Devam etmek ister misin?"

"Dahası mı var?" İçimi bir heves kaplarken dudaklarım aralandı. "Sen... bitirmedin mi?"

Kıkırdadı; bedeni benimkinin içinde sarsıldı. "Buna alınmayacağım. Ama gerçekten sadece içine girip tatmin olacağımı düşünüyorsan, nasıl seviştiğime dair ciddi derslere ihtiyacın var demektir."

Birleştikimiz yere baktı ve beni de izlemem için cesaretlendirdi. İleri itmeden önce biraz geri çekti. Acı zevke dönüştü, ince bir keskinlik perdesiyle ısındı ve eridi.

İçimdeki şehvetle beslenen ateşi kucaklayarak, ellerimi parmaklarımdan altında sırtının sıkıldığı kıcının üstüne koydum. "Daha fazla."

Yumruklarını başımın yanındaki çarşafıara yerleştirdi. "Tamam." Yavaştan ciddiye doğru kayarak içime girdi.

Çekirdeğim onun etrafında sıkıştı. Bir sancı beni uzaklaştırmaya çalıştı. Boş ver acıyı.

Bunu istedim.

Hepsini.

Uzun ve alçak sesle inledi, kalçaları yukarı doğru itildi ve yıldız tozuna dönüşen bir parçama çarptı. Kalçaları benimkilerin içine girdi, gidebildiği kadar derin ve yakın. Bıraktı. Tekrar sürdü.

İtme. İtme. *İtme.*

Orgazmların yaşadığı her yer aniden vahşi kraliçesiyle birlikte bir kovan gibi canlandı. Uğultu ayak parmaklarımdan dizlerime, omurgama, parmaklarımdan kollarıma ve dilime kadar yayıldı.

Her şey tutuştu ve ben sıçradım.

Belle Elle'in kulesinden atladım. Kariyerimi, kurallarımı, sınırlarımı unuttum. Kendimi sildim.

Penn'le o kara aşağılamada buluştum ve kaba ünsüzlerle konuşup kirli sesli harflerin tadına baktım. "Beni becermeni istiyorum. Bana çığlık attırmanı istiyorum." Tırnaklarımı kıkına geçirip onu kendime çektim. "Bana istediğimi ver." Yataktan eğildim, ağzını ağzımla yakaladım, sahip olduğum kalan gücü teslim ederken kontrolü ele geçirdim. "Becer beni... lütfen."

Serbest kalmaya hazırlanmalıydım.

Böyle bir davetle neler olabileceğini tahmin etmeliydim. Ama yine de beni şaşırttı. Hâlâ heyecanlıyım, korkuyorum ve alay ediyorum.

"Bunu sen istedin." Karnı gerilirken gülümsemesi tam bir suçluydu ve içime o kadar sert, o kadar hızlı girdi ki kalçaları iç uyluklarımı zedeledi. Ağız benimkine yapıştı, dişlerimiz takırdadı, dillerimiz düğümlendi, medeni olma konusundaki tüm maskeler düştü.

Teklifimi kabul etmedi.

Bahislerimi ikiye katladı ve talep edebileceği her şeyi talep etti. Beni becerdi.

Hayır, bu çok büyük bir haksızlıktı. Beni kırdı, düzeltti, böldü.

Vücudu tekrar, tekrar ve *tekrar* içime çarptı. Sıcaklığın ve ıslaklığın içinde kayan siki benden daha fazlasını sürüklüyordu. Orgazm vızıltısı arttı, her şeyi tüketti.

Onun dayanıklılığı bacaklarımı jöle gibi yaptı. Her kadınsı atom mutlulukla patladı. Kalçalarım onunkilerle buluşmaya çalıştı ama onun hızı beni yatağa sabitledi. Kesik kesik nefes alarak elini kalbimin üzerine koydu, ciğerlerime baskı uyguladı, nefes almamı engelledi ve kalp atışlarımı saydı.

Tenim terden yanıyor, tutuşu kayganlaşıyordu. Parmakları üzerimden kayarak yatağa çarptı. Kolu büküldü ve tüm ağırlığını üzerime verdi. Kalçaları, vücudu üzerinde artık hiçbir gücü yokmuş gibi itiyordu. Sanki kaderin bir cilvesi olarak ben ona sahip olana kadar tek yaptığı, tek yapması gereken bana sahip olmaktı.

Seks en basit birleşmeye dönüşürken nefes nefese kaldım ve yutkundum.

Yüzünü çarşafımla gömdü, sırtı aniden dikleşti, siki içimde zonkluyordu.

Ne yapacağımı bilemeden donup kaldım.

Ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordum.

Parmaklarım nazikçe omurgasını okşamaya başladı. Terden buğulanmış sırtına dokunduğum anda şaha kalktı ve dişlerini gösterdi. "Yapma. Ben sadece-" Çenesi çalıştı. "Çok yaklaştım."

"Durma."

Yüzü cinsel bir ıstırapla buruştu. "Henüz bitirmek istemiyorum. Sana doyamadım." Karnımda zafer trompetleri çalarken bile yanaklarım pembeleşti. "Oh."

Eğildi ve beni öptü, şehvet ve boşalma arzusuyla özür dilemeden. Gözleri kapalı kaldı, onu okumamı ya da bu fiziksel eylemin onun için karşılıklı boşalmadan daha fazlasını ifade edip etmediğini tahmin etmemi engelledi.

Onu çözemiordum ve bana her ne yaptıysa hayatta kalabilmem için çaresizce çözmem gerekiyordu.

Çünkü bana bir şey yapmıştı.

Beni uyandırdı ve bir daha asla uyuyamadım.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun." Vahşi bir homurtuyla çekildi, geri çekildi ve beni boş bıraktı. Vücudumdan aşağı kayarken bacakları yataktan düştü, dizleri yere çarptı.

Ben daha ne olduğunu sormadan, elleri iç baldırlarıma indi ve bacaklarımı ayırdı. Beni öpen ağzı göbeğime yerleşti, dili içimde farklı türde bir ıslaklıkla, daha samimi bir sıcaklıkla titreşiyordu.

Yataktan eğildim ve şok içinde çarşafı tuttum. "Aman *Tanrım*."

Dikkatli dişleriyle klitorisimi ısırdı. "Acı çekiyorsun ve seni sertçe becermem gerekiyor. Benimle rahatlayacağından şüpheliyim. Yani... şimdi bir tane alacaksın."

Çarşafı tutunmak için yeterli çekiş gücü sağlamıyordu. Onun yerine saçlarını tuttum.

Derin ve karanlık bir şeye küfretti. Sesi midemi düğüm düğüm etti. Dili tekrar içime girdi. Aletinin derin penetrasyonundan sonra yeterli değildi; sıkı iddia beni daha fazlası için zorladı.

Ama sonra elleri de katıldı, parmakları dilinin altından geçip içime bastırırken klitorisimi sıkıştırdı, kolan ve hüner vererek beni saflıktan sapkınlığa dönüştürdüğünden beri içinde yıkandığım orgazmın uçurumuna itti.

Tıpkı ofisimde olduğu gibi, hiç oyalanmadı.

Gelmemi istedi.

Ben de gelirdim.

Bacaklarım başının etrafını sarmaya çalıştı ama bir elini kalçama vurarak tükürüğünü ve uyarılmışlığımı yaydı. Bileklerimi kavradı, sonra dili beni daha sert çalıştırırken karnıma sabitledi.

Orgazm koyu bir gökkuşağı gibi renklere sahipti; siyahlar, griler, kırmızılar ve turuncular. Toplandığını hissettim. Döndüğünü gördüm. Ve rahmimde toplanmak için kemiklerimden ve bağlarımdan aşağı indiğinde, büyüğü kötü niyetli bir güç gibi parıldadı.

Dili, o sihri harcayan, onu içimden çekip alan ve bedenimi sakatlayan dalgalar halinde patlamaya zorlayan bir değnekti.

"Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, *Tanrım*." Yatağa tırmandım, ona, dünyaya. Kör oldum, sağır oldum, dilsiz oldum. Her tepede boğuldum.

Vücuduma tırmanıp bacağıma kalçasına geçirdiğinde ve tekrar içime girdiğinde boşalmam henüz bitmemişti.

"Evet!" Bir çığlıktı. Hiç utanmam yoktu. Acımasızca hızlı ve derin bir şekilde sürerken tekrar çığlık attım. "Evet. Oh, Tanrım, *evet*."

Acı... artık yoktu.

Bu zevk... çok fazlaydı.

Kalın, sıcak, hoş ve onu sonuna kadar, daha derin, daha derin, daha sert, daha sert hissetmek için inkar edilemez bir ilkel ihtiyaç.

Dili boynumda gezindi, dişleri eşine saldıran bir kurt gibi atardamarıma yerleşti.

Omzunu öptüm, iki çıplak insanın nasıl olabileceğinin tuzluluğunun ve çiğliğinin tadını çıkardım. Tırnaklarım omurgasının iki yanına indi ve sertçe battı.

"Daha sert," diye emretti emredici bir ısırıkla. Sesi orgazmımın tortularını öptü, yeniden alevlendirdi, körükledi, korları alevlere dönüştürdü.

O daha hızlı sürdükçe acı tatlı bir çekişe dönüştü.

"Siktir, al şunu. Al şunu." Dirsekleri kilitlenmiş, parmakları saçlarıma dolanmış, başımı hapsedmiş ve gözlerimi onunkilere sabitlemiş bir halde üzerime çıktı.

İkimizi de ter ve zevkten kaygan bir karmaşaya dönüştürürken yatak gıcırdadı.

Başka tarafa bakamıyordum ve kahverengi bakışlarında dayanılmaz derecede cinsel bir şey buldum, o kadar filtresiz ve gerçekti ki, çekirdeğim sıkılaştı, başka bir serbest bırakma için yalvardı.

Dudakları dudaklarıma çarparak beni düşüncelerinden kopardı. Aklımı kaybettim ve onunla birlikte sallanma, kontrolünü kabul etme ve beni çağırdığı her açlığı beslemesine ve reddetmesine izin verme içgüdüsüne teslim oldum.

"Siktir, iyi hissediyorsun. Öyle olacağını biliyordum." Bana öyle bir açıyla vurdu ki dünya siyah noktalarla parçalandı. Ustaca iddiası, bu aç alevlere katılmak için başka bir ihtiyaç mili gönderdi.

Yaralıyım, gevşemiştım, ıslaktım ve sayıklıyordum ve bir daha boşalabileceğimi sanmıyordum. Ama üzerimde görmezden gelemeyeceğim bir gücü vardı.

Daha küçük, daha belirsiz bir salıverme beni buldu, ben titreyip onun altında toplanırken coşku parmak uçlarıma yayılıyordu.

Kas bantları neredeyse gizlice kasılırken gözlerim açık kaldı, sanki izin verilmemiş gibi vücudumda parmak uçlarında gezindi.

Yumuşak, lezzetli ve ahlaksızca boşaldım. Gözleri büyüdü.

"Boşaldın mı?"

Son bir sıkışma beni kemiksiz, kaybolmuş ve tamamen endorfinle uyuşturulmuş halde bırakırken yutkundum. "Siktir, boşaldın. Ben içindeyken boşaldın." Bakışları beni ele geçirdi ve kendini kaybetti.

Üzerime çıkararak bileklerimi kavradı ve başımın üzerine çarptı.

Ve sonra beni *becerdi*.

"Kahretsin, kahretsin... *kahretsin*." Sesi nefes nefese karışıyordu. İçimde kalınlaştı, ağırlaştı, sertleşti, her vuruşta tepeme çarptı.

Vahşiydi, serbest bırakılmıştı; kontrolü ve yalanları çözülmüştü.

Normalde çok yakışıklı ve asil olan yüzü, bıraktığında kırık bir kaplamaya dönüştü.

"*Siktir!*" Dudaklarından hayvani bir kükreme döküldü, orgazmı sırtını ve içimi yırttı.

İhtiyacı olanı yapmasına izin verdim.

Onun savunmasızlığını içime çektim ve kendisini pek çok insanın göremeyeceği şekilde görmeme izin vermesinden zevk aldım.

Paramparça oldu. Titredi.

Son dalga onu kuruturken ürperdi.

Ancak uzun dakikalar geçtikten ve bizi fırlattığı stratosferden geri döndükten sonra parmakları bileklerimden çözüldü ve yanağımı okşamak için kolumdan aşağı indi.

Gözleri yumuşacıktı ve artık anlayamadığım şeylere kızgın değildi, beni öptü. Bu

öpücük farklıydı.

Bu bir talep ya da teşekkür değildi.

Bu bir geri çekilmeydi; taktığımız maskelerin soyulmasıydı.

Ne yazık ki mutlu sonla bitmeyecek bir şeye başladığımızın kabulü.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Penn'in mutfağında asılı olan büyük saat sadece bir saat otuz iki dakikadır onun evinde olduğunu söylüyordu ama tüm dünya değişmişti.

Ya zaman bensiz hızlandı ya da her şeyin farklı olduğu bir geleceğe fırladık. Benim farklı olduğum yere. Bedenim farklıydı. Tüm bakış açım değişti.

Ellerimi onuncu kez düğmeli blazer ceketimde gezdirdim, eteğimi düzelttim. Derinlemesine bir bakım ve fırçayla bir saate ihtiyacı olan karmakarışık saçlarımı görmezden gelmeye çalıştım ve kıyafetlerimin altında çıplak değilmişim gibi davrandım.

İşimiz bittikten ve Penn benden ayrıldıktan sonra sessizce giyindik ve mutfakta yeniden bir araya geldik. İç çamaşırlarımı seks oyuncaklarıyla dolu siyah çantaya doldurdum, ikisini de eve götürmek niyetindeydim. Ancak Penn kolları tuttu ve paketi yatak odasından çıkarken bir dolabın üzerine koydu.

Hiçbir şey söylemedi.

Sadece vücut dili bile, hoşuma gitse de gitmese de tüm bu eşyaların burada kalacağını söylüyordu.

Ben topuklu ayakkabılarımı giyerken o yalınayak hareket etti. Büyük adanın etrafından dolandı ve buzlu camlı dolaptan iki bardak aldı. Buzdolabındaki sürahidenden ikisini de suyla doldurdu, birini bana uzattı ve içerken kenarından beni izledi.

Açık renkli bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti, nişanlandığımız yalanını kabul etmek şöyle dursun, babamla asla tanıştırmamam gereken kötü çocuk gibi görünüyordu.

Sessizce baktıkça ve içtikçe sinirlerim küçücük bacaklarımla çoğalıyor, omuzlarımin üzerinde yarışyordu. Beni alması için David'i aramak istedim. Penn'in huzurunda ne kadar uzun süre durursam, o da o kadar geri çekiliyordu ki aramızda var olan sıcaklık buz kesiyordu.

Yerimde kıpırdandım ve yarı içilmiş su bardağımı tezgâhın üzerine koydum. "Sanırım artık eve gideceğim."

Bir kaşını kaldırdı ve suyunu bitirdi. Elinin tersiyle dudaklarını silerek başını salladı. "İyi fikir."

İrkildiğimi gizlemeye çalıştım ama başarılı olamadım. Beni neden dışarıda bıraktığını bilmiyordum - sonra yine, beni içeri almamıştı. Bedenimi işgal etmişti ama bu bana onun ruhunu karıştırmak için geri dönüş izni vermiyordu.

David'i arayıp Penn'in dairesinde onu bekleme fikri hiç de cazip değildi. Söylemediğimiz her şeyin kıymıklarının beni bıçakladığı sert yoğunluktan ne kadar çabuk uzaklaşırsam o kadar iyiydi.

Kendime sarılarak -yırtık bluzumun açılmaması için eteğimin içine sıkıca sokulduğundan ve blazer ceketimin düğmelerinin sıkıca iliklendiğinden emin olarak- sanki işimizi bitirmişiz ve toplantı sona ermiş gibi başımı salladım.

Gerçekçi olmak gerekirse, bu bir iş sözleşmesiydi. O benden hoşlanmıyordu. Ben de ondan hoşlanmıyordum. Ama seks inanılmazdı. Kıyaslayacak bir şeyim yoktu ama her şeyi baştan yapmak ve Penn'in bekâretimi bozmasına izin vermek zorunda kalsaydım, yapardım.

Kapıya doğru ilerlerken ne kadar ağrım olduğunu fark ettim. İç bacaklarımin hassasiyeti, karnımın ağrısı. Ağır çekiş, merdivenlerden inmek ve soğuk bir caddede şoförümü beklemek yerine oturmak istememe neden oldu.

Ama artık hoş

karşılanmıyordum. Penn'in

bakışları da bunu gösteriyordu.

Nişanlı olduğumuz konusunda yalan söyledi ama gitmeme ne kadar ihtiyaı olduğu konusunda yalan söyleyemedi.

Sırtımı dik tutarak çıkışın yanında durdum. "Peki, iyi geceler."

"İyi geceler." Kendi başıma gideceğime güvenmiyormuş gibi bana kapıya kadar eşlik etti.

Etrafımda uzanarak kapının kilidini açtı. Ben eşikten adımımı atarken dudaklarını büzdü.

Gülümsemedi, nezaket dolu bir söz söylemedi ya da başsağlığı bile dilemedi.

Hiç birlikte olmadığımız halde ayrılmışız gibi hissettim.

Omuz silktim, içimdeki kıpırdanma dürtüsüyle savaştım. "Teşekkür ederim. Bundan keyif aldım." Hafif bir gülümseme, nüfuz edilemez bir bakışla savaştı. "Benim de."

Başka bir şey yok.

Sarılmak yok. Ya da yakında tekrar yapma sözü. Sadece yatak odasında olanlarla şimdi arasında bir nokta koyan -hayır, tam bir sayfa sonu- iki küçük kelime.

Kulağıma fısıldanan sorular. *Beni tekrar görmek istiyor musun? Neden iç çamaşırlarımı ve seks oyuncaklarımı sakladın? Senin bana hissettirdiğin kadar ben de sana iyi hissettim mi?*

Her birini susturdum.

Omurgamı çeliğe çevirerek çenemi kaldırdım ve uzaklaştım.

* * * * *

Telefonumun şarjı bitmişti. Tabii ki öyleydi.

Bu gece mutluluktan kalp acısına dönüşmüştü ve bunun tek suçlusu bendim. Penn'in binasının önünde dururken, dairemin ne kadar uzakta olduğuna dikkat ettim. Yürüme mesafesinde olduğunu düşündüm ama ne kadar süreceğini bilmiyordum. Ve topuklu ayakkabılarla, inanılmaz uzun bir günün ve son derece tutkulu bir seksin ardından, vücudum şehirde yürüyüş yapma havasında değildi.

Bu gecenin üzerinden bir gece daha geçti. Kendi isteğimle şirketimin sınırlarından çıktığım ve telefonsuz ya da yedek planım olmadan keşfe çıktığım bir gece. İsimsiz beni bulmuş, kurtarmış ve masumiyetimin küçük bir kısmından kurtarmıştı. Bu gece Penn beni ele geçirmiş, bozmuş ve geri kalanını çalmıştı.

Her iki gece de beni üzüntü ve tedirginlik içinde bıraktı.

Penn'in evinden kovulmuş bir aptal gibi durmaktansa yürümeye ve düşünmeye teşvik eden bir rüzgâr caddeden aşağı doğru eserken titredim.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak, reddedilmenin gıdıklamasının omurgama tırmanmasına ve omuzlarıma çökmesine izin vermedim. Odaklanmaya ve soğukkanlılığımı korumaya devam ettim; yırtık bir bluz ve bacaklarının arasında ağrılarla gece yarısı gezintisine çıkmış bir CEO'dan fazlası değildim.

Tüm yolu tepmek (ve bu süreçte kaybolmak) yerine, şehrin daha işlek tarafına doğru yürür ve bir taksi çağırırdım. David'i arayabilmek için telefonumun çalışmasına küçük bir servet bile verebilirdim. Birkaç yıl önce, etrafımın çalışanlarla çevrili olmasından ve özgürlüğümün olmamasından nefret ederdim. Şimdi ise güvendiğim insanların olmasını takdir ediyorum. Hayatımı düzene soktu, şu anda içinde yaşadığım bu dağınık bilinmezliği değil.

Geçen sefer taksiye binmek pek işime yaramamıştı. İçimde yine korkunç bir şey olacağına dair korkunç bir his vardı. Çünkü İsimsiz'le geçirdiğim o gece ile Penn'le geçirdiğim bu gece arasındaki benzerlikler göz ardı edilemezdi.

Babama karşı hayal kırıklığı ya da suçluluk duymadan İsimsiz hakkında özgürce düşünmeme izin verdim. Yeni tanışmış olmamıza rağmen onun arkadaşlığındaki rahatlığı hatırlamak için. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğim halde talep ettiği güveni. İsimsiz'in yanında kendimi güvende hissediyordum.

İçimi. Penn'le birlikte, yalanlarla dolu bir hayat sürerken sağlığım ve kişisel ilişkilerim için dehşete düştüm.

Babam o gece kendimi korkunç bir şekilde mahkum ettiğimi anlamadı. Tehlike ve öpücüklerle dolu bir macerayı çok idealist bir hale getirmiştım. İsimsiz'i bir kaideye koydum ve eğer ona sahip olamazsam, kimseyi istemediğimi düşündüm - etkili bir şekilde kendimi diğer olasılıklara kör ettim - benim için aynı derecede özel ve muhtemelen çok daha uygun olacağından şüphe duymadığım diğer erkekler.

Greg'den hoşlanmamam dünyadaki her erkekten hoşlanmayacağım anlamına gelmez.

Ayrıca hâlâ çok gençtim. Babam çoğu zaman yaşımı unutturdu. Beni şirketinin ve mutluluğunun temel direği olarak görüyordu. Henüz kendime ait bir ailem olmadığı için başarısız olduğuna inanıyordu.

Benimle evlenmesi benimle değil, onunla ilgiliydi.

Neden daha önce görmedim?

Çarparak durdum.

Babam iyi bir ebeveyndi ama iş her şeyin düzenli ve tertipli olmasına geldiğinde yaşımı, isteklerimi ve bir birey olarak kim olduğumu göz ardı ediyordu. Peki ya benim ortak olmamı istediye?

Ben yapmadım. En azından henüz.

Ona artık hayatıma karışmamasını ve kalp krizini onun her emrine boyun eğmek için bir bahane olarak kullanmayı bırakmamı söylemenin zamanı gelmişti.

Kararlılıkla başımı sallayarak, yenilenmiş bir güçle tekrar yola koyuldum. Bacaklarımın arasındaki ağrı zonkluyor, konsantre olmamı zorlaştırıyordu ama yıllar sonra ilk kez kendimi daha sakin hissediyordum. Sanki geleceğimi küçük bir şekilde kontrol altına almıştım.

Penn'le kendi şartlarımla yatmıştım. Umduğum kadar güzel bitmemişti ama onu kullanmış ve bundan zevk almıştım. Belle Elle'i bir dizi yetişkin oyuncağıyla genişlettim. Riskli ve kışkırtıcıydı ama bu kararı vermiştim.

Her şeyden ben sorumluydum.

Bunu yapabilirim.

Kendime ve ona karşı dürüst olabilirim.

Kaldırımdan inerek ıssız caddeyi geçtim ve ilerideki iş merkezinin ışıltısına doğru yöneldim.

Ne yazık ki New York, tek başına yürüyen bir kadın söz konusu olduğunda iki kutupluydu. Bir an, düzenli sokakları ve çağıran sokak lambalarıyla en misafirperver ev sahibi olabilirken, bir sonraki an, çöp yığınları ve yanmış bir sokak lambasının altında bana doğru devriye gezen yalnız kapüşonlu bir adamla iki yüzlü bir şakacıya dönüşebilir ve karanlığın onu tamamen yutmasına izin verebilir.

Çarparak durdum. Kalbim kaburgalarımındaki normal yuvasını terk ederek ikiye ayrıldı ve bacaklarıma düştü.

Sıradan bir durumda, parlak güneşli bir günde, yüzü olmayan bir yabancının bana doğru yaklaşması sorun olmazdı - çünkü David yanımdaydı. Ama bu durumda? Bu beni rahatsız etti. Hem de çok.

Arkama baktığımda, beynim fikirleri hızla bulup çıkarıyordu.

Kaç.

Sakla

n.

İleri yürü.

Penn'in yerine

dön.

Muhtemelen zararsızdır.

Bazı şeyleri okuyorsun.

Gerçek ne olursa olsun, dağınık düşüncelerimin hiçbirisi seçenek değildi çünkü kapüşonlu figür başını kaldırdı ve yüzünün olması gereken yerdeki siyah boşluğu ortaya çıkardı. Aramızdaki mesafe adım adım yok oldu. Hedefi olmadığımı, sadece yoluna çıktığımı umarak tekrar caddenin karşısına geçtim.

Ayaklarım diğer tarafa değdiği anda adam beni kopyaladı.

Kahretsin.

Birkaç metre ileride durduğunda kirli spor ayakkabılarının çıkardığı çıtırtılar kulaklarımda yankılandı. Yumrukları yanında sallanıyordu, uzun bacakları siyah bir kot pantolonla kaplıydı, koyu gri kapüşonu ise ketçaptan değil de başka bir uğursuz yapışkandan kaynaklandığını umduğum kırmızı lekelerle kaplıydı.

Nefes almayı bıraktım.

Bu dünyanın acımasız bir şakası mıydı? Tek başıma güvende olamayacağımı mı? Babam, David ya da başka bir erkek olmadan geçirdiğim iki seferde beni avlamak isteyen herkesin kurbanı mı olacaktım?

Dünya cinsiyetçi miydi ve bana hayatta kalmak için bir erkeğe ihtiyacım olduğunu mu öğretiyordu? Öfke korkumu yok etti.

"Ne istiyorsun?"

Adam kıkırdadı. "Para."

"Bende hiç yok. Çantamı şoförümde bıraktım."

Kahretsin, şoför dememeliydim.

Dudaklarını yaladı; kapüşonun pelerininin altından görünen tek şey buydu. "Ah, sen de onlardan birisin."

"Neyin bir tanesi?"

"Zengin sürtükler." Yaklaştı, yıkanmamış vücut ve kir kokuyordu. "Bana paranı ver, kimsenin canı yanmasın."

Üç yıl önce olsa çılgılık atıp yardım ister ve kaçırdım.

Şimdi, topuklu ayakkabılarla sakatlanmışım ve seksten dolayı ağrıyordum. Daha yaşlıyım. Şirket dünyasında erkeklerle daha çok savaşımışım. Para istiyorsa, tamam. Masum yayalardan çalmak yerine gidip biraz kazanması gerektiğini savunurdum.

"Git başımdan. İlgilenmiyorum."

"İlgilenmiyor musun?" Başını eğdi. "Bana paranı ver'in neresi pazarlık gibi geliyor?"

Kollarımı kavuşturdum, altımdaki yırtık bluzumu görmemesini umuyordum. "Fark etmez. Sana hiç vermeyeceğim."

"Evet, öylesin." Yumruklarını sıktı. "Şimdi." "Yalan söylemiyorum. Hiç param yok."

Bir adım daha attı ve beni bir adım geri atmaya zorladı.

Dudakları kindar bir sırıtışla yukarı kalktı. "Mücevher o zaman." Gözlerini üzerimde gezdirirken kristal küpelerimi fark etti. "Bunlar. Ver bana."

Tereddüt etmeden onları loblarımdan çıkardım ve uzattım. Başka hiçbir şey takmadım. Ne bilezik ne de yüzük. Sevdiğim tek kolye, benzer koşullarda benden çalınan safir yıldızımды.

"Ve lanet olası geri kalanı." Belle Elle mücevher rafından aldığım otuz dolarlık küpelerimi Hope elmasıymış gibi avuçladı.

Titrememe lanet ederek ellerimi açtım. "Sana söyledim. Başka hiçbir şeyim yok." "Saçmalık."

"Ben doğruyu söylüyorum."

Tekrar ilerledi. Bu sefer, kalbim bir kez daha çalmaya hazır tecavüz düdüğünü eline almış olsa da yerimde durdum.

"Seni aramama ne dersin? Yalan söylemediğinden emin olmak için?" Dişlerimi sıktım. "Bana dokunursan ölürsün."

Güldü; kahkahası aramızdaki çekişmeye tanıklık eden binalardan sekti. "Tabii, kaltak. Ne yapacaksın? Beni ayakkabınla mı bıçaklayacaksın?"

Gümüş rugan ayakkabılarıma baktım - küpelerimle uyumlu bir parıltı. "Fikir için teşekkürler."

Birini tekmeleyerek hızla yerden aldım ve metalik dikenli topuğunu salladım. "Sahip olduğum şeyi aldın. Şimdi kaybol."

Kapüşonunu geriye iterek dişlerini gösterdi. Çirkin değildi, yakışıklı da değildi. O sadece aç ve kötü şeyler yapan bir hırsızdı. "Hiç sanmıyorum, zengin kaltak."

Hiçbir yanı tanıdık gelmiyordu ama gece geç saatte kapüşonlu yalnız bir adamdı.

Emin olmazsam merakım beni affetmezdi.

Hayatta kalmaya karşı çıkıp eğildiğimde karnım sıkıştı. Yüzünü inceledim. Ortaya çıktığı anda aklıma gelen o tüketen soruya teslim oldum.

Bu o mu?

İsimsiz miydi?

Ama umut toza dönüştü.

Bu o değil.

Bu adam daha yaşlıydı, otuzunu geçmişti. Dişleri siyah, cildi solgun, saçları seyrek ve seyrelmişti. Sıska ve İsimsiz'in boyu civarındaydı, ama gerçekten kaba görünümlü bir ağabey değilse, evsiz kurtarıcım burada değildi.

İleri atıldı ve kokuşmuş parmaklarıyla göğsümü kavradı. "Paramı veremiyorsan, canını yakabilirim."

"Çek o lanet ellerini üzerimden!" Tökezleyerek geri çekildim ve ayakkabımı savurarak vurmak için elimden geleni yaptım. Eğildi ve beni yakaladı.

Ben vurdum.

Keskin topuk şakağını sıyırdığında içimi kısır bir zafer kapladı.

"Siktir!" Yüzünün yan tarafını tutarak geri çekildi.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Diğer ayakkabımı tekmeleyerek döndüm ve kaçabilecek bir şeye dönüştüm. Bir tavşan, bir ceylan, bir at, bir kuş.

Tüm gücümle bacaklarıma yüklendim ve yalınayak yola koyuldum.

Tabanlarımı acıtan çakıl taşlarına odaklanmadım. Kırık bir bira şişesi parçasının üzerinde dururken çığlık atmadım. İçim kullanılmaktan ve şimdi dört nala koşmaya zorlanmaktan inlerken ağlamadım.

Sadece özgürlüğe odaklandım. Hayatımın her günü gibi.

"Buraya gel, seni kaltak. Bana borçlusun!" Saldırganımın ayak sesleri peşimi bırakmıyor, beni her hava molekülünü yakalamaya, her enerji zerresini dönüştürmeye ve itici güç olarak roket yakıtına çevirmeye itiyordu.

Penn'in binasını görerek köşeyi döndüm. Şimdiye kadar.

Ben yaparım.

Eski bir gazeteye takıldım ama yavaşlamadım.

Hırsız küfredip homurdanarak bana ayak uydurdu, yavaş yavaş yetişti. Farlar

uzakta belirdi, parlak ve ışıltılı, sıcak ve davetkâr. Kaldırımından uçtum,
doğrudan arabanın yoluna girdim.

Araç yardım etmek için yavaşlamak yerine, sanki beni ezecek ve cesedimi şu anda bana zarar vermek isteyen adama teslim edecekmiş gibi hızlandı.

Kollarımı salladım. "Durun. Yardım edin!"

Arabanın içindeki karanlık, elleri direksiyonu sıkarak tek bir sürücüyü gösteriyordu. Doğrudan bana doğru sürüyordu. O saldırmadan önce ne yapacağıma, nereye kaçacağıma karar vermek için bir saniyem vardı.

Ama çarpışma hiç gerçekleşmedi.

Sürücü direksiyonu kırdı ve kaldırıma çarparak durabildi.

Ön kapı açılıp içeriden bir adam fırladığında motor çığlık attı. "Bin şu lanet arabaya." Beni işaret etti. "Şimdi!"

Kaydedilmesi bir saniye sürdü. Kulaklarım bu sesi tanıyordu.

Vücudum o vücudu tanıyordu.

Birini gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Beni evinden atmış olsa bile. Beni itiraf edemeyeceğim şekilde incitmiş olsa bile.

Penn kendini kaputun üzerine atarken beni kovalayan adam beni yakalamasına sadece bir kol boyu kala durdu.

Arabaya yaslandım, ağzımdan hava çıkmıyordu. Ayaklarım beton ve molozların üzerinde koşmaktan yanıyordu.

Penn kendini adama doğru fırlattığında acım dinmişti. "Seni orospu çocuğu." Birlikte yere düştüler.

Penn onun üzerine indi ve yumrukları yüzüne yağmadan önce yerçekiminin onu kaldırıma çarpmasına izin vermedi.

Hiç konuşmadı. Sadece dövdü.

Soyguncu kollarıyla yüzünü kapatmak için elinden geleni yaptı, kıvrıldı ve Penn'i itmeye çalıştı. Ama hiç şansı yoktu.

Bir, iki, üç, dört, beş yumruk saydım çeneye, sonra Penn zahmetsizce adamın göğsünden sıyrıldı ve üzerinde durdu.

Sanki ellerini bir suçlunun kanına bulamış değil de yeni yıkamış gibi parmak eklemlerini kırdı. "Yine soy. Tekrar tecavüz etmeye çalış. Ve sen lanet olası bir ölüsün." Siyah ayakkabısıyla adamın göğüs kafesine bir tekme attı. "Anladın mı?"

Adam başını kaldırdı, kan deryasının içinden gözlerini kırptırdı. Bir an için gözleri boştu, nefret ve isyanla doluydu. Sonra Penn'in yüzüne odaklandılar. Yolda o kadar asil ve sakin duruyordu ki, son derece itaatkârdı. Tanıma duygusu canlı renklerle ortaya çıktı ve soyguncu ayağa kalktı, bir kolunu tekmelenen göğsüne doladı ve diğeriyle başını tuttu. "Kahretsin, bu sensin."

Ne?

Ne demek istediğini anlamak için çaresizce donakaldım.

Penn sertleşti. "Git. Bu gece senin şanslı gecen."

Adam başını salladı, gözlerini kaçırıp, varlığını bile unuttu. Kirli spor ayakkabılarıyla dönerek tökezleyerek koşmaya başladı.

Küpelerimi alıp kaçtı, tıpkı sokaktaki adamların safir yıldızımı alıp kaçtığı gibi. Yine kurtarılmıştım ama bu sefer hissettiğim tek şey arzu değil dehşetti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Bin şu lanet arabaya, Elle." Penn'in sesi alçak ve kısıktı ama çelik gibi bir otoriteyle çınlıyordu.

Onu tanıyordu.

Penn'i

tanıyordu.

Nasıl? Neden? Bu ne anlama geliyor?

Körlemesine kapının kolunu tuttum ve kırarak açtım. Uyuşmuş bir halde yolcu koltuğuna kaydım, o da kayıtsızca sürücü tarafına geçip arabaya tırmandı.

Kapılar kapandıktan sonra birkaç saniye geçti ve bizi ağır, baskıcı bir sessizlikle koza gibi sardı. Kanlı parmak eklemleri direksiyonu sanki gaz verebilecekmiş gibi sıkı.

Boğazım korku ve sorularla kalıcı olarak kapanmıştı. Çok, çok fazla soru. O adam

Penn'i nereden tanıyordu?

Penn *kimdi?*

Ve neden... sadece neden... o adamı o kader gecesinde ara sokaktaki adamla aynı zahmetsiz zarafetle dövdü?

Penn vites kolunun üzerinden uzanarak elini kalçama koydu.

İrkildim ve bacaklarımı yana doğru çektim.

Parmakları kaslarıma gömüldü, beni bırakmadı. Sertçe nefes aldı, beni sıkı ve sonra bıraktı. Debriyaja basarak hâlâ gürleyen motoru vites taktı ve kaldırımdan inip yola geri döndü.

Çarpma bizi itti ama konuşmadık.

Cesaret edemedim.

Ne düşüneceğimi bilemedim.

Bir parçam her şeyi aşırı analiz etmek istiyordu; o adamı disipline etme şeklini tekrarlamak ve orada olmayan noktaları birleştirmeye çalışmak. Hayal gücüm, belki de İsimsiz'in kimliğini başından beri bildiğime inanmak için elinden gelenin en iyisini yaparak zaman içinde çalıştı. Belki de, sadece belki de, bunca yıldan sonra beni bulan oydu ve ben onu bulmakta başarısız olmamıştım.

Ama korkunç bir kusur bu mükemmel fantezinin içinde bir kurbağa gibi duruyordu. Penn'in vücudunda İsimsiz gibi nazik bir kemik yoktu. İsimsiz soğukkanlı ve huysuzdu ama bu zırhın altında hançere sarılmış tatlı bir nezaket vardı.

Penn sadece bıçaktı, parlak ve geçilmezdi, gerçek algımı çarpıtmak için kırılan yüzeylerle tek boyutluydu.

Tek sorun, bir yumruğu diğerinden ayırt edemememdi. Bir şeyler görüyordum, bir şeyler uyduruyordum, iki ayrı olayı birbirine bağlamaya çalışıyordum.

Ne yapmak için?

Penn'le neden yattığının anlamını mı bulacaksın?

Her şeye rağmen aşk acısı çeken bir kız olmadığının doğrulanması mı?

"Sana bir özür borçluyum." Sesi yoldaki tekerleklerin uğultusundan zar zor duyuluyordu. Gerildim ve pencereden dışarı baktım. "Sana teşekkür borçluyum."

Başını inkâr edercesine sağa sola salladı. "Hayır. Seni dışarı attım. Şoförünüzün sizi alacağını düşünmüştüm ama sonra çekip gittiniz."

"Beni mi izliyordun?"

Cevap vermedi. "Neredeyse yaralanıyordun."

"Ama ben yapmadım."

"Eğer yapsaydın...siktir!" Direksiyonu yumrukladı, korna çaldı ve birçok dairenin uykusunu kaçırdı. "Onu öldürebilirdim."

"Senden bunu istemezdim."

Öfkeyle baktı. "Bunu senin için yapmazdım."

"Yani bir şekilde intikamımı almak için değil de sadece istediğin için mi bir cana kıyacaktın?"

"Onu öldürürdüm çünkü onun dokunmaması gereken bir şeye dokundu."

Kalbim çılgınca çarpıyordu. "Yani beni yatağını paylaştığım ve önemli bir parçamdan vazgeçtiğim için değil, senin çarpık ideallerine göre sadece senin dokunabileceğin bir varlık olduğum için mi korudun?"

Arabayı yerleşim yerlerinin olduğu sokaklarda hızla sürerken çenesi çalışıyordu. "Evet." "Bana karşı bir şey hissettiğin için değil mi?"

"Hayır."

"Herhangi bir

şey." "Hiçbir

şey."

"Ama seks iyiydi."

"Evet."

"Beni tekrar görmek istiyor musun?" Bunu sormak zorunda kalmaktan nefret ediyordum; cevabı önemsiyordum. Beni dehşete düşüren bir piç kurusuna dönüşmüştü. O hırsızı öyle kolay incitmişti ki.

Ama onun duygusal olarak içine kapanık ve buz gibi olması, aramızdaki şeyin tamamen fiziksel olduğunu hatırlamama yardımcı oldu. Ondandır hoşlanmıyordum. En ufak bir şekilde. Beni kurtardığı için minnettarlıktan kaynaklanan bir şefkat bile hissetmiyordum. İyi ve heyecan verici olabilecek her şeyi kötü ve istenmeyen bir şeye dönüştürmüştü.

Ama seksin nasıl bir şey olduğunu tatmıştım. Ve daha fazlasını istedim. *Kendim* için bencil olmak istedim. Bu yüzden, şimdilik, onun pislik kişiliğini kabul edecek ve sorularımı görmezden gelecektim.

"Bilmiyorum." İtirafı beklediğim gibi değildi. "Benimle tekrar yatmak isteyip istemediğini bilmiyor musun?"

Yarı sırttı. "Birlikte uyumadık, Elle. Seviştik."

"Açıklama için teşekkürler." Kollarımı kavuşturarak homurdandım. "Affet beni; beni tekrar becermek mi istiyorsun?"

Parmakları direksiyonun etrafında daha sıkı kenetlendi, deri gıcırdadı. Bir an için kafası sessiz bir hayırla sallandı. Sonra ukala bir sırıtış gerçeği başka bir yalanla çaldı. "Evet, seni tekrar becermek istiyorum."

Neden tereddüt ediyorsunuz?

Benimle sadece bir kez yatmaya niyetliyse neden nişanlandığımızı

söyledi? Neden soğuk davranıyor ve katı sınırlar koyuyor?

Neden, neden, neden?

"Güzel." Rahmindeki ağrının tekrar sıvıya dönüşmesinin keyfini çıkararak oturdum. "Ben de." Masum ağzımı erotik komutlarla test ederek ekledim, "Seni becermek hoşuma gitti. Daha fazlasını istiyorum."

Bakışları yoldan benimkine kaydı. "Daha fazla mı?"

Yutkundum, utancımınla savaşıyordum. "Senin... sikini istiyorum. Seni tekrar içimde istiyorum."

İnledi ve yola odaklandı, gittiğimiz hız çok fazlaydı. "Bunu söylediğin için seni sikeyim."

"*Affedersiniz?*"

"Beni duydunuz."

Bana küfredilmesine karşılık veremedim.

Ne kadar kaba.

Ne göt ama!

Mahalle tanıdığım bir mahalleye dönüşürken ve ilerideki beyaz ışıltılı binanın tepesindeki çatı katım beni eve çağırırken sessizce oturdum.

Home.

Sage'in beklediği ve Penn'in sırları, küfürleri ve yalanlarıyla defolup gidebileceği yere.

Arabayı durdurup kontağı kapattı ve dışarı çıktı.

Kapımı açmasını beklemedim. Kapıyı kırarak açtım ve koşmaktan dolayı oluşan kesikler bana eziyet verirken irkilerek ve topallayarak dışarı fırladım.

"Siktir, ayaklarına bak." Ben cevap vermeden beni kollarına aldı ve binama doğru götürdü.

Kapıcı başıyla onayladı ve hiçbir şok belirtisi göstermeden büyük giriş kapısını açtı. Penn, siyah Mercedes coupe'sini gelişigüzel bir şekilde sokağa park etti ve beni binamın fuayesine doğru yürüttü.

"Her şey yolunda mı Bayan Charlston?" Gece müdürü Danny seslendi. Üniformasının lacivert şapkasının altındaki çizgili yüzü endişeliydi. Penn'e ihtiyatla baktı.

Yardım istemek ya da Danny'nin güvenliği çağırması için bağırmamı engelleyen Penn homurdandı: "Nişanlımı dairesine götürüyorum. O iyi."

Kollarında kıpırdandım. "Sen benim nişanım değilsin. Herkese bunu söylemeyi kes." Danny'ye el sallayarak, mahalleyi paniğe sürüklemektense görünüşümü korumak için elimden geleni yaparak, "Her şey yolunda. Garip giriş için özür dilerim."

Danny kaşlarını çatarak ve emin olamayarak ama rahatsız etmeyecek kadar kibar bir şekilde el salladı.

Fuayeden çıkıp asansörlere girdiğimiz anda, "İndir beni," diye tısladım. Penn'in göğsünü ittim. "Yürüeyebilirim."

"Ayakların kanıyor."

"Umurumda değil. Gitmeni istiyorum."

Yere baktı, kahverengi gözleri meşe karası sınırındaydı. "Birkaç dakika önce söylediğin bu değildi."

"Bu bana siktir git demenden önceydi."

"Sana siktir git demedim. Siktir git dedim. Arada fark var." "Hiçbir fark yok."

Asansörün düğmesine bastı ve kapılar anında açılırken içeri girdi. "Katınıza basın."

Öyle yaptım ve kapılar fısıldayarak kapanıp bizi hapsedince donakaldım. "Bekle, nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Araştırdım."

"Takip ettin, demek istiyorsun."

Bir kez daha cevap vermedi. Yukarıya doğru yolculuk garip ve tuhaftı ve akla gelebilecek her türlü yabancı hisle doluydu. Beni tutmasından nefret ediyordum ama aynı zamanda korumasından da hoşlanıyordum. Kontrolü ele almasından nefret ediyordum ama güvende olduğumdan emin olma ihtiyacı hoşuma gidiyordu.

Ondan nefret ediyorum.

Diğer şeylerin hiçbirini sevmiyorum.

Asansör durdu ve Penn inerek süslü geniş koridorun ortasında durakladı. Sağda ve solda iki kapı. Her biri tüm katın yarısını kaplayan iki çatı katı.

Bana baktı. "Hangisi?"

Kollarımı kavuşturdum -ya da onun kucağında uzanırken yapabildiğimin en iyisini yaptım.
"Zaten bilmiyor musun?"

Bakışları benimkilere karıştı, bana doğruyu mu yoksa yalanı mı
göstereceğini düşündü. Gerçeği seçti.

Sol kapıya -doğru kapıya- doğru ilerleyerek, ben basit bir anahtar yerine dokuz haneli kodu
girerken bekledi ve sonra girmek için kapı koluna yaslandı.

Kartal gözlerinin dokuz haneyi hızlı bir zekâyla izlediğini görünce, yarın sıralamayı değiştirmek
için aklıma bir not aldım.

Dikkati, kristal ışıltılar içinde tavandan sarkan bir avizenin, onu hapseden cam bir masayla
birlikte yere düşmeden önce havuz yaptığı fuayeme kaydı. Bir açıklama parçası için, çok fazla vay
faktörü vardı.

Tabandan tavana pencerelere bakan beyaz kanepeden gümüş bir çizgi doğrudan Penn'e doğru
hücum etmeden hemen önce yüksek bir miyavlama sesi duyuldu. Sage onun bacağına yapıştı,
şüphesiz pençelerini baldırına batırıyordu.

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Görünüşe göre senden hoşlanmayan tek kişi ben değilim."

"Hislerimiz karşılıklı, sizi temin ederim." Yüzünü buruşturarak ilerledi ve Sage hâlâ bacağına
yapışmış halde, her dolabın parlak bir duvar gibi görüldüğü, görünürde hiçbir kulp ya da alet
bulunmayan, hepsi de hayatın bu tür gerekliliklerini gizemli tutmak için gizlenmiş ya da sihirli bir
şekilde tasarlanmış şık mutfağına girdi.

Beni beyaz tezgahın üzerine yerleştirdikten sonra Sage'i yakaladı, kot pantolonunu sıyırdı ve
yanıma oturttu. Tıslayarak ona vurdu ama hemen kucağıma atlayıp mırıldandı ve zımpara diliyle
çenemi yalamak için uzandı.

"İyi iş çıkardın." Boynunu kaşıdım. "Beni koruduğun için teşekkürler."

Penn homurdandı ve lavabonun yerini bulmak için döndü. Ama bulamadı. Lavabo, orkide
bitkimin yanındaki bir düğmeye basarak musluğu ve çanağı ortaya çıkaran büyük bir tezgahın altına
gizlenmişti.

İki saniye boyunca aradı ve ardından beni ağzı açık bırakarak uzaklaştı.

Hangi cehenneme gidiyor bu?

Birkaç dakika sonra misafir tuvaletinden aldığı beyaz bir havlu ve içinde süs olsun diye mavi
bilyeler bulunan, şimdi ılık suyla dolu bir kâseyle döndü.

Tek kelime etmeden dizlerinin üzerine çöktü ve ayağımı yakaladı.

Havluyu ıslattıktan sonra yavaşça, dikkatlice, dünyadaki tüm şefkatle ayaklarımı yıkarken,
havluyu ezdiğim bira şişesinden kaynaklanan yırtıkların üzerinde çok nazıkçe gezdirirken donup
kaldım.

Havluyu temizlerken ve su kanımla pembeleşirken nefesim kesildi.

O anda başka hiçbir şey yoktu. Soru

yoktu. Yalan yoktu. Şehvet yoktu.

Kendini hiç hayal etmediğim şekilde veriyor.

Kalbimin güm güm atışı durdu, sanki yanlış bir hareketin ya da sesin bu garip yeni varoluşu
paramparça edeceğinden korkuyormuş gibi en ufak bir parmak ucuna yerleşti.

Elleri hızlı ama emin, yumuşak ama ciddiye. Enkaz kalmadığından emin olmak için ayağımı
yoklarken beni gıdıklamadı ve başparmağıyla ayak bileğimi ovarken bacaklarım içgüdüyle
açıldığında bundan faydalanmadı.

Benimle ilgilendi ve benimle ilgilendikten sonra ayağa kalktı, kaseyi tezgâhın üzerine koydu,
ardından sıcak elleriyle yüzümü kavradı.

Gözlerimin içine baktı, bariyerler yerindeydi, perdeler gerçek düşüncelerini koruyordu. Konuşmadı ama öne doğru eğildi ve dudakları şimdiye kadar aldığım en şehvetli öpücükle dudaklarımı kavradı.

Dili kadife gibiydi. Ağzı kaşmirdi.

Tamamen baştan çıkarılmış ve bağlarım çözölmüş bir şekilde ona doğru bayıldım.
Bu öpücökte sihir vardı, sırlar vaat eden bir büyü, diğer tüm bağlantıları koparacak bir bağlantı.
Ve sonra, her şey bitti.
Ayaklarımı yıkadıktan sonra sessizce arkasını döndü ve dairemnden çıkıp gitti. İşte böyle.

Yirmi Beşinci Bölüm

BİRKAÇ GÜN

GEÇTİ. Onunla

iletişime geçmedim.

Benimle iletişime geçmedi.

Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Ayaklarımdaki soluk kesikler ve morluklar olmasaydı, onun evinde geçirdiğim gecenin yaşandığına bile inanmakta güçlük çekerdim.

Zihnim bozuk bir plak gibiydi; iş bile dikkatimi dağıtamıyordu.

Tek düşünebildiğim Penn'in ayaklarımı yıkaması, Penn'in o adama vurması, Penn'in içime kaymasıydı.

Tamamen farklı iki yönünü göstermişti ve ben bunun ne anlama geldiğini çözemiyordum.

Kendime biraz zaman ayırmanın ne yapacağıma karar vermeme sağlayacağını umuyordum. Onu unutmaya ya da beni yavaş yavaş boşluğa çeviren cevapların peşinden gitmeye karar vermem için.

Hesap tabloları ve konferans görüşmeleri yardımcı olmadı ve iletişim eksikliği istediğimin tam tersini yaptı. Kalbim daha çok sevmeye başladı (tıpkı o aptal deyişte olduğu gibi). Aptal zihnim onu gösterdiğinden daha nazik bir ışıktaki çizdi. Kendini beğenmişliğini ve kibrini sorguladım, bir anda gardiyan ve doktor oluvermesini açıklayacak hikâyeler uydurdum.

Tıpkı İsimsiz'e olan ödenmemiş borcum gibi, şimdi de Penn'e karşı bir borcum vardı. En azından eve sağ salim dönmeme ve yaralarımın dezenfekte edilmesini sağladığı için ona teşekkür borçluydum.

Sonunda bana mesaj *attığında*, artık yeryüzünden silinip gitmesini istemiyordum ama ondan haber aldığım için minnettardım.

Penn (08:47): *Ayakların nasıl?*

Elle (08:52): *Tamam. Benimle ilgilendiğin için hiç teşekkür etmedim.*

Penn (09:00): *Şimdi mi söylüyorsun?*

Elle (09:03): *Olabilir.*

Penn (09:06): *Ağrın var mı?*

Elle (09:08): *Ayaklarım mı?*

Penn (09:08): *Hayır. O gece dokunduğum diğer kısım.*

Aramızdaki seks duyularımda patladı: görüntü, ses, tat, his - ofisimde değil, onun yatağındaydım. İkinci raundu ne kadar çok istediğimi ona belli etmeye hiç niyetim yoktu.

Elle (09:09): *Evet, doğru. Bunu unutmuşum.*

Pen (09:10): *Hafızanızı tazelememi ister misiniz?*

Elle (09:11): *Belki de yapmalısın. Penn*

(09:12): *Seni tekrar becermek istiyorum.*

Elle (09:14): *Yap o zaman.*

Penn (09:17): *Adil uyarı, bir dahaki sefere sana bu kadar kolay davranmayacağım.*

Biraz tılandım.

Yakalanması oldukça kolay bir oyun oynamıştım ve birlikte yatağa girme düşüncesi kulağa çok cazip geliyordu. Ama onun tekrar bedenime girmesine izin verirsem, duygularımı bunun dışında tutamayabilirdim. Ayaklarımı yıkadığı ve bana değer verebileceğini gösterdiği için ona lanet olsun. O biraz çözüldüyse kalbimi nasıl soğuk tutabilirdim?

Cevabım yapamayacağım oldu.

Birlikte yatmıştık. Üç gün ayrı kalmıştık. Yalan söylediği herkes incinmeden önce bu maskaralığa son vermek için iyi bir zamandı. Ona teşekkür etmiştim. Hayatıma devam edebilirdim.

Elle (09:20): *Fikrimi değiştirdim.*

Penn (09:23): *Bu da ne demek oluyor?*

Elle (09:27): *Bu seksin harika olduğu anlamına geliyor ama babama yalan söylediğin gerçeğini değiştirmiyor. Benimle ilgilenileceğini bilerek rahatlayabileceğini düşünmesini sağladın - onun sözleri, benim değil. Gerçekten birlikte olduğumuza inanmasına izin veremem. Onun kalp sorunları var. Geçen gece hoşuma gitti ama daha fazlasını bekleme. İşler karışmadan bu işi bitirelim.*

Hiç mesaj gelmedi.

Telefonum elimde canlı canlı titredi.

Penn arıyor.

"Oh, kahretsin." Masamın üzerine çökerek aramayı görmezden gelip gelmemeyi düşündüm.

Sorun şu ki, mesajlarına cevap verdiğim için buralarda olduğumu biliyordu.

Nefesimi tutarak kabul tuşuna bastım.

"Merhaba." "Bana merhaba deme, Elle."

"Tamam..."

"Bana da tamam deme. Özellikle de bu ses tonuyla." Sesinden seks damlıyordu ve doğrudan içime işliyordu.

"Madem konuşmama izin vermeyeceksin, beni neden aradın?"

"Nedenini söyleyeyim. Çünkü son mesajını saçma buldum."

Dilimi tuttum ve devam etmesini bekledim.

"Babanla konuştum." "Ne?"

"Ve o da bizi onaylıyor."

"Penisi ve nabızı olan herkesi onaylayacaktır."

İsimsiz ya da sabıkalı biri olmadığı sürece.

"Kendime verdiğim değer için teşekkürler," diye mırıldandı. "Yine de bugün onunla bir öğle yemeği randevum var. Eğer üzgün olduğunu söyler ve seni tekrar boşaltmamı istediğini itiraf edersen, bize katılmana izin verebilirim."

Bunu yapamazdım.

"Dur bakalım. Öz babamla çıkmama izin verebilir misin?" Gözlerimi devirdim ve masamın üzerinde zıplayan Sage'e ters ters baktım. "Seni duyamıyorum çünkü egon çok şişmiş."

"Sanırım sikimi kastediyorsun. Seni tekrar becereceğimi düşündükçe sikim şişiyor." Sesi kabalıktan soğukluğa dönüştü. "Üç saat içinde Tropics'te babanla buluşacağım. Gel ya da gelme. Seçim senin."

Telefonu kapattı.

Onu geri çağırarak ve oynanacak bir eşya ya da eziyet edilecek bir oyuncak olmadığını haykırmak için iyi bir fikrim vardı. Ama biri kapımı çaldı. "Elle?"

Olamaz, bu gün gittikçe kötüleşiyor. "Evet,

Greg, içeri girebilirsin."

Bebek mavisini bir polo ve ütülenmiş kot pantolon giymiş bir playboyun tüm kibirli havasıyla içeri girdi. Koyu sarı saçları, hiç çaba harcamadan her zaman bu kadar yakışıklı olduğunu ima etmek için doğru şekilde karıştırılmıştı, oysa ben birçok çocukluk buluşmasından onun banyoda *saatlerce* erkek bakımı yaptığını biliyordum.

Greg'le asla birlikte olamamamın bir başka nedeni daha. Dış görünüşüne hayatındaki diğer her şeyden daha fazla değer verirdi... karısı olacak kadın da buna dahildi.

"Merhaba, Elle." Masamın kenarına tünedi, poposu ataçları bir kenara itiyor ve kalemleri

dağıtıyordu. "Bugün ne yapıyorsun?"

Sage ona pisi pisi bir bakış attı ve camdan atlayarak ayaklarının dibindeki battaniye yuvasına döndü. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Her zamanki gibi. Ailemin şirketini yönetiyorum. Ya sen?"

"Az önce babamla haftalık brifingimizi yaptık. Lojistik, sizin burada yaptığınız sayı hokkabazlıklarına kıyasla çok sıkıcı."

Greg okulu bıraktığında, Steve ve babam onun doldurması için bir pozisyon hazırlamışlardı.

İlgisini kaybetmesi ya da işleri batırması halinde Belle Elle'in itibarını ya da kârını etkilemeyecek bir pozisyon. Lojistik departmanının başında olmak tam zamanlı, dolu dolu bir iş olmalıydı ama yönetici asistanı işinde çok iyiydi ve Greg bunu emekliye ayrılmak için bir fırsat olarak değerlendirdi.

"Hiç eğlenceli değil." Kocaman ve parlak bir şekilde gülümsedim. "İnan bana."

Ve hakkında hiçbir şey bilmediğiniz ve umurunuzda olmayan şeylerle oynamanıza izin verilmez.

Turkuaz mürekkepli dolmakalemimi aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Bu akşam benimle yemeğe çıkmak ister misin? Okulundaki kızlarla Palm Politics'te takılmak eğlenceliydi." Bana bir sırıtış fırlattı. "Hoşuma gitti. Babalarımızın da hoşuna gittiğini biliyorum. Aile yemeğinde değil de kendi isteğimizle bir araya geldiklerimiz için çok mutlular."

Kendime engel olamayarak kalemi parmaklarının arasından aldım ve masaya geri koydum.

"Üzgünüm Greg, meşgulüm. Belki bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere ne?" Gözleri kısıldı, karanlığın sınırı kendini gösterdi. "Gelecek hafta mı demek istiyorsun? Gelecek ay mı? Ne zaman, Elle? Sonsuza dek seni beklemeyeceğim, biliyorsun."

Uyarı çanlarının hafif çınlamaları başladı. Gülümsemesi devam ediyordu ama çok iyi saklamayı başardığı sert kötülük parıldıyordu.

Daha uzun oturdum. Samimi olma isteğim, taşaklarını tekmeleme ve beni daha önce tütü giyerken ve zorbalar için ağlarken görmüş olabileceğini ama artık beni tanımadığını gösterme ihtiyacımın altında kayboldu. Onun pasif-agresif davranışlarına katlanamazdım, özellikle de ofisimde.

"Senden hiç beklemini istemedim Greg. Hatta sana sadece arkadaş olmak istediğimi söylediğimi çok net hatırlıyorum."

Alay ederek bir kez daha kalemimi kaptı ve yumruğuyla sıkarken onu geri çalmam için bana meydan okudu. "Gördün mü, senin sorunun bu Elle. Karışık mesajlar gönderiyorsun."

Kollarıma batan öfkeyi ovuşturdum. "Kendi işgüzarlığını benim onayım ile karıştırma."

Öne doğru eğildi, kin ve kıskançlık kokusunu burnuma getirdi. "Ben karışmam. Sen beni istiyorsun. Bunu herkes biliyor."

Dudaklarımı büzdüm, kızgın kalmak istediğimde kalbimin telaşlanmasından nefret ediyordum.

Penn'in yaptığını yapmak ve yalan söylemek çok kolay olurdu. Artık onunla birlikte olduğumu söylemek. Nişanlı. Ama bunu yapmazdım çünkü Penn'in benim için savaşmasına ihtiyacım yoktu. Ayrıca, Penn ona artık onun olduğumu açıkça söylemişti ama Greg yine de beni sahiplenmeye çalıştı.

Dolambaçlı bir yalan söyledim. Süslenmiş küçük bir yalan. "Yanılıyorsunuz. Biriyle birlikteyim." "Saçmalık. Benimle çık. Tek bir randevu. Benimle yemek bile yemeyecek kadar kötü olan neyim var?"

Kızgınlığı, düşmeye hazır kana susamış bir giyotin gibi parıldıyordu. "Kaltak gibi davranmayı bırak."

Zillerin nazik çınlamaları bir ihtiyat orkestrasına dönüştü. Üzerime gelmesinden nefret ediyordum,

masama tünemişti. Ayağa kalktım, sandalyemi geriye ittim ve kollarımı kavuşturdum. "Bana bir daha sürtüğ dersen seni kovdururum."

Kalçasını tokatladı. "Tanrım, CEO gibi davrandığında çok sevimli oluyorsun." Bunu görmezden geldim.

Aklıma gelen tek şeye -tek kişiye- uzanarak, "Aldatmamı mı bekliyorsun Penn?" diye çıkıştım.

Gülerek güldü. "Hile mi? Hadi ama Elle. Bunun bir aldatmaca olduğunu biliyorum. Adamı iki dakikadır tanıyorsun. Ben seni yirmi iki yıldır tanıyorum. Hiç şansı yok." Öne doğru eğildi, Penn'in gizemli derin tıraş losyonuna kıyasla temiz ve sabun gibi kokuyordu. "Bir kaçamak yapıyorsun. Kahretsin, benim de oldu. Onu becermenin sakıncası var mı sanıyorsun?"

Dişlerimi gösterdim, kendimi tuttum. "Eğer bana iddia ettiğin kadar aşıksan bunu yapmalısın." Gülümsemesi zehirliydi. "Aşk mı? Aşktan bahseden kim? Birlikte olmamız gerektiğini söyledim.

Biz uyumluyuz. Ailelerimiz Belle Elle'in sahibi ve yan yana çalışıyoruz. Aletini sana sokarak benim olanı çalabileceğini düşünen saçma sapan bir pislikten korkmuyorum."

Bütün sinir uçlarım kapıdan fırlamak istiyordu. Gözlerim Fleur'un takviye kuvvet getirebileceği dahili telefon düğmesine kaydı. Onunla ofisimde yalnız kalmak, bir hırsızla sokakta yalnız kalmaktan daha kötüydü.

Bu aptallığı yanına bırakamam. Ne ihanet ama.

Çürütmeler hızla geldi, zihnimin daktilosunda hızla şekillendi, onu eğitmek için düzenli bir şekilde kayıyordu. Onun gibi piçlerle yeterince pratik yapmıştım.

Beni korkutamazsın, göt herif.

Greg kendi tehdidinin sesini severek devam etti. "Bir kaçamak yaptın, Elle. Ama birlikte olman gereken kişi benim. Babalarımızın hayır duasını alan benim ve Belle Elle'i hak eden benim, o ya da benim olanı çalabileceğini düşünen başka bir ahmak değil-"

Sabrım taşı.

İlkeli ve düzgün olmayı bırakıp ateşi ve vahşeti kucakladım.

Bebek mavisini polosunu avucumun içine alarak onu masamdan çektim. Tökezleyerek ayağa kalktı, şok onu uysallaştırmıştı.

"Beni dinle Greg, hem de iyi dinle." Sesim bir tıslamaydı. "Belle Elle'e asla sahip olamayacaksın ve olmadın da. Belle Elle *benim*. Sen burada çalışıyorsun. Sen. Sen. Benim. Çalışanımsın. Senin gibi kendini beğenmiş, bencil ve edepsiz biriyle evleneceğimi düşünüyorsan, birlikte geçirdiğimiz onca yıl sana hiçbir şey öğretmemiş demektir. Seni ben yönetiyorum Greg, o yüzden ofisimden defol git, lojistiğe geri dön, lanet olası işini yap ve eğer beni bir daha tehdit etmeye kalkarsan polisi ararım." Onu kendimden uzaklaştırdım. "Yeterince açık mıyım?"

Bir an için dünya sallanmaya başladı. İki senaryo yan yana yaşıyordu.

Birincisi, Greg'in yumruğu yüzünden kanlar içinde yerde yatıyordum, eteğim yırtılmıştı ve elleri asla olmaması gereken yerdeydi.

İkincisi, geri adım atması ve sonunda yenilgiyi kabul etmesi.

Aramızda patlak veren savaşı fark etmemekle aptallık etmişim. Greg beni çoktan ofisimden kovmuş ve adını kapıdaki levhaya yapıştırmışken Steve ve babamın bunu zararsız bir flört gibi göstermesine izin vermek.

Çocuk bezini bıraktığından beri paramı ve gücümü sayıyordu.

"Bu her neyse onun sonu, anladın mı?" Başımı dik tuttum ve kapıyı işaret ettim. Sage beni desteklemek için yüksek sesle miyavladı. "Git buradan. Şimdi. Bir daha sormayacağım."

Yavaşça, sinsi bir gülümseme dudaklarından süzüldü. Artık tiki görünmüyordu ama kışkırtılmıştı ve şimdiden misilleme planları yapıyordu. "Görüyorum ki artık küçük bir kız değilsin Elle." Öne doğru sallandı. "Bunu sevdim."

"Çık dışarı!"

Kıkırdadı ve kapıya doğru yürüdü, itaat ettiği için beni hayretler içinde bıraktı.

Kapıyı açıp bana döndü ve bir öpücük kondurdu. "Bil diye söylüyorum, küçük konuşman çok

tatlıydı ama ciddi olmadığını biliyorum. Sen de en az siktiğin o pislik kadar yalancısın."
Vedalaşırken parmaklarını küçümseyerek oynattı. "Gelecek hafta seni ziyaret edeceğim Elle,
sakinleşmen için sana biraz zaman vereceğim."

Gözleri buza döndü. "Ancak, bir dahaki sefere senin için geldiğimde; bir dahaki sefere kibarca benimle çıkmanı istediğimde, evet diyeceksin Noelle. Sadece izle."

Yirmi Altıncı Bölüm

"ELLE! Ne hoş bir sürpriz." Babam, üzerinde tukan kuşu aranjmanı ve beyaz masa örtüsüne karşı çok renkli su bardakları bulunan özenle hazırlanmış masadan kalktı. Çatal bıçak takımlarının saplarında bile oyulmuş papağan tüyleri şeklinde renk sıçramaları vardı. Restoranın adı boşuna Tropik değildi.

"Merhaba baba." Yanağıma kondurduğu öpücüğü kabul ettim ve yanlarında siyah ve pembe paneller olan açık gri elbisemi düzelttim. Elbisenin eteği de tıpkı korsajı gibi dardı ve Greg'le uğraşmanın verdiği endişenin tortusuyla öz-bilincimin birbirine karışmasına neden oluyordu.

Geri adım atmazdı, bunu şimdi anladım.

O gittikten sonra üretken olmak için elimden geleni yaptım ama içgüdülerim o korkunç alarm zillerini çalmaktan vazgeçmiyordu ve zihnim panik içinde bir çözüm bulmaya çalışıyordu.

Greg'e onu kovacağımı söylemişim ama sebepsiz yere dava açabilirdi. Babamla Steve arasında yaratacağı karmaşadan bahsetmiyorum bile.

Onlar en iyi arkadaşlardı. O kadar iyi arkadaşlardı ki, Greg'in icabına bakılmasını ve gitmesini istediğimi söylesem babamın kimin tarafını seçeceğini gerçekten bilmiyordum.

Sakinleşmeye çalışarak nefesimi içime çektim. Aptal couture elbise kaburgalarımın genişlemesini engelliyordu. Bir kez daha, isteğim dışında bir şey giydirilmişim.

Fleur'a öğleden sonraki toplantılarımı ertelemesini çünkü babam ve Penn arasındaki bir öğle yemeğini izlemeye gitmem gerektiğini söylediğimde, perakende katına indi ve bu elbise, bohem yünden yapılmış dantel bir eşarp (her neyse) ve tek saplı elmas küpelerle döndü.

Saçlarımı açık bıraktı ama birkaç bukle ekledi ve geri kalanını düzleştirdi. Sırtımdan aşağı normalden daha da uzun sarkıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Babam gülümseyerek bir sandalye çekti ve beni oturmaya davet etti. "Seni burada istemediğimden değil elbette."

Babamın Penn'den on beş dakika önce geleceğini biliyordum. Her zaman dakikti; toplantılara, öğle yemeği randevularına, hatta çocukken okulumun beni katılmaya zorladığı tiyatro prodüksiyonlarına bile.

Penn zamanında gelecekti, hiç şüphem yoktu. Ama babamla baş başa kaldığım bu birkaç değerli dakikayı kendi yararına kullanacaktım. Önce Penn'le, sonra da Greg'le ilgilenecektim.

Hiç vakit kaybetmeden sarı ve yeşil peçeteyi aldım ve kucağıma yaydım. "Konuşmamız gerek baba. Penn gelmeden hemen önce."

Kaşı kalktı. "Onun benim öğle yemeği arkadaşım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana söyledi. Katılabileceğimden bahsetti, bu yüzden davet edilmeden kapıya dayanmıyorum."

Yüzü romantizmle eridi. "Ah, genç aşk. Senden birkaç saat bile ayrı kalmaya dayanamıyorum." *Evet, bu yüzden üç gündür benden kaçıyor.*

Birdenbire babamdan sakladığım diğer tüm sırlarla birlikte bunu da ona söylemekten kaçındım. *Şehvet ve aşk bunu mu yapar? Bir insanın hayatını paylaşılabilir olmaktan çıkarıp özel hale mi getirir?*

Penn gelmeden önce tüm dünyam hakkında çok açtım. Şimdi ise uygun konular bulmakta zorlanıyordum.

Gökkuşağı bardaklarında köpüren sudan bir yudum alarak, "Penn ve ben aslında nişanlı değiliz, tıpkı sana en başından beri söylediğim gibi," diye geveledim.

Babam dondu kaldı. "Ne?"

"Size yalan söyledi. Bugün ne yapmaya ya da söylemeye niyetli olduğunu bilmiyorum ama sana söylemek istedim... bunların hiçbirisi doğru değil. Eğer sana hamile olduğumu, Küba'ya kaçacağımızı ya da onun yanına taşınacağımı söylemeye başlarsa... tek kelimesine bile inanma. Tamam mı?"

Yüzü bembeyaz oldu. Suyuna uzandı.

Kalbi için duyduğum korku ağzımı tıkamaya, söylediklerimi geri almaya ve ona her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu, yalan söyleyenin ben olduğumu anlatmaya çalıştı. Ancak, "Hamile olabilir misin?" diye sorarak beni şok etti. Gözleri sık sık görmeme izin vermediği bir bilgelikle doldu. İş hayatında bu kadar başarılı bir adam için, tuhaf doğasını ve kaprisli fantezilerini o kadar benimsemişti ki, ne kadar zeki olduğunu, iyi ya da kötü hiçbir anlaşmanın onun incelemesi olmadan gerçekleşmediğini unutturmuştu. "Birlikte olduğunuz doğru değilse neden hamile olduğun konusunda yalan söylesin ki?"

Dudaklarım sımsıkı yapıştı. Buna verecek bir cevabım yoktu.

Sesini alçaltarak sağlıklı salatalar ve hafif öğle yemekleri sunan şirin restorandaki diğer müşterilere baktı. Tavan yağmur ormanı gölgelikleriyle boyanmıştı. Pencereleler sarkan örümcek maymunlarının resimleriyle süslenmişti, arada sırada da bir aydınlatma armatüründen piton damlıyordu. "Şimdi dürüst ol, Bell Button."

Başımı salladım. "Ben-hayır. Biz birlikte değiliz."

"Ama oldunuz."

"Biz nişanlı değiliz. Bilmeniz gereken tek şey bu."

"Henüz değil, her neyse. Biraz hızlı olduğunu kabul ediyorum ve bugün niyetini ele alacak ve onu biraz daha yakından tanıyacaktım ama onunla ilgilendiğini ve onun da seninle ilgilendiğini inkâr edemezsin. Her şey senin üzerinde, Elle."

Bu ses hoşuma gitmedi.

Üzerimde ne var?

Greg ile uğraşmaktan kaynaklanan gerginlik mi, yoksa Penn ile uğraşmaktan kaynaklanan endişe mi? Karmaşık olmamayı özledim. Erkeklerin işleri karıştırmadan yalnız kalmayı özledim.

Bu kötü ifşayı bir kenara iterek öne doğru eğildim. "Senden benim için bir şey yapmanı istesem... yapar mısın?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun." Elini benim peçetemin üzerine koydu. "Adını söyle."

"Özel bir dedektif tut." "Ne?"

"Araştırma Penn Everett."

"Neden?" Gözleri kısıldı. "Sana zarar verdi mi? Bir şey mi oldu?" Sanki çürükleri ve kabahatleri görebiliyormuş ve vahşi batı düellosunda adamı vurmaya hazır olmuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Hayır, ama bir şeyler yolunda gitmiyor. Geçen gece bir şey oldu. Central Park'ta tutuklandığımda bahsettiğim adam aklıma geldi."

Vücut dili kapandı.

Dokunuşunu kaldırarak sandalyesinde daha uzun oturdu. "Bu saçmalığın sona erdiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

O çocuğu bulmak için elinden geleni yaptın. Belirsiz bir tariften başka bir şey yapmadan seni mahkemeler ve karakollar arasında dolaştırdım. Sabırlıydım, Elle. Onun izini sürme arzuna uydum ama onu bulamadık. Bunun peşini bırakacağını düşünmüştüm."

Sadece böyle düşünmene izin verdim. Hâlâ bakıyorum. Hala umut ediyorum.

"Yaptım, yani yaptım. Ama birinin Penn'in geçmişini araştırmasını istiyorum. Nereli, ailesi kim, ne iş yapıyor? Tanrı aşkına, sabıka kaydı var mı? Bunu istemek çok mu fazla?"

"Çok şey istemiyorum." O seksi, ipeksi ve buyurgan ses tonu ensemde aşağı süzüldü. "Aslında, eğer tam olarak bunu yaparsan -ask- sana anlatması için birini tutmadan o boşlukları memnuniyetle doldururum."

"Ah, Bay Everett. Yani, Penn." Babam ayağa kalktı ve hoş geldiniz demek için elini uzattı. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim."

Sandalyemde dimdik oturmaya devam ettim, utanç içinde büzülmekten başka bir şey istemediğim halde Penn'in duydukları için özür dilemedim.

Penn babamın elini sıktı, sonra sonsuz karanlık bakışlarını bana çevirdi. "Devam et, Elle. Seni buraya soru sorabilmen için davet ettim. Aramızdaki bağı tamamen fiziksel bir temele dayandırmak yerine sohbet edebilelim diye."

Yüzüm kızardı, babama baktım. Penn az önce cinsel bir ilişkimiz olduğunu itiraf etti.

Babam burnunu biraz kırıştırdıktan sonra boğazını temizledi ve Penn'e yanıma oturmasını teklif etti. "Evet, sohbet etmek çok faydalı olabilir. Bence bu harika bir fikir." Bana doğru ters ters baktı. Bakışları her şeyi anlatıyordu: *Bir şey mi öğrenmek istiyorsun? Şimdi tam zamanı... o halde sor.*

Yirmi Yedinci Bölüm

SORULARIM geçen her saniye daha da ağırlaştı.

Bu sahte öğle yemeği randevusu kırk dakikadır devam ediyordu ve bu süre zarfında parlak turuncu üniformalı bir garson siparişlerimizi almıştı: Babam Vietnam usulü domuz salatası, Penn Tayland usulü biftekli noodle, ben de mango soslu balık yedim.

Uсталıkla sunulan yemekler gelmişti ve biz yemek yerken Penn ve babam golf handikapları, Amerika'daki en iyi sahalar, Penn'in artık kendini daha iyi hissettiği için hayırseveriyile ne yapmayı planladığı ve ele alabilecekleri diğer tüm sıkıcı, saçma ve önemsiz konuları paylaştılar.

Oğlu Stewart'tan bir kez bile bahsetmedi.

Larry -arkadaşı/kardeşi/babası/gizli aşığı- hakkında tek kelime yok. Paylaşmayı reddettiği geçmişi hakkında tek bir fısıltı bile yok.

Yemeğimi bitirdiğimde midem çalkalanıyordu ve öfkem o kadar sıcaktı ki ne kadar su içersem içeyim söndüremiyordum.

Greg öfkemi ateşledi. Penn sadece roket yakıtı ekledi.

Babam gergin olduğumu fark etti. "Elle balığa gittiğim tek tük zamanlarda benimle gelirdi" gibi açık uçlu önerilerle beni konuşmalara dahil etmeye çalışarak işimi kolaylaştırmadı. Balık tutmayı sever misin Penn? Belki ikiniz birlikte şehirden uzakta biraz zaman geçirebilirsiniz?"

Penn boş tabağını itti ve bir bardak suyu kucakladı. Zihninin herhangi bir şekilde etkilenmesini istemiyormuş gibi alkol sipariş etmemişti. "Balık tutmayı sevmiyorum. Ama Elle ile başka şekillerde vakit geçirmeye açığım." Alt dudağını yalayarak bir su damlasından kurtardı. "Aslında, eğer istersen önümüzdeki hafta sonu bir yerlere gidebiliriz. Şehir dışında bir arkadaşımı ziyaret etmem gerekiyor."

Öğle yemeğimin geri kalanını bir kenara iterek mutfak eşyalarımı çaprazladım. Ya şimdi ya da asla. "Ne arkadaşı?"

Babam sert ses tonumu duyarak bana baktı. Yine de azarlamadı. Sandalyesine yerleşerek Penn ve bana söylemediğimiz her şeyi konuşmamız için alan tanıdı.

Penn gözlerini kısarak bardağını masaya koydu. Bu savaşın başlangıcıydı.

Getir bakalım.

"Gerçeği gerçekten bilmek istiyor musun, Elle?" "Evet."

"Bazen yalanlar daha kolaydır."

"İstediğim tek şey gerçek."

"Peki." Bir elini saçlarında gezdirerek koyu parlaklığı bozdu ve yoldan çıkmış röflelerin parıldamasını sağladı. "Arkadaşım Fishkill Islahevinde. Vakıt buldukça onu ziyaret ediyorum."

"Hapishane mi?" Kaşlarımı çattım. "Bekle, orası akli dengesi bozuk olanlar için bir yer değil mi?"

"Deli insanlar mı?" Penn başını salladı. "Eskiden öyleydi. Artık değil. Şimdi orta düzeyde bir güvenlik var."

Babam öne doğru eğildi ve yüzünü buruşturarak domuz salatasını bitirdi. Penn'in arkadaşlığının ve mutlu bir geleceğe dair pembe umutlarının ışıltısı, hapishaneden bahsedilmesiyle bozuldu.

Gülümsemeyi çiğnedim.

Babam sordu, "Arkadaşın ne yaptı?"

Penn boğazını temizledi - utanmış bir şekilde değil, daha çok 'ne kadarını açıklayacağım' duraksamasıyla. "O bir hırsız."

Bir hırsız.

Geçen geceki yumruklar.

Penn'in bedensel zarar vermekten çekinmemesi.

Üç yıl önce o sokakta iki kişi vardı. Beni soymaya ve tecavüz etmeye çalışan iki adam. Penn'in onlardan biri olması mümkün müydü? Yoksa İsimsiz miydi? Kahramanın empatiden yoksun, soğuk kalpli bir versiyonu mu? Yoksa tamamen farklı biri miydi ve ben tüm ipuçlarını kafamda mı uydurmuştum?

Odaklanmam gerekiyordu ama Greg'le uğraştıktan sonra Penn'i eskisi kadar tehdit olarak görmekte zorlanıyordum. Anlattığı hikâyelerle baş belasıydı ama Greg'in ortaya çıkardığı gibi kötü niyetli değildi.

Hangi soruyu soracağıma karar veremedim, bu yüzden en az onun kadar önemli bir başka soruya geçtim. "Oğlunuz sizinle mi yaşıyor?"

Penn kaşlarını çatı, vücudu konu değişikliğine karşı gerildi. "Neden onun benim oğlum olduğunu düşünüyorsun?"

Peçetemi buruşturdum. Yine yalan mı söyleyecekti? "Seni Belle Elle'de gördüm. Senden ve Larry'den baba figürü olarak bahsetti."

"Baba figürleri," diye tekrarladı kayıtsızca.

"Bu da ne demek oluyor?" Sinirlerim tepeme çıktı. "Öylesin ya da değilsin." "Öyleyim ve değilim."

Kollarımı kavuşturdum, kızgınlığımı belli etmemek için elimden geleni yaptım. "Bu bir cevap bile değil." Babam araya girdi. "Yani onun evlatlık olduğunu mu söylüyorsun?"

Penn gülümsedi, ona saygı gösterdi ama bana göstermedi. "Evlat edinilme yolunda, evet." "Yolda mı?" Tersledim.

"Evet, evraklar hazırlandı. İyi haberleri bekliyoruz." "Biz mi?"

"Larry ve ben."

"Yani sen eşcinsel *misin*?"

Penn sanki anlamamışım gibi küçümseyerek bana baktı. "Hayır, Elle. Ben eşcinsel değilim." Suyundan bir yudum daha alırken gözleri kenarda karardı. "Geçen gece evime gelip benden küçük bir konuda yardım istediğinde bunu açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum."

Babam bakışlarını bana kilitledi. "Küçük bir mesele mi? Her şey yolunda mı, Elle?"

Yanaklarımda çiçek açan sıcaklıkla savaştım. "Evet." Dişlerim birbirine kenetlendi, cevap vermem zorlaştı. "İyi. Penn sadece sorun çıkarıyor."

"Ben mi sorun çıkarıyorum?" Başını sallayarak kendini işaret etti. "Sanırım işbirliği yapmaktan başka bir şey yapmadığımı göreceksiniz."

"Eğer işbirliği yapıyor olsaydın, bana gerçekten kim olduğunu, nereden geldiğini, Larry'nin kim olduğunu, Stewie'nin kime ait olduğunu ve arkadaşının Fishkill'de ne halt ettiğini söylerdin." Sertçe nefes aldım, babamın beni sanki patlayacakmışım gibi izlemesini umursamıyordum. Bugün zaten bir kez kopmuştum ve yine kopmak için ipin üzerinde zıpladım. "Bana doğruyu söyle Penn, tabii adın buysa. O zaman belki ne kadar işbirlikçi olabileceğimi görürüz."

Sessizlik masayı kapladı. Patlamam kulaklarımda çınladı. Penn kımıldamadı.

Babam koltuğunda kıpırdandı ama ben bekâretimi alan, beni evden kovan ve sonra kurtaran adamla imgelem savaşında kilitli kaldım.

Kabul etmek istemiyordum ama nefretim, hoşnutsuzluğumun, güvensizliğimin ve temkinliliğimin altında duyguların çırpınışı vardı. Ayaklarımı yıkadığında yumuşamıştım. İçime

girdiğinde, boyun eğdim. Bunu kabul etmek istemedim ama beni fiziksel olarak etkilemekten daha fazlasını yapmıştı.

Ve bundan her şeyden çok nefret ediyordum.

Buna değmez.

Yürütmem gereken bir işim vardı. Greg'le uğraşmam gerekiyordu. Bunun gibi dikkat dağıtıcı şeyler zaman kaybıydı.

Ayağa kalkarak peçetemi kirli tabağımın üzerine attım ve burnumu çektim. "Ne var biliyor musun? Artık umurumda değil. Sizi tanımak bir zevkti Bay Everett, ama sizi bir daha görmek istemiyorum."

Babama dönerek, "Biz nişanlı değiliz baba, hiçbir zaman da olmadık, inan bana. Onunla yattım, bunu sen de biliyor olmalısın, çünkü her imasında bunu ima etti. Bu konuda iyi hissediyor muyum? Hayır. Pişman mıyım? Evet, pişmanım. Nişanımız hakkında sana yalan söylediği için kızgın mıyım? Her şeyden çok. Şimdi izin verirseniz, kontrolün bende olduğu ve onun gibi adamlara katlanmak zorunda olmadığım ofise dönüyorum-" Penn'in dikkatle okullu ifadesine parmağımla işaret ettim.

Babamın cevabını beklemedim. Ya da Penn'in yalanlamasını.

Gülen müşterilerle dolu masaların yanından geçerken, bu kadar hızlı uçtuğum için kalbim parçalandı. Tanıştığımızdan beri o adamdan kaçmaktan başka bir şey yapmamıştım.

Bunu kabadayılık ve cesaretle gizledim ama aslında ondan çok korkuyordum. Sevmediğim halde bana hissettirdiklerinden dolayı dehşete düşmüştüm.

İçgüdülerimin beni adamın ötesine bakmaya ve asla bulamayacağımı düşündüğüm birini görmeye zorlamasından korktum.

Ama en çok da kendim beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Çünkü ilk kez yalan söyleyen ben olmuşum.

Babama söylediğim her şey, Penn hakkında homurdandığım her kelime doğru değildi. Onunla yattığım için kendimi iyi hissediyordum.

Hiçbir şeyden pişman olmadım.

Ve evet, yalanlarından rahatsız oluyordum ama daha çok yalanlarının ardındaki gerçek kırıntılarıyla ilgileniyordum.

Artık bir önemi yoktu.

Kazanmam gereken başka maçlar vardı.

Bitti artık.

Yirmi Sekizinci Bölüm

MERKEZ PARK'IN İKİ YÜZÜ VARDI.

Gümüş ay ışığında, kukuletalı isimsiz adamların olduğu günahkâr olanı ve güneş ışığının yeşil çimenlere vurduğu ve uzaktan çocukların cıvıladığı masum olanı.

Yeşillikler arasında gezinmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Üç yıl çok uzun zaman.

İsimsiz.

Ağaçların ve rüzgârın içindeydi.

Etrafımdaydı ama hiç orada değildi.

Topuklarım kaldırıma takıldı ve beni restoranın öfke girdabında kilitli tuttu. Kalp atış hızımı sakinleştirmeye ihtiyacım vardı, güzel pembe (ama sakatlayıcı) ayakkabılarımı çıkardım ve kaldırıma çimle değiştirdim.

Yaylı yumuşaklık, hayatımın son birkaç haftadır dönüştüğü karmaşaya sadelik kazandırdı.

Tropics restoranı parkın sınırında en iyi konumda yer alıyordu. Beni alması için hemen David'i aramak niyetindeydim, ancak muhasebe ve çalışan personel farklı bir stres eklemeden önce güneş ışığı beni sakinleştirmeye söz verdi.

Biraz yürüyecek, D vitamini alacak ve sonra Belle Elle'e dönüp orada bıraktığım endişe yığınıyla ilgilenmesi için David'i arayacaktım. Sage'e sarılır, gözlerim çok ağrıyana kadar çalışır, sonra eve döner ve tüm kapıları dünyaya karşı kilitlerdim.

Fazla uzaklaşmamıştım, en fazla birkaç dakika sonra arkamda ayak sesleri duyuldu. Sert ve kusursuz, erkeksi ve hızlı hareket ediyordu.

Daha hızlı adımlarla ilerlerken sırtım karıncalandı.

Eğer düşündüğüm kişiye, onunla konuşmak istemiyordum.

Daha hızlı adım atmanın faydası olmadı.

Öfkeli parmaklar dirseğime dolandı ve beni geriye doğru çekti. "Gidemezsin, Elle. Bu şekilde değil." Gözleri güneşin altında daha parlaktı - meşe viskisinden çok yıllanmış porto limanı. Sanki o da benim kadar mücadele etmiş gibi ağzının etrafına birkaç çizgi kazanmıştı.

Bu hiç mantıklı değildi, çünkü en başından beri benimle uğraşan oydu. Greg'in kıskançlıktan patlamasına ve beni tehdit etmesine neden olan oydu. Tüm bunların suçlusu oydu.

Kolumu geri çektim ve tutuşunu kırdım. Gitmeme izin vermesinin tek nedeni bebek arabalı bir kadının yanımdan geçerken gözlerini kısmasıydı. "Beni takip etmeyi bırak." Başka bir yalınayak adım attım, ritmime uyup çimlerde bana katıldığında ona lanet ettim, siyah ayakkabıları güneşte parlıyordu.

Grafit takım elbisesi ve buz mavisi gömleğiyle paha biçilmez ve bir elmas kadar keskin görünmesinden nefret ediyordum. Cildinde hiç hata yoktu. Sanki tüm ipuçları ondaymış gibi hiç tereddüt etmiyordu.

Ki öyle.

"Sorular sordun ama cevapları duymak için etrafta dolaşmadın."

Homurdandım. "Sanki bana gerçeği söyleyecekmişsin gibi."

Parmakları benimkilere dolandı ve bu kez beni nazikçe geri çekti.

Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirirken nefesim kesildi. Yüzü yumuşadı. Omuzları düştü. Bir şekilde aramızdaki kavgayı beyaz bayrağa çevirmişti. İtip kakma, maskesini düşürme dürtüsü durakladı, o anda onu kabul etmeye istekliydim. Maskesi ve her şeyiyle.

İsteksizlik ve hoşgörü karışımı bir ifadeyle yarı gülümsedi. "Dene beni. Tekrar sor."

Güneş beni kör edip saçlarıyla dans ederek yüzünü bir saniyeliğine gizlediğinde gözümü

kırptım, böylece hiçbir özelliği ya da bir isme ait olmadan orada durdu.

Herhangi biri olabilirdi.

İsimsiz olabilirdi.

Beni soyan adamlardan biri olabilir.

O içime girmesine izin verdiğim bir yabancı.

Ne kadar sorumsuzca davrandığımı düşünüp ürperdim. Onun süslü oyunlarının ve güzel yüzünün beni büyülemesine nasıl da izin vermiştim. Şehvetin sıradan beyin hücrelerini alıp onları çapkın hoppelara dönüştürmesine nasıl da izin vermiştim.

Ondan

hoşlanmıyorum

. Ondan

hoşlanmıyorum

. Sevmiyorum.

Güneş parıldıyor, ben onları doğru olmaya zorlarken bile yalanlarımı yakıyordu.

Yorgunluk aniden üzerimi örttü, ağır ve yoğun, boğucu ve baskıcı. Diğer tüm soruları geçersiz kılmak için ihtiyacım olan tek bir cevap vardı. Sadece bir tane. En büyüğü. "Sormamı mı istiyorsun? Tamam, soracağım." Derin bir nefes aldım ve atladım. "Üç yıl önce Haziran ayının 19'undath neredeydin?"

Hiçbir şey olmadı.

Ne trompet, ne koro, ne de doğru soruyu sorduğu için sihirli ödülü kazanmanın coşkusu vardı.

İrkilmek, şok olmak ya da açıkça inkâr etmek yoktu.

İsimsiz'le tanıştığım, onu tam da bu parkta öptüğüm tarih Penn için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu.

Vücudu rahattı, başı merakla yana eğikti. "Ne?" Ona unutmasını söylemek istedim.

Tüm o aptalca hafiyelik ve düşünme çabalarım yanlıştı. Cevabımı almıştım.

Ama artık o özel bandajı yırtmıştım ve duramazdım. Beni sakat bırakmadan önce dışarı çıkmasına izin vermeliydim. "On dokuzuncu doğum günündü. Belle Elle'den tek başıma bir gece için kaçtım. Yürüdüm, keşfettim, iki adam tarafından yaralandım. Bir üçüncüsü beni kurtardı." Şimdiye kadar bastırılmış ve solmuş olması gereken duygular kabardıkça nefesimi içime çektim. "Beni buraya getirdi. Central Park'a. Öpüştük." Daha da yaklaştım.

Geri adım attı, yüzü çözemediğim şeylerle sertleşiyordu. "Çikolata yedik. Bir şeyler hissettik-"

"Penn, işte buradasın. Beklediğimden erken geldin."

Yoldan geçen kalabalığın arasından elinde uzaktan kumandalı bir uçak tutan bir adam belirdi, Stewie de yanındaydı. Çocuk sanki uçağı çalıştırmak ve onu yaşlı adamın pençesine hapsedmek yerine uçurmak için can atıyormuş gibi kumandayı kavradı.

Penn sertçe nefes verdi, yüzü umutsuzca anlamak istediğim şeylerle kazınmıştı. Duruşu bir şekilde sakın yumuşaklığını kaybetmiş, granit bir heykeli taklit eder hale gelmişti. Ağzı gergin bir çizgiydi. Yumrukları taş gibi kıvrılmıştı.

Bakışlarını benimkilerden ayırarak gülümsemek için gözle görülür bir çaba gösterdi. Ellerini meydan okuma ve kendini koruma karışımı bir tavırla ceplerine soktu -tıpkı bir zamanlar

tanıdığım bir başkası gibi. "Merhaba, Larry."

Sarsıldı

m.

Larry.

Bu Larry.

İş dünyasında olan ya da bir şekilde bana avantaj sağlayan insanları inceleme alışkanlığım geri geldi. Larry'nin altmışlı yaşlarının ortasında, tuzlu ve biberli saçlı, tıknaz yapılı ve siyah çerçeveli gözlüklerinin ardında zekâ fışkıran biri olduğunu tahmin ediyordum. Penn'e son derece sevgi ve gururla bakıyordu.

Penn benden bir adım geri çekildi.

Görünmez ipler koptu, acı veren sekmelerle bizi çözdü.

Önceki itirafım sanki hiç olmamış gibi, asla açıklığa kavuşturulmamak ya da inkâr edilmemek üzere ortadan kayboldu. Penn boğazını temizleyerek yeniden toparlandı ve sosyal nezaket kurallarını yerine getirdi. "Larry, bu Noelle

Charlston. Elle, bu Larry Barns. Hayırseverim." İki cevap bir arada.

Larry ve ben başımızı salladık, tokalaşmak için ellerimizi uzattık. Uçağı tuttuğu için elleri sıcaktı, parmakları sert ama nazikti. "Memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum."

Penn'e hızlı bir bakış atarken gözlerim büyüdü. Penn bu ilişki bahanesini ne zaman, nasıl ve neden tartışmıştı? Neden bir başkasıyla konuşuyor da benimle hiç konuşmuyordu?

Çünkü sen sadece onun yatağındaki bir kızsın. Bu adam hayatını ve sırlarını paylaşıyor.

Hiçbir zaman kıskanç biri olmamıştım ama Penn'in beni asla Larry gibi içeri almayacağını bildiğim için duyduğum yeşil hırçınlığı birden anladım. Penn ne yaratırsa yaratsın, kalbimin tarafsız kalacağına dair kendime söz vermişken aptalca harcadığım zamanı boşa harcıyordum.

Penn'den önce araya girerek, "Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Adınızı daha önce duymuştum." Küçük bir parçam Penn'i incitmek, bu adama benim hakkımda anlattığı hikâyeleri mahvetmek istiyordu. "Önceden birkaç şeyi açıklığa kavuşturmalıyım. Penn'le nişanlı değilim ve böyle bir niyetim de yok."

Larry kıkırdadı. "Nişanlı olmadığını biliyorum."

Bir adım geri attım. "Ah, şey, sevindim. Penn'in size ne tür yalanlar söylediğini bilmiyordum."

Penn irkilme nezaketini gösterdi. "Senin kadar saf bir ahlaka sahip olmayabilirim ama Larry'ye yalan söylemem.

Asla."

Sayısız yılların, denemelerin ve gizliliğin ağırlığını taşıyan bir bakışı paylaştılar.

Bu yakınlık beni rahatsız etti. Düşündüğüm gibi sevgili oldukları için değil, kelimenin tam anlamıyla baba ve oğul oldukları için. Farklı soyadları olması önemli değildi ve büyük olasılıkla kan bağı doğmamıştı.

Gözlerim hâlâ uzaktan kumandalı uçağının peşinden koşan çocuğa takıldı. Saçları rüzgârda savruluyor, gözleri parlak ve mutluydu.

Stewie o ailenin bir parçasıydı. Yakında -Penn'e göre- evlat edinme olayı doğruysa yasal olarak da o ailenin bir parçası olacaktı. Ama bu diğer sorularımı çözmeme yardımcı olmadı. Penn Stewie'yi evlat ediniyorsa, bu Stewie'nin annesini tanıdığı ve kendini buna mecbur hissettiği anlamına mı geliyordu? Belki de evlat edinen Penn değil de Larry'ydi? Bu Stewie'yi onun kardeşi yapar mıydı?

Bu tuhaf aile dinamiğinde her birinin ne gibi sıfatları vardı? Anlamaya çalışırken başım ağrıdı.

Stewie kumandayı kolunun altına sıkıştırarak Larry'nin elindeki uçağı uzandı. "Siz burada durup konuşacaksanız, ben de Bumble Bee'yi uçuracağım." Tipik bir erkek çocuğı gibi beni tanımamış ya da yetişkinler arasındaki gerginliği fark etmemişti.

Derin bir nefes aldım, adamları görmezden gelip çocuğı odaklandım. "Uçağınızın adı Bumble Bee mi?"

Stewie başını salladı. "Evet." Siyah ve sarı görkemiyle elle boyanmış bir arının parladığı kuyruğu işaret etti.

"Vay canına, çok havalı. Eminim çok iyi havada duruyordur."

"Hayır, yükseliyor." Stewie sırttı. Bugün Penn'in kendisi için diktirdiği takım elbiseyi giymemişti. Onun yerine kot pantolon ve üzerinde "*Kutunun dışında düşünmüyorum*" yazan yeşil bir tişört giymişti. *Hiç içine girmedim.*

Masumiyeti içimden bir parça kopardı. Onu biraz kıskandım. Penn'in hayatının bir parçası olduğu, onu benim bilmediğim ve muhtemelen asla bilemeyeceğim bir şekilde tanıdığı için onu kıskandım. Aramızdaki bağa bir şans versek bile, bana söylediklerinin doğru olduğundan nasıl emin olabilirdim?

Larry, "Birlikte güzel bir öğle yemeği yediniz mi?" diye sordu.

Penn'e bir kaşımı kaldırarak cevap vermesini bekledim. "Olması gerekenden daha erken bitti" diye mırıldandı.

Cevabını başımla onayladım. "Öyle oldu. Ama geçerli sebeplerden dolayı."

Larry çenesini ovuşturarak bu sabah tıraş olmadığı için ağarmış kıllarını temizledi. "Ah, anlıyorum." Gülümsedi. "Penn'in bunu telafi edeceğinden hiç şüphem yok, Elle. Sana Elle dememin bir sakıncası yok, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil."

"Hadi... uçabilir miyim?" Stewie olduğu yerde ayaklarını sürüyerek patikanın hemen aşağısındaki açık çimenlere baktı. Larry kıkırdadı. "Evet, evet, sabırsız olan. Haydi gidelim."

Stewie bir çılgılık attı ve devasa uçağı kollarıyla sımsıkı sardığı büyük boy bir köpek yavrusunu taşır gibi taşıyarak havalandı.

"Gelip izleyebilirsin," diye davet etti Larry, ona katılmamı işaret ederek. İlk içgüdüm başımı sallayıp geri çekilmek oldu. "Oh, hayır, sorun değil." Ama Penn bir adım daha yaklaştı, gözleri güneşte kamaşıyordu. "Gel."

Beni kör etti. Beni şaşkına çevirdi. Her zaman bu kadar ihtişamlı, bu kadar ikna edici mi görünüyordu? Yoksa güneşin sıcaklığı ve bedenimin artık tanıdık gelen bir ihtiyaçla ısınması mıydı? Artık tenim değil, dokunulması gereken bir arzu haritam vardı. "Bilmiyorum-"

"Cevaplar istiyorsun ama onları kovalamaktan çok korkuyorsun." Geri çekildi ve benim de onlarla birlikte gitmem için aşırı yoğunluğunu geri çekti. "Bundan daha sert mücadele etmeyi bildiğini sanıyordum."

Sesi kavga kelimesiyle derinleşti.

Kulaklarım seğirdi.

Bir şeyi itiraf mı ediyordu?

Yoksa yine bir şeyleri okuyan ben miydim?

"Hadi, Elle. On dakika. Ne zararı var?" Larry sırttı. "Sana biraz daha eşlik etmekten onur duyarım."

İrade gücüm tükendi.

Kendimi başımı sallarken buldum. "Tamam."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

STEWIE HAKLIYDI.

Bumble Bee yükseldi, ağaç sınırını aşarak serulean mavisini ufka doğru tırmandı.

"Bunu birkaç kez yaptı." Gözlerimi yukarı doğru kıstım, elimle gözlerimi parıltıdan korudum.

"Aldı. Birkaç ay önce doğum günü hediyesiydi. Bulduğu her fırsatta pratik yapıyor." Stewie mükemmel bir kuğu dalışı ve toparlanma hareketi yaparken Larry onu alkışladı. "İstediği şeyler konusunda saplantılıdır. Peşinde olduğu şeyi mükemmelleştirene kadar peşini bırakmaz."

Penn, Larry'nin diğer tarafında durmuş, bana bakmamak için Stewie'nin akrobasi gösterisini izleme bahanesini kullanarak bana kapalı duruyordu.

Stewie ileri doğru koşarken uçak bir hava akımına kapıldı ve uçuşun ortasında yalpaladı.

Nereye gittiğine bakmadı ve tarlanın ortasındaki bir dala takıldı.

"Oh, hayır!" Stewie öne doğru devrilirken elimi ağzıma götürdüm.

Penn saldırdı.

Pek de insani olmayan bir hızla Stewie'yi düşüşünün ortasında yakaladı ve onu ayağa kaldırmadan önce ataletini kullanarak bir daire çizdi.

Stewie güldü, ona beşlik çaktı ve hiçbir şey olmamış gibi uçağını uçurmaya devam etti.

Oysa her şey olmuştu.

En azından benim için.

Penn'in Stewie'yi yakaladığı o mikro saniyede tüm kalkanlar düşmüştü. Aynı anda hem genç, hem yaşlı, hem nazik, hem zalim, hem masum, hem de suçluydu. Mümkün olduğuna inanmaya cesaret edemediğim şeylerin ipuçlarını gördüm. Kalbim devrildi ve umutla çarptı.

Her gümbürtü bir soruydu.

Ya öyle

olsaydı?

Ya öyle

olsaydı?

Ne

olurdu?

Ya Penn İsimsiz olsaydı?

Ya Larry onu bir şekilde bulup hapisten kurtardıysa ve benim yapamadığımı yaptıysa? Ya benim için geri gelseydi?

Ama eğer bu doğruysa, neden bu kadar acımasızdı? Neden bu kadar kapalı ve geçilmezdi? O gece bir şeyler hissetmiştik. Geçici de olsa gerçek bir şey. Neden beni cezalandırdı?

Kendini dinler misin?

Gerçek olması mümkün olmayan hikayeler uyduruyorsunuz.

Her şeye rağmen gerçek aşk ideallerinizle Disney'den betersiniz. Gerçek bu, Elle!

Larry içimdeki haşlanmayı böldü. "Penn henüz cevaplamadığı soruların olduğunu söyledi."

İrkildim. "Bunu itiraf mı etti?"

"Elbette. Biz çoğu konuda açığız."

"Bu onurlu bir şey." Parmaklarımı birbirine geçirdim. "Bana tedavi için New York'a geleceğini söylemişti. Ne kadar iyi görüldüğüne bakılırsa, sanırım işe yaradı."

Larry bir elini kıllarla kaplı çenesinde gezdirdi. "Ona bu kadar yaslanmak zorunda kalmaktan

nefret ediyorum." Gölümsemesi hüzünlüydü. "Hiçbir şey değır verdiğin birinin hasta olduğunu ya da yas tuttuğunu görmek kadar güçlü olamaz." Ani hoşnutsuzluğunu omuz silkerek uzaklaştırdı. "Ama haklısın. Tedavi işe yaradı. Tanrı'ya şükür. Henüz gitmeye hazır değildim. Gitmeden önce yapmam gereken çok şey var."

"Şeyler mi?"

"İnsanlar ve eşyalar." Gizlice gülümsedi. "Benim ve şimdi Penn'in işi asla bitmez."

Beynim kurudu. Cevap veremedim. Ne demek istediğini ya da nasıl açıklığa kavuşturacağımı bilmiyordum. "Penn seni yeni aldığı binaya götürdüğünden bahsetti. Sen ne düşündün?" Larry

yeni ama en az onun kadar can sıkıcı bir konudan söz

etti. "Ben ne düşündüm?"

"Tüm bu boşluk. Heyecan verici, değil

mi?" "Ne yapmak için alan?"

Larry göz kırptı. "Sana söyleyecektir. Bu benim mahvedeceğim bir sır değil." Bana dikkatle baktı.

"Çırpındığını görüyorum. Eğer önerimin bir anlamı varsa -ki beni tanımadığına göre çok şey

istediğimi biliyorum- ama onu tanımak istiyorsan, ona bir şans ver. Düşündüğünüz gibi değil. Ve

kabul etmek için açık fikirli olmanız gerekecek. Ama hepimiz biraz yozlaşmışız, bozuk ama yine de

mükemmellik isteyen bir dünyaya uyum sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani hırsızlar aziz olabilir. Azizler de hırsız olabilir. Çoğumuz ikinci bir şans hak ediyoruz."

Penn o anda başını kaldırdı ve karanlık bakışları benimkileri hedef aldı. Yarı gülümsedi, elleri

yanlarında gevşekti, vücudu düzdü ama eskisi kadar sert değildi. Hiç düşünmeden avucunu

Stewie'nin omzuna koydu ve ona çarptı, ayaklarının nereye gittiğine bakmadan Bumble Bee'nin

altına doğru koşmaya başladı.

Beklediğim ve istediğim o basit okşama, zaten kırılmış olan kabuğumu çatlatmaya yetmişti.

Penn'in saçları artık güneş ışığıyla parıltı vermiyor, siyah bir beyzbol şapkasıyla örtülüydü. Ya

Stewie vermişti ya da cebinde saklıyordu. Her iki durumda da, gözlerini koruyordu ve görmek

istemediğim başka bir senaryo gördüm.

Penn kolaylıkla hiç kimse olabilirdi. Birisi olabilir. Acı, mutluluk ya da kalp kırıklığı olabilirdi.

Sorun da buydu.

Bir yalancıya nasıl aşık olabilirdim ki?

Körü körüne mi?

Güvenerek

mi? Hiç mi?

Zamana

ihtiyacım

vardı. Boşluğa

ihtiyacım

vardı.

Düşünmeye

ihtiyacım

vardı.

"Seninle tanışmak çok güzeldi Larry." Bakışlarımı Penn'inkilerden ayırdım ve yaşlı beyefendiye

gülümsedim. "Gitmem gerekiyor."

Penn ikinci kez fikrimi değiştiremeden oradan ayrıldım.

Otuzuncu Bölüm

Bir bardak köpüklü elma suyunu yudumlarken ve son iki saattir dikkatimi vermediğim bir televizyon programına bakarken SAGE kucağıma kıvrıldı.

Central Park'tan ayrıldığımdan beri üzerimden atamadığım bir sisin içindeydim.

İşe dönmüştüm ama kesinlikle umutsuzdum. Steve beni ofisime girerken bulmuş ve Greg'le nasıl olduğumuzu sormuştu. Sanki oğlunun beni tehdit ettiğini bilmiyormuş gibi davranıyordu ve Belle Elle koridorunda bunu ona küstahça söylemek istemedim. Bir dahaki sefere müsait olduğunda, vahşi dinsiz oğluna tasma takma konusunu görüşmek üzere onunla bir toplantı ayarladım.

Babam restorandan sonra ofise dönmedi, Fleur benim adıma acil e-postalarımın cevap verdi ve iki buçuk yıl önce apandisitimi aldırıldığımdan beri ilk kez sağlık nedenlerimi öne sürdüm ve kafamı toparlamak için elimden geleni yapmak üzere eve gittim.

Greg beni
endişelendiriyordu.

Babam beni
endişelendirdi.

Steve beni kızdırdı.

Ve Penn... Penn parkta ya da ofisimde olduğu kadar evimde de düşüncelerimi ele geçirdi.

Kalbimde, içinde üç farklı yapbozun karışık olduğu bir kutu vardı. Parçalar birbirine karışmıştı, kenarları üç sahneden oluşan yanlış bir Frankenstein oluşturmak için birbirine uyabiliyordu, ancak üç bulmaca ayrılmadıkça hiçbirisi doğru değildi.

Bulmaca bir: Penn, canı sıkılan ve yalan söylemeyi seven başarılı bir iş adamından başka biri değildi. Bulmaca iki: Penn İsimsiz'di ve bana küçümseyerek davranıyordu çünkü...?

Bulmaca üç: *Üçüncü bulmacanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.*

"Ne yapıyorum ben, Sage?" Ona sarıldım, sıcaklığından ve yakınlığından huzur buldum.

"Adamla bir kez yattım ve birdenbire onu düşünmeden duramıyor muyum? Bu normal bir davranış mı? Aşkın hoş karşılanmamasına şaşmamalı. Bu bir işkoliğin kâbusu."

Mırıldandı, gözlerini açıp bana cevap verme zahmetine bile girmedi.

Dairemde bir kapı sesi yankılandı. Bir an için televizyondan geldiğini sandım ama sonra arkamdan tekrar geldi.

Kapı.

Ön kapımda biri var.

Ziyarete gelen tek kişi (kişi diyelim) babamdı.

Başka kimse yok.

Onun olmasına izin verme. Lütfen.

Kapı tekrar çaldı.

Ve birkaç saniye sonra tekrar.

"Bu hiç adil değil," diye nefes aldım Sage'in tüylerine, onu kollarıma alıp kanepeden inerken. Ön kapıya doğru attığım her adım, sahte bir sarhoşlukla yalpalayınca kadar kalbimin meşhur şarap şişesini devirmesine neden oldu.

Gözetleme deliğinden baktığımda Penn öğleden sonraki öğle yemeği randevusundan farklı kıyafetlerle şık bir şekilde duruyordu. Açık renkli bir kot pantolon ve libidomu eriten beyaz uzun kollu bir tişört giymişti.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Umarım beni kapıdan duyabilirdi. "Lütfen, git buradan."

"Bir yere gitmiyorum. Aç kapıyı." Yan tarafında altın kabartmalı bir logo bulunan kahverengi bir kâğıt torbayı havaya kaldırdı. "Tatlı getirdim."

Tatlı mı?

Hafta içi bir günde saat akşam oldu. Normal insanların çoğu şimdiye kadar yemeklerini bitirmiş ve yatmaya hazırlanıyordu.

Sage'i tek koluma alarak isteksizce kapıyı açtım. "Bana şekerle rüşvet vermek işe yaramaz."

"Bundan emin misin?" Sırıttı. "Kapıyı sen açtın, değil mi?"

Davetsiz bir şekilde eşikten geçerken kaşlarımı çattım. "Sadece gitmeni yüz yüze söylemek için."

"Bir şekerleme yaptıktan sonra söyle."

Nefesimin altında homurdandım ve kapıyı kapattım. Onu mutfağıma kadar takip ettikten sonra, bu sefer ona acıdım ve çatal bıçak takımlarının bulunduğu dolabın basit bir itme hareketiyle açıldığı duvara doğru ilerledim.

Kapları buldu, iki kaşık aldı, sonra etrafımdan dolaşıp kanepeye doğru yöneldi. Ağırlığını rahat beyaz deriye bırakarak kahverengi kâğıt torbayı cam sehpanın üzerine koydu ve iki kap çikolatalı mus çıkardı.

Fırının amblemi Gilded Cocoa'dan geliyordu. New York'un en iyi pasta ve şekerlemelerini sunan bir şarküteri dükkânıydı.

Güzel, kabul ediyorum. İyi bir zevki vardı.

Sage yeterince ilgi gördüğüne karar verdi ve kollarımdan sıçradı. Dört narin ayağının üzerine inerek yatak odama gitti ve hiç şüphesiz her gece yaptığı gibi yastığıma sahip çıkarak bana yatağımın aslında onun olduğunu kesin bir dille söyledi.

"Bunlardan bir tane alacak mısın, yoksa beni şeker hastası mı yapacaksın?" Penn omzunun üzerinden siyah maksi elbiseme baktı.

Eve geldiğimde beni rahatlatacağını umarak duş alma hatasını yaptım ve ardından en rahat kıyafetimi giydim.

İç çamaşırsız.

Penn ile evimde iç çamaşırsız mus yemek istemiyordum. "Otur, Elle. Tanrı aşkına."

"Küfür etme." Kanepenin etrafında dolandım ve yanına sert bir şekilde oturdum. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"Evime davetsiz gelme."

"Cevaplarını duymaya hazır olmadığınız soruları sormayın." Sert nefes aldık, yumruklarımız sıkılıydı, damarlarımızda ateş parlıyordu.

Çikolataya uzanan Penn, cam bir kabı elime tutuşturdu ve diğerine bir kaşık soktu. "Ye. Sonra da şirketim bu kadar iğrençse giderim."

"Tatlı bile istemiyorum."

"Tanrım, beni sınırıyorsun." Daha da yaklaşarak, az önce bana verdiği kaşığı çaldı, bir kepçe dolusu çikolata aldı ve dudaklarıma bastırdı. "Al şunu."

Ağzımı birbirine bastırdım. Zengin kakao ve krema kokusu tat alma tomurcuklarımı karıncalandırdı ama tatlıyı reddetmiyordum - artık tam olarak hatırlayamadığım nedenlerden dolayı onu reddediyordum.

Çikolatayı dudaklarıma sürerek beni yenilebilir bir ruja boyadı. "Aç, Elle." Gözlerini ayıramıyordu, tatlıyı bana sürdükçe göğsü inip kalkıyordu. "Aç, sadece bir kez."

Sesi ani bir ihtiyaçla zonkluyordu.

Şehvetine karşılık verdim, hızla içime çektim ve kaşığı ağzıma sokması için yeterince açtım. Soğuk metal dilime değdiği ve çikolatalı musun zenginliği tat tomurcuklarımda şarkı söylediği anda biraz inledim.

Aleti geri çekerken çenesi sıkıştı ve lokmayı emmem için geride bıraktı. Çiğnemedim. Çözülmesine ve kanıma tatlı, tatlı bir şeker hücumuyla sızmasına izin verdim.

"Tekrar." Sesi artık bir erkeği değil, seks için yanıp tutuşan bir canavarı andırıyordu. Bu sefer sorgusuz sualsiz itaat ettiğimde meme uçlarım elbisemin altında sertleşti.

Oturma odasındaki ısı bin derece arttı. Her hareketiyle, bakışıyla ve emriyle beni kavurdu.

Şehvet sadece bir kelime değildi; tüm edep zincirlerini kesen bir baltaydı. Sağduyuyu öldüren bir silahtı. Şehvet, adam kaçıran ve katil olan bir şeydi.

Daha fazla çikolata toplayıp kaşığı emerek temizledi, dilini dışarı çıkararak son damlasına kadar aldığından emin oldu. Benim kaşığımı paylaşması, benim kaşığımı *yalaması* mideme çılgınca şeyler yaptı.

Bir kaşık çikolata daha.

Bu sefer daha da yaklaştı, kabı sehpanın üzerine koydu ve boştaki eliyle ensemden tuttu. Beni sabit tutarak köpüğü ağızıma bastırdı ve sertçe nefes aldı.

Onun için açtım.

Tatlıyı dilimin üzerine koydu.

Tatlıyı emdim.

Kaşığı geri çekti.

Yutkunmama fırsat vermedi.

Parmakları boynuma dolandı ve beni ileri doğru savurdu. Ona doğru yuvarlandım, ağızım şaşkınlıkla açıldı, dudakları benimkilere şiddetle çarptı.

Dili benimkiyle buluştu, çikolata yoğun ve iğrençti ve başka bir çikolata öpücüğünün anılarıyla doluydu.

İsimsiz.

Çok uzun zamandır savaşıyordum. Çok uzun zamandır. Suçluluk duygusunu çok ağır taşıdım. Çok büyük bir utanç içinde yuvarlandım.

Kalbim başka bir çikolata öpücüsüyle geçmişte kalmışken Penn'i öpmek beni çözdü.

Uzun bir gün.

Endişe, kaygı, bilinmezlik.

Kendimi kaybettim.

Kendimi kollarına atarak, dişlerimiz birbirine çarpana ve tema arzu değil şiddet olana kadar öpüşmeyi yoğunlaştırdım.

Kendini bırakarak geri çekildi.

Elleri elbisemi yırttı, omuzlarımdaki askıları buldu ve göğüslerimi serbest bırakırken kollarımı hapsetmek için onları aşağı itti.

Beni geriye doğru iterek anında vücuduyla boğdu. "Bunu mu istiyorsun? Bunu yapmak istiyor musun?"

Başımı salladım, aklım başımda değildi. "Evet, sık beni. Kendini tutma." "Tanrım, yapamam. Artık kendimi tutamıyorum."

Dağınıktı, şeker doluydu ve söylememiz gereken şeylerle doluydu ama konuşacak ne zamanımız ne de mantığımız kalmıştı.

Elbisemi yukarı iterek iç çamaşırı giymediğimi fark etti.

Son terbiye kırıntısını da kaybetti. "Siktir, Elle. Sadece sık." Beni ezdi, ağız ağızımı boğdu, tadı çikolata ve günaha dönüştü. Parmakları ıslaklığımı buldu. Ereksiyonunu kalçama saplarken vücudu

sarsıldı.

Talimatları beklemedim.

Kemerini kavrayarak ilmeklerini çözdüm, fermuarını açtım ve elimi dar boxer-şortunun içine sokarak ateşli uzunluğunu kavradım.

Avucuma bastırırken sırtı kaskatı kesildi. İki parmağını içime soktu, beni hızlı ve sert bir şekilde doldurdu. Haykırdım.

Beni bir başka tehlikeli öpücükle susturdu.

Başparmağı klitorisime indi, parmakları G noktama doğru sallanırken beni daireler çizerek ovdu.

Her şey kilitlenmişti. Titreyen ihtiyaç artıkça arttı. Bacaklarımı kapatma arzusu beni onun altında kıvrandırdı.

"Prezervatif. Arka cebe," diye hırladı ve beni sertçe çalıştırdı.

Bir şekilde elimi kot pantolonunun içine sokmayı ve prezervatifi bulmayı başardım. Orgazmın içinde yaşamakla, beni becerebilsin diye onu latekse saracak kadar akıllı başında kalmaya kendimi zorlamak arasında gidip geldim.

Parmaklarının yerini alacağı ve bunun ne kadar iyi hissettireceği düşüncesi, paketi açıp kaygan korumayı yuvarlayarak onu kılıfına sokmam için beni yeterince tutarlı tutan tek şeydi.

Boynumu ısırды, elimi itti ve kendini bacaklarımın arasına sıkıştırdı. "Bundan kaçamazsın. Bir daha olmaz." İtti.

Sıraya girmedi ya da beni nazikçe almadı. Bir an iki kişiydik. Sonra bir olduk.

Beni ikiye böldüğünde vücudum ılgık attı.

Sonra da yarattığı orgazm, dişleri tırtıklı bıçaklara ve keskin, keskin bir mutluluğa dönüşürken hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Bana bak." Tekrar içime girdi. "Boşalacaksan bana bak."

İçimde bir sıkışma oldu. Kalçaları benimkilere doğru pompalandı, kıyafetlerimiz birleşme telaşımız içinde unutuldu.

Bakışlarım onunkilere kilitlendi, şiddetli zaferi, destansı suçluluğu, ördüğü karmaşık yalanlar tarafından sonsuza kadar hapsedildi.

Artık utangaç bir bakire değildim. Artık uysal bir kadın değildim. Kendimi bırakarak ve tamamen bu anı yaşayarak katlanabileceğim her türlü utancı geride bırakmıştım. "Becer beni. Lütfen."

"Gel. O zaman ben yaparım."

Beni nasıl tamamen ele geçirmişti? İsteddiği her şeyi yapmamı, istediği her şey olmamı sağlayacak şekilde beni nasıl sahiplenmişti?"

Zevk bir süpernovaya dönüşmüştü, kükrüyor, nabız gibi atıyor, yıldızlara dönüşmeyi talep ediyordu.

Yüzünü öfkeyle boyayarak tekrar itti. "Teslim ol, Elle. Sen benimsin." Kalçaları erotizmine noktalama işaretleri ekleyerek cezalandırmaya devam etti. "Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. O yüzden bırak da seni sahipleneyim."

Gözlerimi kapattım. Ona bakamadım. Bırakmak istediğimi görmesine izin veremezdim. Hayatım boyunca yaptığım işlerin bunun yanında hiçbir şey olduğunu düşündüm. Ama ona güvenmiyordum. Ve güven, görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir sorundu.

Asla sadece dinleyemez ve sorgulayamazdım. Asla kendimi tamamen bırakamaz, açılmaz ve onun sırlarını aramaktan vazgeçemezdim.

Ancak bu sonuç daha sonra paylaşılabilir.

Şu anda itaat ederdim çünkü bu ikimizin de sadece birkaç orgazm saniyesi için bile olsa karşılıklı mutluluğu bulacağı anlamına geliyordu.

Sonra... Ona kapıyı gösterirdim.

Temelli olarak.

Kalçaları içime girdi. "Düşünmeyi bırak. Bırak içine gireyim." Bunu mecazi anlamda kabul ettim ve bacaklarımı daha geniş açtım.

Ona teslim olduğumda ilkel hırıltısı göğsümde yankılandı. Esnekleştim, tamamen boyun eğdim. Kendini daha yukarı kaldırdı, bir şekilde dikleşti, beni kollarının arasına aldı ve hala içimi dolduruyordu.

Kanepede dizlerinin üzerine oturarak, bacaklarım iki yanına sarkarken beni kollarının arasına aldı. Parmakları kalçalarımın etrafında kilitlendikçe beyaz mafsallı hale geldi ve beni olabildiğince horozunun aşağısına sıkıştırdı.

Sikişmemizi izlerken başı öne düştü. Yavaşça, siki içimde nabız gibi atıyor, zevki acı verici bir hazza doğru sürüklüyordu.

"Oh, Tanrım, evet... böyle." Tamamen içime odaklanırken bedenim gevşedi. Tekrar yaparken beni destekledi, ben onu öğrenirken o da beni yavaş yavaş öğrendi, sözlüklerimizi, eşanlamlılar sözlüğümüzü değiş tokuş ettik, geliştirdiğimiz bu yeni dili anlamlandırdık.

"Lütfen, Penn," diye inledim dalgalı orgazm fiziksel bir varlığa dönüşürken. Yarı insan, yarı rüzgâr, yarı okyanustu. Gidecek bir yere, uğruna patlayacağı birine ihtiyacı vardı.

"Kahretsin, yalvarmana bayılıyorum." Dudakları benimkilere yapıştı. Açlıkla öpüştük. Vahşice öpüştük. "Tekrar yap."

Hiç tereddüt etmedim. "Lütfen. Lütfen beni boşalt. Boşalmam gerek." Yukarı doğru iterken tutuşu beni zedeledi ve göğüslerimi zıplattı.

Düşüncelerim dağıldı, sinir uçlarım titredi, tüm vücudum sıkıştı. "Çok yaklaştım. Tanrım, lütfen..."

"Gel, Elle. Gel ağına koyayım." Nefesim kesildi.

Dünya ısıltılı ve griye döndü.

Daha fazla dayanamadım.

Beynim kelimeler yerine seslere döndü.

Bedenim kemiklerden ziyade sıvıya dönüştü.

Ben geldim.

Penn beni herhangi bir ateşli aşık gibi acımasızca ve derinlemesine sikerken boşaldım ve boşaldım. Bitirdiğim anda aşağı baktı ve elbisemin kıvrılmış kumaşını kenara itti,

Sikin içime girmesiyle hipnotize olmuşum. "Siktir, evet. İşte gerçek bu, Elle." Eli göğsümde geziniyor, acıya varan bir tutkuyla etimi kavırıyordu.

Saçlarımdan tutarak içime daha sert, daha sert girdi. Kükremesi benzini artırdı ve her zamankinden daha güçlü ve hızlı bir şekilde dibe battım. Saçlarımı acımasızca çekerken sırtım eğildi.

"Kahretsin, al onu. Al beni. Her şeyi al." Beni uçurumdan aşağı kovalarken kelimeleri homurtularla karıştı.

Orgazmı vücudunu titretti, kendini boşaltırken alını omzuma çarptı. Uzun bir süre başını kaldırmadı. Nefes alış veriş düzensiz ve kaybolmuştu.

Saçlarını okşadım, kendim sakinleşmeye ihtiyaç duysam da onu

şakinleştirdim. Yavaşça yeryüzüne dönüp ayrıldığımızda zaman tüm anlamını yitirdi.

Kullanılmış prezervatifi çıkarıp köpüğün geldiğı kahverengi kâğıt torbaya koyarken gözlerinin içine bakamadım.

Ayağa kalkarak pantolonunu düzelitti ve ardından kemerini bağladı. Hazır olduğuunda bir elini saçlarında gezdirdi.

"Yarın gece."

Başımı kaldırdım, elbisemi düzeltiyordum, hâlâ orgazmın artçı şoklarından titriyordum. "Ne?"

"Bir planın varsa iptal et." Kanepenin etrafından dolanarak dairemin ortasında durdu. "Benimle geliyorsun. Gümüş rengi giyin. Seni saat yedide Belle Elle'den alırım."

Beni çikolatalı mus ve çılgın sonuçlarımla baş başa bıraktı.

Bölüm Otuz Bir

BÜTÜN GÜN çalışmakla seksi anımsamak arasında bocaladım.

Yine ağrım vardı, her hareket ettiğimde tamamen Penn'e odaklanıyordum ve bedenim kullanılmaktan sıkılmıştı. Beni tüketmiş ve kafamı tamamen karıştırmıştı.

Neden çikolata?

Neden beni çikolatayla *öpüyorsun*?

Artık tatlı ve öpüşmeyle ilgili iki deneyimim olmasından nefret ediyordum.

İki anı birbirine karışmak, beni Penn'in İsimsiz, İsimsiz'in de Penn olduğuna ikna etmek için ellerinden geleni yaptılar.

Penn'in bir fotoğrafı yoktu ve Google'da onunla ilgili hiçbir şey yoktu - ne şirket profili, ne de Facebook hesabı. Yüzüne bakmak ve beynimi İsimsiz'i hatırlamaya zorlamak istedim. Kirli sakalını ve koyu renk saçlarını silmek -şu anda beni baştan çıkaran seçkin ukala iş adamının geçmişimdeki o serseri olma ihtimalinin (ne kadar küçük olursa olsun) olup olmadığını görmek.

* * * * *

Öğleden sonra yarı yarıya normale dönmüştüm. Penn'den erotik mesajlar gelmiyordu, Greg'den uğramalar yoktu ve Japon toptancılarla ve Pekin'deki yeni bir çanta tedarikçisiyle arka arkaya yapılan toplantılar, bilmediğim şeylerden ziyade bildiğim şeylere odaklanabileceğim anlamına geliyordu.

Öğleye doğru babam bana tavuklu Sezar salatası getirdi ve hâlâ on iki yaşındaki çırağıymışım gibi alnımdan öptü. Şaşkın ve biraz da korkmuş gibi bana baktı. "İki şey var. Hâlâ bir özel dedektif tutmamı istiyorsan tutarım, için rahat olsun diye."

"Teşekkür ederim." Elini okşadım, minnettardım ama Penn'in geçmişini araştırmak konusunda düşündüğüm kadar hevesli değildim.

"Ve iki," diye devam etti babam. "Greg bu sabah beni köşeye sıkıştırdı."

Sesim kayıtsız kalırken kalbim bir kılıç kaldırdı. "Öyle mi?" "Bu akşam yemeğe çıkmayı kabul ettiğinizi söyledi."

Hayal kırıklığıyla nefes verdim. "Ben öyle bir şey yapmadım." Greg'e karşı ne kadar temkinli olduğumu söylemek için iyi bir zaman olduğuna karar vererek ekledim: "Düşündüğün kadar kibar ve sofistike biri değil baba." Titrememe karşı koydum. "Dün bana çok kötü şeyler söyledi. Rahat degildim."

Babamın gözleri keskin nişancıya dönüştü. "Öyle mi?" Çenesini ovuşturdu. "İtiraf etmeliyim ki Penn'le çıkarken Greg'le görüşmenin alçakça olduğunu düşünmüştüm. Böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilmeliydim."

"Erkek ırkı yok olabilir ve ben *yine de* Greg'in çıkılabilir olduğu fikrine sıcak bakmam."

İç çekti. "Bunu anlamaya başlıyorum. Seni mutlu olmadığın bir şeyin içine ittiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Ama bana bir iyilik yapıp bir daha bir şey yapmaya kalkıştığında arkamı kollar mısın?"

Babam şiddetle başını salladı. "Kesinlikle. Artık Penn'le birlikte olduğunu Steve'e söyleyeceğim ve öyle olmasaydınız bile, ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri olmayan yaşlı çöpçatanlar olmadan kendinizi ayarlayacak kadar büyüksünüz."

Yıllardır taşıdığım ağır yük yavaş yavaş omuzlarımdan indi, dağ gibi olmak yerine yönetilebilir

hale geldi. "Teşekkür ederim."

"Bundan bahsetme. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Tek istediğim bu Bell Button."

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Hüzünle gülümsedi. "Ona bir şans vermeden önce Penn'in kim olduğuna dair cevaplar istediğini biliyorum ama öğrendiğim bir şey varsa o da aşkın var olan en büyük gerçek olduğudur."

Omuz silkti. "Geri kalan her şey -sorular ve endişeler- sadece gürültü." Ben cevap vermeden kapıyı kapattı ve beni öğle yemeğimle baş başa bıraktı.

* * * * *

Akşam altı olduğunda, öğleden sonrayı dizüstü bilgisayarımın başında geçirdiğim için sırtım ağrıyordu ve gözlüklerimi taktıktan sonra bile gözlerim acıyordu.

Fleur elinde şeffaf bir koruyucu poşete sarılmış başka bir elbiseyle ofisime daldı. "Hazırlanma zamanı, unuttun mu?"

Gözlüklerimi burnumdan aşağı çekip köprüsünü sıkıştırdım. "Ha? Bugünlük işim bitti sanıyordum."

"Öylesin. Nişanlıyla akşam yedide buluşacaktın, unuttun mu?" İnledim.

"Ona nişanım deme."

"Öyle ama, değil mi?" Yüzü şüpheyile kaymıştı. Ona gerçeği söyleyen ben olmak istedim ama yorgundum, huysuzdum ve bugünlük bu kadar yeterdi. Daha diplomatik bir yaklaşım benimsemeye ve sorusunu görmezden gelmeye karar verdim.

Penn'in bu gece ona katılmamla ilgili davetinin -ya da emrinin- belirsiz anıları geri geldi. Bu sabah geldiğimde aptalca Fleur'a bundan bahsetmişim.

Ayağa kalktım, sinirlerim kanımla birleşerek kalbimin etrafında akmaya başladı. Gitmek istemiyordum. Zihinsel olarak tükenmişim.

Elbiseyi koltuğun üzerine örterek yanına Belle Elle alışveriş çantasını koydu. "İçinde topuklu ayakkabılar, saç aksesuarları ve bir şal var. Ayrıca senin için iç çamaşırı getirme cüretini de gösterdim."

Gözlerimi devirdim. "Benim hakkımda çok fazla şey biliyorsun. Sütyen ölçülerimi bilmen beni rahatlatır mı bilmiyorum."

Elinin tersiyle itti. "Biliyorsun, tüm sırlarını ben saklayacağım." Kapıya doğru yürürken ekledi: "Makyaj ve saç konusunda yardıma ihtiyacın olursa beni ara. Eve gitmeden önce bahar kataloğu taslağını bitirmek üzereyim. Jack beni Meksika'ya götürecektir ve geç kalamam."

Erkek arkadaşından ya da Belle Elle dışındaki hayatından ilk kez bahsetmiyordu ama nedense bu gece her şey yerli yerine oturmuştu. Bir hayatı vardı. Onu paylaşacağı biri vardı. Bunu örnek almam çok mu yanlış? Penn Everett'i bu kadar kötü bir seçim yapan neydi? Ve o kötü müydü yoksa hepsi benim kafamda mıydı?

Neden onu başka birine dönüştürmeye çalışıyordum? İsimsiz gitmişti.

Büyüyüp ona bir şans vermemin zamanı geldi.

"Elbise için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Gülümsedi ve ortadan kayboldu.

Kanepeye doğru yürüdüm, çantanın fermuarını açtım, şimdiye kadar gördüğüm en yumuşak gümüş elbiseyi çıkardım ve duş alıp hazırlanmak için özel banyoma yöneldim.

* * * * *

Penn (06:55): *Aşağıdayım. Yukarı çıkmayacağım çünkü çıkarsam seni ofisinde beceririm ve geç kalırız. Aşağı gel.*

Kısmen onu tekrar görmenin verdiği ani sarsıntı, kısmen de kabalığı yüzünden telefonumu

kapattım.

Aynada kendime bakarken, saçlarımı aynalı mozaiklerle süslü hilal şeklinde bir tokayla yana sabitlemiş olmama rağmen gevşek tuttuğumu düşündüm.

Fleur bir kez daha çarpıcı bir elbise seçmişti. Elbisenin altındaki gümüş ve beyaz iç çamaşırı, Penn'e gösterebileceğim ya da gösteremeyeceğim kıyafetime gizlilik kattı. Kalın saten elbise vücudumu sarıyor, kolları omzumdan aşağı kanat gibi iniyordu. Uzunluğu baldırlarımın ortasına kadar geliyordu ve en ufak bir harekette dışarı fırlamaya hazır bir sürü malzeme vardı.

Sanki Ay'a adım atmışım ve onun metalik özünü giyerek çıkmışım gibi görünüyordum. Penn (07:00): *Geç kaldın.*

Telefonumu gümüş boncuklu küçük çantama koyup banyodan çıkarken dişlerim birbirine çarptı. Sage kanepedeki yerinden başını kaldırmış, usulca miyavlıyordu. Topuklu ayakkabılarımın olduğu yerde ona doğru ilerledim. Başının üstünü öptüm. "Seni özleyeceğim ama gelemezsin."

Son birkaç haftadır davet edilmediği birçok etkinlik olduğunu söylercesine suratını astı.

Çenesinin altını kaşıyarak söz verdim: "Baban gelip seni alacak. En üst kattaki dairede sıkışıp kalmaktansa geceyi brownstone'da geçirebilir ve bahçeyi keşfedebilirsin. Buna ne dersin?"

İstemeye istemeye parmağımı ısırdı.

"Sonra görüşürüz, kedicik." Ofisimden çıkarken kapımı kilitledim ve ihtiyacım olan şeylerin yanımda olup olmadığını iki kez kontrol ettim. Makyajımı kendim yapmıştım ve hademelerden biri dumanlı gözlerime ve nude parlatılmış dudaklarıma iki kez bakınca memnun oldum.

Geç kaldım, değil mi?

Ona surat asmayacağımı ve özür dilemeyeceğimi gösterecektim.

Beklemeye değerdim. Asansörle aşağı inerken, onu görmeden önce siyah limuzini fark ettim.

Penn kollarını kavuşturmuş ve sırtını lüks araca yaslamış bir şekilde duruyordu. Kilitli sürgülü kapılardan çıkmak için anahtar kartımı okuttuğumda kıpırdamadı ve topuklarım zarıfçe kaldırılma vurdu.

Belle Elle arkamda vitrinleri, zengin kırmızı tenteleri ve markamızı ve vaatlerimizi gösteren bloktaki en büyük tabelasıyla parıldıyordu.

Penn ben yaklaştıkça dudaklarını birbirine bastırdı, vücudu sertleşti. Uzanıp bana dokunmadı. Sadece yana doğru adım attı, arabanın kapısını açtı ve atlamam için başını eğdi.

Onunla göz teması kurarak itaat ettim, elbisemi toparladım ve ağırbaşlı bir şekilde içeri girdim. Ancak, içlerinden biri onun meydan okumasına karşı koymaya ve ateşe ateşle karşılık vermeye karar verdi.

Bacaklarımı biraz açtım, ona şeffaf külotlu çorabı tutan beyaz jartiyer kemerini ve sadece onun dokunduğu yeri gizleyen gümüş danteli hızlıca gösterdim.

Kapıyı öyle sert çarptı ki limuzin takırdadı.

Gerginlik omurgama tırmandı, diğer tarafa yürümesini ve içeri girmesini bekliyordum. Kapıyı açıp yanımdaki koltuğa oturduktan sonra siyah bir duvarın arkasına gizlenmiş şoförün dahili telefonuna bastığında sıçradım. "Pemberly'ye."

Araba kuğu gibi süzülerek hareket ederken şoför "Emredersiniz efendim," dedi. Trafik gürültüsü ve şehir kokuları açık tavandan içeriye istila ederken, şehir merkezi renkli camların önünden geçiyordu.

Yine de Penn bana bakmadı.

Elleri yumruk oldu. Çenesi o kadar sıkılmıştı ki boğazındaki kaslar parçalanacakmış gibi görünüyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Kötü bir gün mü geçirmişti? Geç kaldığım için bana bu kadar kızgın mıydı?

Geç kaldığımdan değil. *O* erkenciydi.

Eğer benimle konuşmayıp güveçte pişirmek istiyorsa, o zaman tamam. Ben de aynısını yapabilirdim. El çantamı aramızdaki koltuğa koyarak deri koltuğa yerleştirdim ve camdan dışarı baktım.

Bir saniye geçti.

Neredeyse bir
saniye.

Penn çantamı kaptığı gibi yere çarpmadan önce. "Bu da ne-"

Dudakları dudaklarımı morarttı, elleri belimi kavradı, beni arka koltuğa ve kucağına doğru
kararsızca sürükledi.

Bana kelimenin tam anlamıyla saldırdı.

Çok yaklaşmıştık.

Ama bu yeterli değildi.

Göğsünü iterek, kollarında sıkıntı içindeki genç kızdan bacaklarımı açmaya, elbisemi

kalçalarımından yukarı itmeye ve ona binmeye döndüm.

Hırıltısı o kadar uzun ve derin yankılandı ki, anında ıslandım.

"Tanrım, Elle." Ağzımı tekrar çaldı, elleri yüzümü yakalamak için yukarı çıktı, parmakları enseme
sıkıca yapıştı, bana kaçacak yer bırakmadı. "Çok güzelsin amına koyayım."

Kendimi bıraktım ve yapmak istediğim ama yapmamış gibi davrandığım şeyi yaptım. Tam bir
katılımcı oldum. İlk gece beni almasına izin vermiş, ilk sefer heyecanının beni bastırmasına izin
vermiştim. İkinci seferde çikolata anılarıyla kendimden geçmiştim.

Şimdi

olmaz.

Bir daha

olmaz.

Ellerim onunkini taklit etti, saat beş yönündeki gölgesini kavradı, tırnaklarımı yanaklarına batırdı.

Tutuşumla sarsıldı, dudakları beni yiyebilecek, ısırabilecek, tüketebilecekmiş gibi dudaklarımı
yırttı.

İnsanlığımızdan vazgeçtik ve vahşileştik.

Beni öpüşünü sevdim. Ben de onu öpmeyi seviyordum. Sesleri, sertliği, sallanmayı, dokunmayı
ve pençelemeyi sevdim. Limuzinin bunaltıcı havasına bayıldım. Elbisemin terden boncuk boncuk
olmuş tenime yapışmasından zevk aldım.

Dilini emdim, inleyip yukarı iterken sıkıca tuttum, elleri beni ona doğru itmek için kalçalarımına
çarptı.

Vücudu sanki çoktan içimdeymiş, anlamadığım şeyler için beni cezalandırıyormuş gibi
sallanıyordu.

Hevesi ve hırçınlığı, o hayatıma girene kadar boş olan içimdeki kuyuyu besliyordu. Bu gerçek
bir şehvetti ve bu güçlü, ketum adamın altımda parçalanması hissinde boğulmak istiyordum.

Eli kalçamdan eteğime doğru kaydı.

Sırılsıklam iç çamaşırımı bulduğunda nefesim kesildi. Basit bir hareketle onu yana itti. Çıplak
kaldığım anda bir parmağını içime soktu ve sırtımın bükülmesine neden oldu, eğer uzun, güçlü bir
kolunu sırtıma dolamaz ve beni sıkıca kavramazsa kucağından düşeceğimden emindim.

"Siktir git Elle," diye soludu, ikinci bir parmağını soktu, beni gerdi, dün gecedan kalan hafif
acıyı harekete geçirdi.

"Beni becermek mi?" Acıyla göz kırptım ve açıldım. "Şimdi, ben ne yaptım?"

"Beni mahvediyorsun, olan bu." Ağzı bir kez daha benimkini arayarak itiraflarına son verdi. Çok
az olan sakalları tenimi yakıyor, taze morlukların acısını çıkarıyordu. Dizlerimle kalçalarını sararak
öpüşmeyi derinleştirdim, kontrolü ele aldım ve dilini kendi dilimle yaladım.

Sözleri zihnimin içinde bir atlıkarıncaya dönüştü: *'Beni mahvediyorsun. Beni mahvediyorsun.'*

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama memnundum. Memnundum çünkü onun sayesinde kendim hakkında korkunç bir Şey ğrenmiştim.

Sinirleri, iskeleti ve kalp atışları olan bir kadın olduğuma inanıyor olabilirdim, ama gerçekte ruhum güvenden oluşuyordu ve kemiklerim inançla kireçlenmişti - içgüdülerinin doğru mu yoksa umut için saçma bir çaresizlik mi olduğunu artık anlayamayan dayanıksız, güven dolu bir şeydim.

Penn parmaklarını kalçalarımın geçirerek beni geri çekti. Beni geriye itti, dizlerinin üzerine çöktürdü ve gümüş smokininin fermuarını sıkıca iten ereksiyonunu ortaya çıkardı.

Daha önce hiç gümüş giymiş bir adam görmemiştim ama Tanrım, ona çok yakışmıştı. Gözlerindeki tarçını, saçlarındaki balı ve derinlerde saklanan şefkati ortaya çıkardı. "Ne yapıyorsun lan bana?" Bakışları benimkileri tutamadı, vücudumun üzerinde gezindi, kenara itilmiş külotuma ve göbeğime kilitleniyordu. "Bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu." "Ne olmamalıydı?"

"Bu." Başparmağı ıslaklığıma bastırırken inlemesi işkence gibiydi. "Bu her neyse." Titriyordum, çırpınan gözkapaklarımla savaşıyordum. "*Beni* kovaladın."

"Yanlış." Dişleri boğazımı ısırды. "Seni ben avladım."

Gerçek bu küçük paragrafta yatıyordu ama ben onu çözemiyordum.

Onun soyunmasından cesaret alarak ellerimi göğsünde gezdirdim ve doğrudan sikine yöneldim. Sık pantolonunun paçasını açıp fermuarını indirirken beni durdurmadı.

Elimi dar boxer külotunun içine sokarken dudağımı ısırдыm, gözlerimi yüzünden ayırmadım. "I -" "Seni istiyorum."

"Şimdi mi?" Başparmağımı tepesinde gezdirdiğimde gözleri önce kısıldı, sonra genişledi. "Şimdi."

Ayağa kalktı, elimi kendi eliyle kavradı ve parmaklarımı sıkıca sararak beni kendi zevki için kullandı. "Bunu yapacağız... benim yöntemimle yapacağız." Bileğindeki gümüş saate baktı; bana neredeyse oral seksle iki dakikamın dolduğunu söylediğinde not ettiği saate.

Yutkundum. "Peki."

"Bana güveniyor musun?"

Araba hızlanmaya devam etti. Ama kalbim duracak gibi oldu. O soru.

Başka bir adam, başka bir zaman-aynı dört kelime, aynı on iki harf.

Kahve rengi gözlerine dalarken dudaklarım aralandı. Bunu neden tam da o anda sorduğunu sormak istedim; tıpkı bir başkasının beni öpmeden önce sorduğu gibi.

Ama yapamadım. Bu limuzinin içinde ne varsa parçalayamadım.

Zihnim olasılıklarla dolup taşarken tereddüt ediyormuş gibi yaparak yavaşça başımı salladım. "Evet..."

"Güzel." Ellerimi çekip beni kucağından iterek homurdandı. "Dört ayak üzerine kalk." "Ne?"

Kaşlarım kalktı. Saçlarım sırtıma yapışmış, terden nemlenmiş ve kıvrıcıklaşmıştı. "Beni duydun."

Aletini yumruklayarak cebinden bir prezervatif çıkardı ve sarsak bir kontrole boyundan aşağı yuvarladı.

Yüzündeki son ışık kırıntısı da kaybolurken boğazı düğümlendi. "Arkanı dön Elle. Bunu sen başlattın. Ben bitireceğim."

"Ben başlatmadım. *Sen beni* öptün."

"Ama sonra üstüme çıktın ve bana çok önemli bir şeyi unutturdun." "Neymiş önemli olan?"

Çenesi sertleşti. "Seni ilgilendirmez. Şimdi arkanı dön." Koltuktan kayarak dizlerinin üzerine

öktü. Pantolonunu kalçasının ortasına kadar iterek parmağını havada döndürdü, itaat etmemi ve dönmemi bekledi.

Yüzümü ondan çevirmek istemedim. Ne yapmak üzere olduğunu göremediğim için kendimi güvende hissetmiyordum. Ama aynı zamanda, bu kadar rustik ve saf bir şekilde alınma fikri göğüslerimin karıncalanmasına ve karnımda bir orgazmın toplanmasına neden oldu.

Tek kelime etmeden, iki yanında bank koltukları olan siyah halı kaplı uzun pistte diz çöktüm. Limuzin virajları dönerken tutunabileceğim hiçbir destek yoktu. Kaza yaparsak ileriye doğru uçmamı engellemenin hiçbir yolu yoktu.

Penn'e ve onun durumu kontrol etmesine tamamen güveniyordum.

Parmaklarım pürüzlü halıyı kazıyor, şimdiden şeffaf külotlu çorabımdaki izlerin yasını tutuyordum. Trafik ışıklarında dursak ve market alışverişi yapan yayaların yanından geçsek bile dış dünyadaki hiç kimse ne yaptığımızı bilmeyecekti.

Eli kalçama kenetlenip beni geriye doğru çekerken haykırdım. Aletinin ucu girişimi buldu.

Beni alması için gerildim. Ama o bekledi, kışkırtıcı bir şekilde yakındı. Vücudum geriye doğru sallandı ve onu bir parça içeri girmeye zorladı.

Arkamdan homurdandı. "Hiçbir fikrin yok, Elle. Hiçbir fikrin yok." Sonra itti.

Hızlı, her şeyi tüketen, özür dilemeyen bir hamle.

Dirseklerimin üzerine düştüm. Bütün gün yazmaktan bileklerim zayıflamıştı, gücüne karşı koyamadım. Elleri belime dolandı, kıcımlı yüksekte tuttu ve içime girdi.

Sertçe nefes aldım, deri ve araba spreyi kokularını ama en çok da *onunkini* içime çektim. Koyu renkli tıraş losyonu, uyarılmışlığı, Penn'in tarif edilemez zengin kokusu.

"Sana ihtiyacım var," diye hırladı, daha hızlı iterek. "Sana çok ihtiyacım var."

"Öyleyse beni al." Başım omuzlarımla arasında asılı kalmış, birleştığımız yer dışında her şeyi unutmuştum.

Acı ya da hassasiyet yoktu. Sadece onun içimdeki haklı hissi, beni tüm doğru şekillerde zedeliyordu. Vücudum onun etrafına dolanmıştı, şimdiden serbest bırakılmanın başlangıcıyla sarılmıştı.

Kalçamı tokatladı. "Hayır, ben boşalana kadar sen boşalmayacaksın." Nefesi kesilmişti, aynı benim gibi. O da benim gibi ele geçirilmişti.

Bu gece içmeme gerek yoktu.

Ben zaten sarhoştum.

Onun üzerine.

"Lanet olsun, Elle." İleri doğru itti, içime olabildiğince sert girdi. Gövdesi öyle ağır bir iniltiyle sırtımın üzerine düştü ki hem acıdı hem de beni heyecanlandırdı. Yaptığı her şey erotik ve kötüydü.

Bacaklarımla arasına uzanarak, içime geri sokmak için geri çekilirken tabanını kavradım. Granit kadar sertti; çok sıcak ve kaygandı.

Taşaklarını sıkıp parmaklarımla arasında yuvarlarken homurdandı, ta ki elimi savurup içime çatır çatır girene kadar.

Altında titrerken nefesim kesildi.

"Şehvet bize en korkunç şeyleri yaptırır." Dişleri boynuma yapışmış, sertçe ısıyor, kalçaları hızla hareket ediyordu. "Çok fena boşalacağım."

Onu baştan çıkaran ben miydim bilmiyordum ama beni tamamen mahvetmişti.

İnledim ve sızlandım, kendimi çok dolu, çok boş, çok kullanılmış ve çok korunmuş hissettim. Aynı anda iki zıt kutup. Arzum dişlerimi sıkıp içime girdiği her sinir ucuna odaklanana kadar arttı.

Edebi bir kenara bırakıp elimi bacaklarımın arasına koydum ve bir sonraki hamlesine doğru sertçe geri çekilirken klitorisimi ovuşturdum. Onun oyununu oynadım. Onunla dövüşerek tanıştım. Şehvet nemli havayı renklendiriyordu. Baştan çıkarma her nefeste bizi gizliyordu.

Ve bu ikimiz için de sondu. Elleri belimin üzerinde esnedi.

Arkama bakmaya cesaret ettim.

Enfesti, muhteşem vücudu smokininin bağlarını zorluyordu. İnsana benzemiyordu, sadece ölene kadar çiftleşmeye niyetli bir adamdı.

Başı geriye düştü, dudakları paylaşmayı reddettiği sırlara karşı sıkıydı.

İçeriden gelen bir acı parlaması, dayanılmaz zevki serbest düşüşe geçirdi. Dalgalandım ve sıktım, bacaklarım elime karşı kilitlendi, klitorisimi onun itici horozuyla aynı anda ovuşturdum. Bu tahrip edici açlığa teslim olma isteğinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çok iyiydi. Çok fazlaydı.

Boynumun arkasını tuttu ve kısa, derin sarsıntılarla içime girerken dizlerinin üzerine yükseldi. Orgazmım elastik bumeranglara dönüştü, amımın duvarlarından aşağı sıçradı, pes edip yanağım önce halıya düşene kadar sıkılaştı ve parçalandı.

Aletin ucuna bana çok sert, çok yukarıdan çarptı. Yol almak için kıvrandım ama beni geri çekti ve altın rengi mutluluk ışıltısında bana katıldı. Titredi ve titreyerek içimin derinliklerine boşaldı.

Olduğumuz yerde kalırken epik artçı sarsıntılar bizi sarstı; bir yığın süs eşyası yerimizde duruyordu.

Limuzin yavaşladığında ve şoförün dahili telefonu çtırdadığında dış dünya yavaşça kendini gösterdi. "Geldik efendim."

Penn düğmeyi tokatladı. "Bize bir dakika verin. Kendi kapılarımızı alacağız. Hiçbir koşulda onları açmayın, anlaşıldı mı?"

"Anladım."

Yanağımda halı yanığı ve eklemlerimde adını bile koyamadığım bir gevşeklik vardı ama Penn içimden çıkıp prezervatifi bir peçeteye atarken nazikçe kalkmama yardım etti ve narin yüzüme acı bir öpücük kondurdu.

"Tanrım, bak sana ne yaptım."

Sonsuz bir nezaketle bir mendil daha aldı, beni koltuğa oturttu ve bacaklarımın arasına diz çöktü. Onları kapatmaya çalıştığımda dizlerimi açtı ve sert bir bakışla geniş tuttu. Gözlerini hiç ayırmadan beni sildi, külotumu yerine yerleştirdi ve elbisemi aşağı çekti.

"Kolay kurtuldun, Elle. Hem de çok kolay."

Fermuarını çekip iki elini saçlarında gezdirdikten sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Otuz İkinci Bölüm

Gece eğlencesine attığım İLK BİRKAÇ adım, şimdiye kadar yürüdüğüm en zor adımlardan bazılarıydı.

Sadece toplum içinde asla ağrılaması gereken yerlerim ağrıdığı için değil, Penn kendini kapattığı için de. Arabada peşinden gitmek istediğim şeyler söylemişti. Kaymıştı ve ben onu daha fazla kaymaya teşvik etmek için sabırsızlanıyordum.

Tek yapmak istediğim sessiz bir yer bulup bana açılmasını istemektir ama bana fırsat vermedi. Elimi tutarak gülümsedi ve girişte dolaşan insanlara başıyla selam vererek beni etkinliğin yapıldığı zengin otel balo salonuna soktu.

Yüzlerce insan gülüştü ve birbirine karıştı, hepsi gümüş giysiler içinde kayan yıldızlar gibi parlıyordu. Odanın çevresindeki masalar dantel ve kristal şamdanlarla süslenmiş uçan daireler gibi görünüyordu.

Penn beni çalılıkların arasından geçirirken, "Bir seçeneğin var Elle," diye mırıldandı.

Bana seçim yapmam için seçenekler sunmadığında kaşlarımı çattım. "Hangi seçenekler?"

"Bu gece tartışmaya açık olmayan iki şey olacak."

Parmaklarım onun parmaklarında gerildi. "Kontrol edemeyeceğim şeyleri kabul etmem."

Sırıttı. "Sanki beni becermeyi kabul etmişsin gibi? Bu senin kontrolünde değildi."

Haklı olmasından nefret ederek yutkundum. Yine de ona güvenip güvenmediğimi sormuştu. İzin istedi, reddetme gücünü bana verdi.

Ki yapmadım.

Ona ilgi odağı olmak için bu küçük sonucu besledim.

"İki şey." Çapkınca gülümsedi. "Kontrol edebileceğiniz tek şey, bunların gerçekleşme sırasıdır."

Dudaklarımı bükerek, beyaz üniformalı bir garsonun taşıdığı gümüş bir tabaktan kaldırdığı bir kadeh şampanyayı kabul ettim.

"Birincisi, içeceksin. Evet dediğin geceki gibi çakırkeyif olmanı istiyorum. Gevşek, çekingen ve istediğim her şeyi yapmaya açık olmanı istiyorum."

Zaten acı olan ve içmek istemediğim şampanyadan aldığım yudum ekşidi. "O bir kerelik bir şeydi. Çok fazla içmem."

"Bu gece, sen yapacaksın." Parmaklarını benimkilerden ayırarak dirseğimi kavradı ve beni özellikle kalabalık bir mingler grubunun yanından geçirdi. "Açık olmana ihtiyacım var."

"Neden?"

"Çünkü bu etkinlikten sonra konuşacağız."

Topuklu ayakkabılarıma takıldım. "Konuşmak mı?"

Alnı çatıldı, normalde yakışıklı olan yüzüne hayal kırıklığı damgasını vurdu. "Kim olduğumu bilmek ister misin, Elle?" Yaklaştı, kulağıma baştan çıkarıcı ve hileli bir şekilde fısıldadı. "Sana söyleyeceğim. Ama gerçeği kabul edebilmen için açık fikirli olmalısın."

Şampanyadan bir yudum daha aldım -siparişi yüzünden değil, ağzım sinirden kuruduğu için. "Neden açık fikirli olmam gerekiyor?" Geri çekildim ve onun koyu bronz gözlerine baktım.

"Kimsin sen?"

"Yakında anlayacaksın." Omuzlarını yuvarlarken sesi gerginlikle kesildi. "Cevaplarını alacaksın. Ama sadece sana söyleneni yaparsan."

Küçümseyici sözler karşısında irkildim.

"Sana söyleyeceğim Elle, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Ani bir bağlılıkla yanağımı okşadı. "Tanıştığımız andan beri benimsin ve ben seni bırakana kadar da benim kalacaksın. Bunun dışındaki her şey -tüm tartışmaların, inkârların ve reddetmelerin- benim için hiçbir şey ifade etmiyor." Burunlarımız birbirine değene kadar öne eğildi. "Sana söylediğimde bunu unutma. Sen zaten kaybettin. Neden mi? Çünkü sen *benimsin*."

Geri çekildim, zor nefes alıyordum ve biraz da korkmuştum.

Ya fark etmedi ya da umursamadı. Kalabalığın üzerinden bakarak -görüşü çoğundan birkaç santim daha uzundu- sanki az önce dünyamı yağmalamamış gibi mırıldandı: "Seçim senin. Ya şimdi içersin... ya da..."

"Yoksa?"

"Ya da Larry'yle tekrar karşılaşana kadar aklını korumana izin veririm."

"Larry mi?"

Parktan mı?

Onu kızdırmaya karar vererek, "Ah, senin hayali kocan ve hayırseverin" dedim.

"Bu artık eskimeye başladı."

Cesaretim bir anda ortaya çıktı ve canavar boyutundaki merakımla desteklendi. "Senin için kim o? Hayırsever tam olarak nedir ki?"

Yüzü tüm cevapları engelledi. "Neden umursuyorsun?" "Umursuyorum çünkü karanlıkta olmaktan nefret ediyorum."

"Diğer alternatiflerden daha iyi."

Kalbim sıkışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekti ve eliyle yüzünü ovuşturdu. "Peki. Lanet olası sorularını kesecekse temel sorulara cevap vereceğim. Larry ailemden biri. Sahip olduğum tek aile o. Stewie yakında onun evlatlık oğlu olacak. Bu da onu tüm niyet ve amaçlar için kardeşim yapacak."

Nefes aldı ve devam etmek için kendini hazırladı. "Eskiden... Larry için... çalışırdım, ta ki kendi uzmanlığımı alana kadar. Başka kimsem yokken bana yardım etti ve sonsuza dek arkasını kollayacağım, yani tekrar hastalanırsa ve tedavi için Zimbabwe'ye taşınması gerekirse onu ben alırım. Bana aniden Stewie'yi evlat edinemeyeceğini söylese, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Larry, berbat da olsa hâlâ bir hayatım olmasının sebebi."

O geri çalmadan önce her bir cevabı kavradım. Daha fazla gerçeği ortaya çıkaracak çok fazla soru vardı ama ben en kolayına odaklandım... şimdilik. "Peki uzmanlık alanınız nedir?"

"Borsa."

Onu Wall Street adamı olarak hayal etmemiştim. Belki sivri dili ve her konuşmayı bir tartışmaya dönüştürme arzusuyla bir avukat. Ama sıkıcı hisse senetleri ve kişisel olmayan işlemler değil.

"Annen ve baban nerede?" Onu içime çektim, sertleşirken vücut dilini okumak için elimden geleni yaptım.

"Öldüm. On bir yaşımdan beri ölüyüm." İrkildim. "Özür dilerim."

"Sen yapmadın." Başımın üzerinden baktı, sabrı tükeniyordu. Daha fazla soruya izin vereceğinden şüpheliydim ama bir tane daha sordum. "Larry'nin sana hayatını geri verdiğini söylüyorsun. Nasıl geri verdi? Nerede tanıştınız?"

Penn karanlık bir şekilde kıkırdadı ve başını salladı.

Daha fazla sormamı engelleyemeden bir tane daha ekledim. "Peki ya Stewie? Onunla nerede tanıştın?"

Sırttı ve tamamen okunamaz olan kültürlü kabuğuna geri döndü. "Yeter." Parmağı ve başparmağıyla çenemi kavradı ve beni sıkıca tuttu. "Seçimini yap. Şimdi ya da sonra iç. Karar senin."

Bakışları dudaklarıma yöneldiğinde yutkundum. Oda cinsel gerilimle bulanıklaştı. Daha yeni seks yapmıştık ama o tanıdık sızı yeniden başlamıştı bile.

Şampanyayı kasıtlı olarak masanın üzerine, aynı boş flütün yanına koyarak sırtımı dikleştirdim. "Sonra görüşürüz. Beni korkutmadan ve gerçekte kim olduğunu anlamamı engellemeden önce Larry'nin neler açıklayacağını görmek istiyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "O bu konuda yardımcı olamaz, Elle. Sadece ben edebilirim."

"O zaman bana yardım et. Söyle bana. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hangi okula gittin? Ne tür hisselerin ticaretini yapıyorsun? En sevdiğin hobi, içecek, renk, günün hangi saati?" Sesim bitmek bilmeyen bir ricaya dönüştü. "Tanımadığım bir adamla vakit geçirmek, bildiğim her şeyi bedenlerimizin paylaşmaya karar verdiği kimyaya dayandırmak beni rahatsız ediyor."

Dudakları eğildi. "Yani hakkımda hiçbir şey bilmeden benimle yatmanın heyecan verici değil de korkutucu olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Eğer aşırı uçları kullanmak istiyorsanız, evet."

Tutuşunu kaldırdı ve yüzümü bıraktı. "Ne dilediğine dikkat et, Elle. Bazen sırlar işleri daha kötü değil daha iyi yapar." Gözlerini indirerek çıplak boğazımda oyalandı, sanki görünmez bir kolyenin izini sürer gibiydi, sonra gözlerini kaçırdı ve bir kez daha dirseğiyle dokunarak beni ileri doğru yönlendirerek kontrolü ele aldı.

Hoparlörlerden hafif bir klasik ve çağdaş bir müzik yayılıyordu. Rahatlatıcı olması gerekiyordu ama notalarda gizlenmiş ürkütücü bir ipucu buldum. Gülen kalabalık fark etmedi ve ben de üzerinde durmadım. Bu gece ne olursa olsun, başım dik karşılayacaktım. Eğer bu, feci bir ifşaat yüzünden Penn'i son görüşüm olacaksa, yarın yine de uyanacaktım. Hâlâ şirketime, babama, dünyama sahip olacaktım.

Elbette, o olmadan bu kadar baharatlı olmazdı, ama beni bütünleştirmesi için ona ihtiyacım yoktu.

Bundan emin misin?

Kalbim aptalca bir şeydi. Kulaklarım onun yalanlarını duymuştu ama kalbim onlara inanmamıştı. Yargılamadı ya da sorgulamadı. Sevginin yattığı yeri körü körüne takip etti ve Penn'e karşı duygularımı ne yazık ki karmaşık hale getirdi.

Bu gecenin onun gecesine saygı duyarak sessiz ve itaatkâr kalarak beni yönlendirmesine izin verdim. Ya kabul edebileceğim bir şey açıklayacak ya da dehşetle kaçacaktı. Bana cevap verdiği sürece ikisine de hazırdım.

Bizi önce Stewie buldu.

Kalabalığın arasından küçük bir el belirdi ve onu lacivert çizgili gri giysili bir kol izledi. Kendini yörüngemize yerleştirirken sırttı, dikkati Penn'in üzerindeydi. "Ne düşünüyorsun?"

Penn durdu ve parmaklarıyla çenesini ovuşturarak sahte bir ciddiyetle düşünmeye başladı. "Hmm..."

Stewie pandomime kendini kaptırırken ben dışarıdan bir göz olarak izledim ve Penn'in ne kadar çok yönü olduğuna bir kez daha tanık oldum. Katı ve inatçıydı ama Stewie'ye karşı şakacı, arkadaş ve koruyucu özelliklerinin hepsi bir aradaydı.

"Çok güzel." Bana baktı. "Ne düşünüyorsun, Elle? Malların Stew'in boyutlarına kadar küçüldü."

Öne doğru uzandım ve Stewie'nin yakasını okşayarak yargılama rolünü oynadım. "Bence terziler harika bir iş çıkarmışlar ama bu takım elbise herkese yakışmaz." Dik durarak gülümsedim. "O takımı sen giyiyorsun Stewie, takım seni giymiyor."

Stewie'nin yüzü buruştu. "Anlamıyorum." Penn

kıkırdadı. "Hoşuna gidiyor."

"Harika!" Stewie olduğu yerde döndü. "Larry bunu gelecek ayki okul mülakatlarımda giyebileceğimi söyledi.

Geçmişim sayesinde kilitli olabilecek kapıları açmama yardımcı olacağını söyledi."

Penn başını sallamadan önce hızla bana baktı. "Akıllı adam. Ama hiçbir kapı kilitli olmayacak; bu konuda sana söz veriyorum." Elleri gevşemeden önce kenetlendi. "Larry'den bahsetmişken, bize nerede takıldığını gösterebilir misin?"

Stewie başını salladı, hızlı bir jig-jog'a geçti. "Elbette, bu taraftan."

Penn kaşlarını kaldırarak bana baktı, elimi tuttu ve birlikte odada gezinmeye başladık.

Otuz Üçüncü Bölüm

"Ne zaman ortaya çıkacağımızı MERAK EDİYORDUM." Larry sırtarak Penn'in elini sıktı, Stewie'nin bize rehberlik etmesi sayesinde kalabalığın arasından sıyrıldık.

Balo salonunu geçerek yan taraftaki daha sessiz bir toplantı odasına geçtik. Burada erkekler ve kadınlar gümüş ihtişamı içinde bir araya toplanmış, sesleri işle ilgili ve başkalarının duyamayacağı şekilde kısıktı.

"Modaya uygun bir şekilde geç." Penn sırttı. "Bana bunu sen öğretmedin mi?" "Kendi etkinliğine değil."

Bekle, onun etkinliği mi?

Kaşlarımı çattım. Gecenin neyi desteklediğini sormak için sabırsızlıktan öldüm. Penn neden böyle bir katılımı hak eden bir şeyin öncüsü olsun ki? Ama Penn önce Larry'ye, sonra da bana el salladı. "Elle'i hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Ben kör değilim, seni aptal." Larry beni yanağımdan öpmek için öne doğru eğildiğinde, isim takmalar ağır bir şefkat taşıyordu. "Merhaba, Elle. Büyüleyici görünüyorsun."

Kızarmamak için elimden geleni yaparak selamını kabul ettim. "Teşekkür ederim. Sen de çok şık görünüyorsun." Tıpkı Penn'in gümüş smokin giymesi gibi, Larry de daha koyu bir versiyon giymişti. Tuzlu ve biberli saçları gümüş temasıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Stewie gri ince çizgili elbisesi ile metalik kodu bozan tek kişiydi.

Şampanya bir kez daha dağıtıldı. Penn bir kadeh aldı ve yine kaşlarını kaldırarak bana uzattı. Kadehi kabul ettim ama bir yudum bile almadım - esasen meydan okuyarak.

Gariplik düştü.

Uygun bir konu bulmaya çalıştım. "Yani bunun Penn'in etkinliği olduğunu mu söylediniz?" Adamlara bir göz attım. "İtiraf etmeliyim ki bana neden burada olduğuma ya da akşamki şenliklerin ne için olduğuna dair hiçbir ipucu vermedi."

Larry Penn'e onaylamayan bir bakış fırlattı. "Yapmadı, değil mi?" Gülümsedi. "O zaman ben söyleyeyim."

"Larry," diye homurdandı Penn nefesinin altından. "Konuşmamızı hatırla."

Larry ona el salladı, dirseğimi tuttu ve beni bara doğru götürüp Penn'den uzaklaştırdı. "Bu bir hayır işi. Her yıl Penn ev sahipliği yapar. Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri o düzenliyor."

"Birlikte çalışmak mı?"

Larry sanki çok iyi biliyormuş gibi başını salladı. "Ben bir avukatım. Şirketimin yardıma ihtiyacı vardı ve Penn teklif etti. Zeki ve kıvrak bir dili var. Benimle birlikte pek çok davaya gitti, hatta hastalandığımda araştırma için ayak işlerine bile yardım etti. Ancak ben iyileşme sürecindeyken o da borsaya yöneldi."

Gözleri gururla bir anıya odaklandı. "Küçük bir kurşluk hisse senedine yatırım yaptı. Şansı yaver gitseydi, batması gerekirdi. Ama öyle olmadı. İlk kez aldığı riskin karşılığını aldı ve hisse senedi bir gecede yükseldi. Elde ettiği kârı bu hayır kurumuna aktarmak ve bazı mağdurlar adına mahkemeye verdiğimiz şirketlerle günlük ticaret yapmak için kullandı."

Açıklamalarında çözemediğim düğümler ve karışıklıklar vardı. Açıkladığı şeyleri yazabileceğim ve onları anlaşılabilir bir düzene sokana kadar kağıt parçaları üzerinde karıştırabileceğim sessiz bir odaya ihtiyacım vardı.

"Peki bu hayır işi ne için?"

Larry her mutlu ebeveyn gibi gülümsedi. "Evsiz çocuklar, tabii ki."
Çarparak durdum.
Evsizler.

İsimsiz.

Topuklu ayakkabılarım ayaklarımı sıktı. "Az önce *ne* dedin sen?"

Larry aniden solgunlaştığını fark etti. Yüzü düştü. "Sana henüz söylemedi.

Söyledi mi?" Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Midem bulandı.

Kendimi çok mutlu hissettim.

Çok korkmuştum.

Yüzü yumuşadı, omzumun üzerinden bakarken sonsuza dek kalp ağrısıyla ilişkilendireceğim adamın elektriksel varlığı belirdi. Yalan söylemiş ve aklımı karıştırmıştı. Dürüstlüğü gizlemiş ve beni delirtmişti. Konuşmamıza müdahale ederek daha fazla şey öğrenmemi engellemişti.

Larry bana doğru eğildi ve mırıldandı: "Sana şunu söyleyeyim, gerisi ona kalmış. Kendisi de evsizdi. Hayatta gerçekten zor zamanlar geçiren diğer çocuklara yardım etmek için geri verme yolu bu." Penn yanıma yaklaşırken kolumu okşayarak daha yüksek sesle, "Yeniden doldurmam lazım. Başka isteyen var mı?"

"Hayır." Penn başını salladı ve kolunu aniden titreyen bedenime doladı. "Bence gereğinden fazlasını yaptın."

Larry sadece omuz silkti, özür dilemeden.

Kafamı kaldırıp Penn'in profiline baktım. Çenesi keskin ve güçlüydü ve artık dağınık bir sakalla kaplı değildi. Gözlerinin ruh haline göre açılıp kararması ama Central Park'taki adamlar aynı renkte kalması. Bana ona güvenip güvenmediğimi nasıl sorduğunu. Ellerini ceplerine sokma alışkanlığının nasıl aynı olduğunu. Beni nasıl çikolatayla öptüğünü...

Aman

Tanrım. Bu

doğru.

Penn nefesinin altından, "Hemen döneceğiz," diye mırıldanırken dizlerim titriyordu.

Larry'ye zayıf bir gülümseme verdim, Penn'in hızlı adımlarıyla beni itişip kakışan balo salonuna doğru yönlendirirken ona ayak uydurdum.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Beynimi onun görünüşünü İsimsiz'inkiyle örtüştürmeye zorluyordum. Orada olmayan şeyleri görmeye başladım. Ya da başından beri orada olan şeylere inanmaya.

Karar veremedim.

Gerçekler, beyanlar ya da herhangi bir doğrulama olmadan, asla kaçamadığım gençlik aşkına takıldım. Aptaldım. Umutluydum. Kördüm.

Bir kadın yolumuza çıktı, beni tamamen görmezden gelirken Penn'e nazlı nazlı gülümsüyordu. "Oh, Penn. Seni burada görmek ne güzel." Sırıttı. "Sizi bir dakikalığına ödünç alabilir miyim? Geçen hafta tavsiye ettiğiniz Triple Segment Securities hakkında bir sorum var." Koyu kahverengi saçlarını savurdu. "*Uzman görüşünüzü almak istiyorum.*"

Öfke ve kıskançlık beni pençesine aldı.

Penn İsimsiz'se, o da benimdi. Üç

yıldır benimdi.

Onu daha yeni bulmuştum ve şimdi onu elimden almak mı istiyordu?

Hayır.

O yapamaz.

Penn derin bir iç çekip beni bırakırken hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı da peşinden geldi.

Kulağıma fısıldayarak emretti, "Balo salonunu terk et. Birinci kattaki restorana git.

Bir aile banyosu göreceksin. Beş dakika içinde benimle orada buluş. Sana söyleyeceklerimi özel olarak konuşmalıyız."

"Ama çakırkeyif değilim."

Bakışları sertleşti, sonra da hüzünlendi. "Artık çok geç. Bilmen gerekiyor. Artık yalan söyleyemem." Beni bıraktığında titredim.

Bana sonsuza dek sürecek son bir bakış attıktan sonra kadınla birlikte uzaklaştı ve beni fanteziler, korkular ve asla inanmaya cesaret edemediğim bir neşeyle baş başa bıraktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Otelin fuayesine ve bir merdiven ya da asansöre çıktığını tahmin ettiğim büyük kemerli geçide doğru birkaç titrekle adım attım.

Onu terk etmekten nefret ediyordum. Ama cevapları daha çok istiyordum. Benimle buluşacağına söz vermişti. Bu sözü yerine getirmeden unutmayacağına ya da ortadan kaybolmayacağına güvenmek zorundaydım.

Umarım bu gece, sonunda öğreneceğim.

Kaçacağı ve onu bir daha asla göremeyeceğim korkusu seyahat ettikçe arttı. Larry'yi ya da tanıdığım başka birini görmedim.

Balo salonunun eşiğine ulaştım. Gri bir mermi bana çarptı.

Kollarım dengede durmak için dışarı fırladı, kendimi ve bana çarpan kamikazeyi sabitledim. Tanıdık gelmeye başlayınca gözümü kırptım. "Stewie. İyi misin?"

Dudaklarını şapırdattı ve dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı. "Evet, sana rastladığım için üzgünüm." "Bunun için endişelenme. Sen iyi olduğun sürece sorun yok."

Başını salladı, yüzü gergindi ve alıştığım mutluluktan eser yoktu. "Evet, her şey yolunda." Kalabalığa katılmak için beni itti ama cebinden ışıltılı bir şey düştü.

Mavi bir şey.

Bir çocuğun sahip olamayacağı bir şey.

Ben eğilip balo salonunun zemininden gümüş kolyeyi alırken o fark etmedi, yetişkinlerin yanından geçmeye çalıştı.

Kalbim durdu.

Dünya içime kapandı. Nefes alamıyordum.

Ellerimde, Nameless'ın beni kurtardığı gece kaybettiğim şey duruyordu. Safir yıldız otelin parlak ışıklarının altında parlıyordu, beyaz altın zincir ise soygunculardan birinin boynumdan çekip çıkardığı yerde ikiye ayrılmıştı.

Tökezledim ve turuncu kokteylinden bir parça gümüş smokinine sıçrayınca küfreden bir adama çarptım. "Hey!"

Zihnim artık burada değil *oradayken* nasıl özür dileyeceğimi hayal meyal hatırlıyordum. Sokağa geri döndüm.

Her şeyin başladığı yere.

Kaderin korkunç bir cilvesiyle Stewie arkasına baktı ve bakışları şok olmuş parmaklarımın arasından damlayan kolyeye takıldı. Birden durdu ve Penn'i arıyormuş gibi telaşla etrafına bakındı. Penn'in tüm yalanlarını mahveden bu küçük, önemsiz eylemi geri almayı umuyordu. Hikayelerini yok etmişti.

Her gerçeği ortaya çıkardı.

Bir hayale inanmıştım.

Ve sadece toz haline geldi.

Gerçeği biliyorum.

Korkunç, iğrenç, mide bulandırıcı gerçek.

Bana doğru gelen Stewie utangaç bir tavırla elini uzattı. "Onu geri alabilir miyim?" Yumruğum zincirin etrafında sıkıca kıvrıldı. "Bu benim."

"Hayır, değil." Alnı kırıştı. "Bunu bana kardeşim verdi."

Topuklarım artık sabit değildi ve beni ayakta tutamıyordu. Sallanıyordum. "Kardeşin mi?"

Penn'in sesi kafamın içine girdi, sesi çok uzaklardan geliyordu. *"Larry aileden biri. Stewie yakında onun evlatlık oğlu olacak. Bu da onu benim kardeşim yapacak."*

Hayır.

Eğer Penn Stewie'ye kolyemi verdiyse... bu onun benim trajik kahramanım olamayacağı anlamına geliyordu. Benim kurtarıcım olamazdı.

İsimsiz olamaz.

Bu mümkün değil.

Böyle bir şey olamaz.

İsimsiz kolyemi hiç geri almamıştı. Asla geri istemedim.

Onu en son sokakta görmüştüm, boynumdan koparılmış ve haydutlar tarafından cebe atılmıştı. Kalbim çarpıyor, bayılmakla tehdit ediyordu.

Bunun doğru olmasına izin verme.

Penn'in kim olabileceğine dair sadece iki senaryo vardı. Safir onları kısa listeye almıştı.

Hayatım kalbimle alay eder hale gelmişti.

Gerçek, aptalca güvenimin yüzüne güldü.

Tek yapmak istediğim çılgılık atmakken dikkat çekmemek için sesimi alçak tutmaya çalıştım.

"Neden?"

"Neden?" Yüzü çatırdadı.

Sertçe yutkundum, ağzımın içinde nefes nefese kalan kalbimi bastırdım. "Bu kolyeyi sana *neden* ağabeyin verdi? Normalde bir çocuğun oynayacağı bir şey değil."

Ayakkabısını balo salonunun zeminine sürttü. "Onun yerine ben bakıyorum." Gözleri parladı.

"Onunla *asla* oynamam."

"Bana cevap vermedin, Stewie." Paniğim beni keskinleştirdi. "Bu *neden* sende?"

Tavrı diken diken oldu. Kollarını kavuşturdu. "Çünkü onunla yakalansaydı, cezası iki katına çıkacaktı."

Bacaklarım sıvıya dönüştü.

Dizlerim çikolatalı musa. "Ne cümlesi?"

Dudakları inceldi. "Bunu sana söylemeli miyim bilmiyorum."

"Evet, yapmalısın." Öne doğru ilerledim, onun üzerinde yükseldim, parmaklarımın kolyemin etrafında kilitli kalmasını ve cevapları boğmak için boğazına uzanmamasını emrettim. "Söyle bana, Stewie. *Hemen şimdi* söyle."

Cevap vermemek için elinden geleni yapıyormuş gibi yanaklarını şişirdi ama bir büyüğünden gelen emri görmezden gelemedi. "Hapis cezası, tamam mı? Hırsızlıktan ceza aldı. Elllerinde kanıt olmaması için benden onu saklamamı istedi." Korku yüzünü kıpkırmızı yaptı. "Bir yere saklamam gerektiğini biliyorum ama hoşuma gitti, tamam mı? Maviyi ve yıldızları severim." Yere tekme attı. "Büyüdüğümde astronom olmak istiyorum. Kız gibi olduğunu biliyorum ama... Yıldızları seviyorum." Elini kaldırdı. "Geri ver onu."

Aklım yetişmeden bedenim itaat etti.

Şaşkınlık içinde kolumu ileri uzattım. Parmaklarım açıldı ve safirin avuçlarımdan kayarak on un. Uyuşmuştu m.

Ö
l
m
ü
ş
t
ü
m
.
İ
k
i
s
e
ç
e
n
e
ğ
i
m
v
a
r
d
ı
.
.

Varlıklarını lanetlediğim iki adam. İki adam bana tecavüz etmeye çalıştı.

Bir adam başarmıştı.

Ama bu tecavüz değildi.

Rızaya dayalı bir şeydi. *İstenmişti.*

Sadece kolyemi değil, masumiyetimi ve iyiliğimi de çalmıştı. Bundan sonra nasıl devam edebilirdim?

Yaptığı şeyi nasıl kabullenebildim?

Kim o?

Hangisi?

Stewie, Penn'in iğrenç suçunun kanıtını kavradı. Daha fazla soru beklemedi. Hakkım olanı geri verdiğim için bana teşekkür bile etmedi.

Beni yıkılmış ve kalbi kırılmış bir halde bırakarak gümüş kalabalığın içinde kayboldu.

Gerçek değişken bir şeydi. Onu istediğime inanmıştım. Onu elde etmek için yalvardım, küfrettim ve talep ettim. Ve şimdi ona sahiptim... Sebep olduğu şeyi silmesinden ve bana verilenden farklı bir son seçmesinden başka bir şey istemiyordum.

Penn'in İsimsiz olduğuna inanmanın coşkulu sevincinden en kötü kâbusumu öğrenmeye geçmişim. Penn İsimsiz değildi, parkta beni koruyan ve öpen çocuk.

Bana tecavüz etmeye çalışan gaspçılardan biriydi.

Kimlik kartımdan adımlı biliyorlardı.

Bir tanesi peşimden gelmişti.

Kusacağım.

Bölüm Otuz Beş

BEN KAÇTIM.

Nasıl yapamam?

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Zahmetsizce yalan söylediği gerçeği. Ya da bu kadar onursuz olmasına rağmen özünde iyi bir insan olduğuna inanmış olmam.

Daha fazla yanılmış olamazdım.

O bir hırsız, bir tecavüzcü, bir dolandırıcıydı.

Ve oynamak istediği akıl oyunları için beni başarıyla kullandı.

Palm Politics'te beni evet demeye zorladığı andan itibaren yalan söylemişti. Şefkat dolu saniyelerde gördüğümü sandığım tüm gerçekler pasla kaplıydı ve sahte dürüstlikle doluydu.

Aman Tanrım.

Bunun olmasına nasıl izin verebilirim?

Gözyaşlarım gözlerimde sirke gibi birikti, inançsızlıkla yanıyordu.

Taksi beni Penn'den ve onun yalan imparatorluğundan uzaklaştırarak şehrin arterlerinde ilerliyordu. David'i aramamıştım çünkü beni tanıyan hiç kimsenin beni bu halde görmesini istemiyordum. Ne kadar düştüğümü görmelerini istemedim.

Limuzin seksinden yanaklarım hala parlıyordu. Elbisem buruş buruştu. Saçlarım karmakarışık. Sokağa fırlayıp gördüğüm ilk taksiyi çağırmadan önce otelin banyosunda kustuğum için dudaklarım kıpkırmızı.

Penn'in Stewie'nin ifşasının iğrençliğini onaylamasını beklemedim. Daha fazla yalan için randevumuzda onunla buluşmadım. Onunla bir daha *asla* seks yapamazdım.

Bir elimi ağızıma kapattım ve bir başka mide bulantısı dalgasına engel oldum.

Onunla yattım.

Onunla birlikte doruğa ulaştım.

Ona karşı hislerim var.

Gözyaşlarımdaki sirke içimi turşuladı, kalbimi mayaladı, tüm vücudum asidik hale gelene kadar kanımı marine etti.

Sadece eve gitmek, onun dokunuşundan kurtulmak ve ne yaptığımı ve kiminle yaptığımı unutabilmek için uyumak istiyordum.

Penn'in kim olduğunu düşünemiyordum.

Zihnimin böylesine korkunç sonuçlara varmasına izin veremezdim.

Bu gerçek değil.

Gerçek olmasına izin veremem.

Yol çok uzun sürdü ama sonunda taksi beni binamın önünde indirdi. Taksiden dengesiz bir şekilde inerken, nişanı bozmak için nasıl bir açıklama yapacağımı düşünmeyi reddettim. Penn'in artık Belle Elle'e adım atmasına izin verilmediğini neden güvenliğe bildireceğimi. Beni takip ederse neden uzaklaştırma emri çıkartacağımı.

Babama uygun olduğuna inandığı adamın - eski dünya romantiği gibi davranan başarılı bir girişimcinin - aslında sadece zeki bir düzenbaz olduğunu nasıl söyleyecektim?

Tanrıya şükür, o gece sokakta olanları ona hiç anlatmadım. Şükürler olsun ki soygunu ve neredeyse tecavüzü bir sır olarak sakladım çünkü Penn'in peşine düşecek ve beni kaçırmaya çalışan o adamlardan biri olduğu için onu öldürecekti.

Sonunda istediğini başarıyla elde eden bir adam.

Bir hıçkırığı yuttum.

Sadece kendimi suçlayabilirdim. Geçmişini daha derinlemesine araştırmalıyım. Ona asla güvenmemeliydim.

Binamın özel fuayesine girdiğimde, yuvarlanma cüretini gösteren bir gözyaşını silkeledim ve asansörlere doğru yürüdüm.

Kapılar hemen açıldı ve içeri girdim. Sage'in her zamanki gibi endişelerimi gidermek ya da acılarımı dindirmek için yanımda olmayacağını hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Babamla birlikteydi. Güvende ve emniyeteydi.

Dünyası yıkılan benim gibi değil.

Asansör beni gökyüzüne doğru yakınlaştırırken, beni bekleyen dairem aniden soğuk ve cansız bir varlık haline geldi. Babamın annemin son tasarımları üzerine dekorasyon yapmayı reddettiği ve sürekli kırık bir kalple geçmişte yaşadığı kahverengi taş eve dönmekten başka bir şey istemiyordum.

Şimdi o ben mi olacağım? Penn beni başkaları için mahvetmiş miydi? Onun yalanları erkeklere olan güvenimi yok etmiş miydi? Üç yıl önce pis bir sokakta bana tecavüz etmeye çalışan bir adamla isteyerek yattığımı kime nasıl söyleyebilirdim?

Dur.

Sadece

dur.

Yapamam... Artık bunu düşünmem.

Kapımın kilidini açarak topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve doğruca şık beyaz mutfığa yöneldim. Işıklarımın hiçbirisi açık değildi, gökdelenlerle dolu ufuk parlak ışık küreleriyle parıldarken manzaranın kendi adına konuşmasına izin verdim. Aydınlatılmış binalar çok mutlu görünüyordu, seçtikleri aileleri barındırıyorlardı. Rahatlatıcı ısıltılarıyla çok alaycıydılar.

Onlardan nefret ederdim.

Kilere doğru ilerleyerek, ara sıra birlikte yemek yaptığım bir şişe şarabı çıkardım.

Ben hiç içki içmedim. Ama bu gece ilklerin gecesi idi ve birkaç şampanya yudumundan sonra karnımdaki likör yeterli değildi.

Uzun süreli hatıralara dönüşmeden önce her anıyı boğmam gerekiyordu. Yarın özgür olabilmek için hayatımı sıfırlamam gerekiyordu.

Şişeyi devirdim, ekşi şirazi doğrudan bardaktan yudumladım.

"Vay be, bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Erkeksi ses beni korkuttu.

Ağızımdaki lokmayı yutarak mutfakta döndüm ve açık planlı oturma odasına baktım. Deri kanepede bir figür oturuyordu.

Başını sallayarak dudak büktü. "Yazık. Seni içmeye götürenin ben olacağımı sanıyordum." Greg kıkırdadı ve sonra ayağa kalktı. Kasıtlı yavaşlığı kargaşa ve tehlike kokuyordu.

Soğuk bir şekilde gülümsedi, koyu sarı saçları yüzünden geriye doğru savrulmuştu. "Merhaba, Elle. Zor bir gece miydi?" Bana doğru yürüdü. "Dediğim gibi, onun yerine benimle çıkmalıydın."

Dondum kaldım; şarap şişesi sıvı dostluğun ötesinde ağır bir silaha dönüşmüştü. "Dairemde ne yapıyorsun Greg?"

Bu ilk kez olmuyordu. Akşam yemeklerinde, doğum günlerinde, hatta aptalca ev sahipliği yapacağımı söyleyip hindiyi yaktığım geçen Şükran Günü'nde bile buradaydı. Ama buraya hiç yalnız gelmemişti ve *kesinlikle* davet edilmeden içeri girmemişti.

"İçeri nasıl girdin?"

Başını eğdi. "Kapıcı. Zaten bir ilişkimiz olması çok kullanışlı. Yabancı olsaydık

yapamayacağım şeyleri yapmamı sağladı."

Ne gibi şeyler?

Ayak parmaklarım karo zemine kıvrıldı, ben onlara yerlerinde kalmalarını söylerken koşmak için yalvardılar. Zayıflık gösteremezdim. Burası benim evimdi. *Benim evim.*

"İzinsiz giriyorsunuz."

İç çekti. "Senin için endişelendim." Parmağını mutfak tezgahının üzerinde gezdirdi. "Eve sağ salim döndüğünden ve o hıyarın seni bırakırken bir şey yapmaya kalkışmadığından emin olmak istedim." Sırıttı. "Seni becermeyi hak etmiyor, Elle." Yüzü gerildi. "Ben hak ediyorum."

Şişeyi salladım. "Evimden atılmayı ya da tutuklanmayı hak ediyorsun. Ben ikincisini tercih ederim. Şimdi, defol."

Gülümseyerek başını salladı. "Evet, gördün mü? İşte burada yanılıyorsun, Elle. Elde etmek için çok çalıştığım şeyi hak ediyorum."

"Hayatın boyunca çok çalışmadın. Babanın ve benim iyi niyetimle geçinip gittin." Gözlerimi kısmıştım. "Aslında buraya gelmen seni kovmam için bana inandırıcı bir sebep verdi.

Kendini işsiz say."

Misillemesine karşı kendimi

hazırladım. Bir patlama

bekliyordum. Bir saldırı.

Güldüğünde ürperdim, gözleri parlıyordu ve yüzü neşeyle buruşmuştu. "Kızdığın zaman çok tatlı oluyorsun." Mutfığa girdi, bakışları beni en iyi nasıl etkisiz hale getirebileceğini düşünüyormuş gibi bacaklarına kaydı. "İşsiz değilim, Elle. Sadece kendime bir terfi verdim."

Aramızdaki mesafeyi korumaya çalışarak bir adım geri attım. Saniyeler küsuratlara dönüştü, ayakları zeminimde ilerlerken bir saat kadranının üzerinde ilerliyordu.

Daha yakın.

Daha yakın.

"Dur!" Sesimdeki yalpalamayı lanetledim. "Seni burada istemiyorum. Gitme vaktin geldi. Hemen şimdi Greg. Bir daha sormayacağım." Kilerin yanına bıraktığım gümüş çantayı el yordamıyla buldum. Telefonumu. Polis.

Greg yaklaştıkça yardım için duyduğum çaresizlik içime baskı yapıyordu. Çenesini ovuşturarak durdu. "Haklısın, gitme vakti geldi."

Rahatlayarak iç çektim.

Sadece konuşuyor.

Bana zarar vermez.

O bundan daha zeki.

Rapscallion gibi gülümsedi. "Ama yalnız gitmiyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

O günü üç yıl boyunca sokakta yanımda taşıdım.

Bu benim kirli sırrımdı.

Tek büyük hatam.

Ve çoğu zaman bana hissettirdiklerini görmezden gelebildim.

Ne kadar korkmuştum. Kapana kısılmak ne kadar korkunçtu. Tacize uğrarken nasıl da taş

kesilmiştim. Birkaç korkunç dakika için bile tutsak olmaktan nasıl nefret ettiğimi.

Ama bazen, yorgun, stresli ya da uykusuz olduğumda, o gecenin gölgeleriyle savaşamadım.

Beyzbol Şapkası ve Adidas oradaydı, bana dokunmaya, canımı yakmaya, güvende olduğumu ve

bana asla dokunamayacaklarını unutturmaya hazırdılar.

Bana oral seks yapman fikri hoşuma gidiyor. Dizlerinin üstüne çöktür.

O zamanlar, İsimsiz'i hatırlayarak korkunç anıları bir kenara itebildim. Dünyanın iyi ve kötü

olduğuna ama çoğu zaman doğrunun yanlışla galip geldiğine inanıyordum. O oradaydı, kabuslarla

savaşıyor, bana şeker ve öpücük veriyordu.

O benim güvenli yerimdi.

Beni her şeyin yolunda olduğuna

inandırmıştı. Bu gece yanıldığımı

kanıtladı.

İki kere.

Eğer çığlık atarsan, seni kanlı bir şekilde döveriz ve hiçbir şeyin olmadan uyanırsın.

Zihnim o gecedan kalma işe yaramaz parçacıklar ve üç yaşındaki seslerle doluydu. Greg

saldırıya geçerken sesler daha yüksek ve daha güçlü hale geldi.

O saldırırken dudaklarımdan sessiz bir çığlık döküldü.

"Hayır!" Olduğum yerde döndüm, çıplak ayaklarım fayanslara yapıştı, çünkü ona karşı

durmayı unuttum ve bunun yerine koşmayı seçtim.

Ama fazla uzağa gidemedim.

Önce biz istediğimizi alırsınız, sonra da siz istediğinizi alırsınız.

"Yakaladım seni." Greg'in kolları belime dolandı ve beni kendine çekti.

Parmaklarım şarap şişesini kavradı, başımın üzerine kaldırdım, çılgınca nişan aldım, umudumu

körleştirdim.

Ucundan kan kırmızısı şiraz fişkırdı, bana, Greg'e ve mutfığıma sıçradı.

"Ver şunu bana." Bir koluyla beni tuttu, diğer eliyle bileğimi kavradı. "Dur!" Kıvrandım

ve kıpırdandım. Savurdum ve yumrukladım. "Bırak beni!"

Kendimi savunmaya

çalıştım. Ama faydası

olmadı.

Sikimi görmek istiyorsun, kaltak. Bunu inkar edemezsin.

Şişeyi parmaklarımdan çekip aldı ve dikkatlice bankın üzerine koydu. Kırmadı ya da gürültü

çıkarmadı.

Kaçırılmasını mümkün olduğunca sessiz tuttu.

Gizli tutmak için. O

zaman sır olmaktan

çıkar.

Elimden geldiğince yüksek sesle çığlık attım. Boğazımın arkası parçalandı ama çığlık attım ve çığlık attım- Bir elini dudaklarıma vurarak beni susturdu. "Kes şunu." Bacaklarını tekmelemeye çalışırken zor nefes alıyordum,

"Gerçekten birilerinin seni duyacağını mı sanıyorsun? Bu daireler üç duvarla çevrili. Sen

en üst katta. Nefesini boşa harcama."

Beni kucağında çevirerek bileklerimi kavradı, arkamda tuttu ve beni hızlı ve derin bir şekilde öptü.

Bakalım göğüslerin nasılmış.

Dilini ısırmaaya çalıştım ama o çok hızlıydı. Hızlı bir iddia ve sonra geri çekilme, kazandığını ve onun olduğumu biliyordu.

Ne kadar güçlü olduğunu ve beni ne kadar zayıflattığını görmezden gelerek daha çok mücadele ettim. "Kes şunu Greg." Sesim birkaç oktav yükselmiş, emretmeye çalıştığım da bile yalvarır hale gelmişti. "Bırak beni."

O sadece güldü. "Bu gece yetkili kişi sen değilsin." Rastgele ıvır zıvır parçalarının durduğu görünmez çekmeceye doğru yürüdü. Penn'in aksine, açmak için nasıl basılacağını biliyordu. Hindi dolmasını yerinde tutmak için kullandığım sicimi kaptığı gibi bileklerime doladı ve sıkıca bağladı.

Biz size bizimkini göstermeden önce, siz bize kendinizinkini göstermelisiniz.

Çaresiz kaldığımda beni ileri doğru yürüttü. "Sen ve ben küçük bir gezintiye çıkıyoruz." Mutfak tezgahında görmediğim bir çift araba anahtarını alıp beni kapıya doğru itti, kapıyı açtı ve beni eşikten içeri itti.

Panik daha hızlı yayıldı.

Onunla gitmek istemedim.

Lütfen!

"Nereye gidiyoruz?" Asansörün aşağı düğmesine basıp beni asansöre sürüklerken kalbim hızla çarpıyordu.

Aşağıdaki garajın düğmesine bastı. "Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere." Beni önünde kilitli tutarken sikini sırtıma doğru salladı. "Birbirimizi tanıyabileceğimiz ve sonunda aramızdaki evliliğin herkes için en iyisi olduğu konusunda hemfikir olabileceğimiz bir yer."

Alay ettim. "Ben zaten nişanlıyım."

Tıpkı senin gibi bir yalancıya.

Tıpkı senin gibi bir suçluya.

Penn'in neden olduğu içimdeki acıyı deştim.

Kaçındığım soruyu sordum.

Penn Beyzbol Şapkası mıydı yoksa Adidas mı?

Göğsümü avuçlayan ya da safir yıldızımı koparan o muydu? Penn'in

sözleri kafamın içinde yankılandı.

Evet dersin, benim olursun. Bana cevap vereceksin. Bazen benden nefret edeceksin. Çoğu zaman, muhtemelen beni öldürmek isteyeceksin.

O haklıydı.

Onu öldürmek istedim.

Birçok kez.

Doğruluktan uzak vaatlerinden biri daha kulaklarımda çınlarken göğsüm ağrıyordu.

Başkalarına bizim hakkımızda yalan söyleyeceğim. Doğru olmayan bir resim çizeceğim. Küfredeceğim, inciteceğim ve ne istersem yapacağım ama sana bir konuda söz veriyorum. Sana yalan söylemeyeceğim. Benden göreceğin şey kahrolası dürüst gerçek olacak.

Yala

ncı.

Yala

ncı.

Yala

ncı.

Greg kıkırdadı. "Bu nişan sahte." Boğazımı öptü, arabasının anahtarıyla saçlarımı kenara itti ve keskin dişli metalle beni sıyırdı. "Ben aptal değilim, Elle."

Asansör öttü ve bizi yeraltı garajına bıraktı. Anahtarlığına bastı ve grafit bir Porsche hoş geldiniz diye bipledi.

Arabasını daha önce de görmüştüm, hatta David aniden gıda zehirlenmesi geçirdiğinde beni şehrin öbür ucundaki bir toplantıya götürdüğünde arabasına binmişim. Ama hiç onun arabasına binmeye zorlanmamıştım ya da itaatsizlik edersem bana zarar verecekmiş gibi hissettirilmemiştim.

Onu gafil avlayarak ileri atıldım.

Parmaklarını bileklerimdeki sicime dolamadan önce birkaç adım atabildim ve beni çarparak durdurdu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Birkaç gece önce çıplak ayakla koştuğum için çoğunlukla iyileşmiş kesikler ve çürükler sayesinde ayaklarım sert betonda ağrıyordu.

Penn Adidas ya da Beyzbol Şapkasıysa neden beni kurtarmaya gelmişti?

Geçmişimde suçlu olduğu halde neden geleceğimde savunucum olmuştu? İsimsiz'in sesi düşüncelerime giren üçüncü ses oldu.

Saklanmana gerek yok. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim.

Benimle güvendesin. Daha sert dövüştüm, Greg'in kucağına atladım ve onu olabildiğince sert tekmeledim. Sadece güldü, yakıcı bir alayla gücümü elimden aldı.

Bana güveniyor musun?

İsimsiz ve Penn bunu sormuştu.

Bağlantının kimliğini ortaya çıkarmak için yeterli olduğunu düşünmüştüm. Meğer bu soru çok yaygınmış ve umut bağlamak için fazla dayanıksızmış.

Greg kaçma çabalarımı görmezden gelerek beni Porsche'sine doğru sürükledi.

Başka bir alternatif seçerek savaşmayı bıraktım. "Greg... hadi bunu konuşalım." Onun yıllardır etkileşim içinde olduğum tarafına, yani iş tarafına hitap etmeye çalıştım. Belle Elle'le ilgili her şeyle çevrili olarak büyüdüğüm çocuk.

Ama o Greg gitmişti.

Kıskançlıkla birleşen ve kızgınlıkla dolu olan beni yakalayan adam, küfürle yanlış olsa bile, hakkı olduğuna inandığı şeyi kazanmak için bir kan davası güdüyordu.

Arabanın kapısını açarak homurdandı. "Bin arabaya." "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Yüzünü yüzüme doğru itti. "Biliyorum. Bunu yapmak *istiyorum*." Elini kafatasıma koydu ve Porsche'ye sığabilmem için beni eğilmeye itti. "Şimdi bin şu lanet arabaya."

Çıkış rampasının yanında uzakta oturan nöbetçiye baktım.

Aptalca bir seçim yapmıştım, kendimi korumaya dayalı bir seçim.

Çığlık attım. "*Heeeeeeeelp!*"

Bana yumruk attı.

Çatlak elmacık kemiğime çarptı. Güç beni arabaya doğru fırlattı. Garaj yok oldu. Zemin kayboldu. Dizlerim bükülmüş ve vücudum yolcu koltuğunda bir bez bebek gibi yayılmış halde kendime geldim.

Kapının çarpma sesi dişlerimi titretti.

Gardiyan beni duymamıştı.

Acım boşunaydı.

Greg sürücü kapısını açıp içeri atlarken ve motoru çalıştırırken görüşüm şekerlemelerle buğulandı.

Hastalığa ve acıya karşı inledim. "Dur." Başım boynumda sallanıyordu, çok ağırdı, tamamen işe yaramazdı.

Larry'nin sesi kafatasımdaki karışıklığa girerek Central Park, uçaklar ve beyzbol sahasındaki öpücükler hakkında düşünceler getirdi. *Hırsızlar aziz olabilir. Azizler hırsız olabilir. Çoğumuz ikinci bir şansı hak ediyoruz.*

Kalbim onun yanlış anlaşılmış bilgeliğini boykot etti.

Penn'in on dokuzuncu doğum günümde tutuklanan evsiz bir adamdan daha fazlası olduğunu başından beri biliyordu. Konuştuğumuz süre boyunca, ahlaksız bir dolandırıcıyla yattığımı biliyordu

Penn'in kim olduğunu

biliyor. Ve bana

söylemedi.

Duygularımı geliştirmeme izin verdi. Penn'in geliştirmeyi başardığı bağın, sokağı geçmek için yeterli olacağına inanıyordu.

Tehdidi, sataşmayı, travmayı atlatmak

için. Ne olduğunu anlamaya çalışırken

yüzüm zonkluyordu. *Onu asla*

affedemem.

Beyzbol Şapkası'nın tehdidi kulaklarımı doldurdu. İsimsiz beni korurken ve güvende tutarken bana söylediği son şey.

Bunu ödeyeceksiniz. İkiniz de ödeyeceksiniz.

Bana ödettiler.

Bedenim de dahil olmak üzere sahip olduğum her şeyi elimden almak

için ettikleri yemini tutmuşlardı. Peki ya İsimsiz?

Ne yapmışlar?

Greg hızla sürerken Porsche öne doğru fırladı ve başımı koltuğa sıkıştırdı. Bekçiye yaklaştığımızda yavaşladı.

Gözlerimi kırıştırdım, yanağımdaki morluğu görmem için gözlerimi

zorladım. Kırmızı ve beyaz rampanın barikatıyla durduk.

Güvenlik görevlisi küçük kulübesinde çok yüksekteydi. Arabanın içini göremiyordu. Ses çıkarma umuduyla yere tekme attım.

Acınacak derecede varolmayan bir şeydi.

Greg bir eliyle uzanıp ekşi avucunu dudaklarımın üzerine koydu. "Bağırmak yok." diye fısıldadı. Diğer eliyle Belle Elle kartını çıkardı ve gülümsedi. "İyi akşamlar."

Görevli işini yaptı. Kimlik bilgilerini kontrol etti. Çıkışı açtı. "İyi geceler." "Oh, iyi geceler.

İnan bana." Greg gaza basarken kimlik kartını bana fırlattı.

Geceye doğru hızlandık.

Elini çekti. "İyi gitti." Yüzü zaferle simsiyah parlıyordu. "Zor kısımlar artık bitti." İstemediği parmaklarıyla kalçamı okşadı. "Küçük bir yolculuğa çıkacağız ve sonra seninle özel bir *sohbet* edeceğiz." Eli kalçamdan yukarı kayarak gümüş elbisemi yokladı.

Penn'in limuzinde beni sikerken kalçalarımın geçirdiği elbisenin aynısı.

Safir yıldızımı bulduğumda ve korkunç gerçeği öğrendiğimde giydiğim elbisenin aynısı. Bacaklarımı çektim. "Dokunma bana."

Greg kıkırdayarak direksiyonu kavradı. "Bundan daha fazlasını yapmayı planlıyorum, Noelle. Çok daha fazlasını."

New York hızla bulanıklaşırken, babam zihnimi

doldurdu. Benim için gelecek miydi?
Beni kurtaracak mı?

Başka kimsem
yoktu. İsimsiz
gitmişti. Penn
sürgün edilmişti.
Tek *başım*aydım.
Ama önemli değildi.
Greg sahip olamadığı şeyi istiyordu.
Belle Elle benim imparatorluğumdu ve bedenim de
benimdi. Penn bana nasıl yalan söyleneceğini
öğretmişti.
Onlardan bir taç takardım.
Yalan söyler, hile yapar, çalar ve
yalvarırdım. Geri adım atmazdım.
Savaşacağım.

GERÇEĞİN TAHTI

Yalanların Tacı, 28th Şubat 2017'de yayınlanacak *Throne of Truth ile*
sona eriyor [BURADAN](#) ön sipariş verin ve %21 tasarruf edin
(Ön sipariş fiyatı 3,99\$'dır. Çıkış fiyatı 4,99\$ olacaktır)

"Onun yalanları beni yok ederken bedenim beni kör etti. Penn Everett beni kendi dünyamdan alıp kendi dünyasına sürükledi ve yalanları çöktüğünde nihayet gözlerimi gerçeğe açtım. Korkunç, korkunç gerçeğe." Noelle Charlston her şeye sahipti: Şirketi, bir aşk ilişkisi, güç ve koruma. Ancak dikkat etmedi ve bir gecede inandığı her şeyin, güvendiği herkesin sahteden daha kötü olduğu ortaya çıktı.

Şimdi, ona yardım edecek kimsesi yok. Onu kurtaracak kimse yok.
Tek başına ve bir seçim yapmak zorunda.

Kime inanmalı?

Kiminle

savaşmalı? Kime
güvenmeli?

Penn en başından beri ona yalan söyledi. Ona sözlerin incitebileceğini ve eylemlerin çalabileceğini öğretti ve şimdi gerçeği çarpıtma sırası onda. Başka seçeneği yok. Kalbi, geçimi ve hayatı için savaşacak.

Bazı yalanlar onu mahvedecek, bazıları ise özgür bırakacaktır.
Ama gerçek... gerçek her şeyi değiştirecek.

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters birçok New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almıştır.

Pepper'in tüm kitapları e-kitap, ciltsiz kitap ve sesli olarak mevcuttur.

KARANLIK ROMAN

New York Times Bestseller 'Karanlıktaki Canavarlar' Üçlemesi

"En İyi Karanlık Romans, En İyi Karanlık Kahraman, 1 Numaralı

Erotik Romans Seçildi" Üçlemeye

Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki Canavarlar #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

New York Times Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Indebted' Serisi

"Vintagely Dark & Delicious olarak oylandı. Romeo & Juliet'in gerçek bir yorumu"

Seriye **ÜCRETSİZ** olarak başlayın

Borç Mirası (Indebted #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

GRİ ROMANS

USA Today Bestseller 'Destroyed' SATIN ALMAK İÇİN

TIKLAYIN *"En İyi Gözyaşı Döktüren, 1 Numaralı Romantik*

Gerilim" SURVIVAL CONTEMPORARY ROMANCE

USA Today Bestseller 'Görünmeyen Mesajlar' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

"2016'nın En İyi Destansı Hayatta Kalma Romanı Seçildi, Kazazede Defter ile Buluşuyor"

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

USA Today Bestseller 'Saf Yozlaşma' Duolojisi "Günahkâr ve

Gerilim Dolu, Alfalar ve Kalplerle Dolu Bir Hafıza Kaybı

Hikâyesi" Duolojiye şununla başlayın:

Yıkım ve Kural (Saf Yozlaşma #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

GÜNAHKAR ROMAN

USA Today Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Dolar' Serisi

"Elder Prest kalbinizi çalacak. Özünde kurtuluş olan tutsak bir aşk hikâyesi."

Bu seriye sadece **99c** ile başlayın

Pennies (Dolar Serisi #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

EROTİK ROMANS

Yepyeni Yayın 'Truth & Lies' Düeti

Bu düete şununla başlayın

Yalanlar Tacı (Gerçek ve Yalanlar #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ

#1 Numaralı Romantik Komedi Bestseller 'Can't Touch This'

SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN *"2016'nın En İyi Romantik*

Komedisi Seçildi. Evcil hayvanlar, aşk ve kimya." **YAKLAŞAN**

YAYINLAR

2017 ve sonrası başlıklar için lütfen BURAYA TIKLAYIN

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'in Bültenine katılın (sizi asla

spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'in Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: [Peppers Kitapları](#)

Instagram: [@Pepperwinters](#)

Facebook Grubu: [Peppers](#)

[Playgound](#) Web Sitesi:

www.pepperwinters.com

YAZAR HAKKINDA

Tam zamanlı bir yazar olmak için hayallerinin peşinden koşan Pepper, en iyi Karanlık Romantizm, en iyi BDSM Serisi ve en iyi Kahraman ödülleriyle tanındı. Erotik Romantizm, Romantik Gerilim, Çağdaş ve Erotica Gerilim'de 1 numaranın yanı sıra birden fazla 1 numaralı iBooks en çok satanıdır. Ayrıca IndieReader Rozeti'ni takarak En Çok Satan 10 Bağımsız Yazar arasında yer almaktan onur duymaktadır.

Pepper, hem geleneksel hem de kendi yayınladığı eserleri olan melez bir yazardır. Pure Corruption Serisi Grand Central, Hachette tarafından yayımlanmıştır. Trident Media ile anlaştı ve kitapları dünya çapında birçok dilde ve sesli olarak satıldı.

Kişisel bir not olarak, Pepper on altı yıllık bir aradan sonra yakın zamanda at binmeye geri döndü ve şimdi Sonny adında muhteşem bir siyah jöleye sahip. Eski bir yarış atı olan Sonny, mutlu bir hacking, dresaj ve gösteri atlama midillisi olarak yeniden eğitildi. Eğer yazmıyorsa, ata biniyordur. Hayatındaki diğer erkek ise ilk görüşte aşık olduğu en yakın arkadaşı ve kocasıdır. Evlenme teklif etmemiş ve bir iddianın parçası olarak evlenmişler, ama on bir yıl ve sayısız macera ve eğlenceden sonra, peri masalını kendisi yaşadığı için romantizme bayılıyor.

Pepper ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için lütfen takip

edin: Facebook: [Peppers Kitapları](#)

Instagram: [@Pepperwinters](#)

Facebook Grubu: [Peppers](#)

[Playgound](#) Web Sitesi:

www.pepperwinters.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

